

Štefanova ulica 2, 1501 Ljubljana

T: 01 428 40 00

F: 01 428 47 33

E: gp.mnz@gov.si

www.gov.si

Številka: 007-186/2018/200

Ljubljana, 26.08.2020

EVA 2018-1711-0004

GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE

gp.gs@gov.si

ZADEVA: Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujcih – predlog za obravnavo – novo vladno gradivo št.1

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) je Vlada Republike Slovenije na seji dne sprejela naslednje sklepe:

1. Vlada Republike Slovenije je določila besedilo predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujcih (EVA 2018-1711-0004) in ga pošlje v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije.
2. Vlada Republike Slovenije Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga, da predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujcih (EVA 2018-1711-0004) in predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zaposlovanju, samozaposlovanju in delu tujcev (EVA 2018-2611-0078) obravnava na isti seji zaradi njune vsebinske povezanosti in potrebe po sočasni objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.
3. Vlada Republike Slovenije Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga, da pripravi uradno prečiščeno besedilo Zakona o tujcih.

Številka:

V Ljubljani, dne

Dr. Božo Predalič
generalni sekretar vlade

Priloge:

- predlog sklepa vlade
- predlog zakona

Prejmejo:
- ministrstva in vladne službe
2. Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem ali skrajšanem postopku v državnem zboru z obrazložitvijo razlogov:
/
3.a Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:
- Urša Židan, v. d. generalne direktorice Direktorata za upravne notranje zadeve, migracije in naturalizacijo na Ministrstvu za notranje zadeve - Andrej Jurič, v. d. generalnega direktorja Policije
3.b Zunanji strokovnjaki, ki so sodelovali pri pripravi dela ali celotnega gradiva:
/
4. Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu državnega zbora:
- Aleš Hojs, minister za notranje zadeve - Franc Kangler, državni sekretar na Ministrstvu za notranje zadeve - dr. Anton Olaj, državni sekretar na Ministrstvu za notranje zadeve - Boštjan Šefic, sekretar v Kabinetu ministra za notranje zadeve - Urša Židan, v. d. generalne direktorice Direktorata za upravne notranje zadeve, migracije in naturalizacijo na Ministrstvu za notranje zadeve - Nataša Potočnik, direktorica Urada za migracije na Direktoratu za upravne notranje zadeve, migracije in naturalizacijo na Ministrstvu za notranje zadeve - Andrej Jurič, v. d. generalnega direktorja Policije
5. Kratek povzetek gradiva:
<p>Predlog zakona prenaša v nacionalni red določbe Direktive (EU) 2016/801 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva, prostovoljskega dela, programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov in dela varušek au pair (UL L 132, 21.5.2016, str. 21). Pri prenosu Direktive 2016/801/EU je temeljni cilj predlaganih določb olajšati vstop tistih državljanov tretjih držav, ki prihajajo na območje EU zaradi opravljanja raziskovalnega dela in študija in omogočiti njihovo mobilnost in mobilnost njihovih družinskih članov znotraj držav članic EU. Predlog zakona je usklajen s pravnim redom EU.</p> <p>Slovenija se lahko v primeru zaostrenih razmer na področju migracij sooči s situacijo, ki bi lahko ogrožala temeljne ustavno varovane družbene vrednote države. Zaradi nepredvidljive narave migracij so dejavniki tveganja, ki jih migracije prinašajo, težko predvidljivi in imajo lahko multiplikativni značaj ter učinek, kar posledično vpliva na nastanek drugih varnostnih groženj. Predlog zakona zato obravnava nastanek kompleksne krize na področju migracij ter aktivacijo vodenja in upravljanja v kompleksni krizi, ki med drugim predvideva uporabo ukrepa, s katerim bi Državni zbor RS na predlog Vlade RS lahko začasno omejil izvajanje Zakona o mednarodni zaščiti. Predlog upošteva odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije U-I-59/17-27 z dne 18. septembra 2019.</p> <p>S predlogom zakona se ureja in jasneje določa tudi nezakonito prebivanje tujcev v Republiki Sloveniji. Iz dvofazne ureditve izdajanja aktov oziroma nalaganja obveznosti nezakonito prebivajočim tujcem za prostovoljni odhod, se prehaja v enofazni sistem. Tako bo Policija neposredno izvrševala odločbe upravnih organov, če tujec ne bo sledil njihovemu izreku. Ureja se tudi enotno ravnanje glede rokov za prostovoljni odhod ter obdobja prepovedi vstopa. S predlogom zakona se upoštevajo priporočila Evropske komisije, prav tako pa se priznavajo odločbe o vrnitvi izdanih s strani druge države članice EU.</p> <p>Novo vladno gradivo št.1 je pripravljeno v skladu z navodili Generalnega sekretariata Vlade RS.</p>
6. Presoja posledic za:

a)	javnofinančna sredstva nad 40.000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih	DA
b)	usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	DA
c)	administrativne posledice	NE
č)	gospodarstvo, zlasti mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	NE
d)	okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki	NE
e)	socialno področje	NE
f)	dokumente razvojnega načrtovanja: <ul style="list-style-type: none"> – nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja – razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna – razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij 	NE
7.a Predstavitev ocene finančnih posledic nad 40.000 EUR: (Samo če izberete DA pod točko 6.a.)		

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu				
	Tekoče leto (t)	t + 1	t + 2	t + 3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) prihodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) prihodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) odhodkov državnega proračuna			700.000,00 EUR	700.000,00 EUR
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) odhodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) obveznosti za druga javnofinančna sredstva				
II. Finančne posledice za državni proračun				
II.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
Ministrstvo za notranje zadeve	ukrep 1711-05-0005 - Podpora normativni ureditvi upravnih notranjih zadev s pomočjo informacijskih rešitev	PP 9607 - Nadgradnja in vzdrževanje registrov upravnih notranjih zadev		
Urad Vlade Republike Slovenije za oskrbo in integracijo migrantov	zagotavljanje programov pomoči pri vključevanju tujcev, ki niso državljani Evropske unije		0	0
Upravno sodišče Republike Slovenije	zagotovitev brezplačne pravne pomoči pod pogoji ki jih določa zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč, ne glede na pogoj vzajemnosti, v postopkih pred sodišči v zvezi z odločitvami iz predloga tretjega in četrtega odstavka novega 60.a člena zakona	9216 (št. postavke Upravnega sodišča RS za BPP)		

Ministrstvo za javno upravo, upravne enote	kritje stroškov prevodov odločb oziroma sklepov iz predloga tretjega in četrtega odstavka novega 60.a člena zakona	vsaka upravna enota ločeno, saj ima vsaka upravna enota svojo proračunsko postavko - materialni stroški (integrali)	0	0
--	--	---	---	---

SKUPAJ

II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:

Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1

SKUPAJ

II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:

Novi prihodki	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1

SKUPAJ

OBRAZLOŽITEV:

Za zagotovitev izvajanja Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujcih bo treba zaradi uvedbe novih vrst enotnega dovoljenja za prebivanje in delo (enotno dovoljenje zaradi opravljanja pripravništva) in dovoljenj za začasno prebivanje (dolgotrajne premestitve raziskovalcev in njihovih družinskih članov, mobilnost študentov, dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja prostovoljskega dela, dovoljenje za začasno prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve), dopolniti obstoječi Register tujcev. Predvideni stroški znašajo približno 20.000,00 EUR.

Za zagotovitev brezplačne pravne pomoči pod pogoji ki jih določa zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč, ne glede na pogoj vzajemnosti, v postopkih pred sodišči v zvezi z odločitvami iz tretjega in četrtega odstavka novega 60.a člena zakona glede zapustitve države in odločbami o vrnitvi in odločbami o zavrnitvi podaljšanja roka za prostovoljni odhod iz spremenjenega četrtega odstavka 66. člena zakona, Upravno sodišče RS predvideva, da potrebuje za pokrivanje stroškov iz naslova dodatnih prošenj zaradi predvidenih sprememb ZTuj-2 zvišanje sredstev na postavki št. 9216 (št. postavke Upravnega sodišča RS za BPP) vsaj za dodatnih 5.000,00 EUR. Izredno težko je sicer napovedovati točno število predvidenih dodatnih prošenj za brezplačno pravno pomoč (iz naslova spremenjenega ZTuj-2) in število dodeljenih brezplačnih pravnih pomoči. Okvirna ocena je zato pripravljena na podlagi trenutnega stanja na sodišču glede dodeljevanja brezplačnih pravnih pomoči (odobrenih je okoli 20% vseh vloženih vlog) in glede na višino izplačanih odvetniških stroškov za zastopanje (glede na veljavno Odvetniško tarifo).

Za zagotovitev zadostnih sredstev za zagotavljanje programov pomoči pri vključevanju tujcev, ki niso

državljeni Evropske unije, kot jih predvideva zakon, bo po preteku dvoletnega prehodnega obdobja potrebno zagotoviti približno 655.000,00 EUR letno. Sredstva za izvedbo programov se praviloma v večjem delu (75 odstotkov) zagotavljajo iz sredstev skladov Evropske unije in v manjšem delu (25 odstotkov) iz proračune Republike Slovenije. Pričakujemo, da bo predlagana sprememba zakonodaje k obisku tečaja spodbudila več kot 8-krat večje število upravičencev. Predviden znesek tako predstavlja predviden letni obseg 25 odstotne slovenske soudeležbe po preteku dveletnega prehodnega obdobja.

Predlog dvanajstega odstavka novega 60.a člena zakona določa, da pristojni organ, ki vodi postopek (upravna enota) krije stroške prevoda odločb oziroma sklepov iz tretjega in četrtega odstavka novega 60.a člena zakona. Prevod odločitev upravnih enot, v katerih se določi tudi obveznost zapustitve države se uvaja zaradi pripombe Evropske komisije, podane v okviru schengenske evalvacije iz leta 2019, da sedanji zakon ni skladen z drugim odstavkom 12. člena Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L 348, 24.12.2008, str. 98). Predviden znesek kritja stroškov prevoda odločitev upravnih enot na letni ravni znaša približno 35.000,00 EUR. Upravne enote v proračunu za letošnje proračunsko leto ter za leto 2021 in 2022 v proračunu nimajo planiranih in ne zagotovljenih nobenih finančnih sredstev za ta namen.

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu

V zvezi s predlaganim vladnim gradivom se navedejo predvidene spremembe (povečanje, zmanjšanje):

- prihodkov državnega proračuna in občinskih proračunov,
- odhodkov državnega proračuna, ki niso načrtovani na ukrepih oziroma projektih sprejetih proračunov,
- obveznosti za druga javnofinančna sredstva (drugi viri), ki niso načrtovana na ukrepih oziroma projektih sprejetih proračunov.

II. Finančne posledice za državni proračun

Prikazane morajo biti finančne posledice za državni proračun, ki so na proračunskih postavkah načrtovane v dinamiki projektov oziroma ukrepov:

II.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:

Navedejo se proračunski uporabnik, ki financira projekt oziroma ukrep; projekt oziroma ukrep, s katerim se bodo dosegli cilji vladnega gradiva, in proračunske postavke (kot proračunski vir financiranja), na katerih so v celoti ali delno zagotovljene pravice porabe (v tem primeru je nujna povezava s točko II.b). Pri uvrstitvi novega projekta oziroma ukrepa v načrt razvojnih programov se navedejo:

- proračunski uporabnik, ki bo financiral novi projekt oziroma ukrep,
- projekt oziroma ukrep, s katerim se bodo dosegli cilji vladnega gradiva, in
- proračunske postavke.

Za zagotovitev pravic porabe na proračunskih postavkah, s katerih se bo financiral novi projekt oziroma ukrep, je treba izpolniti tudi točko II.b, saj je za novi projekt oziroma ukrep mogoče zagotoviti pravice porabe le s prerazporeditvijo s proračunskih postavk, s katerih se financirajo že sprejeti oziroma veljavni projekti in ukrepi.

II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:

Navedejo se proračunski uporabniki, sprejeti (veljavni) ukrepi oziroma projekti, ki jih proračunski uporabnik izvaja, in proračunske postavke tega proračunskega uporabnika, ki so v dinamiki teh projektov oziroma ukrepov ter s katerih se bodo s prerazporeditvijo zagotovile pravice porabe za dodatne aktivnosti pri obstoječih projektih oziroma ukrepih ali novih projektih oziroma ukrepih, navedenih v točki II.a.

II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:

Če se povečani odhodki (pravice porabe) ne bodo zagotovili tako, kot je določeno v točkah II.a in

II.b, je povečanje odhodkov in izdatkov proračuna mogoče na podlagi zakona, ki ureja izvrševanje državnega proračuna (npr. priliv namenskih sredstev EU). Ukrepanje ob zmanjšanju prihodkov in prejemkov proračuna je določeno z zakonom, ki ureja javne finance, in zakonom, ki ureja izvrševanje državnega proračuna.

7.b Predstavitev ocene finančnih posledic pod 40.000 EUR:

/

8. Predstavitev sodelovanja z združenji občin:

Vsebina predloženega gradiva (predpisa) vpliva na:

- pristojnosti občin,
- delovanje občin,
- financiranje občin.

DA/NE

Gradivo (predpis) je bilo poslano v mnenje:

- Skupnosti občin Slovenije SOS: **DA/NE**
- Združenju občin Slovenije ZOS: **DA/NE**
- Združenju mestnih občin Slovenije ZMOS: **DA/NE**

Predlogi in pripombe združenj so bili upoštevani:

- **v celoti,**
- večinoma,
- delno,
- niso bili upoštevani.

Bistveni predlogi in pripombe, ki niso bili upoštevani.

/

9. Predstavitev sodelovanja javnosti:

Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja:

DA

Gradivo je bilo objavljeno na portalu E-demokracija za čas trajanja javne razprave od 10. oktobra 2018 do 11. novembra 2018. Poleg tega je bilo gradivo ponovno objavljeno na portalu E-demokracija, in sicer od 29. maja 2020 do 12. junija 2020 ter ponovno od 17. junija 2020 do 26. junija 2020.

V razpravo so bili vključeni:

- nevladne organizacije,
- predstavniki zainteresirane javnosti,
- predstavniki strokovne javnosti.

Mnenja, predlogi in pripombe z navedbo predlagateljev (imen in priimkov fizičnih oseb, ki niso poslovni subjekti, ne navajajte):

Upoštevani so bili:

- v celoti,
- večinoma,
- **delno,**
- niso bili upoštevani.

Bistvena mnenja, predlogi in pripombe, ki niso bili upoštevani, ter razlogi za neupoštevanje:

Predlogi nevladnih organizacij, ki niso bili upoštevani:

- določene pripombe v zvezi z opredelitvijo pojmov (2. člen - nezakonito prebivanje, prostovoljni odhod);
- vključitev povračil stroškov v zvezi z delom v dokazila, s katerimi lahko tujec izkazuje zadostna sredstva za preživljanje (33. člen);
- ureditev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje žrtvam nezakonitega prenehanja delovnega razmerja (50. člen);
- oddaja prstnih odtisov in vročitev dovoljenja v Republiki Sloveniji vsem tujcem, ki se v času postopka nahajajo v Republiki Sloveniji;
- določitev okoliščin, ki jih morajo uradne osebe upoštevati pri presoji trajanja prepovedi vstopa, pri čemer mora biti uradnim osebam dana možnost, da določijo trajanje prepovedi vstopa, ki je krajše od šestih mesecev ali enega leta;
- upoštevanje največje otrokove koristi v postopku izdaje odločbe o vrnitvi mladoletne osebe;
- dopolnitev možnosti omejitve gibanja otrokom izven centra za tujce;
- zožitev okoliščin, ki kažejo na begosumnost tujca;
- previsoki dokazni standardi okoliščin za dovolitev zadrževanja in ohranitev določenih razlogov za dovolitev zadrževanja (73. člen).

Bistveni razlogi za neupoštevanje:

Določeni predlogi nevladnih organizacij so urejeni že v obstoječi zakonodaji (da se v postopkih izdaje odločbe o vrnitvi, kot tudi samem vračanju mladoletnikov upošteva največja korist otroka; da se omejitev gibanja mladoletnih oseb zagotovi v primerni ustanovi za nastanitev mladoletnih oseb, pri čemer se nastanitev mladoletne osebe v centru za tujce opravi le, če takšna nastanitev v primerni ustanovi ni mogoča). Nekatere pripombe, ki se nanašajo na opredelitev pojmov in ureditev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje žrtvam nezakonitega prenehanja delovnega razmerja, pa so predmet EU pravnega reda in pripomb iz tega razloga ni bilo možno upoštevati. Glede črtanja določenih razlogov za dovolitev zadrževanja (73. člen) in zavrnitve predlogov nevladnih organizacij, da se določeni razlogi ohranijo v besedilu člena dovolitve zadrževanja, pripombe niso bile upoštevane, saj tujcem s črtanjem določenih razlogov ne bo odvzeta možnost, da »odložijo« svoje vračanje iz dosedanjih razlogov, temveč bo lahko tujec zaprosil za podaljšanje roka za prostovoljni odhod (določene alineje, ki so v 73. členu črtane, bodo po novem predstavljale razloge za podaljšanje roka za prostovoljni odhod). Predlog po določitvi okoliščin, ki jih morajo uradne osebe upoštevati pri presoji trajanja prepovedi vstopa, pri čemer mora biti uradnim osebam dana možnost, da določijo trajanje prepovedi vstopa, ki je krajše od šestih mesecev ali enega leta, ni bil upoštevan iz razloga implementacije Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 66, 11.3.2017, str. 15–21) in Priporočil Komisije (EU) 2017/2338 z dne 16. novembra 2017 o skupnem „Priročniku o vračanju“, ki ga uporabljajo pristojni organi držav članic pri izvajanju nalog v zvezi z vračanjem (UL L 339, 19.12.2017, str. 83–159). Velja tudi omeniti, da ne gre za povsem avtomatično prepoved. Ukrep prepovedi vstopa namreč sledi v primeru neupoštevanja roka za prostovoljni odhod, kar je po določilih direktive razlog za odstranitev tujca in posledično tudi ukrepa prepovedi vstopa. Z veljavno zakonsko ureditvijo, ki obvezuje tujca, da vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji pred vstopom v državo, so izpolnjeni varnostni vidiki, prav tako pa je zagotovljen ustrežnejši nadzor nad (ne)zakonitimi migracijami. Tujca se v postopku izdaje prvega dovoljenja za prebivanje preveri v več evidencah, če je potrebno/zahtevano pa se opravi tudi varnostna preveritev, ki jo opravi kriminalistična policija, ki dostopa do podatkov in informacij, do

katerih ne dostopajo policisti na mejnih prehodih. V teh primerih lahko nastopijo tudi varnostni zadržki za izdajo dovoljenja za prebivanje, zato je smotno, da se postopki izdaje prvega dovoljenja za prebivanje izvajajo pred vstopom v državo. Tudi iz stališča nadzora nad (ne)zakonitimi migracijami, ki ga izvaja policija, je zagotovo ustrežnejša trenutna ureditev, kot predlagana možnost vložitve prošnje za izdajo prvega dovoljenja za prebivanje pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

Dne 15. junija 2020 so bili predstavniki nevladnih organizacij ponovno povabljeni k usklajevanju, zlasti glede tistega dela zakona, ki je bil naknadno dopolnjen. Stališče predstavnikov nevladnih organizacij je bilo, da je gradivo osnutka Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujih vsebinsko nesprejemljivo in v nekaterih delih ustavno sporno. Stališče nevladnih organizacij je bilo tudi, da naj predlagatelj zakon umakne.

Glede na stališče nevladnih organizacij z dne 15. junija. 2020, da naj se zakon umakne, predlagatelj tega predloga ni mogel upoštevati.

Dne 26. junija. 2020 smo strani nevladnih organizacij dodatno prejeli pisne pripombe, med katerimi so bile nekatere, ki so že bile naslovljene tekom medresorskega usklajevanja v letu 2018 in 2019, ponovno izpostavljene.

Novo prejete pripombe, ki so bile upoštevane:

- dopolnitev okoliščine, ki kaže na nevarnost pobega tujca (uporaba lažjih ali ponarejenih osebnih dokumentov, kot tudi uničenje ali kakršnokoli drugačno odstranitev obstoječih dokumentov), s sklicem na namerno uničenje, uporabo, ponarejanje ali odstranitev,
- črtanje samopoškodbe kot razlog za težjo kršitev bivanja v Centru za tujce,
- določitev krajšega roka za izdajo pisne odločbe o določitvi ukrepa ob kršitvah pravil bivanja v centru (iz osem na tri dni),
- dopolnitev 47.a in 47.b člena (združitve družine osebe s priznano mednarodno zaščito) ki se nanaša na postopek izdaje dovoljenj za prebivanje družinskim članom mladoletnika brez spremstva, na način, da se v postopku pridobi tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo.

Novo prejete pripombe, ki niso bile upoštevane so sledeče:

- nujna ureditev pravnega položaja za v državi dolgotrajno tolerirane izbrisane,
- predlog, da Republika Slovenija prične s postopkom ratifikacije Konvencije ZN o preprečevanju apatridnosti iz leta 1961,
- spremembe 10.a in 10.b člena – kompleksna kriza na področju migracij,
- sprememba oz. izrecna navedba dekriminalizacije v primeru pomoči tujcu pri nezakonitem vstopu, tranzitu ali prebivanju,
- črtanje določbe glede dvoletnega roka za združitve družine,
- črtanje ugotavljanje istovetnosti v postopku združitve družine oseb s priznano mednarodno zaščito,
- črtanje uvedbe pogoja znanja slovenskega jezika za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje,
- izdaja odločbe o vrnitvi vsem tujcem, ki so prijeli pri nezakonitem prehajanju državne meje in s tem povezano vračanje tujcev čez državno mejo,
- zagotavljanje prevoda odločb o vrnitvi vsem tujcem, in ne le tistim, ki govorijo enega od taksativno

navedenih jezikov,

- črtanje določenih okoliščin, ki kažejo na nevarnost pobega tujca,
- uvedba možnosti izdaje dovoljitve zadrževanja na prošnjo tujca in ohranitev pritožbe, kot pravnega sredstva v zadevah dovoljitve zadrževanja,
- ukrep omejitve gibanja kot prekomeren ukrep »odvzema prostosti« tujcu v postopku odstranitve ali izročitve tujca,
- črtanje možnosti izreka ukrepa strožjega policijskega nadzora za osebe, ki so v Centru za tujce nastanjene na podlagi določb drugega zakona (npr. prosilci za mednarodno zaščito),
- črtanje možnosti podaljšanja ukrepa strožjega policijskega nadzora v primeru podaljšanja omejitve gibanja,
- razglašanje izdanih aktov v zvezi z dovoljenjem za prebivanje preko oglasne deske diplomatskih predstavništev in konzulatov Republike Slovenije v tujini,
- dopolnitev evidence o nedovoljenih vstopih tujcev v državo, ki bo ustrezno agregirana po spolu, starosti, državljanstvu ter ranljivosti. Poleg tega bi morala omenjena evidenca vključevati tudi informacijo, ali je tujec, ki je nedovoljeno vstopil v državo, izrazil namero zaprositi za mednarodno zaščito,
- črtanje uvedbe prekrškovnih določb v ZTuj-2 za begunce in diplomate ter črtanje izjeme od splošnih pravnih pravil v hitrem prekrškovnem postopku (določanje višje globe od najnižje predpisane),
- uvedba preverjanja navajane polnoletnosti v postopkih z mladoletnimi tujci.

Glavni razlogi za neupoštevanje:

V zvezi s predlogom po nujni ureditvi pravnega položaja (z izdajo dovoljenja za stalno prebivanje) tistih izbrisanih, ki v Republiki Sloveniji še vedno živijo brez urejenega statusa, Ministrstvo za notranje zadeve pojasnjuje, da je za urejanje statusa izbrisanih Republika Slovenija leta 2010 sprejela Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o urejanju statusa državljanov drugih držav naslednic nekdanje SFRJ v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 50/10, v nadaljevanju ZUSDDD-B). ZUSDDD-B je omogočil pridobitev dovoljenja za stalno prebivanje pod drugačnimi, olajšanimi pogoji, kot pa so za pridobitev tega dovoljenja določeni z Zakonom o tujcih. ZUSDDD-B je ustrezno uredil izdajo dovoljenja za stalno prebivanje otrokom izbrisanih oziroma njihov pravni status. Izbrisani, ki niso zaprosili za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje ZUSDDD-B, ali njihovi prošnji ni bilo ugodeno, si lahko status, to je dovoljenje za prebivanje v Republiki Sloveniji, urejajo pod pogoji, določenimi v veljavnem Zakonu o tujcih. Z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 59/17), ki se je začel uporabljati 1. januarja 2018, je bila spremenjena tudi določba 51. člena, ki ureja izdajo dovoljenja za prebivanje iz drugih utemeljenih razlogov in zaradi interesa Republike Slovenije. Na novo je bilo določeno, da se dovoljenje za prebivanje z veljavnostjo dveh let (ki se lahko podaljšuje) izda tudi tujcu, kateremu je v Republiki Sloveniji dovoljeno zadrževanje za čas najmanj 24 mesecev in njegova odstranitev iz države ni možna, pri tujcu pa obstajajo drugi utemeljeni razlogi in posebne osebne okoliščine, ki utemeljujejo njegovo prebivanje v Republiki Sloveniji. Drugi utemeljeni razlogi in posebne osebne okoliščine so npr. lahko osebne, socialne, kulturne ali druge vezi, ki tujca vežejo na Republiko Slovenijo zaradi dolgotrajnega (tudi nezakonitega) prebivanja v Republiki Sloveniji. V zvezi s predlogom ratifikacije mednarodne pogodbe, le to urejata Zakon o zunanjih zadevah in določbe Poslovnika Državnega zbora. Skladno navedeno ureditvijo ratifikacija zadevne konvencije ne more biti predmet urejanja v Zakonu o tujcih. Splošne dekriminalizacije delovanja humanitarnih organizacij ne moremo podpreti. Zelo redko zakonodaja na področju kaznivih ravnanj v naprej določeno skupino ljudi (npr. humanitarnih delavcev) izvzame iz splošne odgovornosti

za kazniva ravnanja. Tako rešitev najdemo v veliki večini držav zgolj za izvoljene predstavnike in diplomate, pa še za njih taka izjema ni absolutna, temveč vezana na njihovo poslanstvo. Glede uvedbe dvoletnega roka za združitev družine odločitev za uvedbo temelji na zaznanem porastu števila zlorab na področju združevanja družine z namenom pridobivanja socialnih transferjev, prav tako je ta možnost skladna z t.i. direktivo o združitvi družine. Pogoj znanja slovenskega jezika za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje je uveden predvsem z namenom, da se doseže čim prejšnja integracija družinskih članov sponzorja v slovensko družbo, pri čemer smo izhajali iz primerjalne ureditve v drugih državah članicah EU. Predloga da bi morala policija vsem tujcem, ki so prijeli pri nezakonitem prestopu meje izdati odločbe o vrnitvi, ne moremo podpreti. Republika Slovenija je obkrožena z državami članicami EU, z vsemi ima sklenjene veljavne dvostranske sporazume o ponovnem sprejemu oseb, ki se tudi nemoteno izvajajo, ne glede na različen status držav, na katere mejimo (razen Republike Hrvaške so ostale tri članice schengenskega prostora). Postopki na podlagi sporazumov o vračanju se izvajajo na vseh notranjih in začasnih zunanjih mejah EU oziroma znotraj schengenskega prostora. Na eni strani gre za odgovornost držav, ki sprejemajo, na drugi strani pa za skupna prizadevanja sosednjih držav pri omejevanju, preprečevanju nezakonitih potovanj. Previdi odločb o vrnitvi so skladni z 12. členom Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav. V kolikor tujec ne bo razumel enega izmed prevedenih jezikov se mu bo zagotovil pisni ali ustni prevod v jeziku, ki ga razume. Pri vračanju tujcev, ki nezakonito prebivajo v Republiki Sloveniji, je potrebno ločiti dve skupini tujcev, in sicer skupino, ki se uspešno vrne oziroma zapusti območje EU in pridruženih schengenskih držav, ter skupino, ki se zaradi različnih objektivnih kot tudi subjektivnih razlogov ne more vrniti. Slednjo skupino lahko delimo na dve podskupini. Prvo na tiste, ki se ne morejo vrniti zaradi subjektivnih razlogov, zato se jim rok za prostovoljni odhod lahko podaljša dokler ne minejo razlogi, zaradi katerih se jim rok za odhod podaljšuje, ter na drugo podskupino tiste, ki se ne morejo vrniti zaradi objektivnih razlogov, ki praviloma niso na strani tujca. Izrekanje prepovedi vstopa je drugačna od sedaj veljavne, poudarjamo pa, da je skladna z Direktivo 2008/115/ES. Po predlogu sprememb in dopolnitvah Zakona o tujcih se v vseh primerih izdaje odločbe o vrnitvi brez roka za prostovoljni odhod določa, da se tujcu izreče tudi obvezen ukrep prepovedi vstopa za obdobje enega leta do največ petih let. Prepovedi vstopa so že v naprej določene, je pa dolžina le teh odvisna od razlogov, zaradi katerih se ukrep izreka po individualni presoji vseh ustreznih okoliščin posameznega primera. Pri določanju nevarnosti pobega v skladu z Direktivo 2008/115/ES ne smemo besedne zveze »nevarnost pobega« brati dobesečno. Tako lahko določimo tudi razloge, ki ne kažejo samo na begosumnost tujca, zato so poleg 6. in 7. alineje prvega odstavka 68. člena ZTuj-2 opredeljene tudi druge okoliščine nevarnosti pobega. Okoliščine, ki se navezujejo na prekrške, ki jih urejajo različni zakonski akti sami po sebi ne pripeljejo do *de facto* kaznovanja s prepovedjo vstopa, saj mora vedno, tako kot pri vseh okoliščinah, ki jih opredeljuje 68. člen ZTuj-2, nastopiti tudi nezakonito prebivanje tujca. Pri določanju nevarnosti pobega v skladu z Direktivo 2008/115/ES ne smemo besedne zveze »nevarnost pobega« brati dobesečno. Tako lahko določimo tudi razloge, ki ne kažejo samo na begosumnost tujca, zato so poleg 6. in 7. alineje prvega odstavka 68. člena ZTuj-2 opredeljene tudi druge okoliščine nevarnosti pobega. Okoliščine, ki se navezujejo na prekrške, ki jih urejajo različni zakonski akti sami po sebi ne pripeljejo do *de facto* kaznovanja s prepovedjo vstopa, saj mora vedno, tako kot pri vseh okoliščinah, ki jih opredeljuje 68. člen ZTuj-2, nastopiti tudi nezakonito prebivanje tujca. V zvezi s pripombo glede ukinitve uvedbe postopka dovolitve zadrževanja po uradni dolžnosti ima že predhodno v pritožbenem postopku zoper akt, ki mu določa obveznost zapustitve države možnost uveljavljati vse okoliščine, ki mu preprečujejo vrnitev oziroma odhod. Dovolitev zadrževanja je že sedaj v praksi namenjena zgolj podaljševanju nezakonitega bivanja v naši državi. Z zagotovitvijo neposrednega sodnega varstva zoper upravni akt pa zasledujemo čim hitrejšo presojno odločitev upravnega organa v okviru sodne veje oblasti. Takojšnje sodno varstvo je po našem mnenju tako v interesu tujca, da se čimprej preizkusi pravilnost in zakonitost odločitve o dovolitvi zadrževanja in države, da se tujca, ki ne izpolnjuje razlogov za dovolitev zadrževanja, iz države čimprej odstrani. V zvezi z ukrepi, ki se lahko izrečejo prosilcem za mednarodno zaščito, ki so nastanjeni v centru za tujce, je predlagana rešitev

nujna. Policija, ki upravlja center za tujce, mora imeti vzode za ukrepanje v primerih kršitev. Pri tem ni pomembno na podlagi katerega zakona je tujec nastanjen v centru. Vsakršno razlikovanje tujcev po statusu ali kateri koli drugi okoliščini (razen ranljivosti), bi lahko povzročila neredne, proteste in druge oblike neželenega vedenja. Strožji policijski nadzor je vezan na veljavnost odločbe o omejitvi gibanja v centru za tujce. Če obstajajo pogoji za podaljšanje omejitve gibanja, v času ko je tujcu izrečen strožji policijski nadzor, je potrebno podaljšati tudi strožji policijski nadzor. V zvezi z vročanjem na oglasni deski upravnih enot, pojasnujemo, da gre za spremembo, ki pa vključuje vročanje prvega dovoljenja za prebivanje. Za vročanje prvega dovoljenja za prebivanje še vedno ostaja v veljavi vročitev na diplomatskih predstavništvi ali konzulatih RS v tujini. Spremembe, ki so bile v predlog vnesene na predlog Ministrstva za zunanje zadeve, določajo vročanje tujcu ali njegovemu pooblaščenca na način, ki omogoča potrditev prejema. V zvezi s širitvijo odgovornosti za prekrške na osebe, ki imajo v Republiki Sloveniji začasno zatočišče po zakonu, s katerim se ureja začasno zatočišče, osebe, ki jim je priznana začasna zaščita po zakonu, ki ureja začasno zaščito razseljenih oseb in osebe, ki so po mednarodnem pravu upravičene do privilegijev ali imunitet, morajo le te biti odgovorne za določene prekrške, ki jih lahko storijo v okviru ZTuj-2. Kot možne kršitve lahko štejemo pomoč pri nezakonitem prebivanju, posoja, ponarejanje listin, itd. Glede na to, da ZTuj-2 te osebe v 3. členu, ki se nanaša na področje uporabe, izrecno izvzame iz uporabe, mora biti njihova odgovornost za prekrške izrecno določena, čemur sledi predlog tudi predlog določbe 147.b člena. V zvezi s predlogom po preverjanju navajane polnoletnosti v postopkih z mladoletniki brez spremstva, menimo, da zatrjevanje polnoletnosti v postopkih ne prinese nikakršnih razlik, zato niti ne poznamo primera, da bi kdo zagotavljal da je polnoleten, čeprav ni. Prav tako če gre za kakšno drugo ranljivost (predvsem različne oblike trgovine z ljudmi) je potrebno to ranljivost prepoznati in jo sanirati na drugačen način.

10. Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti:

DA

11. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade:

DA

Aleš Hojs
minister

Vlada Republike Slovenije je na podlagi 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) na seji dne sprejela naslednje:

SKLEPE

1. Vlada Republike Slovenije je določila besedilo predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujcih (EVA 2018-1711-0004) in ga pošlje v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije.
2. Vlada Republike Slovenije Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga, da predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o tujcih (EVA 2018-1711-0004) in predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zaposlovanju, samozaposlovanju in delu tujcev (EVA 2018-2611-0078) obravnava na isti seji zaradi njune vsebinske povezanosti in potrebe po sočasni objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.
3. Vlada Republike Slovenije Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga, da pripravi uradno prečiščeno besedilo Zakona o tujcih.

Dr. Božo Predalič
generalni sekretar

Prejmejo:

- ministristva in vladne službe

**ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O TUJCIH**

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJETJE PREDLOGA ZAKONA

Zakon o tujcih (Uradni list RS, št. 1/18- UPB 6, 6/18 - popr. in 62/19 – odl. US; v nadaljnjem besedilu: zakon ali ZTuj-2) ureja vstop tujcev v Republiko Slovenijo, pridobivanje vizumov in dovoljenj za prebivanje, zapustitev države, prostovoljno vračanje in odstranjevanje tujcev, posebnosti glede postopka in organe, pristojne za izvajanje določb zakona. Posebni poglavji sta namenjeni vključevanju tujcev v Republiko Slovenijo in evidencam.

Ker se pogoji za vstop in prebivanje državljanov Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), njihovih družinskih članov ter družinskih članov slovenskih državljanov razlikujejo od pogojev, ki jih morajo izpolnjevati drugi tujci, so ti pogoji urejeni v posebnem poglavju.

Temeljni razlog za pripravo predloga sprememb in dopolnitev zakona je prenos Direktive (EU) 2016/801 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva, prostovoljskega dela, programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov in dela varušek (au pair), (v nadaljevanju besedilu: Direktiva 2016/801/EU) v nacionalni pravni red. Gre za tako imenovano prenovitveno direktivo, s katero se nadomeščata zdaj veljavni Direktiva Sveta 2004/114/ES z dne 13. decembra 2004 o pogojih za sprejem državljanov tretjih držav za namene študija, izmenjav učencev, neplačanega usposabljanja ali prostovoljnega dela in Direktiva Sveta 2005/71/ES z dne 12. oktobra 2005 o posebnem postopku za dovolitev vstopa državljanom tretjih držav za namene znanstvenega raziskovanja.

S prenosom Direktive 2016/801/EU se na novo ureja izdaja dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav in visokega šolstva ter izdaja dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija. V skladu s to direktivo se po vzoru Direktive 2014/66/EU, ki ureja premestitev tujcev znotraj gospodarsko povezanih družb, uvajajo kratkotrajna in dolgotrajna premestitev raziskovalcev in njihovih družinskih članov ter mobilnost študentov znotraj držav članic EU.

Na podlagi zahtev iz Direktive 2016/801/EU se v predlogu urejajo tudi nove vrste enotnih dovoljenj za prebivanje in delo ter dovoljenj za začasno prebivanje, in sicer enotno dovoljenje za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve in samozaposlitve za raziskovalca, ki je v Republiko Slovenijo zaključil raziskovalno delo, in za študenta, ki je v Republiko Slovenijo končal študij na višješolskem ali visokošolskem zavodu, ter dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja prostovoljskega dela. S predlogom zakona se v nacionalni pravni red uvaja tudi nova vrsta enotnega dovoljenja za prebivanje in delo, in sicer enotno dovoljenje zaradi opravljanja pripravništva.

S prenosom Direktive 2016/801/EU Republika Slovenija sledi ciljem EU, s katerimi želi postati privlačnejša za državljane tretjih držav, ki želijo izvajati raziskovalno delo v EU, in njihove družinske člane, obenem pa si s predlogom zakona prizadeva za izboljšanje in poenostavitev pogojev za vstop in

prebivanje študentov, ki prihajajo v Republiko Slovenijo z namenom študija in izobraževanja.

Republika Slovenija se lahko v primeru bistveno poslabšanih razmer na področju nezakonitih migracij sooči s situacijo, ki bi ogrozila temeljne ustavno varovane družbene vrednote države. Zaradi nepredvidljive narave migracij so dejavniki tveganja, ki jih migracije prinašajo, težko predvidljivi in imajo lahko multiplikativni značaj ter učinek, kar posledično vpliva na nastanek drugih varnostnih groženj. Predlog zakona zato naslavlja nastanek kompleksne krize na področju migracij ter aktivacijo vodenja in upravljanja v kompleksni krizi, ki predvideva tudi ukrepa, s katerim bi se začasno omejilo izvajanje Zakona o mednarodni zaščiti. Predlog upošteva odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-59/17-27 z dne 18. septembra 2019.

S predlaganimi spremembami se uvajata pogoj znanja slovenskega jezika na vstopni ravni (A1 po Skupnem evropskem jezikovnem okviru) za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje iz razloga združitve družine ter pogoj znanja slovenskega jezika na osnovni ravni (A2 po Skupnem evropskem jezikovnem okviru) za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje na podlagi petletnega neprekinjenega zakonitega prebivanja tujca v Republiki Sloveniji. S tem ukrepom Republika Slovenija sledi praksi nekaterih drugih držav članic EU, ki zahtevajo pogoj znanja jezika države članice za izdajo dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje. Uvaja se pogoj dvoletnega zakonitega prebivanja tujca na ozemlju Republike Slovenije za pridobitev pravice do združitve družine. Ustrezno se spreminja nabor upravičencev do udeležbe na programih vključevanja, predvsem na programih učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe ter določa obseg pomoči pri vključevanju, ki ga nudi država.

S spremembami in dopolnitvami ZTuj-2 se zagotavlja podlaga za uvedbo varnostne okrepitev biometričnih dovoljenj za prebivanje. Republika Slovenija bo ta dovoljenja bolje zaščitila in preprečila ponarejanja. Novo skupno obliko s sodobnejšimi varnostnimi zaščitami določa Uredba (EU) 2017/1954 Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1030/2002 o enotni obliki dovoljenja za prebivanje za državljane tretjih držav, ki jo Republika Slovenija prenaša v nacionalno zakonodajo.

Enotni obliki sledijo tudi izkaznice, ki se izdajajo državljanom EU in njihovim družinskim članom, državljanom Švicarske konfederacije in njihovim družinskim članom ter družinskim članom slovenskih državljanov. Tako bodo imeli vsi tujci, ki jim Republika Slovenija izda dovoljenje za prebivanje ali potrdilo o prijavi prebivanja, enotno obliko izkaznice. Izjema pri tem so državljani EU in državljani Švicarske konfederacije, ki jim biometrični podatek o podobi obraza in prstih odtisih ne bo odvzet.

S predlogom zakona se zagotavlja tudi implementacija Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL L 29, 31. 1. 2020, str. 7) v delu, ki ureja pravice v zvezi z (nadaljnjim) prebivanjem in izdajo dokumentov za prebivanje državljanom Združenega kraljestva in njihovim družinskim članom, ki bodo zakonito prebivali v Republiki Sloveniji ob poteku prehodnega obdobja iz člena 126 Sporazuma o izstopu, dne 31. decembra 2020, in nameravajo v Republiki Sloveniji še naprej prebivati tudi po poteku prehodnega obdobja.

Določbe Direktive 2008/115/ES/ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav so se v nacionalno zakonodajo prenesle leta 2011. Od takrat so se v praksi pokazale posamezne pomanjkljivosti, ki se odpravljajo s predlogom sprememb določb oziroma členov v VI. poglavju zakona.

Druge predvidene spremembe so delno redakcijske, dodatno pa se v predlogu odpravljajo pomanjkljivosti, ki so nastale pri prenosu Direktive 2014/66/EU, ki ureja premestitve tujcev znotraj gospodarsko povezanih družb.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Spremembe in dopolnitve zakona so potrebne zaradi prenosa Direktive 2016/801/EU v nacionalni pravni red. Pri prenosu Direktive 2014/801/EU je temeljni cilj predlaganih določb olajšati vstop tistih državljanov tretjih držav, ki prihajajo na območje EU zaradi opravljanja raziskovalnega dela in študija ter omogočiti njihovo mobilnost in mobilnost njihovih družinskih članov znotraj držav članic EU.

S predlogom zakona urejamo upravljanje, vodenje in ukrepanje v kompleksni krizi na področju migracij.

Cilj predloga sprememb in dopolnitev zakona je tudi jasnejša določitev nezakonitega prebivanja tujca v Republiki Sloveniji. Iz dvofazne ureditve izdajanja aktov oziroma nalaganja obveznosti nezakonito prebivajočim tujcem za prostovoljni odhod, se prehaja v enofazni sistem. Tako bo Policija neposredno izvrševala odločbe upravnih organov, če tujec ne bo sledil njihovem izreku. Ob tem se ureja enotno ravnanje glede rokov za prostovoljni odhod in obdobje prepovedi vstopa. S predlogom zakona se upoštevajo priporočila Evropske komisije, prav tako pa se priznavajo odločbe o vrnitvi, ki so jih izdale druge države članice EU.

2.2 Načela

Predlog zakona ne odstopa od načel, ki so bila vodilo pri pripravi osnovnega zakona.

2.3 Poglavitne rešitve

Predlog zakona obravnava nastanek kompleksne krize na področju migracij zlasti v primeru, ko bi na določenem ali več območjih Republike Slovenije vstopilo zelo veliko število nezakonitih migrantov, ki bi hkrati izrazili namero, da zaprosijo za mednarodno zaščito. Takšne razmere lahko povzročijo stanje, ko državni organi ne morejo v celoti izvajati vseh svojih obveznosti, te razmere pa vplivajo tudi na delovanje drugih sistemov in podsistemov. Poleg tega takšna situacija neposredno vpliva tudi na javno varnost in varnostne razmere na posameznem območju ali več območjih, posledično lahko tudi na razmere v celotni državi. Takšne razmere spodbujajo nastanek para državnih struktur. V primeru ocene, da so v Republiki Sloveniji nastale takšne spremenjene razmere na področju migracij ali obstajajo druge okoliščine iz šestega odstavka 20. člena Zakona o Vladi Republike, se Ministrstvu za notranje zadeve nalaga, da Vladi Republike Slovenije v skladu z 20. členom Zakona o vladi predlaga sprejetje odločitve o vodenju in upravljanju kompleksne krize. V okviru vodenja in upravljanja kompleksne krize lahko Vlada Republike Slovenije na obrazloženi predlog Ministrstva za notranje zadeve Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga sprejetje ukrepa, s katerim se v kompleksni krizi začasno prilagodi izvajanje Zakona o mednarodni zaščiti na določenem območju v Republiki Sloveniji. Na podlagi sprejete odločitve Državnega zbora Republike Slovenije, bi Policija namero tujca za vložitev prošnje za mednarodno zaščito zavrgla, in sicer pod pogojem, da v sosednji državi članici EU, iz katere je tujec vstopil v Republiko Slovenijo, ni sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogojev za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročili nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja, in tujca napotila v to državo. Ukrep se ne uporablja, če bi zdravstveno stanje tujca očitno onemogočalo navedeno ukrepanje, če je tujec družinski član tujca, pri katerem ukrepanje

ni mogoče zaradi zdravstvenega stanja, če gre po videzu, obnašanju ali drugih okoliščinah za mladoletnika brez spremstva ali če tujec v postopku nedvoumno izkaže, da sosednja država članica EU zanj osebno ni varna država in iz utemeljenih razlogov v tej državi ni mogel zaprositi za mednarodno zaščito. Predlagana rešitev upošteva odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-59/17-27 z dne 18. septembra 2019.

Dejstvo je, da v zakonu opredeljena kompleksna kriza močno presega »normalno stanje«, hkrati pa tega stanja še ni mogoče opredeliti kot »izredno stanje«, ki v skladu z Ustavo RS pomeni »veliko in splošno nevarnost za obstoj države«. Še več, vsi pristojni državni organi so dolžni narediti in ukrepati pravočasno, da takšno stanje preprečijo. Že mednarodno pravni okvirji dopuščajo (na primer tretji odstavek 2. člena Protokola št. 4 k EKČP), da se lahko omejujejo človekove pravice, ki so »določene z zakonom in ki so v demokratični družbi nujne zaradi državne in javne varnosti, za vzdrževanje javnega reda, za preprečevanje kaznivih dejanj, za zaščito zdravja in morale ali za varstvo pravic in svoboščin drugih ljudi«. Zato je ne le v »izrednih razmerah«, temveč tudi v drugih situacijah kot je kompleksna kriza. Dejstvo, da imamo v Republiki Sloveniji v ustavi opredeljeno »zgolj« »izredno stanje« in vojno stanje« ni in ne sme biti razlog, da ne bi v zelo zahtevnih razmerah začasno omejili posamezno pravico in jo ne odpravili.

V realnem življenju se soočamo s številnimi novimi zahtevnimi izzivi, ki jih moramo reševati. Temu morajo slediti tudi pravni okvirji, ki jih omogočajo mednarodni akti. Predlogi so oblikovani v tem okviru in z najmanjši možnim poseganje za to, da se doseže cilj.

Predlog zakona v nacionalni pravni red prenaša določbe Direktive 2014/801/EU in na novo ureja izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav in visokega šolstva ter izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija obenem pa uvaja možnost mobilnosti teh tujcev in njihovih družinskih članov znotraj držav članic EU.

Raziskovalcem, ki imajo v drugi državi članici EU že izdano dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, je omogočena kratkotrajna premestitev iz raziskovalne organizacije v eni izmed držav članic EU, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, v raziskovalno organizacijo v Republiki Sloveniji, v kateri bo tujec do 180 dni v 360-dnevnem obdobju opravljal del svojega raziskovanja. Pogoji, katerih izpolnjevanje se zahteva za kratkotrajno premestitev, se bistveno ne razlikujejo od pogojev, ki jih mora izpolnjevati imetnik enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, in so določeni v 45.č členu zakona. Raziskovalcu je omogočena tudi dolgotrajna premestitev v raziskovalno organizacijo v Republiki Sloveniji, to je premestitev za obdobje daljše, od 180 dni v 360-dnevnem obdobju. Tujec lahko vstopi in opravlja raziskovalno delo na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica EU, v 30 dneh od dneva vstopa v državo pa mora zaprositi za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela v Republiki Sloveniji. Za pridobitev dovoljenja zaradi dolgotrajne premestitve mora tujec izpolnjevati zakonsko določene pogoje. Pravica do kratkotrajne in dolgotrajne premestitve je določena tudi za družinske člane raziskovalca, ki ga spremljajo ali se mu pridružijo.

Predlog določa pogoje za mobilnost študentov znotraj držav članic EU. S predlogom zakona se prenaša z Direktivo 2016/801/EU vzpostavljen preoblikovani sistem mobilnosti za tiste tujce, ki so znotraj EU vključeni v programe za spodbujanje mobilnosti ali izvajajo mobilnost v okviru sporazumov med dvema ali več višješolskimi oziroma visokošolskimi zavodi. Tujcu, ki mu je dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija prva izdala druga članica EU, lahko vstopi v Republiko Slovenijo in tukaj opravi del študija, in sicer v trajanju največ 360 dni, če pristojni organ v Republiki Sloveniji temu ne nasprotuje in ima tujec za ves čas prebivanja v državi veljavno dovoljenje za začasno prebivanje zaradi

študija, ki ga je prva izdala druga država članica EU, ter izpolnjuje druge zakonsko določene pogoje. Mobilnost se izvede na podlagi uradnega obvestila, s katerim obvestitelj seznaní pristojni organ v Republiki Sloveniji o nameri tujca, da bo del študija opravil v Republiki Sloveniji, in mora biti hkrati posredovano pristojnemu organu pred vstopom tujca v Republiko Slovenijo. Če tujec ni vključen v programe za spodbujanje mobilnosti znotraj EU ali v sporazume med višješolskimi oziroma visokošolskimi zavodi in želi del študija opraviti v Republiki Sloveniji, mora zaprositi za izdajo običajnega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija na podlagi 44. člena zakona. V nasprotju z mobilnostjo družinskih članov raziskovalca v tem primeru mobilnost družinskih članov študenta ni dovoljena.

Predlog zakona ureja izdajo enotnega dovoljenja za prebivanje raziskovalcev in študentov zaradi iskanja zaposlitve in samozaposlitve in tako tujcem omogoča, da po končanem raziskovalnem delu ali študiju, izrabijo pravico do iskanja zaposlitve ali samozaposlitve. Izraba te pravice je omejena na devet mesecev po koncu raziskovalnega dela ali študija, in je vezana na izpolnjevanje zakonsko določenih pogojev. Tujec, mora v času iskanja zaposlitve v Republiki Sloveniji izpolnjevati splošne pogoje za izdajo dovoljenja za prebivanje, pridobiti soglasje pristojnega organa za podajo soglasja k izdaji enotnega dovoljenja in izkazati, da je zaključil višješolski oziroma visokošolski študij v Republiki Sloveniji.

Predlog zakona ureja izdajo nove vrste enotnega dovoljenja, in sicer enotno dovoljenje zaradi opravljanja pripravništva. Tujcu, ki bo želel prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja pripravništva, bo pristojni organ lahko izdal enotno dovoljenje za prebivanje, če bo v postopku izdano soglasje Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje in če bo tujec izpolnjeval tudi druge pogoje po ZTuj-2.

S predlogom zakona se omejujejo dokazila, s katerimi lahko tujec, ki zaprosi za izdajo dovoljenja za prebivanje, izkaže zadostna sredstva za preživljanje v času prebivanja v Republiki Sloveniji. Iz nabora so izvzeta povračila stroškov v zvezi z delom, ki obsegajo stroške za prehrano med delom, prevoz na delo in z dela ter povračilo stroškov, ki jih ima zaposleni pri opravljanju določenih del in nalog na službenem potovanju. Povračila stroškov v zvezi z delom namreč ne pomenijo plačila za delo, temveč je zaposleni v skladu z določbami zakona, ki ureja delovna razmerja, do njih upravičen, če mu dejansko tudi nastanejo. Kot sredstva, ki se upoštevajo pri dokazovanju zadostnih sredstev za preživljanje, se pri izdaji dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, študija, pripravništva in prostovoljskega dela štejejo sredstva, ki jih prejme organizacija in jih nameni tujcu.

S predlogom zakona se uvajata pogoj znanja slovenskega jezika na osnovni ravni, kot pogoj za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, ki se izda na podlagi petletnega neprekinjenega zakonitega prebivanja tujca v Republiki Sloveniji in pogoj znanja slovenskega jezika na vstopni ravni, ki se zahteva za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje iz razloga združitve družine za polnoletne družinske člane. S tem ukrepom se želi tujce spodbuditi k aktivnemu in trajnemu vključevanju, v okviru katere so jim zagotovljeni sofinancirani tečajji slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe, pri čemer Republika Slovenija s predlaganim ukrepom sledi ureditvi v nekaterih državah članicah EU. Pogoj znanja slovenskega jezika na osnovni ravni se sicer zahteva tudi v zaključni fazi integracije in sicer v postopku pridobitve državljanstva Republike Slovenije.

S predlogom zakona se zagotavlja implementacija Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL L 29, 31. 1. 2020, str. 7) v delu, ki ureja pravice v zvezi z (nadaljnjim) prebivanjem in izdajo dokumentov za prebivanje državljanom Združenega kraljestva in njihovim družinskim članom, ki bodo zakonito

prebivali v Republiki Sloveniji ob poteku prehodnega obdobja iz člena 126 Sporazuma o izstopu, dne 31. decembra 2020, in nameravajo v Republiki Sloveniji še naprej prebivati tudi po poteku prehodnega obdobja. S predlogom zakona se ureja in jasneje določa tudi nezakonito prebivanje tujca v Republiki Sloveniji. Iz dvofazne ureditve izdajanja aktov oziroma nalaganja obveznosti nezakonito prebivajočim tujcem za prostovoljni odhod se prehaja v enofazni sistem. Tako bo policija neposredno izvrševala odločbe upravnih organov, če tujec ne bo sledil njihovemu izreku. Ureja se tudi enotno ukrepanje glede rokov za prostovoljni odhod in obdobji prepovedi vstopa. S predlogom zakona se upoštevajo priporočila Evropske komisije in priznavajo odločbe o vrnitvi, ki jih je izdala druga država članica EU.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Zaradi uveljavitve zakona so predvidene finančne posledice za državni proračun v višini približno 25.000 eurov po sprejetju in 700.000 eurov letno, po preteku dvoletnega prehodnega obdobja, in sicer za:

- nadgradnjo Registra tujcev zaradi nove vrste enotnega dovoljenja in dovoljenja za začasno prebivanje,
- zagotovitev brezplačne pravne pomoči pod pogoji ki jih določa zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč, ne glede na pogoj vzajemnosti, v postopkih pred sodišči v zvezi z odločitvami iz tretjega in četrtega odstavka novega 60.a člena zakona glede zapustitve države in odločbami o vrnitvi in odločbami o zavrnitvi podaljšanja roka za prostovoljni odhod iz spremenjenega četrtega odstavka 66. člena zakona,
- izvedbo programov učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe oziroma enotnega tečaja,
- kritje stroškov prevodov odločb oziroma sklepov iz tretjega in četrtega odstavka novega 60.a člena zakona.

Zakon nima vpliva na druga javnofinančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Sredstva za izvajanje zakona so zagotovljena v državnem proračunu, in sicer:

- nadgradnja Registra tujcev v okviru ukrepa 1711-05-0005 - Podpora normativni ureditvi upravnih notranjih zadev s pomočjo informacijskih rešitev, PP 9607 - Nadgradnja in vzdrževanje registrov upravnih notranjih zadev.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

5.1 Primerjalno pravni prikaz

S predlogom zakona se spreminjata določbi 10.a in 10.b člena zakona. S spremembami se sledi odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-59/17. Primerjalni pregled je namenjen pregledu ureditve tega področja v drugih državah članicah EU.

Avstrija

V Avstriji je 1. junija 2016 začel veljati nov zvezni zakon, s katerim so se spremenili Zakon o azilu, Zakon o policiji za tujce in Zakon o postopku pred Zveznim uradom za tujce in azil. V Zakon o azilu je bil dodan nov, peti oddelek zakona z naslovom »Posebne določbe za vzdrževanje javnega reda in miru ter varovanja notranje varnosti med izvajanjem mejnih kontrol«, ki določa, da lahko zvezna vlada sporazumno z glavnim odborom Nacionalnega sveta z uredbo določi, da sta vzdrževanje javnega reda in miru ter varovanje notranje varnosti ogrožena, zato je treba v času trajanja veljavnosti te uredbe in izvajanja mejne kontrole na notranjih mejah uporabiti določbe tega oddelka. Zvezna vlada mora ugotovitev, da sta vzdrževanje javnega reda in miru ter varovanje notranje varnosti ogrožena, pisno utemeljiti pred glavnim odborom Nacionalnega sveta. Pri tem je treba obravnavati predvsem število tujcev, ki vložijo prošnjo za mednarodno zaščito, in tiste državne sisteme, katerih delovanje je prizadeto zaradi aktualnih migracijskih premikov. Uredba se lahko izda za čas veljavnosti do šest mesecev in se lahko podaljša največ trikrat za do šest mesecev. 38. člen spremenjenega zakona določa, da morajo tujci, ki nimajo pravice do vstopa in bivanja na državnem ozemlju, prošnje za mednarodno zaščito vložiti ob prestopu meje na notranji meji osebno pri organu službe za javno varnost.

Tujci, ki so vstopili na državno ozemlje z izoginitvijo mejni kontroli in nimajo pravice do bivanja na državnem ozemlju, morajo prošnje za mednarodno zaščito vložiti osebno pred organom službe za javno varnost v registracijski službi. Če tujec, ki je vstopil na državno ozemlje z izoginitvijo mejni kontroli in nima pravice do bivanja na državnem ozemlju, pred organom službe za javno varnost izven registracijske službe ali pri organu znotraj države, ki ni registracijska služba, izrazi namero, da želi vložiti prošnjo za mednarodno zaščito, ga morajo organi službe za javno varnost privedi k registracijski službi, da se zagotovi postopek vračanja. Če je tujec priveden pred registracijsko službo Deželne policijske uprave, ta uprava s privedbo postane pristojna. Po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito je treba pred osebnim razgovorom skladno preveriti dopustnost preprečitve vstopa, zavrnitve vstopa ali vrnitve in po potrebi izvesti preprečitev vstopa, zavrnitev vstopa ali vrnitev. Tujec, ki je vložil prošnjo za mednarodno zaščito, ima pravico do dejanske zaščite pred odstranitvijo šele z vložitvijo prošnje. Za tujce, ki so vložili prošnjo za mednarodno zaščito in nimajo pravice do dejanske zaščite pred odstranitvijo, se uporablja Zakon o policiji za tujce. Preprečitev vstopa, zavrnitev vstopa ali vrnitev tujca, ki je vložil prošnjo za mednarodno zaščito in nima pravice do dejanske zaščite pred odstranitvijo, je nedopustna, če se vstop na državno ozemlje ali nadaljnje bivanje tujca na državnem ozemlju tujca zahteva za ohranitev zasebnega in družinskega življenja v smislu 8. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic (v nadaljnjem besedilu: EKČP). Pri tem je treba upoštevati zlasti otrokovo korist. Če se izkaže, da preprečitev vstopa, zavrnitev vstopa ali vrnitev za tujca ni mogoča ali je iz razlogov 2., 3. in 8. člena EKČP nedopustna, se opravi postopek za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito.

Leta 2017 je začel veljati nov zvezni zakon, ki pa ni spremenil določb petega oddelka.

Madžarska

Madžarska je leta 2015 v svoji zakonodaji sprejela izjemo, ki jo je poimenovala »stanje krize zaradi množičnih migracij«. Krizna situacija je definirana s številom tujcev, ki pridejo v državo. To število presega 500 oseb na dan glede na mesečno povprečje, 750 oseb na dan glede na povprečje dveh zaporednih mesecev ali 800 oseb na dan glede na tedensko povprečje. To stanje se lahko določi tudi, če število oseb v tranzitnih conah preseže 1000 oseb na dan glede na mesečno povprečje 1500 oseb na dan glede na povprečje dveh zaporednih mesecev ali 1600 oseb glede na tedensko povprečje. Poleg tega se lahko stanje krize določi, če razvoj katere koli okoliščine povezave z migracijsko situacijo neposredno ogroža zaščito madžarske meje, ki ustreza določbam drugega oddelka Schengenskega

zakonika, ali neposredno ogroža javno varnost, javni red ali javno zdravje na območju Madžarske v 60 metrih od madžarske meje glede na določbe drugega oddelka Schengenskega zakonika, ter tudi v primeru izbruha nemirov ali nasilja v sprejemnem centru ali drugih objektih, namenjenih nastanitvi tujcev. V stanju krize se uporabljajo posebni ukrepi, kar pomeni, da lahko osebe zaprosijo za azil na meji, v tranzitnih conah, kjer so pridržani celoten azilni postopek, brez pravne podlage za pridržanje ali pravnih sredstev.

Policija ima še vedno pooblastila, da iz države pospremi tujca, ki se na območju meje zadržuje nezakonito (vključno z osebami, ki želijo zaprositi za azil), brez pravnega postopka ali priložnosti tožbe. To stanje krize so pred kratkim podaljšali do 7. septembra 2020.

Danska

Danska je marca 2019 sprejela nov Zakon o tujcih, ki predvideva tudi situacijo povečanega pritiska prosilcev, ki bi preobremenil azilni sistem. Slednji predvideva možnost pridržanja prosilcev za azil v »posebnih okoliščinah«, ki naj bi bila v skladu s 5. členom EKČP. Pred pridržanjem prosilca je namreč obvezna individualna ocena. Na novo prispeli prosilci so lahko pridržani le, če je to potrebno zaradi registracijskega in identifikacijskega postopka. Avtomatični sodni nadzor v treh dneh je suspendiran v primeru povečanega migracijskega pritiska.

Maja 2017 je Danska s tako imenovanim zakonom št. 476 sprejela možnost zavrnitve prosilca za mednarodno zaščito na meji, če bi se država srečala s povečanim pritiskom prosilcev, ki bi preobremenili njen azilni sistem.

Norveška

Norveška ima v Zakonu o tujcih (zadnja sprememba leta 2019), in sicer v členu 32(5) določeno pravno podlago za krizno situacijo, ko se v primeru velikega števila prosilcev za azil, lahko kralj in svet odločita, da se prošnja za zaščito zavrne – to velja v primeru, ko prosilec pride neposredno iz nordijske države. Isti organ se lahko odloči, da se lahko pristojnost za zavrnitev podeli policiji, in da v teh primerih ni potrebna individualna obravnava.

S predlogom zakona se v pravni red Republike Slovenije prenaša Direktiva 2016/801/EU. Primerjalni pregled je namenjen pregledu implementacije predmetne direktive v izbranih evropskih državah glede postopkovnih načinov izvedbe (brez postopka/uradna obvestitev o nameri/vložitev prošnje) kratkotrajne in dolgotrajne mobilnosti raziskovalcev in mobilnosti študentov v drugi državi članici ter glede opsijske uporabe določb direktive glede določenih kategorij državljanov tretjih držav (tisti, ki bi želeli priti v EU na izmenjavo učencev ali zaradi izobraževalnega projekta, prostovoljske dejavnosti zunaj Evropske prostovoljske službe ali dela kot varuška (au pair)).

Češka

Po češki zakonodaji, s katero se implementira Direktiva 2016/801/EU, za izvedbo kratkotrajne premestitve raziskovalca (28. člen direktive) ne obstaja postopek uradne obvestitve pristojnih organov prve in druge države članice EU o nameri raziskovalca, da del raziskovanja opravi v raziskovalni organizaciji v drugi državi članici EU. Češka se je pri izvajanju dolgoročne mobilnosti raziskovalcev (29. člen direktive) odločila za možnost, po kateri se uporabi 28. člen direktive, in dovoli, da raziskovalec prebiva na njenem ozemlju na podlagi dovoljenja, ki ga je izdala prva država članica EU, kar pomeni, da tujcu ni treba vložiti prošnje za izdajo dovoljenja za dolgoročno mobilnost. Tudi glede mobilnosti študentov (31. člen direktive) ne predvidevajo mobilnosti na podlagi uradnega obvestila, s katerim obvestitelj seznanji pristojni organ prve in druge države članice EU o nameri študenta, da del študija opravi na visokošolskem zavodu v drugi državi članici EU. Glede opsijskih kategorij državljanov tretjih držav (programi izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov, prostovoljskega dela izven Evropske

prostovoljske službe ali dela kot varuška au pair) se implementirajo določbe direktive glede državljanov tretjih držav, ki bi želeli priti v EU na izmenjavo učencev ali zaradi izobraževalnega projekta in prostovoljske dejavnosti izven Evropske prostovoljske službe.

Nemčija

Nemčija je direktivo že implementirala v svojo nacionalno zakonodajo (obvestilo o notifikaciji implementacije z dne 31. avgusta 2017). Kratkoročna mobilnost raziskovalca se izvede na podlagi uradnega obvestila, s katerim obvestitelj seznanjeni pristojni organ prve in druge države članice EU o nameri, da del raziskovanja opravi v raziskovalni organizaciji v drugi državi članici EU. Pri dolgoročni mobilnosti raziskovalca so se odločili za uporabo postopka, ki zahteva vložitev prošnje za dolgoročno mobilnost. Mobilnost študenta se izvede na podlagi uradnega obvestila, s katerim obvestitelj seznanjeni pristojni organ prve in druge države članice EU o nameri, da del študija opravi na visokošolskem zavodu v drugi državi članici EU. Nemčija se ni odločila za uporabo določb direktive glede nobene izmed opcijskih kategorij državljanov tretjih držav (pripravnništvo ali prostovoljsko delo v okviru programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov, prostovoljsko delo izven Evropske prostovoljske službe in delo varuš (au pair)).

Francija

Glede postopkovne izvedbe kratkoročne in dolgoročne mobilnosti raziskovalcev ter mobilnosti študentov imajo enako ureditev, kot je predstavljena pri Nemčiji. Glede opcijskih kategorij državljanov tretjih držav so implementirali določbe, ki se nanašajo na delo varuš (au pair).

Nizozemska

Nizozemska je direktivo že implementirala v svojo zakonodajo (obvestilo o notifikaciji implementacije z dne 18. maja 2018). Glede postopkovne izvedbe kratkoročne in dolgoročne mobilnosti raziskovalcev ter mobilnosti študentov imajo enako ureditev, kot je predstavljena pri Nemčiji. Nizozemska se ni odločila za implementacijo določb direktive, ki se nanašajo na opcijske kategorije državljanov tretjih držav (pripravnništvo ali prostovoljsko delo v okviru programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov, prostovoljsko delo izven Evropske prostovoljske službe in delo varuš au pair).

Portugalska

Portugalska je direktivo že implementirala v svojo zakonodajo (obvestilo o notifikaciji implementacije z dne 28. avgusta 2017). Glede postopkovne izvedbe pri kratkoročni mobilnosti raziskovalca nimajo predvidenega postopka, kar pomeni, da ne zahtevajo uradnega obvestila o nameri raziskovalca, da del raziskovanja opravi v raziskovalni organizaciji v drugi državi članici EU. Pri dolgoročni mobilnosti raziskovalca portugalska ureditev zahteva podajo prošnje za dolgoročno mobilnost. Pri mobilnosti študentov se zahteva uradno obvestilo o nameri študenta, da del študija opravi na visokošolskem zavodu v drugi državi članici EU. Portugalska se prav tako ni odločila za implementacijo določb direktive, ki se nanašajo na opcijske kategorije državljanov tretjih držav (pripravnništvo ali prostovoljsko delo v okviru programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov, prostovoljsko delo izven Evropske prostovoljske službe in delo varuš au pair).

Slovaška

Slovaška je direktivo že implementirala v svojo zakonodajo (obvestilo o notifikaciji implementacije z dne 23. maja 2018). Glede postopkovne izvedbe mobilnosti slovaška ureditev pri vseh treh kategorijah (kratkoročna mobilnost raziskovalcev, dolgoročna mobilnost raziskovalcev in mobilnost študentov) zahteva uradno obvestilo o nameri raziskovalca oziroma študenta, da del raziskovanja oziroma študija opravi v drugi državi članici EU.

5.2 Prilagojenost predlagane ureditve pravu Evropske unije

Predlog zakona je v celoti usklajen s pravnim redom Evropske unije.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) V postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov

S sprejetjem zakona so kot posledica implementacije Direktive 2016/801/EU na upravnih enotah predvideni novi postopki, in sicer izdaja dovoljenja za prebivanje zaradi dolgotrajne premestitve raziskovalcev in njihovih družinskih članov, izdaja dovoljenja zaradi mobilnosti študentov, izdaja enotnega dovoljenja zaradi opravljanja pripravništva, izdaja enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve in samozaposlitve za študente in raziskovalce ter izdaja dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja prostovoljskega dela.

b) Pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov

Sprejetje zakona ne vpliva na obveznosti strank do javne uprave ali pravosodnih organov.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki

Sprejetje zakona ne vpliva na okolje, ki vključuje prostorske in varstvene vidike.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo

Sprejetje zakona vpliva na gospodarsko področje.

Predlog zakona uvaja pogoj dvoletnega prebivanja tujca v Republiki Sloveniji za združitev družine. Predlagane rešitve v zvezi s podaljšanjem obdobja za združitev družine iz enega na dve leti bi lahko vplivale na zagotavljanje ustrezne tuje delovne sile, še posebej v primeru visokokvalificiranega kadra, ki prihaja v Republiko Slovenijo po nacionalni shemi (večina tujih visokokvalificiranih delavcev se namreč v Republiki Sloveniji zaposli ali opravlja delo po nacionalni shemi, pri kateri ugodnejša obravnava, ki jo imajo imetniki modre karte EU na podlagi Zakona o tujcih, ni zagotovljena). S predlaganim ukrepom si bo lahko tujec (sponzor) v obdobju dveh let, preden bo lahko združil družinske člane, zagotovil finančno stabilnost, kar bo pozitivno vplivalo tudi na manjšo obremenitev koriščenja sistema socialnih prejemkov v Republiki Sloveniji.

Uvedba pogoja znanja slovenskega jezika za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje iz razloga združitve družine in pogoj znanja slovenskega jezika za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje pozitivno vpliva na naložbe v kadrovske vire oziroma nove zaposlitve (večja možnost zaposlovanja ustrezne tuje delovne sile predvsem v sektorjih, kjer je potrebna komunikacija s strankami – denimo gostinstvo, in turizem).

Z implementacijo Direktive 2016/801/EU se olajšuje vstop tistih državljanov tretjih držav, ki prihajajo na območje EU zaradi opravljanja raziskovalnega dela ali študija ter omogoča njihovo mobilnost in mobilnost njihovih družinskih članov znotraj držav članic EU. Predlog omogoča tudi iskanje zaposlitve za raziskovalce in študente še devet mesecev po končanju raziskovalnega dela ali študija. Z

izboljšanjem položaja za raziskovalce in študente, ki se nanaša na vstop, prebivanje in mobilnost znotraj držav članic EU, bo Slovenija postala privlačnejša za zaposlitev tega kadra, kar posledično, glede na to, da gre za raziskovalce in študente, pomeni pozitivno naložbo v raziskave in razvoj. Z možnostjo iskanja zaposlitve še devet mesecev po končanem raziskovalnem delu ali študiju, je mogoče pričakovati nove zaposlitve, kar pozitivno vpliva na trg dela.

6.4 Presoja posledic za socialno področje

Sprejetje zakona ne vpliva na socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja

Sprejetje zakona ne vpliva na dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Sprejetje zakona ne bo imelo drugih posledic.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa

Predstavitev sprejetega zakona

Sprejeti zakon bo objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije in na spletnih straneh predlagatelja oziroma E-demokraciji. Predlagatelj bo zakon predstavljal v okviru obstoječih orodij (usmeritve upravnim enotam, www.infotujci.si in drugo).

Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa

Izvajanje predpisa bosta spremljali ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, in ministrstvo, pristojno za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

/

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA

Gradivo je bilo objavljeno na portalu E- demokracija za čas trajanja javne razprave od 10. oktobra do 11. novembra 2018. Na omenjenem portalu je bilo znova objavljeno od 29. maja do 12. junija 2020 ter od 17. do 26. junija 2020.

Predlogi nevladnih organizacij, ki so bili upoštevani:

- zagotovitev pravice do prevajalske pomoči v postopku vračanja (prevod odločbe o vrnitvi tudi v primeru, ko tujec ne razume nobenega izmed jezikov, v katere je prevedena tipska odločba);
- podaljšanje roka za vložitev pravnega sredstva zoper izdano odločbo o vrnitvi s treh na pet dni;
- podaljšanje roka za sprožitev upravnega spora zoper odločitev, izdano v postopku dovolitve zadrževanja s treh dni na pet dni od vročitve odločbe ali sklepa;
- črtanje izključitve pravice do pritožbe zoper izdano odločbo o vrnitvi, s čimer se ohranja načelo

dvostopenjskega upravnega postopka;

- jasnejši zapis pravice do brezplačnega pravnega svetovanja, ki je na voljo tujcu, ki mu je izdana odločba o vrnitvi in pravice do prevajalske pomoči v postopku izdaje odločbe o vrnitvi;
- jasnejši zapis razloga za neizdajo odločbe o vrnitvi, kadar je tujec prijet pri nezakonitem prehajanju državne meje in v 72 urah na podlagi mednarodne zakonodaje, pogodbe ali dvostranskega sporazuma ni bil uspešno vrnjen, predan ali izročen;
- dopolnitev evidence nedovoljenih vstopov tujcev v državo na način, da evidenca vsebuje tudi informacijo, ali je tujec, ki je nedovoljeno vstopil v državo, izrazil namero zaprositi za mednarodno zaščito,
- dopolnitev okoliščine, ki kaže na nevarnost pobega tujca (uporaba lažjih ali ponarejenih osebnih dokumentov, kot tudi uničenje ali kakršnokoli drugačno odstranitev obstoječih dokumentov), s sklicem na namerno uničenje, uporabo, ponarejanje ali odstranitev,
- črtanje samopoškodbe kot razlog za težjo kršitev bivanja v Centru za tujce,
- določitev krajšega roka za izdajo pisne odločbe o določitvi ukrepa ob kršitvah pravil bivanja v centru (iz osem na tri dni),
- dopolnitev 47.a in 47.b člena (združitev družine osebe s priznano mednarodno zaščito) ki se nanaša na postopek izdaje dovoljenj za prebivanje družinskim članom mladoletnika brez spremstva, na način, da se v postopku pridobi tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo.

Predlogi nevladnih organizacij, ki niso upoštevani:

- določene pripombe v zvezi z opredelitvijo pojmov (2. člen - nezakonito prebivanje, prostovoljni odhod),
- vključitev povračil stroškov v zvezi z delom v dokazila, s katerimi lahko tujec izkazuje zadostna sredstva za preživljanje (33. člen),
- ureditev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje žrtvam nezakonitega prenehanja delovnega razmerja (50. člen),
- oddaja prstnih odtisov in vročitev dovoljenja v Republiki Sloveniji vsem tujcem, ki so v času postopka v Republiki Sloveniji,
- določitev okoliščin, ki jih morajo uradne osebe upoštevati pri presoji trajanja prepovedi vstopa, pri čemer mora biti uradnim osebam dana možnost, da določijo trajanje prepovedi vstopa, ki je krajše od šestih mesecev ali enega leta,
- upoštevanje največje otrokove koristi v postopku izdaje odločbe o vrnitvi mladoletne osebe,
- dopolnitev možnosti omejitve gibanja otrokom izven centra za tujce,
- zožitev okoliščin, ki kažejo na begosumnost tujca,
- previsoki dokazni standardi okoliščin za dovolitev zadrževanja in ohranitev določenih razlogov za dovolitev zadrževanja (73. člen),

nujna ureditev pravnega položaja za v državi dolgotrajno tolerirane izbrisane,

- predlog, da Republika Slovenija prične s postopkom ratifikacije Konvencije ZN o preprečevanju apatridnosti iz leta 1961,
- spremembe 10.a in 10.b člena – kompleksna kriza na področju migracij,
- sprememba oz. izrecna navedba dekriminalizacije v primeru pomoči tujcu pri nezakonitem vstopu, tranzitu ali prebivanju,
- črtanje določbe glede dvoletnega roka za združitev družine,
- črtanje ugotavljanje istovetnosti v postopku združitve družine oseb s priznano mednarodno zaščito,
- črtanje uvedbe pogoja znanja slovenskega jezika za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje,
- izdaja odločbe o vrnitvi vsem tujcem, ki so prijete pri nezakonitem prehajanju državne meje in s tem povezano vračanje tujcev čez državno mejo,
- zagotavljanje prevoda odločb o vrnitvi vsem tujcem, in ne le tistim, ki govorijo enega od taksativno navedenih jezikov,
- črtanje določenih okoliščin, ki kažejo na nevarnost pobega tujca,
- uvedba možnosti izdaje dovolitve zadrževanja na prošnjo tujca in ohranitev pritožbe, kot pravnega sredstva v zadevah dovolitve zadrževanja,
- ukrep omejitve gibanja kot prekomeren ukrep »odvzema prostosti« tujcu v postopku odstranitve ali izročitve tujca,
- črtanje možnosti izreka ukrepa strožjega policijskega nadzora za osebe, ki so v Centru za tujce nastanjene na podlagi določb drugega zakona (npr. prosilci za mednarodno zaščito),
- črtanje možnosti podaljšanja ukrepa strožjega policijskega nadzora v primeru podaljšanja omejitve gibanja,
- razglašanje izdanih aktov v zvezi z dovoljenjem za prebivanje preko oglasne deske diplomatskih predstavništav in konzulatov Republike Slovenije v tujini,
- dopolnitev evidence o nedovoljenih vstopih tujcev v državo, ki bo ustrezno agregirana po spolu, starosti, državljanstvu ter ranljivosti. Poleg tega bi morala omenjena evidenca vključevati tudi informacijo, ali je tujec, ki je nedovoljeno vstopil v državo, izrazil namero zaprositi za mednarodno zaščito,
- črtanje uvedbe prekrškovnih določb v ZTuj-2 za begunce in diplomate ter črtanje izjeme od splošnih pravnih pravil v hitrem prekrškovnem postopku (določanje višje globe od najnižje predpisane),
- uvedba preverjanja navajane polnoletnosti v postopkih z mladoletnimi tujci.

Glavni razlogi za neupoštevanje:

Določeni predlogi nevladnih organizacij so urejeni že v obstoječi zakonodaji (da se tako v postopkih izdaje odločbe o vrnitvi kot tudi pri samem vračanju mladoletnikov upošteva največja korist otroka in

da se omejitev gibanja mladoletnih oseb zagotovi v primerni ustanovi za nastanitev mladoletnih oseb, pri čemer se nastanitev mladoletne osebe v centru za tujce opravi le, če takšna nastanitev v primerni ustanovi ni mogoča). Nekatere pripombe, ki se nanašajo na opredelitev pojmov in ureditev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje žrtvam nezakonitega prenehanja delovnega razmerja, so podvržene prenosu evropskih direktiv in jih zato ni bilo možno upoštevati. Glede črtanja določenih razlogov za dovolitev zadrževanja (73. člen) in zavrnitve predlogov nevladnih organizacij, da se določeni razlogi ohranijo v besedilu člena dovolitve zadrževanja, pripombe niso bile upoštevane, saj tujcem s črtanjem določenih razlogov ne bo odvzeta možnost, da odložijo svoje vračanje iz dosedanjih razlogov, temveč bodo lahko zaprosili za podaljšanje roka za prostovoljni odhod (določene alineje, ki so v 73. členu črtane, bodo po novem razlogi za podaljšanje roka za prostovoljni odhod). Predlog po določitvi okoliščin, ki jih morajo uradne osebe upoštevati pri presoji trajanja prepovedi vstopa, pri čemer mora biti uradnim osebam dana možnost, da določijo trajanje prepovedi vstopa, ki je krajše od šestih mesecev ali enega leta, ni bil upoštevan zaradi implementacije Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 66, 11. 3. 2017, str. 15–21) in Priporočil Komisije (EU) 2017/2338 z dne 16. novembra 2017 o skupnem »Priročniku o vračanju«, ki ga uporabljajo pristojni organi držav članic pri izvajanju nalog v zvezi z vračanjem (UL L 339, 19. 12. 2017, str. 83–159). Omeniti je treba, da ne gre za povsem avtomatično prepoved: prepoved vstopa namreč sledi ob neupoštevanju roka za prostovoljni odhod, kar je po določilih Direktive o vračanju razlog za odstranitev tujca in posledično tudi za ukrep prepovedi vstopa. Z veljavno zakonsko ureditvijo, ki tujca obvezuje, da vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji pred vstopom v državo, so izpolnjeni varnostni vidiki, prav tako pa je zagotovljen ustrežnejši nadzor nad (ne)zakonitimi migracijami. Tujca se v postopku izdaje prvega dovoljenja za prebivanje preveri v več evidencah, če je treba/zahtevano pa se opravi tudi varnostna preveritev, ki jo opravi kriminalistična policija, ki dostopa do podatkov in informacij, do katerih ne dostopajo policisti na mejnih prehodih. V teh primerih se lahko pojavijo tudi varnostni zadržki za izdajo dovoljenja za prebivanje, zato je smiselno, da se postopki izdaje prvega dovoljenja za prebivanje izvajajo pred vstopom v državo. Tudi z vidika nadzora nad (ne)zakonitimi migracijami, ki ga izvaja policija, je zagotovo ustrežnejša trenutna ureditev, kot predlagana možnost vložitve prošnje za izdajo prvega dovoljenja za prebivanje pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

Pri pripravi predloga zakona niso sodelovali zunanji strokovnjaki, v zvezi s posameznimi določbami zakona (10.a in 10.b člen) pa je bil opravljen posvet in več pogovorov s pravnimi strokovnjaki.

7.a Podatek o zunanjem strokovnjaku oziroma pravni osebi, ki je sodelovala pri pripravi predloga zakona (osebno ime in naziv fizične osebe ali firma in naslov pravne osebe)

Pri pripravi predloga zakona niso sodelovali zunanji strokovnjaki.

7.b Znesek plačila, ki ga je oseba iz prejšnje točke v ta namen prejela

/

8. PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA, KI BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

Sodelovali bodo:

- Aleš Hojs, minister
- Franc Kangler, državni sekretar
- dr. Anton Olaj, državni sekretar
- Boštjan Šefic, sekretar v Kabinetu ministra za notranje zadeve
- Urša Židan, v. d. generalne direktorice Direktorata za upravne notranje zadeve, migracije in

- naturalizacijo na Ministrstvu za notranje zadeve,
- Nataša Potočnik, direktorica Urada za migracije na Direktoratu za upravne notranje zadeve, migracije in naturalizacijo na Ministrstvu za notranje zadeve,
 - Andrej Jurič, v. d. generalnega direktorja Policije.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o tujcih (Uradni list RS, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo 6, 9/18 – popr. in 62/19 – odl. US) se v 1. členu v drugem odstavku deveta alineja spremeni tako, da se glasi:

»- Direktivo 2016/801/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva, prostovoljskega dela, programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov in dela varušku au pair (prenovitev) (UL L št. 132 z dne 21. 5. 2016, str. 21);«.

Deseta alineja se črta.

Dosedanje enajsta do osemnajsta alineja postanejo nove deseta do sedemnajsta alineja.

V tretjem odstavku se četrta alineja spremeni tako, da se glasi:

»- Uredbe sveta (ES) št. 1030/2002 o enotni obliki dovoljenja za prebivanje za državljane tretjih držav (UL L št. 157 z dne 15. 6. 2002 str. 1), zadnjič spremenjene z Uredbo (EU) 2017/1954 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2017 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1030/2002 o enotni obliki dovoljenja za prebivanje za državljane tretjih držav (UL L št. 286 z dne 1. 11. 2017, str. 9) (v nadaljnjem besedilu: Uredba 1030/2002/ES);«.

Za šesto alinejo se doda nova sedma alineja, ki se glasi:

»- Uredbe (EU) 2016/1953 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2016 o uvedbi evropske potne listine za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav in razveljavitvi Priporočila Sveta z dne 30. novembra 1994 (UL L št. 311 z dne 27. 11. 2016, str. 13).«.

2. člen

V 2. členu se v štirinajsti alineji besedilo »jo je za sklepanje sporazumov o gostovanju s tujimi raziskovalci pooblastilo ministrstvo, pristojno za znanost in tehnologijo« nadomesti z besedilom »lahko sklepa sporazume o gostovanju s tujimi raziskovalci v skladu s predpisi, ki urejajo raziskovalno in razvojno dejavnost v Republiki Sloveniji.«.

V petnajsti alineji se za besedilom »državljan EU,« doda besedilo »z doktoratom ali«.

Za osemnajsto alinejo se dodata novi devetnajsta in dvajseta alineja, ki se glasita:

»- Višješolski zavodi oziroma višje strokovne šole so javne ali zasebne šole v skladu z zakonom, ki ureja višje strokovno izobraževanje.

- Višješolski predavatelj je tujec, ki ni državljan EU, določen z zakonom, ki ureja višje strokovno izobraževanje.«.

Dosedanja devetnajsta alineja, ki postane enaindvajseta alineja, se spremeni tako, da se glasi:

»- Sporazum o gostovanju je sporazum med raziskovalcem iz tretje države in raziskovalno organizacijo oziroma sporazum med visokošolskim zavodom in visokošolskim učiteljem ali visokošolskim sodelavcem oziroma sporazum med višješolskim zavodom in višješolskim predavateljem, s katerim se raziskovalec zaveže, da si bo prizadeval dokončati raziskovalno dejavnost, visokošolski učitelj, visokošolski sodelavec ali višješolski predavatelj, da bo opravil

pedagoško delo, raziskovalna organizacija pa se zaveže, da bo v ta namen gostila raziskovalca, visokošolski ali višješolski zavod pa se zaveže, da bo v ta namen gostil visokošolskega učitelja, visokošolskega sodelavca oziroma višješolskega predavatelja.«

Dosedanje dvajseta do sedemindvajseta alineja postanejo dvaindvajseta do devetindvajseta alineja.

Dosedanja osemindvajseta alineja, ki postane trideseta alineja, se spremeni tako, da se glasi:

»- Prostovoljni odhod pomeni prostovoljno izpolnitev obveznosti vrnitve tujca v skladu s tem zakonom.«

Dosedanje devetindvajseta do osemintrideseta alineja postanejo enaintrideseta do štirideseta alineja.

Za dosedanjo devetintrideseto alinejo, ki postane enainštirideseta alineja, se dodajo nove dvainštirideseta do petinštirideseta alineja, ki se glasijo:

»- Pripravnik je tujec, ki ni državljan EU, z doseženo stopnjo višješolske oziroma visokošolske izobrazbe oziroma tujec, ki je vključen v študijski program, ki mu omogoča pridobitev stopnje višješolske oziroma visokošolske izobrazbe, in je bil sprejet na ozemlje Republike Slovenije v okviru programa opravljanja pripravništva, da bi pridobil znanje, prakso in izkušnje v poklicnem okolju.

- Prostovoljec je tujec, ki ni državljan EU in je bil sprejet na ozemlje Republike Slovenije z namenom opravljanja prostovoljskega dela, kot ga določa zakon, ki ureja prostovoljstvo.

- Evropska potna listina za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav je potna listina, ki se izda državljanu tretje države, ki je v postopku odstranitve in si ne more ali si noče pridobiti potne ali potni listini enakovredne listine države, katere državljan je.

- Nezakonito prebivanje pomeni prisotnost tujca na ozemlju Republike Slovenije, ki ne izpolnjuje ali ne izpolnjuje več pogojev za vstop ali prebivanje v skladu z Zakonikom o schengenskih mejah oziroma določbami tega zakona.«

3. člen

V 6. členu se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

» Zadrževanje osebe, ki izrazi namen, da bo vložila prošnjo za mednarodno zaščito na meji, in katere prošnja za mednarodno zaščito se obravnava v okviru postopka na meji, letališčih in pristaniščih v skladu z zakonom, ki ureja mednarodno zaščito, v kapaciteti na meji oziroma v bližini meje, ne pomeni vstopa v Republiko Slovenijo.«

4. člen

V 10. členu se tretji odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Pri tujcu, ki vstopa v Republiko Slovenijo na podlagi veljavnega dovoljenja za prebivanje ali veljavnega vizuma za dolgoročno bivanje, se razlogi za zavrnitev vstopa, določeni v Zakoniku o schengenskih mejah, ne ugotavljajo. Tujcu se lahko vstop v državo zavrne samo, če ne poseduje veljavne potne listine.«

5. člen

10. a člen se spremeni tako, da se glasi:

»10.a člen
(kompleksna kriza na področju migracij)

(1) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, redno spremlja razmere na področju migracij, predvsem na podlagi informacij državnih organov, drugih držav članic Evropske unije in tretjih držav, institucij Evropske unije ter ustreznih mednarodnih in medvladnih organizacij.

(2) Če ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, na podlagi informacij organov in institucij iz prejšnjega odstavka oceni, da je v Republiki Sloveniji zaradi spremenjenih razmer na področju migracij ali drugih okoliščin iz šestega odstavka 20. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) nastala kompleksna kriza, Vladi Republike Slovenije predlaga, da na podlagi osmega odstavka 20. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) sprejme odločitev o izvajanju kriznega upravljanja in vodenja v kompleksni krizi.

(3) V okviru kriznega upravljanja in vodenja kompleksne krize lahko Vlada Republike Slovenije na podlagi utemeljenega in obrazloženega predloga ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, da upoštevajoč načelo sorazmernosti in stopnjo ogroženosti ustavno varovanih dobrin odloči o uporabi 10.b člena tega zakona, in sicer najdlje za obdobje šestih mesecev, in določi območje izvajanja tega ukrepa. Državni zbor Republike Slovenije lahko na predlog Vlade Republike Slovenije po istem postopku podaljša uporabo 10.b člena tega zakona, vsakič za največ šest mesecev, če za to še vedno obstajajo razlogi.

(4) V predlogu iz prejšnjega odstavka ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, pripravi oceno razmer zaradi nastale kompleksne krize iz drugega odstavka tega člena ter vpliv na stopnjo ogroženosti ustavno varovanih temeljnih družbenih vrednot, navedenih v šestem odstavku 20. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17), zlasti glede učinkovitega delovanja pravne in socialne države, zagotavljanja javnega reda in miru, učinkovitega delovanja gospodarstva, zaščite zdravja in življenja prebivalstva ter stopnje varnosti. Pri oceni upošteva razmere v državah, iz katerih tujci nameravajo vstopiti ali so vstopili v Republiko Slovenijo, in stanje na področju migracij v državah v regiji, število nezakonito prebivajočih tujcev in tujcev z odločbo o dovolitvi zadrževanja v Republiki Sloveniji, število prosilcev za mednarodno zaščito in oseb s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, nastanitvene in integracijske zmožnosti Republike Slovenije za vse omenjene kategorije tujcev, možnost izvajanja zakona, ki ureja mednarodno zaščito, in druge dejavnike, ki bi lahko vplivali na ogroženost ustavno varovanih temeljnih družbenih vrednot.

(5) Vlada Republike Slovenije o izvajanju 10.b člena tega zakona mesečno poroča Državnemu zboru Republike Slovenije. Takoj ko prenehajo razlogi iz drugega odstavka tega člena in izvajanje 10.b člena tega zakona ni več potrebno, ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, Vladi Republike Slovenije predlaga, da Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga, da odloči o predčasnem prenehanju uporabe 10.b člena tega zakona.

(6) O razlogih, uporabi in prenehanju uporabe 10.b člena tega zakona Vlada Republike Slovenije obvesti generalnega sekretarja Sveta Evrope, generalnega sekretarja Organizacije združenih narodov, visokega komisarja Združenih narodov za begunce in Evropsko komisijo.«

10.b člen se spremeni tako, da se glasi:

» 10.b člen
(ukrepanje v kompleksni krizi na področju migracij)

(1) Če državni zbor Republike Slovenije sprejme odločitev iz tretjega odstavka prejšnjega člena, policija tujcu, ki ne izpolnjuje pogojev za vstop, ne dovoli vstopa, tujca, ki je po uveljavitvi te odločitve nezakonito vstopil v Republiko Slovenijo in se na območju, na katerem se izvaja ta člen, nahaja nezakonito, pa privede do državne meje in ga napoti v državo, iz katere je nezakonito vstopil.

(2) Če tujec, ki poskuša nezakonito vstopiti na mejnem prehodu ali je že nezakonito vstopil na ozemlje Republike Slovenije iz sosednje države članice Evropske unije in se nahaja na območju, na katerem se ta člen izvaja po uveljavitvi odločitve Državnega zbora Republike Slovenije iz tretjega odstavka–prejšnjega člena izrazi namero podati prošnjo za mednarodno zaščito, policija ugotavlja identiteto tujca v skladu z zakonom, ki ureja naloge in pooblastila policije, in ne glede na določbe zakona, ki urejajo mednarodno zaščito, preveri ali:

- v sosednji državi članici Evropske unije, iz katere je tujec vstopil, obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi s postopkom mednarodne zaščite in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja;
- je tujec v postopku nedvoumno in tehtno izkazal, da njemu osebno v sosednji državi članici Evropske unije, grozi resnična nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja in da iz utemeljenih razlogov v tej državi ni mogel zaprositi za mednarodno zaščito;
- zdravstveno stanje tujca ali njegovega družinskega člana očitno onemogoča napotitev v sosednjo državo članic Evropske unije;
- gre po videzu, obnašanju ali drugih okoliščinah za mladoletnika brez spremstva.

(3) Če policija po izvedenem postopku ugotovi, da v primeru tujca iz prejšnjega odstavka tega člena, niso podane okoliščine iz prejšnjega odstavka, policija namero podati prošnjo za mednarodno zaščito, s sklepom zavrže. Zoper sklep je dovoljena pritožba, ki ne zadrži izvršitve. O pritožbi odloča ministrstvo pristojno za notranje zadeve. V primeru obstoja ene izmed okoliščin, navedenih v prejšnjem odstavku, tujcu dovoli vložitev prošnje za mednarodno zaščito in ravna skladno z določbami zakona, ki ureja mednarodno zaščito, ki urejajo predhodni postopek.

(4) Na podlagi izvršljivega sklepa iz prejšnjega odstavka policija tujca privede do državne meje in ga napoti v sosednjo varno državo članico Evropske unije, iz katere je tujec vstopil. Če sosednja varna država članica Evropske unije, iz katere je tujec vstopil, tujca ne sprejme na ozemlje, se sklep razveljavi, tujca pa obravnava v skladu z določbami zakona, ki ureja mednarodno zaščito.

(5) Po uveljavitvi odločitve Državnega zbora Republike Slovenije iz tretjega odstavka prejšnjega člena policija pri obravnavi oseb iz tega člena opusti izvajanje postopkov o prekršku za prekrške po Zakonu, ki ureja nadzor državne meje in tem zakonu.«.

7. člen

V 12. členu se prva, druga in tretja alineja spremenijo tako, da se glasijo:

- »- se izogne mejni kontroli na mejnem prehodu, ko ta obratuje;
- se izogne mejni kontroli izven območja mejnega prehoda ali na mejnem prehodu, ko ta ne obratuje;

- pri vstopu v Republiko Slovenijo uporabi tuje, ponarejene ali kako drugače spremenjene potne in druge listine, ki so potrebne za vstop, ali organom mejne kontrole navede lažne podatke ali namenoma zamolči ali ne navede vseh dejstev, pomembnih za odločanje organov mejne kontrole o pogojih za vstop;«.

8. člen

V 14. členu se peti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(5) Ne glede na določbo druge in tretje alineje 60. člena tega zakona lahko tujec, ki za vstop v Republiko Slovenijo ne potrebuje vizuma, ostane in biva v Republiki Sloveniji največ 90 dni po prenehanju dovoljenja za prebivanje ali vizuma za dolgoročno bivanje, razen če mora na podlagi odločitve pristojnega organa zapustiti Republiko Slovenijo.«.

9. člen

15. člen se spremeni tako, da ta glasi:

»15. člen

(pomoč tujcu pri vstopu, tranzitu ali prebivanju)

Posameznik ne sme ravnati tako, da s svojimi ravnanji omogoči ali pomaga, da tujec nezakonito vstopi, potuje v tranzitu ali prebiva na ozemlju Republike Slovenije.«.

10. člen

V 19. členu se za prvim odstavkom doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Vizum za dolgoročno bivanje se lahko tujcu v primeru iz četrte alineje prvega odstavka 28. člena tega zakona izda za čas nameravanega bivanja tujca v Republiki Sloveniji, ki je krajše od 90 dni.".
Dosedanji drugi odstavek postane tretji.

11. člen

V 20. členu se v prvem odstavku v drugi alineji besedilo »če tujec in njegovi družinski člani za vstop v Republiko Slovenijo potrebujejo vizum« nadomesti z besedilom »razen če je z mednarodnim sporazumom določeno drugače«.

12. člen

V 24. členu se za osmim odstavkom dodata nova deveti in deseti odstavek, ki se glasita:

»(9) Določbe prejšnjih odstavkov se ne uporabljajo za tujca, ki v vizumskem postopku dokaže, da ima zadostna sredstva za preživetje, tako za čas nameravanega bivanja kot tudi za vrnitev v svojo matično državo ali državo stalnega prebivališča, ali če dokaže, da je sposoben zakonito pridobiti navedena sredstva, kot je določeno v točki c) prvega odstavka in v tretjem odstavku 5. člena Zakonika o Schengenskih mejah.

(10) Tujec iz prejšnjega odstavka v vizumskem postopku predloži povabilno pismo, ki mora vsebovati izjavo gostitelja, da bo kril morebitne stroške nastanitve tujca v centru za tujce ali azilnem domu in morebitne stroške odstranitve tujca iz države. Povabilno pismo mora za potrebe odločanja o izdaji vizuma in ugotavljanja kršitev postopka vsebovati tudi podatke o tujcu in gostitelju ter druge podatke, potrebne za odločanje. Če je gostitelj fizična oseba, mora povabilno pismo, poleg izjave gostitelja iz

prvega stavka tega odstavka, vsebovati naslednje podatke: ime in priimek gostitelja, datum rojstva gostitelja, EMŠO gostitelja, državljanstvo gostitelja, telefonsko številko gostitelja, naslov, na katerem gostitelj biva, ime in priimek tujca, datum rojstva tujca, državljanstvo tujca, razmerje tujca do gostitelja, obdobje, za katero gostitelj vabi tujca v državo, in naslov, na katerem bo tujec bival v državi. Kadar je gostitelj pravna oseba, posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost ali samostojni podjetnik posameznik, mora povabilno pismo, poleg izjave gostitelja iz prvega stavka tega odstavka, vsebovati naslednje podatke: firmo oziroma ime in sedež pravne osebe, posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost ali samostojnega podjetnika posameznika, matično številko podjetja, ime in priimek zakonitega zastopnika, telefonsko številko zakonitega zastopnika, ime in priimek morebitnega pooblaščenca zakonitega zastopnika, številko potrdila o overitvi pooblastila, ime in priimek tujca, datum rojstva tujca, državljanstvo tujca, razlog, zaradi katerega pravna oseba, posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost ali samostojni podjetnik posameznik vabi tujca na poslovni obisk, firmo oziroma ime in sedež pravne osebe, kjer je tujec zaposlen, in način vzpostavitve prvega poslovnega stika s tujcem.«.

13. člen

V 25. členu se naslov člena spremeni tako, da se glasi:

»(sredstva za preživljanje za izdajo vizuma za dolgoročno bivanje)«.

Prvi odstavek se črta.

Dosedanji drugi odstavek postane prvi odstavek.

Dosedanji tretji odstavek, ki postane drugi odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Za izdajo vizuma za dolgoročno bivanje lahko tujec izpolnjevanje pogoja zadostnih sredstev za preživljanje dokazuje s sredstvi, ki si jih zagotavlja sam z delom, pravicami iz dela ali zavarovanja, dohodki iz premoženja, dohodki iz kapitala in iz drugih virov ali s pomočjo tistih, ki so ga dolžni preživljati, s štipendijo ali sredstvi na računu, odprtem pri banki ali hranilnici v Republiki Sloveniji ali tujini.«.

14. člen

V 28. členu se v prvem odstavku v tretji alineji pika nadomesti s podpičjem in se za njo doda nova četrta alineja, ki se glasi:

»- če tujec vizum pogrēši, izgubi ali mu je odtujen.«.

V tretjem odstavku se besedilo »iz tretjega odstavka 60. člena« nadomesti z besedilom »iz 60.a člena.«

15. člen

V 33. členu se v tretjem odstavku za besedilom »ustrezno zdravstveno zavarovanje« doda vejica in besedilo »ki krije vsaj nujne zdravstvene storitve na območju Republike Slovenije,«.

V tretjem odstavku se v tretjem in četrtem stavku za besedilom »s pravicami iz dela ali zavarovanja,« doda besedilo »razen s povračili stroškov v zvezi z delom,«.

16. člen

V 35. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Dovoljenje za začasno prebivanje se izda tujcu, ki namerava v Republiki Sloveniji prebivati iz naslednjih namenov:

- zaposlitve ali dela;
- združitve družine;
- študija, izobraževanja, strokovnega izpopolnjevanja, praktičnega usposabljanja, specializacije ali sodelovanja v mednarodnih študijskih izmenjavah;
- opravljanja prostovoljskega dela in sodelovanja v projektih prostovoljske službe v okviru programa Evropske unije;
- drugih upravičenih in z zakonom, mednarodnimi akti ali mednarodnimi načeli in običaji utemeljenih razlogov ali zaradi interesa Republike Slovenije.«.

V drugem odstavku se doda nova šesta alineja, ki se glasi:

»- žrtvam družinskega nasilja;«.

Dosedanja šesta alineja postane sedma alineja.

V četrtem odstavku se doda nov drugi stavek, ki se glasi:

»Tujec, ki ima dovoljenje za začasno prebivanje in za vstop v Republiko Slovenijo ne potrebuje vizuma, lahko prebiva v Republiki Sloveniji največ 90 dni po prenehanju dovoljenja za prebivanje, razen če mora na podlagi odločitve pristojnega organa zapustiti Republiko Slovenijo.«.

17. člen

V 37. členu se v drugem odstavku za besedo »desete« črta beseda »ali« in postavi vejica, za besedo »enajste« pa se doda besedilo »ali dvanajste«.

18. člen

V 37.a členu se v prvem odstavku za četrtem stavkom doda nov peti stavek, ki se glasi: »Pooblastilo tujca delodajalcu ni potrebno za vlaganje dopolnitev k prošnji za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja.«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Dovoljenje, izdano na podlagi mednarodnega sporazuma, se v postopku po tem členu šteje kot soglasje za izdajo enotnega dovoljenja.«.

V šestem odstavku se v prvi alineji za besedilom »pogodbo o zaposlitvi« postavi vejica in doda besedilo »pogodbo o sodelovanju«.

19. člen

38. člen se spremeni tako, da se glasi:

»38. člen

(dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav, višjega in visokega šolstva)

(1) Raziskovalcu, višješolskemu predavatelju, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja raziskovalnega oziroma pedagoškega dela na področju višjega ali visokega šolstva, se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje, če ima sklenjen sporazum o gostovanju z raziskovalno organizacijo, višješolskim ali visokošolskim zavodom iz Republike Slovenije, če izpolnjuje ostale pogoje po tem zakonu za izdajo dovoljenja za prebivanje in ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz prve, tretje, pete, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona. Kot dokaz o izpolnjevanju pogoja zadostnih sredstev za preživljanje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona se upoštevajo tudi sredstva, ki jih raziskovalna organizacija, višješolski ali visokošolski zavod nameni raziskovalcu, visokošolskemu učitelju ali visokošolskemu sodelavcu.

(2) Prvo dovoljenje za začasno prebivanje se raziskovalcu, višješolskemu predavatelju, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu izda za čas opravljanja dela po sporazumu o gostovanju, vendar ne za več kot eno leto. Do dokončanja dela po sporazumu o gostovanju se dovoljenje lahko podaljšuje z veljavnostjo do enega leta.

(3) Prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje lahko vloži raziskovalec, višješolski predavatelj, visokošolski učitelj, visokošolski sodelavec ali raziskovalna organizacija oziroma višješolski ali visokošolski zavod. Raziskovalec, višješolski predavatelj, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec morajo prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje vložiti pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, razen v primeru in ob pogojih, določenih v četrtem odstavku tega člena, ko lahko prošnjo vložijo tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Raziskovalna organizacija in višješolski ali visokošolski zavod lahko prošnjo vložijo pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Če prošnjo za izdajo ali podaljšanje dovoljenja vloži raziskovalna organizacija oziroma višješolski ali visokošolski zavod, lahko opravlja tudi druga dejanja v postopku v skladu s tujčevim pooblastilom, ne more pa se ji vročiti izdano dovoljenje. Pooblastilo tujca raziskovalni organizaciji oziroma višješolskemu ali visokošolskemu zavodu ni potrebno za vlaganje dopolnitev k prošnji za izdajo ali podaljšanje dovoljenja za prebivanje.

(4) Raziskovalec, višješolski predavatelj, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec, ki zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavne osebne izkaznice oziroma veljavnega potnega lista, ali na podlagi veljavnega potnega lista in dovoljenja za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, ali na podlagi vizuma C, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država, pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, in ima sklenjen sporazum o gostovanju z raziskovalno organizacijo ali višješolskim oziroma visokošolskim zavodom iz Republike Slovenije, lahko vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(5) Prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje iz prejšnjega odstavka mora raziskovalec, višješolski predavatelj, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec ali raziskovalna organizacija oziroma višješolski ali visokošolski zavod vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred potekom dovoljenega prebivanja tujca v Republiki Sloveniji v skladu s prejšnjim odstavkom. O pravočasno vloženi prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pristojni organ raziskovalcu, višješolskemu predavatelju, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji.

(6) Raziskovalcu, višješolskemu predavatelju, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu,

ki je vložil prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega ali izobraževalnega dela na področju višjega ali visokega šolstva pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se dovoljenje za začasno prebivanje, odločba o zavrnitvi izdaje dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje, vroči pri organu, ki je dovoljenje izdal.

(7) Višješolski predavatelj, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec, ki ima v drugi državi članici Evropske unije sklenjen sporazum o gostovanju in izdano dovoljenje za prebivanje za višješolskega predavatelja, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca in želi zaradi izvedbe določenih del iz navedenega sporazuma v Republiki Sloveniji prebivati določen čas do 90 dni, lahko v Republiko Slovenijo vstopi in v njej do 90 dni prebiva na podlagi dovoljenja, izdanega v drugi državi članici Evropske unije, oziroma do poteka veljavnosti tega dovoljenja, če je ta krajša.

(8) Višješolski predavatelj, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec, ki ima v drugi državi članici Evropske unije izdano dovoljenje za prebivanje za višješolskega predavatelja, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca in želi v Republiki Sloveniji opravljati pedagoško delo za obdobje, daljše od 90 dni, mora za prebivanje v Republiki Sloveniji pridobiti dovoljenje za prebivanje za višješolskega predavatelja, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca na podlagi sklenjenega sporazuma o gostovanju z višješolskim ali visokošolskim zavodom in ob izpolnjevanju ostalih pogojev, določenih v prvem odstavku tega člena. Višješolski predavatelj, visokošolski učitelj, visokošolski sodelavec oziroma višješolski oziroma visokošolski zavod lahko prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje vložijo pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji v 90 dneh po prihodu višješolskega predavatelja, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca v Republiko Slovenijo oziroma pred iztekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje, izdanega v drugi državi članici Evropske unije, če je ta krajša. O pravočasno vloženi prošnji pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pristojni organ višješolskemu predavatelju, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Višješolskemu predavatelju, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se dovoljenje vroči osebno pri organu, ki je dovoljenje izdal.

(9) Pristojni organi prošnje za izdajo dovoljenja za prebivanje raziskovalcem, visokošolskim predavateljem, visokošolskim učiteljem in visokošolskim sodelavcem obravnavajo prednostno.

(10) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »raziskovalec«. Za tujca, ki bo opravljal raziskovalno delo v okviru posebnega programa Evropske unije ali v večstranskih programih, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, se v opombi navede ta posebni program ali sporazum če je naziv programa ali sporazuma predolg za zapis na kartici, pa se navedejo kratice držav članic, iz katerih so raziskovalne organizacije, ki so sporazum sklenile. Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju višjega in visokega šolstva se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »visokošolsko izobraževalno delo«.

(11) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se prvo dovoljenje za začasno prebivanje raziskovalcu, ki v Republiki Sloveniji opravlja raziskovalno delo v okviru posebnega programa Evropske unije ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ob izpolnjevanju pogojev, določenih v tem členu, izda za obdobje dveh let oziroma za čas opravljanja dela po sporazumu o gostovanju, če je ta krajši.«.

20. člen

Za 38. členom se dodajo novi 38.a, 38.b, 38.c in 38.č člen, ki se glasijo:

»38.a člen

(prebivanje raziskovalca z dovoljenjem za prebivanje, izdanim v drugi državi članici Evropske unije – kratkotrajna premestitev)

(1) Tujec z veljavnim dovoljenjem za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, lahko prebiva in opravlja raziskovalno delo v raziskovalni organizaciji v Republiki Sloveniji do 180 dni v katerem koli 360 dnevnom obdobju, kar zajema vsak dan bivanja v zadnjem 360 dnevnom obdobju (v nadaljnjem besedilu: kratkotrajna premestitev), če:

- izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- je bil pristojni organ v Republiki Sloveniji pisno obveščen (uradno obvestilo) o nameravani premestitvi raziskovalca;
- ima dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, veljavno za obdobje nameravane premestitve;
- predloži sporazum o gostovanju, sklenjen z raziskovalno organizacijo v Republiki Sloveniji, iz katerega izhajata datum nastopa kratkotrajne premestitve in njeno predvideno trajanje;
- ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz tretje, pete, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(2) Tujec ali raziskovalna organizacija, s katero ima tujec sklenjen sporazum o gostovanju v državi članici Evropske unije, ki mu je prva izdala dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ali raziskovalna organizacija v Republiki Sloveniji, kjer namerava tujec opravljati raziskovalno delo (obvestitelj), mora pristojni organ v Republiki Sloveniji pisno obvestiti o nameri, da bo tujec zaradi opravljanja raziskovalnega dela kratkotrajno premeščen v raziskovalno organizacijo v Republiki Sloveniji, takoj ko je znano, da bo premeščen, vendar pred nameranim vstopom v Republiko Slovenijo. Uradnemu obvestilu mora tujec ali raziskovalna organizacija priložiti dokazila o izpolnjevanju pogojev iz prve, tretje in četrte alineje prejšnjega odstavka, pri čemer se glede podaje pisnega obvestila in njegovega dopolnjevanja smiselno uporabljata četrti in peti stavek tretjega odstavka 38. člena tega zakona.

(3) Pristojni organ tujcu ne dovoli prebivanja in opravljanja raziskovalnega dela, če:

- niso izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka tega člena;
- namerava tujec opravljati raziskovalno delo v raziskovalni organizaciji, ki ni vpisana v zbirko podatkov o izvajalcih raziskovalne dejavnosti;
- tujec v predvidenem obdobju kratkotrajne premestitve doseže najdaljše dovoljeno 180-dnevno prebivanje v kateremkoli 360-dnevnom obdobju, kot je določeno v prvem odstavku tega člena.

(4) Če pristojni organ tujcu ne dovoli prebivanja in opravljanja raziskovalnega dela v raziskovalni organizaciji v Republiki Sloveniji, najpozneje v 30 dneh od prejema popolnega uradnega obvestila o nameravani premestitvi izda odločbo, s katero kratkotrajno premestitev tujca zavrne. Odločba pristojnega organa, s katero se kratkotrajna premestitev tujca v Republiko Slovenijo zavrne, se vroči tujcu in obvestitelju iz drugega odstavka tega člena. Pristojni organ o zavrnitvi kratkotrajne premestitve preko nacionalne kontaktne točke pisno obvesti tudi pristojni organ države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela.

(5) Če pristojni organ tujcu ne dovoli prebivanja in opravljanja raziskovalnega dela v raziskovalni

organizaciji v Republiki Sloveniji, tujec pa še ni nastopil kratkotrajne premestitve, ga raziskovalna organizacija v drugi državi članici Evropske unije ne sme premestiti v raziskovalno organizacijo v Republiki Sloveniji, raziskovalna organizacija v Republiki Sloveniji pa ga ne sme sprejeti. Če je tujec že vstopil v Republiko Slovenijo in začel izvajati kratkotrajno premestitev v raziskovalni organizaciji v Republiki Sloveniji, preden je bila odločba o zavrnitvi kratkotrajne premestitve vročena tujcu in obvestitelju iz drugega odstavka tega člena, mora tujec takoj, najpozneje pa v treh dneh po prejemu odločbe o zavrnitvi kratkotrajne premestitve, prenehati opravljati raziskovalno delo in se vrniti v državo članico Evropske unije, ki je prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela. Pristojni organ v odločbi o zavrnitvi kratkotrajne premestitve določi, da mora tujec državo zapustiti v roku treh dni po vročitvi odločbe, če je že vstopil v Republiko Slovenijo in že začel izvajati kratkotrajno premestitev. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve. V tem primeru posebna odločba o odpovedi prebivanja ni potrebna. Ta odstavek se smiselno uporablja tudi za družinske člane, ki spremljajo raziskovalca in imajo veljavno dovoljenje za prebivanje za družinskega člana raziskovalca, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije.

(6) Tujec iz prvega odstavka tega člena, ki mu je dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela prva izdala država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, mora pri vstopu v Republiko Slovenijo poleg veljavnega dovoljenja za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, in veljavne potne listine, predložiti tudi kopijo uradnega obvestila iz druge alineje prvega odstavka tega člena.

38.b člen

(prebivanje raziskovalca z dovoljenjem za prebivanje, izdanim v drugi državi članici Evropske unije – dolgotrajna premestitev)

(1) Tujec z veljavnim dovoljenjem za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, lahko prebiva in opravlja raziskovalno delo v raziskovalni organizaciji v Republiki Sloveniji več kot 180 dni v katerem koli 360 dnevnom obdobju, kar zajema vsak dan bivanja v zadnjem 360 dnevnom obdobju (v nadaljnjem besedilu: dolgotrajna premestitev), če:

- izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- ima veljavno dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije;
- predloži sporazum o gostovanju z raziskovalno organizacijo v Republiki Sloveniji, iz katerega izhajata datum nastopa dolgotrajne premestitve in njeno predvideno trajanje;
- ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja iz prve, tretje, pete, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(2) Tujec iz prejšnjega odstavka tega člena lahko vstopi v Republiko Slovenijo z veljavnim dovoljenjem za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, in z veljavno potno listino ter v 30 dneh od dneva vstopa v državo pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, na območju katerega prebiva, vloži prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve. Prošnjo lahko vloži tudi raziskovalna organizacija iz države članice, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje ali raziskovalna organizacija v Republiki Sloveniji, v katero bo tujec premeščen, pri čemer se glede vložitve in dopolnitve prošnje smiselno uporabljata četrti in peti stavek tretjega odstavka 38. člena tega zakona. Pristojni organ tujcu izda potrdilo o vloženi prošnji za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje in tujcu dovoljuje, da v Republiki Sloveniji

prebiva in opravlja raziskovalno delo do dokončne odločitve o prošnji.

(3) Če tujec že prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi kratkotrajne premestitve in želi prebivanje nadaljevati na podlagi dolgotrajne premestitve, mora biti prošnja za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve vložena pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji najmanj 30 dni pred potekom kratkotrajne premestitve tujca. V tem primeru lahko do dokončne odločitve o prošnji opravlja raziskovalno delo, če še ni poteklo dovoljeno obdobje prebivanja in opravljanja raziskovalnega dela tujca v raziskovalni organizaciji v Republiki Sloveniji v skladu z določbo prvega odstavka 38.a člena tega zakona.

(4) Pristojni organ zavrne izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve, če:

- niso izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka tega člena;
- namerava tujec opravljati raziskovalno delo v raziskovalni organizaciji, ki ni vpisana v zbirko podatkov o izvajalcih raziskovalne dejavnosti;
- veljavnost dovoljenja za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, poteče med postopkom pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(5) Če pristojni organ zavrne izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve ali če se v postopku ugotovi, da tujec ne prebiva v Republiki Sloveniji v skladu z namenom, zaradi katerega je bilo dovoljenje izdano, ali če je bilo dovoljenje razveljavljeno iz razlogov iz prvega odstavka 56. člena tega zakona, mora tujec takoj prenehati opravljati raziskovalno delo v raziskovalni organizaciji v Republiki Sloveniji in se nemudoma, najpozneje pa v treh dneh od dokončnosti odločbe, izdane v postopku zavrnitve ali razveljavitve izdaje dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalne dejavnosti, vrniti v državo članico Evropske unije, ki je prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela. V tem primeru posebna odločba o odpovedi prebivanja ni potrebna.

(6) O odločitvi o prošnji za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, ki je prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela. Odločitev pristojnega organa se vroči vlagatelju prošnje iz drugega odstavka tega člena in tujcu, kadar ni vlagatelj.

(7) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »raziskovalec - mobilnost«. Za tujca, ki opravlja raziskovalno delo v okviru posebnega programa Evropske unije ali v večstranskih programih, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, se v opombi navede ta posebni program ali sporazum, če je naziv programa ali sporazuma predolg za zapis na kartici, pa se navedejo kratice držav članic, med katerimi je sporazum sklenjen.

(8) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve se tujcu izda za čas opravljanja dela po sporazumu o gostovanju, vendar ne dlje kot za eno leto. Do dokončanja dela po sporazumu o gostovanju se dovoljenje lahko podaljšuje z veljavnostjo do enega leta. Raziskovalcu, ki v Republiki Sloveniji opravlja raziskovalno delo v okviru posebnega programa Evropske unije ali v večstranskih programih, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, se ob izpolnjevanju pogojev, določenih v tem členu, dovoljenje za prebivanje izda za obdobje dveh let oziroma za čas opravljanja dela po sporazumu o gostovanju, če je ta krajši.

(9) Tujec iz prvega odstavka tega člena, ki mu je dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela prva izdala država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, mora pri vstopu v Republiko Slovenijo poleg veljavnega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, in veljavne potne listine, predložiti tudi kopijo sporazuma o gostovanju iz tretje alineje prvega odstavka tega člena.

38.c člen

(prebivanje družinskega člana raziskovalca in njegova mobilnost)

(1) Za družinskega člana tujca, ki v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, izdanega v Republiki Sloveniji na podlagi 38. člena tega zakona, se glede izdaje dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine uporablja ureditev iz 47. člena tega zakona.

(2) Glede izdaje dovoljenja za prebivanje za družinskega člana tujca, imetnika dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, izdanega na podlagi prejšnjega člena, se smiselno uporablja določbe 42. člena tega zakona, če s tem zakonom ni določeno drugače.

(3) Družinskemu članu tujca iz prejšnjega odstavka, ki ima v drugi državi članici Evropske unije izdano dovoljenje za prebivanje za družinskega člana raziskovalca in je v tej državi članici z raziskovalcem tudi prebival, se izda dovoljenje za začasno prebivanje, če:

- so izpolnjeni pogoji, določeni v tretjem odstavku 33. člena tega zakona;
- ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz tretje, pete, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona;
- je dovoljenje za prebivanje za družinskega člana raziskovalca, izdano v drugi državi članici Evropske unije, veljavno v času odločanja o prošnji.

(4) Družinski član tujca, imetnika dovoljenja za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, ki v Republiki Sloveniji izvaja kratkotrajno premestitev, lahko prebiva v Republiki Sloveniji v obdobju kratkotrajne premestitve raziskovalca, če:

- so izpolnjeni pogoji iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- je bil pristojni organ v Republiki Sloveniji pisno obveščen (uradno obvestilo) o nameravanem prebivanju družinskega člana raziskovalca v Republiki Sloveniji;
- je dovoljenje za prebivanje za družinskega člana raziskovalca, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, veljavno za obdobje nameravanega prebivanja;
- predloži dokazilo, da je z raziskovalcem prebival v državi članici Evropske unije, ki je raziskovalcu prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, kot njegov družinski član;
- ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz tretje, pete, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(5) Pristojni organ družinskemu članu tujca iz prejšnjega odstavka tega člena ne dovoli prebivanja, če niso izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka. Glede postopka obveščanja o nameravanem prebivanju družinskega člana in ravnanja v primeru, ko pristojni organ družinskemu članu ne dovoli prebivanja v Republiki Sloveniji se smiselno uporabljajo določbe četrtega in petega odstavka 38.a člena tega zakona.

(6) Dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca iz prvega odstavka tega člena se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »družinski član raziskovalca«.

(7) Dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca iz drugega in tretjega odstavka tega člena se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »družinski član raziskovalca –mobilnost«.

(8) Pristojni organ prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana tujca, ki namerava v Republiki Sloveniji opravljati raziskovalno dejavnost, obravnava istočasno kot prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela na podlagi 38. ali 38.b člena tega zakona, če je prošnja za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana tujca, ki namerava opravljati raziskovalno dejavnost v Republiki Sloveniji, vložena istočasno. Pristojni organ družinskemu članu raziskovalca iz tretjega odstavka tega člena, ki ob vložitvi prošnje zakonito prebiva na območju Republike Slovenije, izda potrdilo o vloženi prošnji za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji.

(9) Družinski član tujca iz tretjega in četrtega odstavka tega člena, ki mu je dovoljenje za prebivanje za družinskega člana raziskovalca prva izdala država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, mora pri vstopu v Republiko Slovenijo poleg veljavnega dovoljenja za prebivanje za družinskega člana raziskovalca, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, in veljavne potne listine, v primeru kratkotrajne premestitve raziskovalca predložiti tudi kopijo uradnega obvestila iz druge alineje četrtega odstavka tega člena, v primeru dolgotrajne premestitve raziskovalca pa dokazilo o tem, da spremlja raziskovalca oziroma da se mu bo pridružil.

38.č člen

(prebivanje raziskovalca in njegovih družinskih članov, ki je iskalec zaposlitve ali samozaposlitve)

(1) Tujcu z izdanim dovoljenjem za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela na podlagi 38. člena tega zakona in tujcu z izdanim dovoljenjem za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela zaradi dolgotrajne premestitve na podlagi 38.b člena tega zakona, ki je v Republiki Sloveniji zaključil raziskovalno delo in se želi v Republiki Sloveniji zaposliti ali samozaposliti, se lahko izda enotno dovoljenje zaradi iskanja zaposlitve oziroma samozaposlitve, če:

- pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pravočasno vloži prošnjo za izdajo enotnega dovoljenja kot nadaljnjega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve;
- izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k izdaji enotnega dovoljenja;
- predloži dokazilo raziskovalne organizacije iz Republike Slovenije o zaključenem raziskovalnem delu;
- ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje iz prve, tretje, pete, šeste ali dvanajste alineje 55. člena tega zakona.

(2) Pristojni organ tujcu iz prejšnjega odstavka izda potrdilo o vloženi prošnji za izdajo enotnega dovoljenja zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do pravnomočne odločitve o prošnji.

(3) Če tujec dokazila o zaključku raziskovalnega dela ne more predložiti ob vložitvi prošnje za izdajo enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve, ker ga raziskovalna organizacija še ni izdala, sam pa izpolnjuje vse druge pogoje za izdajo predmetnega dovoljenja, mu pristojni organ določi primeren rok za predložitev tega dokazila.

(4) Družinskim članom tujca iz prvega odstavka tega člena, ki prebivajo v Republiki Sloveniji in imajo izdano dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca, se dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca, ob izpolnjevanju pogojev iz 47. člena tega zakona, lahko podaljša z enako veljavnostjo, kot se izda enotno dovoljenje za prebivanje tujcu iz prvega odstavka tega člena.

(5) Enotno dovoljenje za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve se izda z veljavnostjo devetih mesecev v obliki iz 58. člena tega zakona. pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »iskalec zaposlitve.«.

21. člen

V 39. členu se v prvem odstavku za besedilom »ustrezno zdravstveno zavarovanje,« doda besedilo »ki krije vsaj nujne zdravstvene storitve na območju Republike Slovenije,«, za besedo »desete« se črta beseda »ali« in postavi vejica, za besedo »enajste« pa se doda besedilo »ali dvanajste«.

22. člen

V 40. členu se v prvem odstavku za tretjim stavkom doda nov četrti stavek, ki se glasi: »Pooblastilo tujca delodajalcu ni potrebno za vlaganje dopolnitev k prošnji za izdajo ali podaljšanje modre karte EU.«

V četrtem odstavku se za besedo »tujec« doda besedilo »ali njegov delodajalec«.

23. člen

44. člen se spremeni tako, da se glasi:

»44. člen

(dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija)

(1) Tujcu, ki je sprejet v javno veljavne izobraževalne ali študijske programe, opravlja strokovno izpopolnjevanje, praktično usposabljanje, specializacijo ali sodeluje v mednarodni študijski izmenjavi v ustreznih izobraževalnih organizacijah v Republiki Sloveniji in izpolnjuje ostale pogoje za izdajo dovoljenja po tem zakonu, se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija. Kot dokaz o izpolnjevanju pogoja zadostnih sredstev za preživetje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona se upoštevajo tudi sredstva, ki jih izobraževalna organizacija nameni tujcu.

(2) Tujcu iz prejšnjega odstavka se izda dovoljenje za začasno prebivanje za čas študija, izobraževanja, strokovnega izpopolnjevanja, praktičnega usposabljanja, specializacije ali sodelovanja v mednarodni študijski izmenjavi v ustreznih izobraževalnih organizacijah v Republiki Sloveniji, vendar ne dlje od enega leta. Če študij, izobraževanje, strokovno izpopolnjevanje, praktično usposabljanje, specializacija ali sodelovanje v mednarodni študijski izmenjavi traja daljši čas od enega leta, se dovoljenje podaljšuje za največ eno leto, vendar ne dlje kot traja študij, izobraževanje, strokovno izpopolnjevanje, praktično usposabljanje, specializacija ali mednarodna študijska izmenjava.

(3) Kot ustrezno dokazilo o sprejemu, opravljanju ali sodelovanju iz prvega odstavka tega člena se šteje dokazilo o sprejemu v javno veljavne izobraževalne ali študijske programe oziroma dokazilo o

opravljanju strokovnega izpopolnjevanja, specializacije ali praktičnega usposabljanja, ki ga izda izobraževalna organizacija, na katero je tujec sprejet, oziroma potrdilo o sprejemu državnega organa, ki je pristojen za izvajanje mednarodne pogodbe ali je dajalec štipendije, oziroma potrdilo o sprejemu, ki ga izda od države pooblaščen organizacija, ki je odgovorna za izvajanje določenega programa.

(4) Prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje lahko vloži tujec ali izobraževalna organizacija iz prvega odstavka tega člena. Tujec mora prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje vložiti pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, razen v primeru in ob pogojih, določenih v šestem odstavku tega člena, ko lahko prošnjo vloži tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Izobraževalna organizacija lahko vloži prošnjo pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Če prošnjo za izdajo ali podaljšanje dovoljenja vloži izobraževalna organizacija, lahko opravlja tudi druga dejanja v postopku v skladu s tujčevim pooblastilom, ne more pa se ji vročiti izdano dovoljenje. Pooblastilo tujca izobraževalni organizaciji ni potrebno za vlaganje dopolnitev k prošnji za izdajo ali podaljšanje dovoljenja za prebivanje. Pristojni organi prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija obravnavajo prednostno.

(5) Tujec, ki ima v Republiki Sloveniji izdano dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija, se lahko v času veljavnosti tega dovoljenja v Republiki Sloveniji tudi zaposli ali opravlja delo pod pogoji, določenimi v predpisih, ki urejajo delovna razmerja in delo študentov.

(6) Tujec iz prvega odstavka tega člena, ki zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavne osebne izkaznice oziroma veljavnega potnega lista ali na podlagi veljavnega potnega lista in dovoljenja za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, ali na podlagi vizuma C, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, ali vizuma D, ki ga izda pristojni organ druge države članice Evropske unije zaradi študija, in ki predloži dokazilo o sprejemu na študij, lahko vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(7) Tujec iz prejšnjega odstavka mora prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred potekom dovoljenega prebivanja v Republiki Sloveniji. O pravočasno vloženi prošnji pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pristojni organ tujcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Izdano potrdilo dovoljuje tujcu prebivanje v Republiki Sloveniji zaradi študija. Tujcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se dovoljenje za začasno prebivanje, odločba o zavrnitvi izdaje dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje, vroči pri organu, ki je dovoljenje izdal.

(8) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »študent«. Za tujca, ki študira v Republiki Sloveniji v okviru posebnega programa Evropske unije ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali v okviru sporazuma, med dvema ali več priznanimi višješolskimi oziroma visokošolskimi zavodi, se v opombi navede ta posebni program ali sporazum, če je naziv programa ali sporazuma predolg za zapis na kartici, pa se navedejo kratice držav članic, iz katerih izhajajo podpisniki sporazuma.

(9) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se prvo dovoljenje za začasno prebivanje

študentu, ki v Republiki Sloveniji opravlja študij v okviru posebnega programa Evropske unije ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali na podlagi sporazuma med dvema ali več višješolskimi oziroma visokošolskimi zavodi, ob izpolnjevanju pogojev, določenih v tem členu, izda za obdobje dveh let oziroma za čas trajanja študija, če je ta krajši.«.

24. člen

Za 44. členom se dodajo novi 44.a, 44.b, 44.c, 44.č in 44.d člen, ki se glasijo:

»44.a člen (mobilnost študentov)

(1) Tujec, ki ima veljavno dovoljenje za prebivanje zaradi študija, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, in ki sodeluje v programih Evropske unije ali v večstranskih programih, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali v sporazumu med dvema ali več višješolskimi oziroma visokošolskimi organizacijami, lahko opravi del študija na višješolskem ali visokošolskem zavodu v Republiki Sloveniji v trajanju največ 360 dni, če:

- izpolnjuje pogoje iz 33. člena tega zakona;
- je bil pristojni organ v Republiki Sloveniji pisno obveščen (uradno obvestilo) o nameravanem študiju v Republiki Sloveniji, v skladu z določbo drugega odstavka tega člena;
- predloži dokazilo o sprejemu na višješolski oziroma visokošolski zavod v Republiki Sloveniji, iz katerega izhaja predvideno trajanje študija;
- ima dovoljenje za prebivanje zaradi študija, ki ga je prva izdala druga država članica, veljavno ves čas nameravanega prebivanja in študija v Republiki Sloveniji;
- ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz prve, tretje, pete, desete, enajste ali dvanajste alineje 55. člena tega zakona.

(2) Tujec iz prejšnjega odstavka, višješolski oziroma visokošolski zavod iz države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi študija, ali višješolski oziroma visokošolski zavod iz Republike Slovenije, v katerem bo študent opravil del študija (obvestitelj), mora pristojni organ v Republiki Sloveniji pisno obvestiti (uradno obvestilo) o nameravani mobilnosti tujca, takoj ko je znano, da bo tujec del študija opravil v Republiki Sloveniji, vendar pred nameranim vstopom tujca v Republiko Slovenijo. Uradnemu obvestilu je treba priložiti dokazila o izpolnjevanju pogojev iz prve, tretje in četrte alineje prejšnjega odstavka, pri čemer se glede podaje uradnega obvestila in njegovih dopolnitev smiselno uporabljata četrti in peti stavek tretjega odstavka 38. člena tega zakona.

(3) Pristojni organ tujcu ne dovoli prebivanja in študija v Republiki Sloveniji, če:

- niso izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka tega člena;
- tujec v predvidenem obdobju mobilnosti doseže najdaljše dovoljeno 360-dnevno prebivanje v Republiki Sloveniji v skladu s prvim odstavkom tega člena.

(4) Če pristojni organ tujcu ne dovoli prebivanja in študija v Republiki Sloveniji, nemudoma, najpozneje pa v 30 dneh od prejema popolnega uradnega obvestila, izda odločbo, s katero zavrne nameravano mobilnost študenta v Republiki Sloveniji. Odločba pristojnega organa, s katero se zavrne nameravana mobilnost v Republiki Sloveniji, se vroči tujcu in obvestitelju iz drugega odstavka tega člena. Pristojni organ o zavrnitvi mobilnosti preko nacionalne kontaktne točke obvesti tudi pristojni organ države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija. Glede ravnanja v primeru, ko pristojni organ tujcu ne dovoli prebivanja in študija v Republiki Sloveniji se smiselno uporabljajo določbe petega odstavka 38.a člena tega zakona.

(5) Če pristojni organ ne ravna v skladu s prejšnjim odstavkom, tujcu izda dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja študija. Dovoljenje se izda v obliki iz 58. člena tega zakona za čas njegove mobilnosti, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »študent-mobilnost« in v opombi navede posebni program ali sporazum iz prvega odstavka tega člena, v katerem študent sodeluje, če je naziv programa ali sporazuma predolg za zapis na kartici, pa se navedejo kratice držav članic, iz katerih so podpisniki programa ali sporazuma.

(6) Za tujca, ki ima veljavno dovoljenje za prebivanje zaradi študija, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, ki ne sodeluje v programih Evropske unije ali v večstranskih programih, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali v sporazumu med dvema ali več višješolskimi oziroma visokošolskimi zavodi, in namerava del študija opraviti na višješolskem oziroma visokošolskem zavodu v Republiki Sloveniji, se za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija uporabljajo določbe 44. člena tega zakona.

(7) Tujec iz prvega odstavka tega člena, ki mu je dovoljenje za prebivanje zaradi študija prva izdala država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, mora pri vstopu v Republiko Slovenijo poleg veljavnega dovoljenja za prebivanje zaradi študija, ki ga je prva izdala država članica Evropske unije, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti, in veljavne potne listine predložiti tudi kopijo uradnega obvestila iz druge alineje prvega odstavka tega člena.

44.b člen

(prebivanje študentov zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve)

(1) Tujcu, ki je v Republiki Sloveniji v obdobju zadnjih dveh let zaključil študij na višješolskem oziroma visokošolskem zavodu in pridobil najmanj višješolsko oziroma visokošolsko izobrazbo in se želi v Republiki Sloveniji zaposliti oziroma samozaposliti, se lahko izda enotno dovoljenje zaradi iskanja zaposlitve oziroma samozaposlitve, če:

- pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pravočasno vloži prošnjo za izdajo enotnega dovoljenja kot nadaljnjega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve;
- izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k izdaji enotnega dovoljenja;
- predloži dokazilo o zaključku višješolskega oziroma visokošolskega študija oziroma ustrezno spričevalo;
- ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje iz prve, tretje, pete, šeste ali dvanajste alineje 55. člena tega zakona.

(2) Pristojni organ tujcu iz prejšnjega odstavka izda potrdilo o vloženi prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do pravnomočne odločitve o prošnji.

(3) Če tujec dokazila o zaključku višješolskega oziroma visokošolskega študija ne more predložiti ob vložitvi prošnje za izdajo enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve, ker ga višješolski oziroma visokošolski zavod še ni izdal, sam pa izpolnjuje vse druge pogoje za izdajo predmetnega dovoljenja, mu pristojni organ določi primeren rok za predložitev tega dokazila.

(4) Enotno dovoljenje za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve se izda z

veljavnostjo devetih mesecev v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »iskalec zaposlitve.«.

44.c

(ponovni sprejem raziskovalca, študenta in družinskih članov raziskovalca)

(1) Imetniku dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela na podlagi 38. člena tega zakona in njegovim družinskim članom, ki so Republiko Slovenijo zapustili v času veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela oziroma dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca, izdanega v Republiki Sloveniji z namenom izvajanja kratkotrajne ali dolgotrajne premestitve v drugi državi članici Evropske unije zaradi opravljanja raziskovalnega dela, in v drugi državi članici Evropske unije dovoljenja za prebivanje za opravljanje raziskovalnega dela oziroma dovoljenja za prebivanje za družinskega člana raziskovalca, ki izvaja mobilnost, niso pridobili, oziroma je druga država članica Evropske unije mobilnosti raziskovalca in spremstvu njegovih družinskih članov nasprotovala, ob vstopu v Republiko Slovenijo pa nimajo več veljavnega dovoljenja za prebivanje, Republika Slovenija na zahtevo druge države članice Evropske unije dovoli vstop v državo.

(2) Imetniku dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija na podlagi 44. člena tega zakona, ki je Republiko Slovenijo v času veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija zapustil zaradi opravljanja dela študija v drugi državi članici Evropske unije v okviru programov Evropske unije ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali v okviru sporazumov med dvema ali več višješolskimi oziroma visokošolskimi organizacijami, in mu v drugi državi članici Evropske unije ni bilo izdano dovoljenje za prebivanje zaradi študija v okviru sodelovanja v programih Evropske unije ali večstranskih programih, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali v okviru sporazumov med dvema ali več višješolskimi oziroma visokošolskimi organizacijami, ob vstopu v Republiko Slovenijo pa nima več veljavnega dovoljenja za prebivanje zaradi študija, Republika Slovenija na zahtevo druge države članice Evropske unije dovoli vstop v državo.

(3) Ponovni vstop v Republiko Slovenijo se na zahtevo druge države članice Evropske unije dovoli tudi tujcu z izdanim dovoljenjem za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela na podlagi 38. člena tega zakona in tujcu z izdanim dovoljenjem za začasno prebivanje zaradi študija na podlagi 44. člena tega zakona, ki v drugi državi članici Evropske unije izvaja kratkotrajno ali dolgotrajno premestitev oziroma mobilnost, če je bilo to dovoljenje razveljavljeno oziroma je njegova veljavnost prenehala v obdobju izvajanja kratkotrajne ali dolgotrajne premestitve oziroma izvajanja mobilnosti v drugi državi članici Evropske unije. Ponovni vstop v Republiko Slovenijo se na zahtevo druge države članice Evropske unije, v kateri tujec izvaja premestitev, dovoli tudi družinskim članom raziskovalca, ki jim je Republika Slovenija izdala dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca in v drugi državi članici Evropske unije v okviru kratkotrajne ali dolgotrajne premestitve raziskovalca kot družinski člani spremljajo raziskovalca, če je bilo tujcu to dovoljenje razveljavljeno oziroma je njegova veljavnost prenehala v obdobju izvajanja kratkotrajne ali dolgotrajne premestitve v drugi državi članici Evropske unije.

(4) Nekdanji imetniki dovoljenj za začasno prebivanje iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena morajo najpozneje v petih dneh od dneva vstopa v Republiko Slovenijo pri pristojnem organu zaprositi za izdajo dovoljenja za prebivanje iz katerega koli namena. Pristojni organ tujcu izda potrdilo o vloženih prošnji, ki mu dovoljuje prebivanje v Republiki Sloveniji do dokončne oziroma, v primeru izdaje enotnega dovoljenja, pravnomočne odločitve o prošnji.

(dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja prostovoljskega dela)

(1) Tujcu, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja prostovoljskega dela, se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje, če ima sklenjen dogovor o prostovoljskem delu s prostovoljsko organizacijo ali organizacijo s prostovoljskim programom in če izpolnjuje ostale pogoje po tem zakonu za izdajo dovoljenja za prebivanje. Kot dokaz o izpolnjevanju pogoja zadostnih sredstev za preživljanje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona se upoštevajo tudi sredstva, prejeta na podlagi žepnine, določene v dogovoru o prostovoljskem delu, sklenjenem s prostovoljsko organizacijo ali organizacijo s prostovoljskim programom, in sredstva, ki jih prostovoljska organizacija ali organizacija s prostovoljskim programom nameni tujcu.

(2) Prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje lahko vloži tujec, prostovoljska organizacija ali organizacija s prostovoljskim programom. Tujec, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja prostovoljskega dela, mora prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje vložiti pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini. Prostovoljska organizacija ali organizacija s prostovoljskim programom lahko prošnjo vloži pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Pooblastilo tujca prostovoljski organizaciji ali organizaciji s prostovoljskim programom ni potrebno za vlaganje dopolnitev k prošnji za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja.

(3) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja prostovoljskega dela se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »prostovoljec«.

(4) Dovoljenje za začasno prebivanje se ob izpolnjevanju ostalih pogojev po tem zakonu lahko izda tudi tujcem, ki sodelujejo kot prostovoljci v projektih prostovoljske službe v okviru programa Evropske unije, ki podpira mobilnost prostovoljcev in se izvaja na podlagi uredbe Evropskega parlamenta in Sveta, ki določa oblikovanje programa za podporo mobilnosti prostovoljcev.

(5) Kot dokaz o sodelovanju v projektih prostovoljske službe v okviru programa Evropske unije iz prejšnjega odstavka mora tujec predložiti potrdilo, ki ga izda državni organ, pristojen za izvajanje nadzora nad izvajanjem takšnega programa, ali od njega pooblaščen organizacija.

(6) Prvo dovoljenje za začasno prebivanje se tujcu iz prvega in četrtega odstavka tega člena izda za čas opravljanja dela po dogovoru iz prvega odstavka oziroma za čas sodelovanja v projektu iz četrtega odstavka tega člena, vendar ne dlje kot za eno leto. Če je dogovor sklenjen za obdobje, daljše od enega leta, oziroma sodelovanje v projektu traja več kot eno leto, se lahko dovoljenje podaljšuje za največ eno leto, vendar ne dlje kot traja prostovoljsko delo oziroma sodelovanje v projektu.

(7) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja prostovoljskega dela iz prvega odstavka tega člena se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »prostovoljec«. Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja prostovoljske službe na podlagi četrtega odstavka tega člena se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »prostovoljec« ter v opombi navede ime oziroma kratica programa oziroma projekta, v katerem tujec sodeluje.

44.d člen

(enotno dovoljenje zaradi opravljanja pripravništva)

(1) Tujcu, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja pripravništva, se lahko izda enotno

dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja pripravništva, če:

- izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k izdaji enotnega dovoljenja;
- izpolnjuje ostale pogoje po tem zakonu za izdajo dovoljenja za prebivanje.

(2) Kot dokaz o izpolnjevanju pogoja zadostnih sredstev za preživljanje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona se upoštevajo tudi sredstva, ki jih pravna ali fizična oseba, pri kateri bo tujec opravljal pripravništvo, nameni tujcu, ki bo opravljal pripravništvo.

(3) Dovoljenje za začasno prebivanje se tujcu iz prvega odstavka tega člena izda za čas opravljanja dela, vendar ne dlje kot za eno leto.

(4) Prošnjo za izdajo enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi opravljanja pripravništva lahko vloži tujec ali njegov delodajalec oziroma naročnik dela. Tujec, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja pripravništva, mora prošnjo za izdajo prvega enotnega dovoljenja za prebivanje vložiti pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini. Tujčev delodajalec ali naročnik dela lahko prošnjo vloži pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Pooblastilo tujca delodajalcu ali naročniku dela ni potrebno za vlaganje dopolnitev k prošnji za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja. V času veljavnosti enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi opravljanja pripravništva se lahko tujec zaposli pri dveh ali več delodajalcih na podlagi soglasja pristojnega organa k pisni odobritvi.

(5) Enotno dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja pripravništva se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »pripravnik«.«.

25. člen

V 45.a in 45.b členu se v prvem odstavku za besedilom »ima ustrezno zdravstveno zavarovanje« postavi vejica in doda besedilo »ki krije vsaj nujne zdravstvene storitve na območju Republike Slovenije«.

26. člen

V 45.č členu se v petem odstavku drugi stavek spremeni tako, da se glasi:

»Odločba pristojnega organa, s katero se zavrne kratkotrajna premestitev tujca v Republiko Slovenijo, se vroči tujcu in obvestitelju iz drugega odstavka tega člena.«.

Za spremenjenim drugim stavkom se doda nov tretji stavek, ki se glasi:

»Pristojni organ o zavrnitvi kratkotrajne premestitve preko nacionalne kontaktne točke obvesti tudi pristojni organ države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe.«.

27. člen

V 45.d členu se v prvem odstavku za tretjim stavkom doda nov četrti stavek, ki se glasi:

»Če je tujec že kratkotrajno premeščen, lahko v času odločanja o prošnji opravlja delo, če še ni poteklo dovoljeno obdobje prebivanja in dela tujca v subjektu gostitelju v skladu z določbo prvega odstavka prejšnjega člena.«

V drugem odstavku se v drugi alineji za besedo »zavarovanje« postavi vejica in doda besedilo »ki krije vsaj nujne zdravstvene storitve na območju Republike Slovenije«, sedma alineja se črta, dosedanja osma alineja pa postane sedma alineja.

V sedmem odstavku se besedilo »ministrstvo, pristojno za notranje zadeve,« nadomesti z besedilom »pristojni organ Republike Slovenije preko nacionalne kontaktne točke« in se doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Odločitev pristojnega organa Republike Slovenije se vroči vlagatelju prošnje iz prvega odstavka tega člena in tujcu, kadar ni vlagatelj.«.

28. člen

V 47. členu se v prvem odstavku v prvem stavku besedilo »zadnje leto« nadomesti z besedilom »zadnji dve leti«. V tretjem stavku se besedilo »enoletni rok« nadomesti z besedilom »dvoletni rok«. V četrtem stavku se besedilo »raziskav in visokega šolstva« nadomesti z besedilom »raziskav, višjega in visokega šolstva, tujec, ki ima izdano dovoljenje za prebivanje na podlagi 38.b člena tega zakona,«.

Za četrtem stavkom se dodata nova peti in šesti stavek, ki se glasita:

»Pravica do združitve tujca z mladoletnim neporočenim otrokom tujca ali mladoletnim neporočenim otrokom zakonca, partnerja v partnerski zvezi ali partnerja, s katerim tujec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, se ob pogojih in v skladu s tem zakonom prizna brez omejitev glede dolžine prebivanja otrokovih staršev ali otrokovega skrbnika v Republiki Sloveniji in veljavnosti njihovega dovoljenja, če imata oba starša oziroma skrbnik izdano dovoljenje za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji oziroma če ima dovoljenje za začasno prebivanje tisti izmed staršev, ki mu je otrok zaupan v varstvo in vzgojo, če starša ne živita skupaj ali če ima otrok samo enega izmed staršev. Če otrokov starš ali skrbnik v primerih iz prejšnjega stavka prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje za mladoletnega neporočenega otroka vložijo pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, lahko otrok prstne odtise da pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, ki lahko njegovemu staršu ali skrbniku dovoljenje za začasno prebivanje, odločbo o zavrnitvi izdaje dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka ali in sklep o zavrženju prošnje tudi vroči.«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Dovoljenje za prebivanje zaradi združitve družine se izda in podaljšuje na prošnjo tujca iz prvega odstavka tega člena, ki mora priložiti dokazila o zadostnih sredstvih za preživljanje tistih družinskih članov, ki nameravajo prebivati v državi, pri čemer ta sredstva mesečno ne smejo biti nižja od ravnih, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke. Dovoljenje za prebivanje zaradi združitve družine se lahko na prošnjo tujca iz prvega odstavka tega člena podaljša pod enakimi pogoji, kot se izda, če polnoletni družinski član izpolnjuje pogoj znanja slovenskega jezika na vstopni ravni (A1 po Skupnem evropskem jezikovnem okviru), kar dokaže s spričevalom o uspešno opravljenem izpitu iz znanja slovenščine. Obvezne preizkuse znanja slovenskega jezika na vstopni ravni izvaja Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, Center za slovenščino kot drugi in tuji jezik v skladu z 61. členom Zakona o izobraževanju odraslih (Uradni list RS, št. 6/18). Šteje se, da polnoletni družinski član izpolnjuje pogoj znanja slovenskega jezika na vstopni ravni, če je sprejet v javno veljavne izobraževalne ali študijske programe v Republiki Sloveniji, ki se izvajajo v slovenskem jeziku, ali je končal šolanje na kateri koli stopnji v Republiki Sloveniji ali je končal osnovno ali srednjo šolo s slovenskim učnim jezikom na območjih, na katerih živijo pripadniki avtohtone slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah ali če je starejši od 60 let in zakonito prebiva v Republiki Sloveniji najmanj 15 let pred vložitvijo prošnje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje. Pogoj znanja slovenskega jezika na vstopni ravni izpolnjuje tudi polnoletni družinski član, ki je nepismen, se pa govorno sporazumeva v slovenščini, kar dokaže s

potrdilom o uspešno opravljenem izpitu iz govornega sporazumevanja v slovenščini na vstopni ravni. Pogoja znanja iz slovenskega jezika na vstopni ravni ni treba izpolnjevati polnoletnemu družinskemu članu v primerih iz četrtega stavka prvega odstavka tega člena, polnoletnemu družinskemu članu, ki zaradi okvar zdravja, ki onemogočajo sporazumevanje, ni sposoben opraviti izpita v zahtevani obliki. Dokaz o izpolnjevanju tega pogoja ob zatrjevanem dejanskem stanju nezmožnosti opravljanja izpita se izvede z izvedencem. Stroški, ki nastanejo zaradi izvedbe tega dokaza, so breme tujca.«.

29. člen

V 47.a členu se tretji odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(3) Dovoljenje za stalno prebivanje se družinskemu članu begunca izda na prošnjo begunca, ki mora prošnjo vložiti v roku 90 dni od pravomočnosti odločbe o priznanju statusa begunca pri ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve. Begunec mora prošnji priložiti listinske dokaze, ki izkazujejo družinsko vez in istovetnost njegovih družinskih članov. Če begunec ne poseduje listinskih dokazov za izkazovanje družinskih vezi ali istovetnosti njegovih družinskih članov in jih ne more pridobiti, mora v prošnji navesti vsa dejstva o družinskih članih, s katerimi se želi združiti, zlasti njihova osebna imena, datume in kraje rojstev, naslov prebivališča in podatke o tem, kje v času vložitve prošnje bivajo, ter navesti razlog, zakaj listinskih dokazov za izkazovanje družinskih vezi ali istovetnosti družinskih članov ne more pridobiti. Prošnji mora priložiti tudi pisno soglasje, s katerim pristojnemu organu dovoljuje, da lahko za preverjanje družinskih vezi in istovetnosti družinskih članov podatke o družinskih članih posreduje mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij. Pred posredovanjem podatkov mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij, pristojni organ pridobi pisno izjavo te organizacije, da bo podatke varovala pred organi izvirne države.

V petem odstavku se za besedilom «Pri preverjanju družinskih vezi» doda besedilo »in istovetnosti družinskih članov«.

Šesti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(6) Dovoljenje za stalno prebivanje se družinskemu članu begunca, katerega istovetnost ni sporna, lahko izda, če ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz tretje, pete, šeste, sedme, desete, enajste in dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona. V postopku izdaje dovoljenja za stalno prebivanje, začetem v roku iz tretjega odstavka tega člena, je begunec oproščen plačila stroškov tiskovine za samostojno listino, v obliki katere se dovoljenje za stalno prebivanje izda njegovemu družinskemu članu. V primeru dvoma, da je združitev mladoletnika brez spremstva z družinskim članom v mladoletnikovo korist, pristojni organ o tem pridobi tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo. Če se v postopku ugotovi, da združitev mladoletnika brez spremstva z družinskim članom ni v mladoletnikovo korist, se dovoljenje za stalno prebivanje družinskemu članu ne izda.«.

V sedmem odstavku se za besedo »desete« postavi vejica in črta beseda »ali«, za besedo »enajste« pa se doda besedilo »in dvanajste«.

V devetem odstavku se za prvim stavkom doda nov drugi stavek, ki se glasi:

»Če vročitev dovoljenja za stalno prebivanje pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ni mogoča, dovoljenje za stalno prebivanje družinskemu članu, ki je v tujini, lahko vroči mednarodna organizacija, ki deluje na področju migracij, če begunec s tem soglaša in krije stroške vročitve.«.

30. člen

V 47.b členu se tretji odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(3) Dovoljenje za začasno prebivanje se družinskemu članu osebe s priznano subsidiarno zaščito, katerega istovetnost ni sporna, izda na prošnjo osebe s priznano subsidiarno zaščito, ki mora prošnjo vložiti v roku 90 dni od pravnomočnosti priznanja statusa subsidiarne zaščite pri ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve. Oseba s priznano subsidiarno zaščito mora prošnji priložiti listinske dokaze, ki izkazujejo družinsko vez in istovetnost njegovih družinskih članov. Če oseba s priznano subsidiarno zaščito ne poseduje listinskih dokazov za izkazovanje družinskih vezi ali istovetnosti njegovih družinskih članov in jih ne more pridobiti, mora v prošnji navesti vsa dejstva o družinskih članih, s katerimi se želi združiti, zlasti njihova osebna imena, datume in kraje rojstev, naslov prebivališča in podatke o tem, kje v času vložitve prošnje bivajo, ter navesti razlog, zakaj listinskih dokazov za izkazovanje družinskih vezi ali istovetnosti družinskih članov ne more pridobiti. Prošnji mora priložiti tudi pisno soglasje, s katerim pristojnemu organu dovoljuje, da lahko za preverjanje družinskih vezi in istovetnosti družinskih članov podatke o družinskih članih posreduje mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij. Pred posredovanjem podatkov mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij, pristojni organ pridobi pisno izjavo te organizacije, da bo podatke varovala pred organi izvirne države.

V petem odstavku se za besedilom «Pri preverjanju družinskih vezi» doda besedilo »in istovetnosti družinskih članov«.

V šestem odstavku se za besedilom »lahko izda,« doda besedilo »če ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz tretje, pete, šeste, sedme, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona in«. Za prvim stavkom se doda nov stavek, ki se glasi: »V primeru dvoma, da je združitev mladoletnika brez spremstva z družinskim članom v mladoletnikovo korist, pristojni organ o tem pridobi tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo. Če se v postopku ugotovi, da združitev mladoletnika brez spremstva z družinskim članom ni v mladoletnikovo korist, se dovoljenje za začasno prebivanje družinskemu članu ne izda.«.

V sedmem odstavku se v prvem stavku za besedo »desete« postavi vejica in črta beseda »ali«, za besedo »enajste« pa se doda besedilo »in dvanajste«.

V sedmem odstavku se doda nov tretji stavek, ki se glasi:

"V postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje, začetem v roku iz tretjega odstavka tega člena, in podaljšanja tega dovoljenja, je oseba s priznano subsidiarno zaščito oproščena plačila stroškov tiskovine za samostojno listino, v obliki katere se dovoljenje za začasno prebivanje izda njegovemu družinskemu članu."

V devetem odstavku se za prvim stavkom doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Če vročitev dovoljenja pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ni mogoča, dovoljenje za začasno prebivanje družinskemu članu, ki je v tujini, lahko vroči mednarodna organizacija, ki deluje na področju migracij, če oseba s priznano subsidiarno zaščito s tem soglaša in krije stroške vročitve.«.

31. člen

V 48. členu se v prvem odstavku v prvem stavku za besedilom »opravljanja sezonskega dela« postavi vejica in doda besedilo »opravljanja dela kot napoteni delavec«, v drugem stavku pa se za besedilom »opravljanje sezonskega dela« postavi vejica in doda besedilo »opravljanje dela kot

napoteni delavec«.

V drugem odstavku se za besedilom »opravljanja sezonskega dela« črta vejica in doda besedilo »ali opravljanja dela kot napoteni delavec,«.

V tretjem odstavku se v drugem, petem in šestem stavku za besedilom »opravljanja sezonskega dela« postavi vejica in doda besedilo »opravljanja dela kot napoteni delavec«.

V četrtem odstavku se prvi stavek spremeni tako, da se glasi: »Glede izdaje in podaljšanja enotnega dovoljenja rezidentu za daljši čas se uporabljajo določbe 37., 37.a, 37.b, 45. in 45.a člena tega zakona.«.

V petem odstavku se za besedilom »opravljanja sezonskega dela« postavi vejica in doda besedilo »opravljanja dela kot napoteni delavec«, besedilo »ministrstvo, pristojno za notranje zadeve,« pa se nadomesti z besedilom »pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke«.

32. člen

Za 49. členom se doda nov 49.a člen, ki se glasi:

»49.a člen

(otroci oseb s priznano mednarodno zaščito, rojeni v tujini)

(1) Otrok osebe s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, ki je rojen v tujini po tem, ko je bila vsaj enemu izmed staršev oziroma skrbniku priznana mednarodna zaščita v Republiki Sloveniji, in ki ne pridobi slovenskega državljanstva, v prvih treh mesecih od vstopa v Republiko Slovenijo ne potrebuje dovoljenja za prebivanje.

(2) Pristojni organ na prošnjo otrokove matere ali očeta oziroma skrbnika izda dovoljenje za stalno prebivanje, če ima vsaj eden izmed staršev oziroma skrbnik v Republiki Sloveniji priznan status begunca in prebiva v Republiki Sloveniji, oziroma dovoljenje za začasno prebivanje, če ima vsaj eden izmed staršev oziroma skrbnik v Republiki Sloveniji priznan status subsidiarne zaščite in prebiva v Republiki Sloveniji. V postopku je treba predložiti izpisek iz matične knjige iz tujine o rojstvu otroka, če tega ni mogoče pridobiti, pa drugo listino, ki dokazuje rojstvo otroka v tujini. Dovoljenje za začasno prebivanje, izdano otroku osebe s priznano subsidiarno zaščito, velja za čas priznanja statusa subsidiarne zaščite otrokovi materi ali očetu oziroma skrbniku in se po uradni dolžnosti podaljšuje za čas, kot je bil podaljšan status subsidiarne zaščite staršu oziroma skrbniku oziroma največ do otrokovega dopolnjenega 18. leta starosti.

(3) Prošnja za izdajo dovoljenja za prebivanje iz prejšnjega odstavka se vložijo pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji v treh mesecih od vstopa otroka v Republiko Slovenijo. Pristojni organ o pravočasno vloženi prošnji tujcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje otroka do pravnomočne odločitve o prošnji.

(4) Dovoljenje za prebivanje, izdano v skladu z drugim odstavkom tega člena, velja od vročitve otrokovemu staršu oziroma skrbniku.«.

33. člen

V 50. členu se v prvem odstavku za tretjim stavkom doda nov četrti stavek, ki se glasi:

» Žrtvi trgovine z ljudmi, ki v Republiki Sloveniji prebiva nezakonito, in žrtvi družinskega nasilja, policija, na njeno prošnjo dovoli zadrževanje za čas 90 dni tudi v primeru, ko žrtev izkaže obstoj osebnih okoliščin, ki utemeljujejo njeno prebivanje v Republiki Sloveniji.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Žrtvi trgovine z ljudmi in žrtvi družinskega nasilja se ne glede na druge pogoje, določene v tem zakonu, za izdajo dovoljenja za prebivanje lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje, če je pripravljena sodelovati kot priča v kazenskem postopku, kar potrdi pristojni državni tožilec, in v primeru obstoja osebnih okoliščin, ki utemeljujejo njeno prebivanje v Republiki Sloveniji. Žrtvi nezakonitega zaposlovanja se ne glede na druge pogoje, določene v tem zakonu, za izdajo dovoljenja za prebivanje, lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje, če je pripravljena sodelovati kot priča v kazenskem postopku, kar potrdi pristojni državni tožilec, in v primeru, če je zoper delodajalca vložila tožbo za uveljavljanje pravic iz delovnega razmerja in je njena prisotnost na ozemlju Republike Slovenije pomembna za sodni postopek, kar potrdi pristojno sodišče.«.

V šestem odstavku se prvi stavek spremeni tako, da se glasi:

»Prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje morajo žrtev trgovine z ljudmi, žrtev nezakonitega zaposlovanja in žrtev družinskega nasilja vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred pretekom roka, do katerega jim je dovoljeno zadrževanje v Republiki Sloveniji, oziroma pred pretekom dovoljenega prebivanja, če žrtev trgovine z ljudmi v Republiki Sloveniji ali žrtev družinskega nasilja prebiva zakonito na drugi podlagi.«.

V sedmem odstavku se za drugim stavkom doda nov tretji stavek, ki se glasi:

»Dovoljenje za začasno prebivanje se žrtvi trgovine z ljudmi in žrtvi družinskega nasilja v primeru obstoja osebnih okoliščin, ki utemeljujejo njeno prebivanje v Republiki Sloveniji, izda za čas trajanja teh okoliščin, vendar ne dlje kot za eno leto, in se lahko na njeno prošnjo podaljšuje z veljavnostjo do enega leta.«.

34. člen

V 52. členu se v prvem stavku prvega odstavka za besedilom »določene s tem zakonom,« doda besedilo »ki izpolnjuje pogoj znanja iz slovenskega jezika na osnovni ravni, kar dokaže s spričevalom o uspešno opravljenem izpitu iz znanja slovenščine na osnovni ravni (A2 Skupnega evropskega jezikovnega okvira),«. Za prvim stavkom prvega odstavka se doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Obvezne preizkuse znanja slovenskega jezika na osnovni ravni izvaja Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, Center za slovenščino kot drugi in tuji jezik v skladu z 61. členom Zakona o izobraževanju odraslih (Uradni list RS, št. 6/18). Šteje se, da tujec izpolnjuje pogoj znanja slovenskega jezika na osnovni ravni, če je sprejet v javno veljavne izobraževalne ali študijske programe v Republiki Sloveniji, ki se izvajajo v slovenskem jeziku ali je končal šolanje na katerikoli stopnji v Republiki Sloveniji ali je končal osnovno ali srednjo šolo s slovenskim učnim jezikom na območjih, na katerih živijo pripadniki avtohtone slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah ali če je starejši od 60 let in zakonito prebiva v Republiki Sloveniji najmanj 15 let pred vložitvijo prošnje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje. Pogoj znanja slovenskega jezika na osnovni ravni izpolnjuje tudi tujec, ki je nepismen, se pa govorno sporazumeva v slovenščini, kar dokaže s potrdilom o uspešno opravljenem izpitu iz govornega sporazumevanja v slovenščini na osnovni ravni. Pogoja znanja iz slovenskega jezika na osnovni ravni ni treba izpolnjevati tujcu, ki se mu dovoljenje za stalno prebivanje lahko izda pred potekom petletnega neprekinjenega zakonitega prebivanja v Republiki Sloveniji, tujcu, ki zaradi okvar zdravja, ki onemogočajo vsakdanje sporazumevanje, ni sposoben opraviti izpita v zahtevani obliki. Dokaz o izpolnjevanju tega pogoja, ob zatrjevanem dejanskem stanju nezmožnosti opravljanja izpita, se izvede z izvedencem. Stroški, ki nastanejo

zaradi izvedbe tega dokaza, so breme tujca.«.

V sedmem odstavku se za besedo »prvega« doda vejica in besedilo »četrtega ali petega«.

35. člen

V 55. členu se v drugem odstavku za tretjim stavkom dodata nov četrti in peti stavek, ki se glasita:
»Periodično preverjanje izpolnjevanja pogoja zadostnih sredstev za preživljanje v postopku po izdaji prvega dovoljenja za prebivanje, na podlagi podatkov iz evidenc, ki jih davčni organ vodi o dohodkih skladno z zakonom, ki ureja dohodnino, ki niso oproščeni plačila dohodnine, o davku in obveznih prispevkih za socialno varnost ter o normiranih oziroma dejanskih stroških, ki se nanašajo na te dohodke in o vzdrževanih družinskih članih ter so označeni kot davčna tajnost, ugotavlja davčni organ. O svojih ugotovitvah nemudoma seznanjeni pristojni organ za izdajo oziroma podaljšanje dovoljenja za prebivanje.«.

V petem odstavku se besedilo »izdaje in podaljšanja« nadomesti z besedilom »izdaje ali podaljšanja«, za besedilom »razlog za zavrnitev« pa se doda besedilo »izdaje ali«.

V osmem odstavku se za besedilom »način ugotavljanja« doda besedilo »in periodičnega preverjanja«.

36. člen

V 56. členu se v sedmem odstavku pred besedilom »45.d.« doda besedilo »44.d.«.

Osmi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(8) Odločba o razveljavitvi enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj družbe, se vroči osebi, premeščeni znotraj družbe, in subjektu gostitelju. O razveljavitvi veljavnosti enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj družbe, pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke, obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, v kateri tujec izvaja kratkotrajno ali dolgotrajno premestitev. O razveljavitvi enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, in razveljavitvi dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje.«.

Za osmim odstavkom se doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) O razveljavitvi dovoljenja za začasno prebivanje, izdanega na podlagi 38.b člena tega zakona, dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca iz drugega in tretjega odstavka 38.c člena tega zakona in dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija, izdanega na podlagi 44.a člena tega zakona, pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke, obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje.«.

Dosedanji deveti odstavek postane nov deseti odstavek.

37. člen

V 57. členu se v prvem odstavku v četrti alineji črta vejica in besedilo »in sicer z dnem podane izjave o odreku dovoljenju za začasno prebivanje«.

Za drugim odstavkom se dodata nova tretji in četrti odstavek, ki se glasita:

»(3) Enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, poleg razlogov iz prvega odstavka tega člena preneha veljati, če tujec v drugi državi članici pridobi enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe. Dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, poleg razlogov iz prvega odstavka tega člena preneha veljati, če tujec v drugi državi članici pridobi dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe.

(4) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela poleg razlogov iz prvega odstavka tega člena preneha veljati, če tujec v drugi državi članici pridobi dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela. Dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, poleg razlogov iz prvega odstavka tega člena preneha veljati, če tujec v drugi državi članici pridobi dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela.«.

V dosedanjem tretjem odstavku, ki postane nov peti odstavek, se v četrti alineji črta vejica besedilo »in sicer z dnem podane izjave o odreku dovoljenju za stalno prebivanje«.

Dosedanji četrti in peti odstavek postaneta nova šesti in sedmi odstavek.

Dosedanji šesti odstavek, ki postane novi osmi odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(8) O prenehanju enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, in prenehanju dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, v kateri tujec izvaja premestitev. O prenehanju enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, in prenehanju dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje.«.

Za novim osmim odstavkom se doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) O prenehanju dovoljenja za začasno prebivanje, izdanega na podlagi 38.b člena tega zakona, dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca iz drugega odstavka 38.c člena tega zakona in dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija, izdanega na podlagi 44.a člena tega zakona, pristojni organ preko nacionalne kontaktne točke, obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje.«.

38. člen

V 58. členu se v prvem odstavku za prvim stavkom doda nov drugi stavek, ki se glasi:

»Veljavnost izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje, ki se izda tujcu, mlajšemu od treh let, je tri leta, veljavnost izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje, ki se izda tujcu, staremu od tri do 18 let, pa je pet let.«

V dosedanjem drugem stavku, ki postane tretji stavek, se za besedilom: »Tujec z dovoljenjem za stalno prebivanje« doda besedilo »ali njegov zakoniti zastopnik«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Dovoljenje za prebivanje vsebuje podatke, ki jih določa Uredba 1030/2002/ES, in podatek o pravici do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela za tujce, ki imajo v skladu z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pravico do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela.«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Dovoljenje za prebivanje, izdano imetniku, mlajšemu od šest let, ali imetniku, ki zaradi zdravstvenih razlogov ne more dati nobenega prstnega odtisa, ne vsebuje prstnih odtisov. Dovoljenje za prebivanje, izdano imetniku, ki zaradi zdravstvenih razlogov lahko da samo en prstni odtis, vsebuje en prstni odtis. Dovoljenje za začasno ali stalno prebivanje, izdano družinskemu članu tujca s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, v primeru, ko družinski član ni v Republiki Sloveniji in zajem prstnih odtisov na diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ni mogoč, ne vsebuje prstnih odtisov. Družinski član mora nato v enem mesecu po prihodu v Republiko Slovenijo pri ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve, dati prstna odtisa. Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, družinskemu članu izda novo izkaznico, ki vsebuje tudi podatek o prstnih odtisih ali prstnem odtisu imetnika.«.

Za tretjim odstavkom se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) V postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi združitve družine na podlagi 47. člena tega zakona, ki se družinskemu članu izda ob upoštevanju posebnih okoliščin iz petega odstavka 55. člena tega zakona, lahko družinski član prstna odtisa poda pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, ki mu prvo dovoljenje za začasno prebivanje tudi vroči.«.

Dosedanji četrti in peti odstavek postaneta nova peti in šesti odstavek.

V dosedanjem šestem odstavku, ki postane novi sedmi odstavek, se za besedilom »in označitev prenehanja dovoljenja za prebivanje «doda besedilo »in ceno izkaznice«.

Dosedanji sedmi, osmi in deveti odstavek postanejo novi osmi, deveti in deseti odstavek.

39. člen

V 59. členu se četrti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(4) Organ, ki je izdal samostojno listino iz prvega odstavka 58. člena tega zakona, ali upravna enota, na območju katere tujec prebiva, tujcu izda novo samostojno listino iz prvega odstavka 58. člena, ki se tujcu vroči na diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.«.

40. člen

Naslov V. poglavja se spremeni tako, da se glasi:

»NEZAKONITO PREBIVANJE, ODPOVED PREBIVANJA, PROSTOVOLJNI ODHOD IN ODSTRANJEVANJE TUJCEV«

41. člen

60. člen se spremeni tako, da se glasi:

»60. člen
(nezakonito prebivanje)

Šteje se, da tujec nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, če:

- je nedovoljeno vstopil v Republiko Slovenijo;
- nima vizuma ali mu je vizum prenehal;
- nima dovoljenja za prebivanje v Republiki Sloveniji ali mu je dovoljenje prenehalo;
- mu je potekel čas, ko lahko na podlagi zakona, Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 ali mednarodne pogodbe prebiva v Republiki Sloveniji;
- prebiva v Republiki Sloveniji v nasprotju z vstopnim naslovom.«.

42. člen

Za 60. členom se doda nov 60.a. člen, ki se glasi:

»60.a. člen (zapustitev države)

(1) Tujec, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, mora zapustiti Republiko Slovenijo in tudi območje držav članic Evropske unije in območje držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon ne določa drugače. Če tujec izpolnjuje pogoje za bivanje v drugi državi članici Evropske unije, se lahko vrne tudi v drugo državo članico Evropske unije.

(2) Tujec, ki je pravočasno vložil prošnjo za podaljšanje dovoljenja za prebivanje ali za izdajo nadaljnjega dovoljenja za prebivanje, sme ostati v državi, dokler o njegovi prošnji ni odločeno, o čemer se mu izda posebno potrdilo, ki po poteku veljavnosti dovoljenja za prebivanje, velja kot dovoljenje za začasno prebivanje, do dokončne odločitve o prošnji oziroma v primeru izdaje enotnega dovoljenja ali modre karte EU, do pravnomočne odločitve o prošnji. Potrdilo tujcu ne dovoljuje prehajanja državne meje, razen če je tujec zaprosil za podaljšanje enotnega dovoljenja ali za izdajo nadaljnjega dovoljenja kot dnevni delovni migrant.

(3) Pristojni organ, ki izda odločbo o razveljavitvi dovoljenja za prebivanje, odločbo o odpovedi prebivanja, odločbo, ki je izdana na podlagi tujčeve izjave o odreku dovoljenja za prebivanje, odločbo oziroma sklep, s katerim je prošnja za podaljšanje ali izdajo nadaljnjega dovoljenja za začasno prebivanje zavržena, zavržena ali je postopek ustavljen, odločbo ali sklep, s katerim je prošnja za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje, kadar je tujcu v času odločanja o prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje dovoljeno prebivanje v Republiki Sloveniji, zavržena, zavržena ali je postopek ustavljen, določi deset dnevni rok za prostovoljni odhod, v katerem mora tujec zapustiti Republiko Slovenijo in tudi območje držav članic Evropske unije in območje držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon določa drugače. Desetdnevni rok za prostovoljni odhod, v katerem mora tujec zapustiti Republiko Slovenijo, in tudi območje držav članic Evropske unije in območje držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, določi tujcu tudi pristojni organ za razveljavitve ali preklic vizuma, v odločbi o razveljavitvi ali preklicu vizuma, če je tujec že vstopil v Republiko Slovenijo. Rok za prostovoljni odhod se ne določi tujcu, katerega prebivanje v Republiki Sloveniji pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali varnost države ali pri katerem obstaja nevarnost pobega. Na prošnjo tujca ali po uradni dolžnosti lahko pristojni organ iz utemeljenih razlogov določi 30-dnevni rok za prostovoljni odhod.

(4) Če obstajajo okoliščine iz četrtega odstavka 66. člena tega zakona, lahko pristojni organ na prošnjo tujca, ki jo mora vložiti pred potekom roka za prostovoljni odhod, ob upoštevanju okoliščin

posameznega primera rok za prostovoljni odhod z odločbo podaljša za čas trajanja okoliščin, zaradi katerih je določitev daljšega roka za prostovoljni odhod tujca upravičena.

(5) Rok za prostovoljni odhod iz tretjega in četrtega odstavka tega člena začne teči z dnem, ko je sklep ali odločba, s katerim je rok določen, dokončna, v primeru izdaje enotnega dovoljenja pa pravnomočna.

(6) Pristojni organ iz tretjega odstavka tega člena tujcu poleg roka za prostovoljni odhod določi tudi ukrep odstranitve tujca v skladu z 69. členom tega zakona in ukrep prepovedi vstopa v Republiko Slovenijo in tudi v območje držav članic Evropske unije in območje držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v skladu s 67. členom tega zakona, razen če ta zakon ne določa drugače, za obdobje enega leta, ki pa se ne izvrši, če tujec zapusti državo v roku za prostovoljni odhod, razen v primerih, ko pristojni organ določi prepoved vstopa na podlagi šestega odstavka 55. ali šestega odstavka 56. člena ali drugega odstavka 62. člena tega zakona.

(7) Prepoved vstopa prepoveduje vstop in prebivanje tujca na ozemlju Republike Slovenije, drugih držav članic Evropske unije in območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon ne določa drugače.

(8) Za tujca, ki vstopi v Republiko Slovenijo kljub veljavni prepovedi vstopa, in tujca, ki ne zapusti Republike Slovenije, območja držav članic Evropske unije in območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v rokih, določenih za prostovoljni odhod, se uporablja določba šestega odstavka 67. člena tega zakona.

(9) Pristojni organ iz tretjega odstavka lahko z odločbo prekliche, skrajša ali začasno odloži prepoved vstopa iz razlogov, navedenih v tretjem odstavku 67. člena tega zakona.

(10) Rok za prostovoljni odhod pristojni organ v času dovoljenega prebivanja ne določi tujcu iz petega odstavka 14. člena tega zakona.

(11) Pristojni organ mora dokončno oziroma pravnomočno odločbo ali dokončen oziroma pravnomočen sklep iz tretjega odstavka tega člena nemudoma posredovati policijski postaji, na območju katere tujec prebiva oziroma na območju katere je imel tujec prijavljeno zadnje začasno ali stalno prebivališče.

(12) Izrek, pouk o pravnem sredstvu odločbe oziroma sklepa in bistveni razlogi za odločitev iz tretjega in četrtega odstavka tega člena se na zahtevo tujca pisno ali ustno prevedejo v jezik, ki ga ta razume. Stroške prevoda krije organ, ki vodi postopek.

(13) Tujec, ki mu je izdana odločba oziroma sklep iz tretjega ali četrtega odstavka tega člena, ima pravico do brezplačnega pravnega svetovanja, ki mu ga zagotavljajo neodvisni izvajalci, izbrani na podlagi javnega poziva, ki ga izvede ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(14) V postopkih pred sodišči v zvezi z odločitvijo iz tretjega in četrtega odstavka tega člena je tujec upravičen do brezplačne pravne pomoči pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč, ne glede na pogoj vzajemnosti.

(15) Za vložitev pritožbe in za postopek v upravnem sporu zoper odločbo oziroma sklep iz tretjega in četrtega odstavka tega člena zakona se taksa ne plača.«.

43. člen

V 62. členu se v drugem odstavku besedilo »60. člena« nadomesti z besedilom »60.a člena«, besedilo »šestih mesecev« pa se nadomesti z besedilom »enega leta«.

44. člen

Naslov VI. poglavja in 63. člen se črtata.

45. člen

64. člen se spremeni tako, da se glasi:

»64. člen (odločba o vrnitvi)

(1) Odločbo o vrnitvi policija izda tujcu, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, razen v primerih:

- izdaje odločbe ali sklepa iz 60.a člena tega zakona;
- ko je tujec prijet pri nezakonitem prehajanju državne meje in je bil na podlagi sporazumov, ki jih je sklenila Evropska unija, ali mednarodne pogodbe uspešno vrnjen, predan ali izročen;
- tujcu, ki je v postopku vračanja ali izročitve na podlagi sporazumov, ki jih je sklenila Evropska unija, ali mednarodne pogodbe;
- tujcu, ki mu je bila izrečena stranska kazen ali stranska sankcija izгона tujca iz države;
- tujcu, ki mu je bila izdana odločba o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito v rednem in pospešenem postopku;
- tujcu, ki mu je bila izdana odločba o zavrnitvi podaljšanja subsidiarne zaščite;
- tujcu, ki mu je bila izdana odločba o prenehanju statusa mednarodne zaščite;
- tujcu, ki mu je bila izdana odločba o odvzemu statusa mednarodne zaščite;
- tujcu, ki mu je bil izdan sklep o zavrženju prošnje za mednarodno zaščito kot nedopustne;
- tujcu, ki mu je bila izdan sklep o zavrženju zahtevka za uvedbo ponovnega postopka mednarodne zaščite.

(2) Tujec, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji in ima v drugi državi članici Evropske unije veljavno dovoljenje za prebivanje ali drugo dovoljenje, ki mu daje pravico do prebivanja, mora takoj zapustiti Republiko Slovenijo in oditi v to državo članico. Če tujec tega ne stori ali če mora nemudoma zapustiti Republiko Slovenijo zaradi ogrožanja javnega reda in miru ali varnosti države, se mu izda odločba o vrnitvi.

(3) Z odločbo o vrnitvi se določita rok za prostovoljni odhod in ukrep odstranitve tujca v skladu z 69. členom tega zakona. V odločbi o vrnitvi se določi tudi prepoved vstopa v skladu s 67. členom tega zakona.

(4) Kadar je to potrebno, ima tujec v postopku izdaje odločbe o vrnitvi pravico do prevajalske pomoči.

(5) Tujec, ki mu je izdana odločba o vrnitvi, ima pravico do brezplačnega pravnega svetovanja, ki mu ga zagotavljajo neodvisni izvajalci, izbrani na podlagi javnega poziva, ki ga izvede ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(6) V postopkih pred sodišči v zvezi z odločbo o vrnitvi in odločbo o zavrnitvi podaljšanja roka za prostovoljni odhod iz četrtega odstavka 66. člena tega zakona ima tujec pravico do brezplačne

pravne pomoči pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč, ne glede na pogoj vzajemnosti.

(7) Zoper odločbo o vrnitvi se lahko tujec pritoži v roku petih dni od vročitve odločbe. O pritožbi odloči ministrstvo, pristojno za notranje zadeve v osmih dneh. Zoper odločitev iz prvega odstavka tega člena se lahko vložijo tožbe v upravnem sporu v osmih dneh od vročitve odločitve ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, s katero je bil postopek končan.

(8) Za vložitev pritožbe in za postopek v upravnem sporu zoper odločitev o vrnitvi se taksa ne plača.«.

46. člen

65. člen se spremeni tako, da se glasi:

»65. člen

(postopek izdaje odločbe o vrnitvi in sporočanje podatkov)

(1) Odločba o vrnitvi se tujcu izda v pisni obliki na obrazcu, ki ga predpiše minister, pristojen za notranje zadeve.

(2) Odločba o vrnitvi se vroči tujcu osebno. Izrek in pouk o pravnem sredstvu se prevedeta v enega izmed naslednjih jezikov: albanski, angleški, arabski, bosanski, makedonski, ruski, srbski ali turški jezik. Če tujec ne razume navedenih jezikov ali zahteva prevod ostalih delov odločbe, se mu na njegovo zahtevo zagotovi pisni ali ustni prevod v jezik, ki ga razume.

(3) Po izvršljivosti odločbe o vrnitvi, sklepa ali odločbe, s katero je bil tujcu določen rok za prostovoljni odhod oziroma določena prepoved vstopa v državo, ali po izvršljivosti sodbe, s katero je bila tujcu izrečena stranska kazen ali stranska sankcija izгона tujca iz države, se vsi potrebni podatki o izdani odločbi, sklepu oziroma sodbi nemudoma sporočijo organu, pristojnemu za vnos podatkov v schengenski informacijski sistem.«.

47. člen

66. člen se spremeni tako, da se glasi:

»66. člen

(prostovoljni odhod)

(1) Policija z odločbo o vrnitvi določi tujcu deset dnevni rok za prostovoljni odhod, v katerem mora tujec zapustiti Republiko Slovenijo in tudi območje držav članic Evropske unije in območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon določa drugače.

(2) Če obstajajo utemeljeni razlogi, lahko pristojni organ na prošnjo tujca ali po uradni dolžnosti določi 30-dnevni rok za prostovoljni odhod, v katerem mora tujec zapustiti Republiko Slovenijo in tudi območje držav članic Evropske unije in območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon določa drugače.

(3) Rok za prostovoljni odhod začne teči z dnem, ko je odločba o vrnitvi izvršljiva.

(4) Če obstajajo v tem odstavku navedene okoliščine, zaradi katerih se tujec ne more prostovoljno vrniti v roku, določenem za prostovoljni odhod, lahko policija na prošnjo tujca, ki jo mora vložiti pred potekom roka za prostovoljni odhod, ob upoštevanju okoliščin posameznega primera, rok za prostovoljni odhod z odločbo podaljša za čas trajanja okoliščin, zaradi katerih je določitev daljšega roka za prostovoljni odhod tujca upravičena. Te okoliščine so zlasti:

- tujec nima in si ne more pravočasno priskrbeti veljavne potovalne listine potrebne za prostovoljni odhod;
- zdravstveno stanje tujca, ki ne omogoča prostovoljnega odhoda v določenem mu roku, kar potrdi zdravnik;
- smrt ali bolezen družinskega člana;
- naravne in druge nesreče, ki onemogočajo prostovoljni odhod;
- nujna udeležba tujca v postopku pred državnim organom Republike Slovenije;
- dokončanje razreda ali letnika šolanja, ki ga v Republiki Sloveniji obiskuje mladoletni tujec, vendar ne dlje kot do zaključka šolskega leta, v katerem se tujec nahaja v času izdaje odločbe o vrnitvi;
- skupen odhod družine;
- razlogi glede družinskih in socialnih vezi, ki si jih je tujec ustvaril v obdobju dolgotrajnega prebivanja na območju Republike Slovenije;
- druge okoliščine, zaradi katerih je utemeljeno podaljšanje roka za prostovoljni odhod mladoletnikov, mladoletnikov brez spremstva, invalidov, starejših ljudi, nosečnic, staršev samohranilcev z mladoletnimi otroki in oseb, ki so bile izpostavljene mučenju, posilstvu ali drugim resnim oblikam psihološkega, fizičnega ali spolnega nasilja oziroma žrtev trgovine z ljudmi.

(5) Zoper odločbo o zavrnitvi podaljšanja roka za prostovoljni odhod se lahko tujec pritoži v roku petih dni od vročitve odločbe. O pritožbi odloči ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, v osmih dneh. Zoper odločbo o zavrnitvi podaljšanja roka za prostovoljni odhod se lahko vložijo tožbe v upravnem sporu v osmih dneh od vročitve odločitve ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, s katero je bil postopek končan. Za vložitev pritožbe in za postopek v upravnem sporu zoper odločitev o podaljšanju roka za prostovoljni odhod se taksa ne plača.«.

(6) Tujec mora zapustiti Republiko Slovenijo, območje držav članic Evropske unije in območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v roku za prostovoljni odhod, ki mu je naložen v skladu s tem zakonom, sicer se ravna po določbah tega zakona, ki se nanašajo na odstranitev tujca.

(7) Rok za prostovoljni odhod se ne določi tujcu, katerega bivanje v Republiki Sloveniji pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali varnost države ali pri katerem obstaja nevarnost pobega.«.

48. člen

67. člen se spremeni tako, da se glasi:

»67. člen (prepoved vstopa)

(1) Z odločbo o vrnitvi se tujcu določi prepoved vstopa v Republiko Slovenijo in tudi v območje držav članic Evropske unije in območje držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon ne določa drugače, in sicer:

- za obdobje enega leta tujcu, ki mu je bil z odločbo o vrnitvi določen rok za prostovoljni odhod;
- za obdobje dveh let tujcu, za katerega obstajajo okoliščine po drugi, četrti ali sedmi alineji prvega

odstavka 68. člena tega zakona;

- za obdobje treh let tujcu, za katerega obstajajo okoliščine po prvi, tretji, peti ali šesti alineji prvega odstavka 68. člena tega zakona;

- za obdobje petih let tujcu, katerega bivanje v Republiki Sloveniji pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali varnost države.

(2) Prepoved vstopa iz prve alineje prejšnjega odstavka se ne izvrši, če tujec zapusti Republiko Slovenijo, območje držav članic Evropske unije in območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v roku za prostovoljni odhod.

(3) Prepoved vstopa, določenega z odločbo o vrnitvi lahko organ, ki je odločbo izdal, po uradni dolžnosti ali na prošnjo tujca z odločbo prekliče, skrajša ali začasno odloži zaradi naslednjih razlogov:

- smrt ali bolezen družinskega člana;

- zagotavljanje nujne zdravniške pomoči;

- nujna udeležba v postopkih pred državnimi organi;

- če je bilo tujcu v Republiki Sloveniji dovoljeno zadrževanje ali izdano dovoljenje za začasno prebivanje v skladu s 50. členom tega zakona;

- če tujec dokaže, da uživa pravico do prostega gibanja na podlagi prava Evropske unije ali je to pravico naknadno pridobil.

(4) Čas, v katerem je tujcu prepovedan vstop, začne teči z dnem izvršitve odločbe, s katero je bila tujcu izrečena prepoved vstopa.

(5) Prepoved vstopa prepoveduje vstop in prebivanje tujca na ozemlju Republike Slovenije, drugih držav članic Evropske unije in območje držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon ne določa drugače..

(6) Tujcu, ki vstopi v Republiko Slovenijo kljub veljavni prepovedi vstopa, in tujcu, ki ne zapusti Republike Slovenije, območja držav članic Evropske unije in območja držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v rokih, določenih za prostovoljni odhod, se v obdobju treh let od odstranitve tujca zavrne izdaja vizuma in dovoljenja za prebivanje, razen dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine.«

49. člen

68. člen se spremeni tako, da se glasi:

»68. člen

(nevarnost pobega)

Okoliščine, ki kažejo na nevarnost pobega tujca, so :

- navajanje lažnih podatkov oziroma nesodelovanje v postopku, kot tudi zavrnitev odvzema biometričnih podatkov;

- uporaba lažnih ali ponarejenih osebnih dokumentov, kot tudi namerno uničenje ali kakršna koli drugačna namerna odstranitev obstoječih dokumentov;

- vstop v Republiko Slovenijo v času veljavne prepovedi vstopa,

- v zadnjih treh letih pred izdajo odločbe o vrnitvi pravnomočno izrečena sankcija za prekršek zaradi nezakonitega prebivanja;

- jasno izražena namera o nespoštovanju odločbe o vrnitvi;

- dejstvo, da je bil tujec v zadnjih dveh letih pred izdajo odločbe o vrnitvi v Republiki Sloveniji pravno močno obsojen za kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti;
- dejstvo, da je bila tujcu v zadnjih dveh letih pred izdajo odločbe o vrnitvi v Republiki Sloveniji najmanj trikrat izrečena sankcija za prekrške po predpisih zoper javni red, ali za prekrške po predpisih, ki urejajo državno mejo in tujce, orožje ter prepovedane droge.«

50. člen

69. člen se spremeni tako, da se glasi:

»69. člen (odstranitev tujca)

(1) Tujca, ki mu v skladu s 60.a členom tega zakona ali sedmim odstavkom 66. člena tega zakona ni bil omogočen prostovoljni odhod, in tujca, ki ni zapustil Republike Slovenije, območja držav članic Evropske unije oziroma območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v roku za prostovoljni odhod, določenem v skladu s tem zakonom, in se nahaja na območju Republike Slovenije, se odstrani iz Republike Slovenije in tudi z območja držav članic Evropske unije in območja držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če ta zakon ne določa drugače. Prav tako se odstrani tujca na podlagi pravno močne sodbe, s katero mu je bila izrečena stranska kazen ali stranska sankcija izgona tujca iz države.

(2) Tujca, ki ga je treba v skladu z zakonom odstraniti iz Republike Slovenije, policija privede do državne meje in napoti čez mejo ali izroči organom te države. Če je treba tujca, ki se nahaja na območju Republike Slovenije, odstraniti iz Republike Slovenije, območja držav članic Evropske unije oziroma območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, se ga vrne v državo izvora ali državo tranzita v skladu z mednarodnimi sporazumi ali sporazumi, ki jih je sklenila Evropska unija, ali v drugo tretjo državo, v katero se tujec vrne prostovoljno, pod pogojem, da ga ta države sprejme. Tujca se lahko vrne tudi v drugo državo članico Evropske unije, če izpolnjuje pogoje za bivanje v tej državi.

(3) Na način iz prejšnjega odstavka policija izvede tudi odstranitev tujca, ki se ga vrača na podlagi mednarodne pogodbe.

(4) Policija z izbrano nevladno organizacijo ali drugo neodvisno institucijo na podlagi javnega poziva sklene pisni dogovor o spremljanju odstranjevanja tujcev.

(5) Spremljanje odstranjevanja tujcev izvaja izbrana nevladna organizacija ali druga neodvisna institucija ob vseh aktivnostih policije, ki so namenjene odstranitvi tujca iz države, vključno z obdobjem pred odhodom, v času poleta oziroma drugega načina potovanja, postankom v tranzitu, prihodom in sprejemom tujca v državo vrnitve.

(6) Policija ugotovitve izbrane organizacije ali institucije iz prejšnjega odstavka, ki bi izkazovale kršitve človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, obravnava v pritožbenem postopku, določenem v zakonu, ki ureja naloge in pooblastila policije.«

51. člen

70. člen se spremeni tako, da se glasi:

»70. člen
(priznavanje odločitev o izgonu in vrnitvi)

(1) Policija lahko v skladu s tem zakonom odstrani tudi tujca, ki se nahaja na ozemlju Republike Slovenije in mu je bila s strani druge države članice Evropske unije izdana izvršljiva odločba o vrnitvi ali izrečena pravnomočna odločitev o izgonu.

(2) Če ima tujec iz prejšnjega odstavka dovoljenje za prebivanje ali drugo dovoljenje, ki mu daje pravico do prebivanja in ki ga je izdala Republika Slovenija ali druga država članica Evropske unije, se mora policija pred odstranitvijo posvetovati s pristojnim organom države, ki je takšno dovoljenje izdal. Če tujcu kljub izdani izvršljivi odločbi o vrnitvi ali izrečeni pravnomožni odločitvi o izgonu, pravica do prebivanja v drugi državi članici Evropske unije ne preneha, se tujca lahko odstrani tudi v to državo. Dokler tujcu ne preneha pravica do prebivanja v Republiki Sloveniji, se ga ne odstranjuje.

(3) Pred odstranitvijo lahko policija od države članice Evropske unije, ki je izdala izvršljivo odločbo o vrnitvi oziroma izrekla pravnomožno odločitev o izgonu, zahteva posredovanje dokumentacije, ki se nanaša na odločitev za izdajo odločbe o vrnitvi oziroma na odločitev o izgonu. Če zahtevana dokumentacija policiji ni posredovana, tujca ni dolžna odstraniti.

(4) O izvršeni odstranitvi tujca ali razlogih neizvršene odstranitve policija obvesti pristojni organ države članice Evropske unije, ki je izdal izvršljivo odločbo o vrnitvi oziroma izrekel pravnomožno odločitev o izgonu.

(5) Pristojni organ Republike Slovenije, ki je izdal izvršljivo odločbo o vrnitvi ali izrekel pravnomožno odločitev o izgonu tujca, ki zakonito prebiva na območju druge države članice Evropske unije, na zahtevo pristojnega organa druge države članice, ki tujca odstranjuje, posreduje dokumentacijo, ki se nanaša na izdano odločbo o vrnitvi oziroma na odločitev o izgonu.«.

52. člen

73. člen se spremeni tako, da se glasi:

»73. člen
(dovolitev zadrževanja)

(1) Zadrževanje po tem zakonu pomeni dovoljenje tujcu, ki se ga mora odstraniti, da začasno ostane v Republiki Sloveniji.

(2) Policija po uradni dolžnosti uvede postopek dovolitve zadrževanja po tem, ko so izpolnjeni pogoji za odstranitev tujca iz 69. člena tega zakona, in tujcu dovoli zadrževanje v Republiki Sloveniji, če:

- tujčeva odstranitev iz države v skladu s prejšnjim členom ni dovoljena;
- se izkaže, da bi zaradi njegovega življenjsko ogrožajočega zdravstvenega stanja v fazi odstranitve lahko prišlo do izpostavljenosti hudemu in nepopravljivemu poslabšanju zdravstvenega stanja;
- tujec nima in si ne more preskrbeti veljavne potne listine države, katere državljan je, če za tujca veljavne potne listine države, katere državljan je, ne more pridobiti organ, ki vodi postopek odstranitve ali če niso izpolnjeni pogoji za izdajo Evropske potne listine za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav;
- tujca država, katere državljan je, ali država, v kateri je oseba brez državljanstva imela svoje zadnje prebivališče, ni pripravljena sprejeti;

- odstranitev ni možna, ker ni mogoče zagotoviti prevoza tujca iz države po kopenski, zračni ali vodni poti.

(3) Dovolitev zadrževanja se tujcu izda za največ šest mesecev in se lahko po uradni dolžnosti podaljša, dokler trajajo razlogi iz prejšnjega odstavka. Odstranitev iz države do pravnomočnosti odločitve o dovolitvi zadrževanja ni dovoljena. Tujcu, ki mu je dovoljeno zadrževanje, policija izda izkaznico o dovolitvi zadrževanja v Republiki Sloveniji.

(4) Za ugotavljanje razlogov iz prve alineje drugega odstavka tega člena lahko policija od ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, zahteva posredovanje informacij o splošnih in specifičnih informacijah o izvorni državi tujca, kot jih opredeljuje zakon, ki ureja mednarodno zaščito, in posredovanje upravne odločbe ali sklepa, izdanega v postopku mednarodne zaščite.

(5) Tujcu, ki mu je dovoljeno zadrževanje, lahko policija z odločbo določi kraj prebivanja na določenem naslovu, naloži obveznost rednega javljanja na policijski postaji, predložitev dokumentov ali obveznost zadrževanja na določenem kraju.

(6) Obveznost tujca, da zapusti državo, z dovolitvijo zadrževanja ne preneha.

(7) Zoper odločbo o dovolitvi zadrževanja, odločbo o podaljšanju zadrževanja ali sklep o ustavitvi postopka dovolitve ali podaljšanja zadrževanja lahko tujec vloži tožbo na upravno sodišče v roku petih dni od vročitve odločbe ali sklepa. O tožbi upravno sodišče odloči v osmih dneh.«.

53. člen

V 75. členu se četrti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(4) Tujcu, ki ne ravna v skladu s prvim ali drugim odstavkom 90. člena tega zakona, ne pripada pravica do osnovne oskrbe.«.

V petem odstavku se beseda »drugega« nadomesti z besedo »tretjega«.

V šestem odstavku se beseda »drugega« nadomesti z besedo »tretjega«.

54. člen

76. člen se spremeni tako, da se glasi:

»76. člen (omejitev gibanja tujca)

(1) Z namenom priprave ali izvedbe postopka odstranitve, predaje ali izročitve, policija odredi omejitev gibanja in nastanitev v centru tujcu:

- ki ga je treba odstraniti v skladu z določbami tega zakona;
- ki ga je v skladu z mednarodno pogodbo treba vrniti, predati ali izročiti pristojnim organom.

(2) Z namenom ugotovitve istovetnosti tujca se lahko tujcu, katerega istovetnost ni ugotovljena ali obstaja utemeljen sum glede njegove izkazane istovetnosti, izreče omejitev gibanja in nastanitev v centru, če obstaja nevarnost, da bo tujec zapustil ozemlje Republike Slovenije.

(3) Če se oceni, da se lahko namen iz prvega ali drugega odstavka tega člena doseže z milejšimi ukrepi, policija namesto ukrepa omejitve gibanja in nastanitve v centru uporabi ukrep iz drugega odstavka 81. člena tega zakona.

(4) Omejitev gibanja žensk, družin, otrok, mladoletnikov brez spremstva, ostarelih, huje bolnih in drugih ranljivih oseb se v centru zagotovi ločeno, tako da je zagotovljena njihova ustrezna zasebnost.

(5) Minister, pristojen za notranje zadeve, določi postopek za nastanitev tujcev v centru.

(6) Omejitev gibanja lahko traja le toliko časa, kolikor je potrebno, da se doseže namen iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena, vendar ne dlje kot šest mesecev.

(7) Tujca iz prvega in drugega odstavka tega člena, ki ga zaradi posebnih razlogov ali potreb ni mogoče nastaniti v centru, se v soglasju s socialnovarstvenim zavodom na stroške centra nastani v socialnovarstvenem zavodu ali se mu zagotovi drugo ustrezno institucionalno varstvo.

(8) Tujec iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena ima enak obseg pravic kot tujec, ki mu je dovoljeno zadrževanje. Osnovna oskrba tujca se v tem primeru zagotavlja v centru in ne na način, kot je določeno v tretjem odstavku prejšnjega člena.

(9) V času omejitve gibanja se tujca seznanijo s pravili bivanja v centru in njegovimi pravicami in obveznostmi.

(10) Čas bivanja tujca izven centra brez dovoljenja za izhod iz centra, čas bivanja tujca, ki je v postopku mednarodne zaščite, nastanjen v centru, in čas bivanja tujca, ki je bil nastanjen v centru in je v priporu ali zaporu, se ne šteje v čas nastanitve v centru.

(11) Med bivanjem v centru je gibanje tujca omejeno na območje centra, kjer mora tujec upoštevati pravila bivanja. Tujcu se izjemoma lahko dovoli gibanje zunaj območja centra. Pogoje in način dovolitve gibanja zunaj območja centra določajo pravila bivanja.

(12) Omejitev gibanja in nastanitev v centru za tujce se lahko odredi tudi tujcu, ki ne upošteva obveznosti, ki so mu naložene z odločbo o dovolitvi zadrževanja ali odločbo, s katero mu je namesto omejitve gibanja in nastanitve v centru za tujce v skladu s tem zakonom izrečen milejši ukrep.«.

55. člen

V 76.b členu se v drugem odstavku v deveti alineji pika nadomesti z vejico in dodata novi deseta in enajsta alineja, ki se glasita:

»- pomanjkljiva higiena ali skrb za bivalne prostore,
- aktiviranje lažnega alarma ali opozorila.«.

V tretjem odstavku se osma alineja spremeni tako, da se glasi:

»- samovoljna zapustitev centra ali poskus samovoljne zapustitve centra,«.

56. člen

76.c člen se spremeni tako, da se glasi:

»76.c. člen

(ukrep ob kršitvah pravil bivanja v centru)

(1) Za lažje kršitve pravil bivanja vodja centra ali oseba, ki jo ta pooblasti, tujcu izreče opozorilo.

(2) Za težje kršitve pravil bivanja ali če tujec nadaljuje z lažjimi kršitvami, lahko vodja centra ali oseba, ki jo ta pooblasti, tujcu odredi:

- odstranitev iz skupnih bivalnih in drugih prostorov ter ločeno nastanitev v posebej varovani sobi do treh dni;
- odvzem sobnega televizijskega ali radijskega sprejemnika za obdobje do enega tedna;
- prepoved sodelovanja v prostočasnih aktivnostih za obdobje do dveh tednov;
- omejitev uveljavljanja pravic iz pravil bivanja v centru za obdobje do dveh tednov;
- ukinitve možnosti izdaje dovoljenja za izhod iz centra za obdobje največ enega meseca;
- ukinitve možnosti izreka milejšega ukrepa na podlagi 81. člena tega zakona za obdobje največ enega meseca.

(3) Pri izbiri ukrepov iz prvega ali drugega odstavka tega člena se upoštevajo teža kršitve, izjava kršitelja, sorazmernost kršitve in ukrepa, odgovornost osebe za kršitev, nagib, zaradi katerega je tujec storil dejanje, okoliščine, v katerih je bilo dejanje storjeno, druge okoliščine, pomembne za ukrepanje, postopnost pri ukrepanju in možne posledice ukrepanja.

(4) Ukrep ob lažjih kršitvah pravil bivanja v centru se izreče ustno, z opozorilom. Ukrep iz drugega odstavka tega člena se izreče ustno, v treh dneh od ustne odločitve pa se tujcu izda pisna odločba. Izrek in pravni pouk morata biti na zahtevo tujca pisno ali ustno prevedena v jezik, ki ga tujec razume.

(5) Če se med trajanjem ukrepa ugotovi, da je ukrep dosegel svoj namen, center odloči o njegovem prenehanju.

(6) Zoper odločbo iz četrtega odstavka tega člena se lahko v osmih dneh od vročitve odločbe vložijo tožba na upravno sodišče, ki o tožbi odloči v petnajstih dneh.

(7) Nastanitev tujca v posebej varovani sobi je možna tudi na predlog zdravnika zaradi zdravstvenih razlogov.

(8) Ukrepi iz tega člena se ob izpolnjevanju pogojev iz tega zakona lahko izrečejo tudi, če je tujec v centru nastanjen na podlagi določb drugega zakona.«.

57. člen

77. člen se spremeni tako, da se glasi:

»77. člen
(strožji policijski nadzor)

(1) Bivanje pod strožjim policijskim nadzorom odredi policija z odločbo, če:

- se je tujec že poskušal izogniti odstranitvi s pobegom ali se je aktivno upiral odstranitvi;
- je tujec kljub izreku ukrepa iz drugega odstavka prejšnjega člena nadaljeval z lažjimi ali težjimi kršitvami pravil bivanja v centru, in sicer v primeru lažjih kršitev v obdobju enega meseca od izrečenega ukrepa, v primeru težjih kršitev pa v obdobju šestih mesecev od izrečenega ukrepa;
- če je iz dejanskih okoliščin in ravnanja tujca razvidno, da se namerava izogniti odstranitvi.

(2) V primeru izreka ukrepa bivanja pod strožjim policijskim nadzorom ostanejo že izrečeni ukrepi iz prejšnjega člena v veljavi, ob novih kršitvah pravil bivanja v centru pa se lahko tujcu izrečejo tudi novi ukrepi v skladu s prejšnjim členom.

(3) Bivanje pod strožjim policijskim nadzorom se tujcu odredi za čas, ki je potreben, da bo tujec prenehal kršiti pravila bivanja v centru, oziroma, za čas, ki je potreben za njegovo odstranitev, vendar ne za več kot šest mesecev.

(4) Strožji policijski nadzor se ob izpolnjevanju pogojev iz tega zakona lahko izreče tudi, če je tujec v centru nastanjen na podlagi določb drugega zakona.

(5) Strožji policijski nadzor pomeni omejitev gibanja v posebej za to namenjenih prostorih centra, v skladu s pravili bivanja.«.

58. člen

V 79. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Če tujca iz objektivnih razlogov tudi po poteku šestih mesecev ni mogoče odstraniti iz države, lahko policija z odločbo:

- zaradi nesodelovanja tujca v postopku odstranitve ali zamude pri pridobivanju potrebne dokumentacije iz tretjih držav ali če je postopek ugotavljanja istovetnosti še v teku, omejitev gibanja in nastanitve v centru oziroma bivanje pod strožjim policijskim nadzorom podaljša za največ šest mesecev, če so za to izpolnjeni pogoji iz tega zakona in če je utemeljeno pričakovati, da bo mogoče tujca v tem času odstraniti;
- tujcu izreče dovolitev zadrževanja v skladu s 73. členom tega zakona ali milejši ukrep iz 81. člena tega zakona, pri čemer mora tujec upoštevati pravila gibanja izven območja centra sicer se ga lahko ponovno nastani v center.«.

59. člen

V 79.a členu se v petem odstavku besedilo »Upravno sodišče« nadomesti z besedilom »Vrhovno sodišče«.

60. člen

81. člen se spremeni tako, da se glasi:

»81. člen (milejši ukrep)

(1) Policija po uradni dolžnosti v najkrajšem možnem času po izreku ukrepa omejitve gibanja in nastanitve tujca v centru, ali na prošnjo tujca, ki mu je bil izrečen ukrep omejitve gibanja in nastanitve tujca v centru, izreče milejši ukrep, če se lahko tudi na tak način zagotovi namen iz prvega oziroma drugega odstavka 76. člena tega zakona.

(2) Policija lahko na podlagi prejšnjega odstavka tujcu z odločbo dovoli bivanje izven centra in mu določi eno ali več obveznosti:

- določitev kraja prebivanja na določenem naslovu;
- naložitev obveznosti rednega javljanja na policijski postaji;
- predložitev in kopiranje osebnih dokumentov.«.

(3) Minister, pristojen za notranje zadeve, s pravilnikom določi način izvedbe milejših ukrepov.

61. člen

V 83. členu se v tretjem odstavku besedilo »milejše ukrepe« nadomesti z besedilom »milejši ukrep«.

62. člen

V 86. členu se v tretjem odstavku besedilo »iz VI. poglavja« nadomesti z besedilom »iz V. poglavja tega zakona, razen 60.a, 61. in 62. člena tega zakona,« in doda besedilo »za izdajo Evropske potne listine za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav«.

Za petim odstavkom se dodata nova šesti in sedmi odstavek, ki se glasita:

»(6) V okviru ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, se za namen izmenjave informacij, potrebnih za izvajanje določb, ki se nanašajo na mobilnost tujcev in njihovih družinskih članov, in prenos informacij, povezanih s prenosom prava Evropske unije v pravni red Republike Slovenije, vzpostavi nacionalna kontaktna točka, ki sodeluje s pristojnimi organi v Republiki Sloveniji in drugimi nacionalnimi kontaktnimi točkami držav članic Evropske unije.

(7) Za namen izmenjave informacij, potrebnih za izvajanje določb, ki se nanašajo na mobilnost tujcev in njihovih družinskih članov, pristojna ministrstva in drugi državni organi ter nosilci javnih pooblastil v Republiki Sloveniji ministrstvu, pristojnemu za notranje zadeve, na njegovo pisno zahtevo ali zahtevo, poslano po elektronski poti, v kateri je navedena ustrezna pravna podlaga, brezplačno posredujejo podatke in informacije, ki so potrebne za izmenjavo informacij preko nacionalnih kontaktnih točk držav članic Evropske unije.«.

63. člen

V 87. členu se v tretjem odstavku za besedilom »41.,« doda besedilo »44.d,«.

Za četrtem odstavkom se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Zoper odločbe in sklepe, ki jih je izdal organ iz tretjega odstavka prejšnjega člena v zvezi z izvajanjem 73.,74., 76.c., 78., 79. in 81. člena tega zakona, ni dovoljena pritožba, je pa dovoljen upravni spor.«.

64. člen

V 88. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Če upravna enota v postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje zahteva zaslišanje tujca, diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini o tem pošlje poziv tujcu v pisni obliki. Poziv za dopolnitev prošnje za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje tujcu ali pooblaščenцу, če ga je tujec določil, pošlje upravna enota.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Odločbo, razen prvega dovoljenja za začasno prebivanje, sklepe in druge dokumente, izdane v postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje, upravna enota lahko vroči tujcu neposredno v tujino tako, da tujec potrdi prejem. Če vročitev ni mogoča, ker naslovnik ne prebiva na

naslovu, ki ga je navedel v vlogi, obenem pa ni ugotovljeno kje prebiva, ali če dokumenta ni prevzel v roku za prevzem pošiljke, se vročitev opravi z javnim naznanilom na oglasni deski upravne enote in na državnem portalu eUprava.«.

65. člen

V 90. členu se v prvem odstavku za tretjim stavkom doda nov četrti stavek, ki se glasi:

» Če tujec dokumentov, ki so ključni za izvršitev odstranitve in jih ima v posesti, ne izroči prostovoljno, mu jih pristojni organ odvzame in o tem izda potrdilo.«.

66. člen

V 91. členu se za drugim odstavkom doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) O prošnjah za izdajo dovoljenja za prebivanje na podlagi 47.a in 47.b člena tega zakona mora pristojni organ odločiti čimprej, najpozneje pa v 120 dneh od prejema popolne prošnje. Kadar mora pristojni organ zaradi ugotovitve obstoja razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenj izvesti posebni ugotovitveni postopek, mora o prošnji odločiti najpozneje v roku 180 dni.«.

67. člen

V 92. členu se za četrtim odstavkom doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Tujec in raziskovalna organizacija v Republiki Sloveniji, v kateri namerava tujec opravljati raziskovalno delo, ter tujec in višješolski oziroma visokošolski zavod v Republiki Sloveniji, v katerem bo tujec opravil del študija, morajo o spremembah, ki vplivajo na pogoje, na podlagi katerih je bila mobilnost odobrena, obvestiti pristojni organ v Republiki Sloveniji v desetih dneh od nastanka sprememb.«.

68. člen

V 98. členu se za četrtim odstavkom doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Policija tujcu, ki je v postopku odstranitve iz države in si ne more ali noče pridobiti potne ali potni listini enakovredne listine države, katere državljan je, izda evropsko potno listino za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav.«.

V dosedanjem petem odstavku, ki postane šesti odstavek, se doda nov drugi stavek, ki se glasi:

»Prošnja za izdajo potnega lista za tujca vloži pri ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve, oseba s priznanim statusom begunca ali subsidiarne zaščite v Republiki Sloveniji ali družinski član, ki mu je izdano dovoljenje za prebivanje za družinskega člana, oziroma njegov zakoniti zastopnik.«.

Dosedanji šesti odstavek, ki postane novi sedmi odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(7) Potni list za tujca z veljavnostjo do 90 dni, brez dveh prstnih odtisov in podpisa, se izda tudi državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva iz zakona, ki ureja mednarodno zaščito, ki bo v Republiko Slovenijo sprejeta na podlagi kvote. Potni list iz prejšnjega stavka izda ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.«.

Dosedanji sedmi odstavek postane novi osmi odstavek.

69. člen

V 100. členu se v tretjem odstavku v prvi alineji beseda »prejšnjega« nadomesti z besedilom »prvega odstavka tega člena«.

70. člen

Za 100. členom se doda nov 100.a člen, ki se glasi:

»100.a (zaseg osebnih dokumentov)

(1) Policist tujcu zaseže osebne dokumente iz tretjega odstavka tega člena, za katere na podlagi nacionalnih ali mednarodnih uradnih evidenc, do katerih dostopa, ugotovi, da so na seznamu izgubljenih ali razveljavljenih listin.

(2) Zaseženi osebni dokumenti se pošljejo organu oziroma državi, ki je razpisala ukrep zasega. Ob zasegu policist tujcu izda potrdilo o zasegu.

(3) Osebni dokumenti, ki se lahko zasežejo v skladu s tem členom, so: potni listi, osebne izkaznice, dovoljenja za prebivanje in drugi potovalni dokumenti, ki jih je izdala tuja država.

(4) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena lahko policist v primeru nastopa objektivnih okoliščin, iz katerih izhaja, da se tujec zaradi zasega osebnih dokumentov ne bo mogel vrniti v svojo matično državo oziroma v primernem roku ne bo mogel pridobiti nadomestnih osebnih dokumentov za vrnitev, odstopi od ukrepa zasega in o tem obvesti državo, ki je razpisala ukrep.«.

71. člen

102. člen se spremeni tako, da se glasi:

»102. člen (način izdaje, vsebina in oblika dovoljenja za prebivanje za državljane Švicarske konfederacije in njihove družinske člane)

(1) Dovoljenje za začasno prebivanje, izdano državljanu Švicarske konfederacije in njegovemu družinskemu članu na podlagi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami, na eni strani, ter Švicarsko konfederacijo, na drugi, o prostem pretoku oseb (UL L št. 114 z dne 30. 4. 2002, str. 6), in dovoljenje za stalno prebivanje, izdano državljanu Švicarske konfederacije in njegovemu družinskemu članu, se izdaja v obliki samostojne listine kot izkaznice.

(2) Dovoljenje za prebivanje, izdano državljanu Švicarske konfederacije, vsebuje podatke, ki jih določa Uredba 1030/2002/ES, razen podatka o podobi obraza in dveh prstnih odtisih imetnika, obdelanih in shranjenih kot biometrični podatek na pomnilniškem mediju izkaznice dovoljenja za prebivanje, podatek o naslovu prebivališča v Republiki Sloveniji in podatek o pravici do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela za tujce, ki imajo v skladu z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pravico do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela.

(3) Dovoljenje za prebivanje, izdano družinskemu članu državljana Švicarske konfederacije, ki ni državljan Švicarske konfederacije ali državljan EU, vsebuje podatke iz prejšnjega odstavka in podatke o podobi obraza in dveh prstnih odtisih imetnika, obdelanih in shranjenih kot biometrični

podatek na pomnilniškem mediju izkaznice dovoljenja za prebivanje.

(4) Za zajem in hrambo biometričnih podatkov ter vrnitev samostojne listine v primeru prenehanja dovoljenja za prebivanje se uporabljajo določbe tretjega, četrtega, petega in šestega odstavka 58. člena in desetega odstavka 111. člena tega zakona.

(5) Način izdaje in obliko dovoljenja za prebivanje, način označitve prenehanja dovoljenja za prebivanje, zajem prstnih odtisov in ceno izkaznice predpiše minister, pristojen za notranje zadeve.

(6) Veljavnost izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje, izdane državljanu Švicarske konfederacije in njegovemu družinskemu članu, je deset let. Veljavnost izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje, ki se izda tujcu iz prejšnjega stavka, mlajšemu od treh let, je tri leta, tujcu, staremu od tri do 18 let, pa pet let.«.

72. člen

V 105. členu se tretji in četrti odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(3) Urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo in integracijo migrantov, in pristojna ministrstva pri izvajanju nalog vključevanja sodelujejo med seboj ter z domačimi in mednarodnimi strokovnimi organizacijami, organi drugih držav in drugimi izvajalci nalog ter usklajujejo dejavnosti za hitrejšo vključevanje tujcev, ki niso državljani EU, v kulturno, gospodarsko in družbeno življenje oziroma izobraževalni sistem Republike Slovenije. Za usklajevanje in koordinacijo nalog vključevanja tujcev je pristojen urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo in integracijo migrantov.

(4) Urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo in integracijo migrantov, zagotavlja informacije, ki so potrebne tujcem za njihovo vključevanje v slovensko družbo, zlasti glede njihovih pravic in dolžnosti.«.

73. člen

106. člen se spremeni, tako da se glasi:

»106. člen

(pomoč pri vključevanju tujcev, ki niso državljani EU)

(1) Tujci, ki niso državljani EU, so upravičeni do programov, ki zagotavljajo hitrejšo vključevanje v kulturno, gospodarsko in družbeno življenje Republike Slovenije, in sicer do:

- enkratnega sofinanciranja stroškov udeležbe na programih učenja slovenskega jezika in seznanjanja s slovensko zgodovino, kulturo in ustavno ureditvijo (v nadaljnjem besedilu: spoznavanje slovenske družbe) v višini 50 odstotkov cene programa, pri čemer se programa učenja slovenskega jezika in spoznavanje slovenske družbe lahko izvajata ločeno ali pa sta vsebinsko združena in se izvajata kot enoten program,
- programov medsebojnega poznavanja in razumevanja s slovenskimi državljani,
- informiranja v zvezi z njihovim vključevanjem v slovensko družbo.

(2) Do enkratnega sofinanciranja stroškov udeležbe na programih iz prve alineje prvega odstavka tega člena so upravičeni tujci, ki niso državljani EU z veljavnim dovoljenjem za začasno prebivanje iz razloga združitve družine in tujci z veljavnim dovoljenjem za začasno prebivanje, ki v Republiki Sloveniji pet let neprekinjeno zakonito prebivajo vsaj pet let.

(3) Do sofinanciranja stroškov obiskovanja programov iz prve alineje prvega odstavka tega člena niso upravičeni tujci, ki so končali šolanje na katerikoli stopnji v Republiki Sloveniji, so vključeni v redni izobraževalni program v Republiki Sloveniji, ki poteka v slovenskem jeziku, ali so že pridobili potrdilo o uspešno opravljenem izpitu iz znanja slovenskega jezika.

(4) Vlada Republike Slovenije podrobneje predpiše način sofinanciranja obiskovanja programa učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe oziroma enotnega programa iz prve alineje prvega odstavka tega člena.«.

74. člen

V 107. členu se prvem odstavku besedilo »pristojno ministrstvo, pristojno za notranje zadeve« nadomesti z besedilom »urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo in integracijo migrantov«.

V tretjem odstavku se besedilo »Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve« nadomesti z besedilom »urad Vlade Republike Slovenije, pristojen

75. člen

V 108. členu se v prvem odstavku besedilo »Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve« nadomesti z besedilom »Urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo in integracijo migrantov«.

76. člen

V 110. členu se v prvem odstavku v šestnajsti alineji beseda »in« nadomesti z vejico.

V sedemnajsti alineji se pika nadomesti z besedo »in«.

Za sedemnajsto alinejo se dodata novi osemnajsta in devetnajsta alineja, ki se glasita:

- »- nedovoljenih vstopih tujcev v državo in
- potrdilih o pravicah obmejnega delavca.«.

V drugem odstavku se za besedo »štirinajsti« beseda »in« nadomesti z vejico, za besedo »sedemnajste« pa se doda besedilo »in devetnajste«.

V tretjem odstavku se za besedo »desete« beseda »in« nadomesti z vejico, za besedo »šestnajste« pa se doda besedilo »in devetnajste«.

Četrti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Policija upravlja evidenco iz tretje, trinajste, petnajste in osemnajste alineje prvega odstavka tega člena, pri svojem delu pa lahko uporablja tudi podatke iz drugih evidenc iz prvega odstavka tega člena.«.

V šestem odstavku se v prvem stavku besedilo »in drugega« ter besedilo »in drugem« črta.

Deveti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(9) Pristojni organ lahko podatke iz evidence o udeležbi tujcev v programih vključevanja uporablja v postopkih podaljšanja dovoljenja za začasno prebivanje iz 47. člena tega zakona, izdaje dovoljenja za stalno prebivanje 52. člena tega zakona in pridobitve državljanstva Republike Slovenije.«.

Za devetim odstavkom se doda nov deseti, ki se glasi:

»(10) Urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo in integracijo migrantov, lahko pri svojem delu obdeluje podatke iz desetega odstavka 114. člena tega zakona.«.

Dosedanji deseti odstavek postane enajsti odstavek.

77. člen

V 111. členu se za devetim odstavkom doda nov deseti odstavek, ki se glasi:

»(10) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja zaradi opravljanja pripravništva, ki se izda na podlagi soglasja organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena navesti tudi naslednje podatke:

1. firmo subjekta gostitelja;
2. sedež subjekta gostitelja;
3. matično številko subjekta gostitelja.«.

Dosedanji deseti in enajsti odstavek postaneta nova enajsti in dvanajsti odstavek.

V dosedanjem dvanajstem odstavku, ki postane trinajsti odstavek, se za besedilom »iz prvega« črta vejica in besedilo »drugega, tretjega, četrtega, petega, šestega, sedmega in osmega«, v drugem stavku pa se besedilo »podatek o roku za prostovoljno vrnitev« nadomesti z besedilom »podatek o roku za prostovoljni odhod«.

Dosedanji trinajsti in štirinajsti odstavek postaneta nova štirinajsti in petnajsti odstavek.

78. člen

V 112. členu se v prvem odstavku v 21. točki za besedilom »garantno« doda besedilo »ali povabilno«.

V četrtem odstavku besedilo »pet let« nadomesti z besedilom »dve leti«.

V petem in šestem odstavku se za besedilom »garantnih« doda besedilo »in povabilnih«.

79. člen

V 114. členu se deseti odstavek spremeni, tako, da se glasi:

»(10) Evidenca o udeležbi tujcev v programih vključevanja (evidenca iz sedemnajste alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 4., 5., 6., 7. in 11. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona in podatke o vrsti in številu ur programa, datumu prijave tujca v program, datumu objave tujca iz programa, datumu začetka in zaključka programa in datumu ter kraju opravljanja internega izpita.«.

Za desetim odstavkom se doda nov enajsti odstavek, ki se glasi:

»(11) Evidenca nedovoljenih vstopov tujcev v državo (evidenca iz osemnajste alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., in 15. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, kraj in čas nedovoljenega vstopa v državo, opis kraja nedovoljenega vstopa, način nedovoljenega vstopa, kraj in čas prijetja, razlog zapustitve svoje države, ceno potovanja, ciljno državo, etnično skupino tujca, jezik in dialekt jezika, ki ga tujec govori in razume, služenje vojaškega roka, predhodne nedovoljene vstopne po migracijski poti do Republike Slovenije ter podatek, ali je tujec izrazil nameru za vložitev prošnje za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji.«.

80. člen

V 115. členu se v prvem odstavku črta drugi stavek.

Za devetim odstavkom se dodata nova deseti in enajsti odstavek, ki se glasita:

»(10) Podatki iz evidence nedovoljenih vstopov tujcev v državo (evidenca iz osemnajste alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo deset let po nedovoljenem vstopu tujca v državo, nato se arhivirajo.

(11) Podatki iz evidence o potrdilih o pravicah obmejnega delavca se hranijo pet let po poteku veljavnosti potrdila, v primeru, da potrdilo ni bilo izdano, pa pet let od pravnomočne odločitve o prošnji za izdajo potrdila in se nato arhivirajo. V primerih zamenjave listine pred potekom veljavnosti listine oziroma pred potekom veljavnosti potrdila o pravicah obmejnega delavca se biometrični podatek o podobi obraza v evidenci o potrdilih o pravicah obmejnega delavca hrani 30 dni od vročitve listine.«.

81. člen

V 116. členu se v prvem odstavku drugi stavek spremeni tako, da se glasi:

»Podoba obraza in prstni odtisi imetnika dovoljenja za prebivanje, potnega lista za tujca in potrdila o pravicah obmejnega delavca, shranjeni kot biometrični podatek iz 58., 113. in 141.k člena tega zakona, se lahko uporabljajo in obdelujejo za preverjanje verodostojnosti dovoljenja za prebivanje, potnega lista za tujca ali potrdila o pravicah obmejnega delavca in istovetnosti imetnika dovoljenja za prebivanje, potnega lista za tujca ali potrdila o pravicah obmejnega delavca pri prehajanju državnih meja in v državi pri ugotavljanju zakonitosti bivanja.«.

82. člen

V 119. členu se v četrtem odstavku v 122., 123. in 128. členu pa se v prvem odstavku za besedilom »ustrezno zdravstveno zavarovanje« postavi vejica in doda besedilo »ki krije vsaj nujne zdravstvene storitve na območju Republike Slovenije«.

83. člen

V 127. členu se v prvem odstavku v prvi alineji besedilo »registriran partner« nadomesti z besedilom »partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi«.

84. člen

V 129.a členu se v prvem odstavku črta besedilo »ki je državljan EU in«, na koncu stavka pa se pred piko doda besedilo »ali dovoljenja za prebivanje«.

V drugem odstavku se za besedilom »iz prejšnjega odstavka« doda vejica in besedilo »ki je državljan EU,«.

V tretjem odstavku se za besedilom »iz prvega odstavka tega člena« doda vejica in besedilo »ki je državljan EU,«.

Za tretjim odstavkom se dodata nov četrti in peti odstavek, ki se glasita:

»(4) Pristojni organ otroku državljana EU, ki je rojen v Republiki Sloveniji, ne pridobi slovenskega državljanstva in ni državljan druge države članice Evropske unije, najpozneje v treh mesecih od rojstva po uradni dolžnosti izda dovoljenje za prebivanje za družinskega člana državljana EU, ki se po uradni dolžnosti podaljšuje do otrokovega dopolnjenega 18. leta starosti, če ima otrokova mati ali oče oziroma otrokov skrbnik do otrokovega dopolnjenega otrokovega 18. leta starosti veljavno dovoljenje za prebivanje v Republiki Sloveniji in če otrok prebiva v Republiki Sloveniji.

(5) Pristojni organ otroku iz prejšnjega odstavka najpozneje v treh mesecih od rojstva po uradni dolžnosti izda dovoljenje za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU, če ima otrokova mati ali oče oziroma otrokov skrbnik veljavno dovoljenje za stalno prebivanje in če otrok prebiva v Republiki Sloveniji.«.

85. člen

137. člen se spremeni tako, da se glasi:

»137. člen

(način izdaje, vsebina in oblika potrdila o prijavi prebivanja, potrdila o prijavi stalnega prebivanja in dovoljenja za prebivanje ter označitev prenehanja)

(1) Potrdilo o prijavi prebivanja za državljana EU, potrdilo o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenje za prebivanje za družinskega člana in dovoljenje za stalno prebivanje za družinskega člana se izdajo v obliki samostojne listine kot izkaznica, katere veljavnost je pri potrdilu o prijavi stalnega prebivanja in dovoljenju za stalno prebivanje za družinskega člana deset let. Veljavnost izkaznice potrdila o prijavi stalnega prebivanja in izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje, ki se izda tujcu, mlajšemu od treh let, je tri leta, veljavnost izkaznice potrdila o prijavi stalnega prebivanja in izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje, ki se izda tujcu, staremu od tri do 18 let, pa je pet let.

(2) Potrdilo o prijavi prebivanja za državljana EU in potrdilo o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU iz prejšnjega odstavka vsebuje podatke, ki jih določa Uredba 1030/2002/ES, razen podatkov o podobi obraza in dveh prstnih odtisih imetnika, obdelanih in shranjenih kot biometrični podatek na pomnilniškem mediju izkaznice potrdila, in oznako »čl. 8. DIR 2004/38/ES« oziroma »čl. 19 DIR 2004/38/ES«, podatek o naslovu prebivališča v Republiki Sloveniji in podatek o pravici do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela za tujce, ki imajo v skladu z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pravico do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela.

(3) Dovoljenje za prebivanje in dovoljenje za stalno prebivanje, izdana družinskemu članu, vsebujeta podatke, ki jih določa Uredba 1030/2002/ES, podatek o naslovu prebivališča v Republiki Sloveniji in podatek o pravici do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela za tujce, ki imajo v skladu z

zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pravico do prostega ali dovoljenega dostopa na trg dela, ter oznako »družinski član EU 10. čl. DIR 2004/38/ES« oziroma »družinski član EU 20. čl. DIR 2004/38/ES«. Na dovoljenje za prebivanje za družinskega člana slovenskega državljan se vpiše oznaka »družinski član«.

(4) Za zajem in hrambo biometričnih podatkov ter vrnitev izkaznice v primeru prenehanja se smiselno uporabljajo določbe tretjega, petega in šestega odstavka 58. člena in desetega odstavka 111. člena tega zakona.

(5) Način izdaje in obliko potrdila o prijavi prebivanja, potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljan EU, dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana ter način označitve prenehanja potrdila o prijavi prebivanja, potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljan EU, dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana, zajem prstnih odtisov in ceno izkaznice predpiše minister, pristojen za notranje zadeve.«.

86. člen

V 138. členu se v tretjem odstavku beseda »tretjega« nadomesti z besedo »drugega«.

87. člen

139. člen se spremeni tako, da se glasi:

»139. člen
(evidence)

(1) Evidence o potrdilih o prijavi prebivanja za državljane EU in potrdilih oziroma dovoljenjih za prebivanje za njihove družinske člane ali družinske člane slovenskih državljanov se vodijo v skladu z določbami tega zakona, ki urejajo vodenje evidenc. Evidence iz prejšnjega stavka vsebujejo podatke iz prvega odstavka 111. člena tega zakona.

(2) Državljan EU, družinski član državljan EU in družinski član slovenskega državljan v prošnji za izdajo oziroma obnovo potrdila o prijavi prebivanja in dovoljenja za prebivanje in v prošnji za izdajo potrdila o prijavi stalnega prebivanja in dovoljenja za stalno prebivanje dajo pristojnemu organu podatke iz prvega odstavka 111. člena tega zakona.

(3) Za arhiviranje in hrambo podatkov iz evidenc iz prvega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo določbe prvega in drugega odstavka 115. člena tega zakona.

(4) Za uporabo podatkov iz evidenc iz prvega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo določbe 116. člena tega zakona.«.

88. člen

Za 141. členom se doda novo poglavje XIII.A in členi 141.a, 141.b, 141.c, 141.č, 141.d, 141.e, 141.f, 141.g, 141.h, 141.i, 141.j, 141.k, ki se glasijo:

»XIII.A POGLAVJE

IZDAJA DOVOLJENJ ZA PREBIVANJE DRŽAVLJANOM ZDRUŽENEGA KRALJESTVA IN

NJIHOVIM DRUŽINSKIM ČLANOM NA PODLAGI SPORAZUMA O IZSTOPU ZDRUŽENEGA
KRALJESTVA VELIKA BRITANIJA IN SEVERNA IRSKA IZ EVROPSKE UNIJE IN EVROPSKE
SKUPNOSTI ZA ATOMSKO ENERGIJO

141.a člen
(uporaba)

Določbe tega poglavja se uporabljajo za državljane Združenega kraljestva in njihove družinske člane, za katere se uporablja Sporazum o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL L št. 29 z dne 31. 1. 2020, str. 7) (v nadaljnjem besedilu: Sporazum o izstopu).

141.b člen
(dovoljenje za začasno prebivanje)

(1) Državljan oziroma državljanka (v nadaljnjem besedilu: državljan) Združenega kraljestva in njegov družinski član (v nadaljnjem besedilu: družinski član državljana Združenega kraljestva), ki na dan poteka prehodnega obdobja iz 126. člena Sporazuma o izstopu (v nadaljnjem besedilu: prehodno obdobje) prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavnega potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU, dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU ali dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana državljana EU ter po poteku prehodnega obdobja še naprej prebiva v Republiki Sloveniji, mora v roku enega leta od konca prehodnega obdobja oziroma pred potekom veljavnosti potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU, dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU ali dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana državljana EU, če je ta krajša od enega leta od konca prehodnega obdobja, pri upravni enoti, na območju katere prebiva, vložiti prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje, ki se izda na podlagi Sporazuma o izstopu. Potrdilo o prijavi prebivanja za državljana EU, dovoljenje za prebivanje za družinskega člana državljana EU in dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana državljana EU, izdano državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu pred koncem prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu, ostanejo v veljavi eno leto od konca prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu oziroma do izdaje dovoljenja za začasno prebivanje po Sporazumu o izstopu oziroma do poteka veljavnosti, če potrdilo o prijavi prebivanja, dovoljenju za prebivanje za družinskega člana državljana EU ali dovoljenju za začasno prebivanje za družinskega člana državljana EU veljavnost poteče pred enim letom od konca prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu. Za državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana, ki v roku iz prvega stavka ne vložijo prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje, po poteku veljavnosti potrdila oziroma dovoljenja, kot je določena v prejšnjem stavku, glede vstopa, zapustitve in bivanja v Republiki Sloveniji veljajo določbe tega zakona, ki veljajo za tujce, državljane držav, ki niso članice Evropskega gospodarskega prostora, kar pa ne vpliva na možnost vložitve prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanja v skladu s točko (d) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu.

(2) Državljan Združenega kraljestva in njegov družinski član, ki ob koncu prehodnega obdobja prebiva v Republiki Sloveniji v času dovoljenega 90-dnevnega prebivanja od vstopa v Republiko Slovenijo iz prvega odstavka 119. člena oziroma šestega odstavka 127. člena tega zakona in želi na območju Republike Slovenije prebivati dlje kot 90 dni, mora vložiti prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje iz Sporazuma o izstopu pri upravni enoti, na območju katere prebivata, pred pretekom 90-dnevnega prebivanja iz prejšnjega stavka.

(3) Družinski član državljana Združenega kraljestva iz prve do šeste alineje prvega odstavka 127.

člena tega zakona in partner, s katerim državljan Združenega kraljestva živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki pred koncem prehodnega obdobja ni prebival v Republiki Sloveniji in se želi združiti z državljanom Združenega kraljestva, ki je pred koncem prehodnega obdobja zakonito prebival v Republiki Sloveniji in v državi zakonito prebiva tudi po koncu prehodnega obdobja, lahko po koncu prehodnega obdobja prebiva na območju Republike Slovenije brez dovoljenja za prebivanje tri mesece od dneva vstopa v državo ali rojstva v Republiki Sloveniji. Če želi družinski član zaradi združitve družine z državljanom Združenega kraljestva na območju Republike Slovenije prebivati tudi po poteku dovoljenega prebivanja iz prejšnjega stavka, mora on sam oziroma njegov zakoniti zastopnik pred pretekom dovoljenega prebivanja pri upravni enoti, na območju katere prebiva, vložiti prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje, ki se izda na podlagi in ob izpolnjevanju pogojev iz Sporazuma o izstopu.

(4) O vloženi prošnji za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje upravna enota državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu izda potrdilo, ki državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu iz prvega odstavka tega člena po poteku veljavnosti potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU, dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU ali dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana državljana EU, državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu iz drugega in tretjega odstavka tega člena pa od dneva vročitve velja kot dovoljenje za začasno prebivanje, do pravomočne odločitve o prošnji.

(5) Državljanu Združenega kraljestva iz prvega in drugega odstavka tega člena, ki se namerava zaposliti ali delati v Republiki Sloveniji oziroma je že zaposlen ali opravlja delo v Republiki Sloveniji, se izda dovoljenje za začasno prebivanje, če izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 120. člena tega zakona.

(6) Državljanu Združenega kraljestva iz prvega in drugega odstavka tega člena, ki v Republiki Sloveniji opravlja delo kot samozaposlena oseba, se izda dovoljenje za začasno prebivanje, če izpolnjuje pogoje iz 121. člena tega zakona.

(7) Državljanu Združenega kraljestva iz prvega in drugega odstavka tega člena, ki želi študirati, se poklicno usposabljati ali sodelovati v drugih oblikah izobraževanja v Republiki Sloveniji oziroma že študira, se poklicno usposablja ali sodeluje v drugih oblikah izobraževanja v Republiki Sloveniji, se izda dovoljenje za začasno prebivanje, če izpolnjuje pogoje iz 122. člena tega zakona.

(8) Državljanu Združenega kraljestva iz prvega in drugega odstavka tega člena, ki namerava prebivati oziroma že prebiva v Republiki Sloveniji zaradi drugega namena prebivanja kot zaposlitev ali delo, samozaposlitev ali študij, se izda dovoljenje za začasno prebivanje, če izpolnjuje pogoje iz četrtega odstavka 119. člena tega zakona.

(9) Družinskemu članu državljana Združenega kraljestva iz prvega in drugega odstavka tega člena se izda dovoljenje za začasno prebivanje, če:

- je družinski član državljana Združenega kraljestva, ki v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi izdanega potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU ali potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU ali dovoljenja za prebivanje;
- ima veljavno osebno izkaznico ali veljavni potni list;
- so zagotovljena zadostna sredstva za preživljanje, pri ugotavljanju katerih je potrebno upoštevati osebne razmere državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana, pri čemer ta sredstva mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke, izpolnjevanje pogoja zadostnih

sredstev za preživljanje pa se lahko dokazuje na način iz drugega odstavka 123. in 128. člena tega zakona;

- ima ustrezno zdravstveno zavarovanje, ki krije vsaj nujne zdravstvene storitve v Republiki Sloveniji.

(10) Družinskemu članu državljanu Združenega kraljestva iz tretjega odstavka tega člena se izda dovoljenje za začasno prebivanje, če so izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka in če je bil družinski član državljanu Združenega kraljestva iz tretjega odstavka tega člena že pred koncem prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu.

(11) Dovoljenje za začasno prebivanje po Sporazumu o izstopu se izda z veljavnostjo pet let in brez vezave na določen namen prebivanja, kot nevezano dovoljenje za začasno prebivanje. Glede veljavnosti izkaznice dovoljenja za začasno prebivanje se uporabljajo določbe prvega odstavka 58. člena tega zakona.

(12) Dovoljenje za začasno prebivanje po Sporazumu o izstopu se lahko podaljša pod enakimi pogoji, kot se izda. Prošnjo za podaljšanje dovoljenja mora državljan Združenega kraljestva in njegov družinski član vložiti pri upravni enoti, na območju katere prebiva pred potekom roka, do katerega dovoljenje velja.

(13) O vloženi prošnji za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje upravna enota državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu izda potrdilo, ki po poteku veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do pravomočne odločitve o prošnji.

(14) Za izdajo in podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje je pristojna upravna enota, na območju katere državljan Združenega kraljestva oziroma njegov družinski član prebiva.

(15) Zoper odločbe in sklepe glede izdaje dovoljenja za začasno prebivanje iz tega člena je dovoljena pritožba, o kateri odloča ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

141.c člen

(dovoljenje za stalno prebivanje)

(1) Državljan Združenega kraljestva in njegov družinski član, ki na dan poteka prehodnega obdobja prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavnega potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljanu EU, dovoljenja za stalno prebivanje za državljanu EU ali dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljanu EU, mora v roku enega leta od konca prehodnega obdobja pri upravni enoti, na območju katere prebiva, vložiti prošnjo za zamenjavo potrdila oziroma dovoljenja za dovoljenje za stalno prebivanje, ki se izda na podlagi in ob izpolnjevanju pogojev iz točke (h) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu.

(2) Dovoljenje za stalno prebivanje se državljanu Združenega kraljestva in njegovemu družinskemu članu, ki pred koncem prehodnega obdobja nima veljavnega potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljanu EU, dovoljenja za stalno prebivanje za državljanu EU ali dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljanu EU, izda če izpolnjuje pogoje iz prvega, drugega, tretjega oziroma četrtega odstavka 126. člena ali prvega, drugega, tretjega, četrtega, petega oziroma šestega odstavka 130. člena tega zakona.

(3) Dovoljenje za stalno prebivanje iz prvega in drugega odstavka tega člena se izda z neomejeno časovno veljavnostjo. Glede veljavnosti izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje se uporabljajo določbe prvega odstavka 58. člena tega zakona.

(4) O vloženi prošnji za zamenjavo potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenja za stalno prebivanje za državljana EU ali dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU iz prvega odstavka tega člena in vloženi prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje iz drugega odstavka tega člena upravna enota državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu izda potrdilo. V času odločanja o prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje mora državljan Združenega kraljestva oziroma njegov družinski član prebivati zakonito v Republiki Sloveniji.

141.č člen

(zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje)

(1) Dovoljenje za začasno prebivanje se državljanu Združenega kraljestva in njegovemu družinskemu članu ne izda, če:

- ne izpolnjuje pogojev za izdajo dovoljenja, opredeljenih pri posameznih namenih prebivanja, zaradi katerih se dovoljenje za začasno prebivanje izda;
- bi njegovo prebivanje v Republiki Sloveniji pomenilo resno in dejansko nevarnost za javni red, javno varnost Republike Slovenije ali javno zdravje v Republiki Sloveniji v skladu s četrtem odstavkom 118. člena tega zakona;
- obstajajo razlogi za sum, da bi lahko pomenil nevarnost za javni red ali varnost ali mednarodne odnose Republike Slovenije ali obstaja sum, da bo njegovo prebivanje v državi povezano z izvajanjem terorističnih ali drugih nasilnih dejanj, nezakonitimi obveščevalnimi dejavnostmi, proizvodnjo drog ali prometom z njimi ali izvrševanjem drugih kaznivih dejanj;
- obstajajo razlogi za domnevo, da se ne bo podrejal pravnemu redu Republike Slovenije;
- še ni potekel čas, za katerega mu je prepovedan vstop v državo;
- se ugotovi, da v Republiki Sloveniji dela v nasprotju s predpisi, ki urejajo delovna razmerja, zaposlovanje in delo, ali v nasprotju s predpisi o preprečevanju zaposlovanja in dela na črno.

(2) Dovoljenje za stalno prebivanje se državljanu Združenega kraljestva in njegovemu družinskemu članu ne izda, če:

- ne izpolnjuje pogojev za izdajo dovoljenja;
- obstaja utemeljen sum, da bi njegovo prebivanje v Republiki Sloveniji pomenilo resno in dejansko nevarnost za javni red ali varnost države;
- obstajajo razlogi za sum, da bi lahko pomenil nevarnost za javni red ali varnost ali mednarodne odnose Republike Slovenije ali obstaja sum, da bo njegovo prebivanje v državi povezano z izvajanjem terorističnih ali drugih nasilnih dejanj, nezakonitimi obveščevalnimi dejavnostmi, proizvodnjo drog ali prometom z njimi ali izvrševanjem drugih kaznivih dejanj;
- obstajajo razlogi za domnevo, da se ne bo podrejal pravnemu redu Republike Slovenije.

(3) Zavrnilni razlog iz druge alineje prvega in drugega odstavka tega člena lahko temelji izključno na osebnem ravnanju ali obnašanju državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana, do katerega je prišlo pred koncem prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu. Če upravna enota oceni, da je za ugotavljanje obstoja razloga iz druge alineje prve in drugega odstavka tega člena treba pridobiti podatke o kaznovanosti državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana, mora te podatke pridobiti sama. Samo predkaznovanost državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana ne zadošča za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje. V postopku zavrnitve izdaje dovoljenja za prebivanje je treba ugotoviti, ali državljan Združenega kraljestva in njegov družinski član predstavlja resnično, sedanjo in dovolj resno grožnjo za javni red ali varnost.

(4) Zavrnilni razlog iz tretje in četrte alineje prvega in drugega odstavka tega člena se uporabi samo za ravnanje ali obnašanje državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana, do

katerega je prišlo po koncu prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu.

141.d člen

(ohranitev veljavnosti in razveljavitve dovoljenja za začasno prebivanje)

(1) Državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu se dovoljenje za začasno prebivanje razveljavi, če se ugotovi, da ne izpolnjuje več pogojev za izdajo dovoljenja..

(2) Dovoljenje za začasno prebivanje se državljanu Združenega kraljestva, ki je ostal brez zaposlitve ali samozaposlitve, ne razveljavi, če je podan eden izmed razlogov iz drugega odstavka 120. člena tega zakona. Če je državljan Združenega kraljestva po prenehanju dela na podlagi pogodbe o zaposlitvi, sklenjeni za določen čas, krajši od enega leta, prijavljen kot brezposelna oseba ali če je v prvih dvanajstih mesecih dela v Republiki Sloveniji brez lastne krivde ostal brez zaposlitve in je prijavljen kot iskalec zaposlitve, se mu dovoljenje za začasno prebivanje razveljavi šest mesecev po prenehanju zaposlitve, če ne izpolnjuje pogojev za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje iz drugega namena prebivanja iz 141.b člena tega zakona.

(3) Glede ohranitve pravice do prebivanja družinskega člana državljana Združenega kraljestva v primeru smrti, odhoda državljana Združenega kraljestva iz Republike Slovenije, razveze ali razveljavitve zakonske zveze, prenehanja partnerske zveze ali prenehanja dalj časa trajajoče življenjske skupnosti se uporabljajo določbe 129. člena tega zakona.

(4) Pri odločanju o razveljavitvi dovoljenja za začasno prebivanje družinskemu članu se uporablja drugi odstavek 132. člena tega zakona.

(5) Dovoljenje za začasno prebivanje razveljavi upravna enota, ki ga je izdala, ali upravna enota, na območju katere družinski član prebiva.

(6) O razveljavitvi dovoljenja za prebivanje izda pristojni organ odločbo, zoper katero je dovoljena pritožba na ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

141.e člen

(prenehanje dovoljenja za prebivanje)

(1) Glede prenehanja dovoljenja za začasno prebivanje državljanu Združenega kraljestva oziroma njegovemu družinskemu članu se uporabljajo določbe prvega odstavka 57. člena tega zakona.

(3) Glede prenehanja dovoljenja za stalno prebivanje se uporabljajo določbe tretjega odstavka 57. člena tega zakona.

141.f člen

(odpoved prebivanja in odstranitev)

Glede odpovedi prebivanja in odstranitve državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana se smiselno uporabljajo določbe tega zakona o odpovedi prebivanja in odstranitvi tujca.

141.g člen

(način izdaje, vsebina in oblika dovoljenja za prebivanje)

(1) Dovoljenje za prebivanje po Sporazumu o izstopu se državljanu Združenega kraljestva in njegovemu družinskemu članu izda v obliki samostojne listine kot izkaznica iz 58. člena tega zakona, pri čemer se na izkaznici dovoljenja za prebivanje pri vrsti dovoljenja vpiše »Člen 50 PEU«, pod opombo na sprednji strani izkaznice pa »člen 18(1) Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva iz EU«. Na izkaznici dovoljenja za stalno prebivanje se poleg opombe iz prejšnjega stavka vpiše tudi opomba »dovoljenje za stalno prebivanje«.

(2) Za zajem in hrambo biometričnih podatkov ter vrnitev samostojne listine v primeru prenehanja dovoljenja za prebivanje, izdanega po Sporazumu o izstopu se uporabljajo določbe tretjega, četrtega, petega in šestega odstavka 58. člena in enajstega odstavka 111. člena tega zakona.

(3) Podrobnejši način izdaje dovoljenja za prebivanje iz prvega odstavka tega člena, način zajemanja prstnih odtisov, način označitve prenehanja dovoljenja za prebivanje in cena izkaznice dovoljenja za prebivanje se predpišejo v predpisu iz sedmega odstavka 58. člena tega zakona.

(4) V postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje iz 141.b člena tega zakona se plača upravna taksa v višini, kot se po zakonu, ki ureja plačevanje upravnih taks, plača v postopku izdaje osebne izkaznice državljanu Republike Slovenije z veljavnostjo pet let. V postopku za zamenjavo potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenja za stalno prebivanje za državljana EU in dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU iz prvega odstavka 141.c člena tega zakona se ne plačata upravna taksa in strošek tiskovine za samostojno listino. V postopku izdaje dovoljenja za stalno prebivanje iz drugega odstavka 141.c člena tega zakona se plača upravna taksa v višini, kot se po zakonu, ki ureja plačevanje upravnih taks, plača v postopku izdaje osebne izkaznice državljanu Republike Slovenije z veljavnostjo deset let.

141.h člen

(potrdilo o pravicah obmejnega delavca)

(1) Državljan Združenega kraljestva, ki v Republiki Sloveniji pred potekom prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu opravlja gospodarsko dejavnost v skladu s 45. ali 49. členom Pogodbe o delovanju Evropske unije (UL C št. 202z dne 7. 6. 2016, str. 47; v nadaljnjem besedilu: Pogodba o delovanju EU) znotraj obmejnega območja, kot ga opredeljuje Uredba (ES) št. 1931/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o pravilih za obmejni promet na zunanjih kopenskih mejah držav članic in spremembi določb Schengenske konvencije (UL L št. 405z dne 30. 12. 2006, str. 1), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) št. 1342/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o spremembah Uredbe (ES) št. 1931/2006 v zvezi z vključitvijo Kaliningradske oblasti in določenih poljskih upravnih okrožij v obmejno območje (UL L št. 347z dne 30. 12. 2011, str. 41), (v nadaljnjem besedilu: Uredba 1931/2006/ES) in gospodarsko dejavnost v Republiki Sloveniji opravlja tudi po poteku prehodnega obdobja, lahko po poteku prehodnega obdobja pri Upravni enoti Ljubljana, vložijo prošnjo za izdajo potrdila o pravicah obmejnega delavca, ki se izda na podlagi 26. člena Sporazuma o izstopu. Za izdajo potrdila o pravicah obmejnega delavca je pristojna Upravna enota Ljubljana.

(2) Potrdilo o pravicah obmejnega delavca se izda z veljavnostjo pet let. Veljavnost izkaznice potrdila je enaka veljavnosti potrdila o pravicah obmejnega delavca.

(3) Potrdilo o pravicah obmejnega delavca se vroči državljanu Združenega kraljestva osebno oziroma njegovemu zakonitemu zastopniku.

(4) Potrdilo o pravicah obmejnega delavca se lahko podaljša pod enakimi pogoji, kot se izda. Za

podaljšanje je treba zaprosi pred pretekom veljavnosti potrdila pri Upravni enoti Ljubljana.

141.i člen

(razveljavitev potrdila o pravicah obmejnega delavca)

Državljanu Združenega kraljestva sepotrdilo o pravicah obmejnega delavca razveljavi, če se ugotovi, da ne izpolnjuje več pogojev za izdajo potrdila.

141.j člen

(prenehanje potrdila o pravicah obmejnega delavca)

Potrdilo o pravicah obmejnega delavca preneha, če:

- preteče njegova veljavnost ali, če je razveljavljeno;
- se tujec odreče potrdilu;
- tujec pridobi državljanstvo Republike Slovenije;
- tujec pridobi dovoljenje za prebivanje ali potrdilo o prijavi prebivanja,
- tujec umre.

141.k člen

(podatki za izdajo, način izdaje, vsebina in oblika potrdila o pravicah obmejnega delavca ter podatki v evidenci o potrdilih o pravicah obmejnega delavca)

(1) Potrdilo o pravicah obmejnega delavca se državljanu Združenega kraljestva izda v obliki samostojne listine kot izkaznica, ki vsebuje podatke, ki jih določata prvi pododstavek tretjega odstavka 7. člena Uredbe 1931/2006/ES in Uredba 1030/2002/ES, pri čemer se v polje »Naziv dokumenta« vpiše »Potrdilo o pravicah obmejnega delavca«, v polje »Vrsta dovoljenja« se vpiše »Člen 50 PEU – obmejni delavec«, pod opombo na sprednji strani izkaznice se vpiše podatek o obmejnem območju, znotraj katerega se imetnik potrdila lahko giblje, pod opombo na zadnji strani izkaznice pa se vpišeta podatek o kraju prebivališča v tujini in številka veljavne potne listine.

(2) Za zajem in hrambo biometričnih podatkov ter vrnitev samostojne listine v primeru prenehanja potrdila o pravicah obmejnega delavca se uporabljajo določbe tretjega, četrtega, petega in šestega odstavka 58. člena ter enajstega odstavka 111. člena tega zakona.

(3) Podrobnejši način izdaje potrdila o pravicah obmejnega delavca, način zajemanja prstnih odtisov, način označitve prenehanja potrdila in cena izkaznice potrdila o pravicah obmejnega delavca se predpišejo v predpisu iz sedmega odstavka 58. člena tega zakona.

(4) Državljan Združenega kraljestva mora v prošnji za izdajo potrdila o pravicah obmejnega delavca dati pristojnemu organu naslednje podatke:

1. EMŠO, če mu je določena;
2. ime in priimek;
3. spol;
4. rojstni datum (dan, mesec in leto);
5. rojstni kraj (država in kraj);
6. državljanstvo;
7. sedanje stalno oziroma začasno prebivališče v tujini (država, kraj, ulica in hišna številka);
8. vrsto in številko potnega lista oziroma druge listine, na podlagi katere prestopa državno mejo, datum in kraj izdaje ter njeno veljavnost;
9. firmo ali ime, sedež ali naslov, matično in davčno številko delodajalca ali tujca, ki je vpisan v

poslovni register za opravljanje samostojne poklicne dejavnosti oziroma kot samostojni podjetnik posameznik;

10. davčno številko tujca;

11. datum vložitve prošnje.

(5) V evidenci o potrdilih o pravicah obmejnega delavca (evidenca iz devetnajste alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) pristojni organ obdeluje podatke iz četrtega odstavka tega člena in tudi podatek o številki, datumu izdaje in dokončnosti odločbe, veljavnosti in serijski številki potrdila, podatke o razveljavitvi potrdila ter podatke o ukradenih oziroma pogrešanih potrdilih o pravicah obmejnega delavca.

(6) V postopku izdaje potrdila o pravicah obmejnega delavca se plača upravna taksa v višini, kot se po zakonu, ki ureja plačevanje upravnih taks, plača v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje.

89. člen

V 142. členu se doda naslov člena, ki se glasi: »(prekrški)«.

V prvem odstavku se za besedilom »pravna oseba« doda vejica in besedilo »posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost,«.

V drugem odstavku se za besedilom »odgovorna oseba pravne osebe,« doda besedilo »odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika,«.

V tretjem odstavku se za besedilom »pravna oseba« doda vejica in besedilo »posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost,«.

Za tretjim odstavkom se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Z globo od 500 do 1.500 eurov se kaznuje za prekršek tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.«.

V dosedanjem četrtem odstavku, ki postane peti odstavek se besedilo »fizična oseba« nadomesti z besedo »posameznik«, beseda »prejšnjega« pa se nadomesti z besedo »tretjega«.

90. člen

143. člen se spremeni tako, da se glasi:

»143. člen
(prekrški)

Z globo od 300 do 600 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če:

1. samostojne listine, v obliki katere mu je bilo izdano dovoljenje za stalno prebivanje, pred potekom njene veljavnosti ne zamenja za novo listino (prvi odstavek 58. člena tega zakona);

2. ne poda prstnih odtisov v roku enega meseca od prenehanja zdravstvenih razlogov (peti odstavek 58. člena tega zakona);

3. v predpisanem roku ne naznani pogrešitve dovoljenja za prebivanje (prvi in drugi odstavek 59. člena tega zakona);
4. na zahtevo policista ne izkaže svoje istovetnosti (drugi odstavek 97. člena tega zakona);
5. na zahtevo policista ne pokaže dovoljenja, s katerim dokazuje zakonitost bivanja in vstopa v državo (tretji odstavek 97. člena tega zakona);
6. v predpisanem roku ne prijavi pogrešitve, izgube, tatvine in druge odtujitve potne oziroma druge listine (peti in šesti odstavek 97. člena tega zakona);
7. v predpisanem roku ne naznani pogrešitve potnega lista za tujca (prvi in drugi odstavek 101. člena tega zakona).«.

91. člen

144. člen se spremeni tako, da se glasi:

»144. člen
(prekrški)

Z globo od 500 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če:

1. dovoljenja, izdanega v obliki samostojne listine, v predpisanem roku po prenehanju ne vrne pristojnemu organu (šesti odstavek 58. člena tega zakona);
2. samostojne listine, ki je izdana v obliki iz 58. člena tega zakona in na kateri se označi pravica do dela, v predpisanem roku ne zamenja za novo listino (deseti odstavek 58. člena tega zakona);
3. uporablja osebno ime v nasprotju s 96. členom tega zakona;
4. posodi svojo potno oziroma drugo listino drugi osebi ali uporabi tuje listine kot svoje (četrti odstavek 97. člena tega zakona);
5. nima veljavne potne listine (7. člen tega zakona).«.

92. člen

145. člen se spremeni tako, da se glasi:

»145. člen
(prekrški)

(1) Z globo od 800 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, ki:

1. je nedovoljeno vstopil v Republiko Slovenijo (12. člen tega zakona);
2. nima vizuma ali mu je vizum prenehal (druga alineja 60. člena tega zakona);
3. nima dovoljenja za prebivanje v Republikli Sloveniji ali mu je dovoljenje prenehalo (tretja alineja 60. člena tega zakona);
4. mu je potekel čas, ko lahko na podlagi zakona, Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 ali mednarodne pogodbe prebiva v Republikli Sloveniji (četrti alineja 60. člena tega zakona);
5. prebiva v Republikli Sloveniji v nasprotju z vstopnim naslovom (peta alineja 60. člena tega zakona).

(2) Z globo 200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, ki po vstopu v Republiko Slovenijo na notranji meji nezakonito prebiva v Republikli Sloveniji (druga ali četrta alineja 60. člena tega zakona), vendar izpolnjuje pogoje za prebivanje v eni izmed držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985.

(3) Z globo 500 eurov se kaznuje za prekršek tujec, ki prebiva v nasprotju z namenom, za katerega

mu je bilo izdano dovoljenje za prebivanje (peti odstavek 35. člena tega zakona).

(4) Z globo 1.200 eurov se kaznuje tujec, ki:

1. vstopi v Republiko Slovenijo, kljub veljavni prepovedi vstopa (osmi odstavek 60.a člena in šesti odstavek 67. člena tega zakona);
2. ne zapusti območja Republike Slovenije, držav članic Evropske unije oziroma držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, v roku, določenem za prostovoljni odhod (osmi odstavek 60.a člena in šesti odstavek 67. člena tega zakona).«.

93. člen

V 146. členu se doda naslov člena, ki se glasi »(prekrški)«.

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Z globo od 2.000 do 4.000 eurov se kaznuje posameznik, ki omogoči ali pomaga, da tujec nezakonito prebiva na ozemlju Republike Slovenije (15. člen tega zakona).«.

Drugi odstavek se črta.

Dosedanja tretji in četrti odstavek postaneta drugi in tretji odstavek.

94. člen

147. člen se spremeni tako, da se glasi:

»147. člen
(prekrški)

(1) Z globo od 500 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, ki je državljan EU, njegov družinski član ali družinski član slovenskega državljana, če:

- vstopi v Republiko Slovenijo, čeprav mu je bil vstop zavržen (tretji odstavek 118. člena tega zakona);
- vstopi v Republiko Slovenijo, čeprav še ni potekel čas, za katerega mu je prepovedan vstop v državo;
- ostane v Republiki Sloveniji po poteku dovoljenega prebivanja;
- posodi svoj potni list oziroma drugo listino drugi osebi ali uporabi tujo listino kot svojo (četrti odstavek 97. člena tega zakona).

(2) Z globo od 200 do 500 eurov se kaznuje za prekršek tujec, ki je državljan EU, njegov družinski član ali družinski član slovenskega državljana, če:

- vstopi v Republiko Slovenijo brez listine, potrebne za vstop (drugi odstavek 118. člena tega zakona);
- na zahtevo policista ne izkaže svoje istovetnosti (drugi odstavek 97. člena v povezavi s 141. členom tega zakona);
- na zahtevo policista ne pokaže potrdila ali dovoljenja, s katerim dokazuje zakonitost bivanja in vstopa v državo (tretji odstavek 97. člena tega zakona v povezavi s 141. členom tega zakona);
- ne prijavi izgube, tatvine ali druge odtujitve potnega lista oziroma druge listine (peti odstavek 97. člena v povezavi s 141. členom tega zakona).«.

95. člen

V 147.a členu se doda naslov člena, ki se glasi: »(prekrški)«.

96. člen

Za 147.a členom se dodata nova 147.b in 147.c člen, ki se glasita:

»147.b člen
(uporaba kazenskih določb)

Če drug zakon ali mednarodna pogodba, ki zavezuje Republiko Slovenijo, ne določa drugače, se določbe tega poglavja uporabljajo tudi za tujce iz petega in šestega odstavka 3. člena tega zakona.

(147.c člen)
(višina globe v hitrem prekrškovnem postopku)

Za prekrške iz tega zakona se sme v hitrem postopku izreči globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.«.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

97. člen

Dovoljenja in potrdila se v skladu s spremenjenim prvim in drugim odstavkom 58. člena, spremenjenim 102. členom in spremenjenim 137. členom zakona začnejo izdajati najpozneje šest mesecev po uveljavitvi tega zakona. Minister, pristojen za notranje zadeve, v Uradnem listu Republike Slovenije objavi datum, od katerega se izdajajo dovoljenja oziroma potrdila v skladu z določbami iz prejšnjega stavka tega člena. Do datuma iz prejšnjega stavka se dovoljenja oziroma potrdila izdajajo v skladu s prvim in drugim odstavkom 58., 102. oziroma 137. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo, 9/18 - popr. in 62/19 – odl. US).

98. člen

(1) Izkaznice potrdil o prijavi prebivanja in potrdil o prijavi stalnega prebivanja, izdane na podlagi Zakona o tujcih (Uradni list, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo, 9/18-popr. in 62/19 – odl. US), ostanejo v veljavi do poteka veljavnosti.

(2) Izkaznica dovoljenja za začasno prebivanje za državljana Švicarske konfederacije, dovoljenja za stalno prebivanje za državljana Švicarske konfederacije, dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana državljana Švicarske konfederacije, dovoljenja za stalno prebivanje za državljana Švicarske konfederacije, dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU, dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU, dovoljenja za prebivanje za družinskega člana slovenskega državljana in dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana slovenskega državljana preneha veljati na dan prenehanja veljavnosti izkaznice oziroma 3. avgusta 2023, kar koli nastopi prej.

(3) Tujec mora izkaznico dovoljenja iz prejšnjega odstavka najpozneje pred prenehanjem njene veljavnosti zamenjati za izkaznico dovoljenja za prebivanje v skladu s spremenjenim 102. oziroma 137. členom zakona.

(4) Tujec za zamenjavo dovoljenj iz prvega odstavka tega člena ne plača upravne takse, plača pa stroške tiskovine za izdajo dovoljenja kot samostojne listine.

99. člen

(obravnavajo prošnji državljanov Združenega kraljestva in njihovih družinskih članov, o katerih do konca prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu ni bilo pravnomočno odločeno)

(1) Postopek za izdajo ali obnovo potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU ali potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, začeti na podlagi prošnje državljana Združenega kraljestva, pred koncem prehodnega obdobja in v katerem do konca prehodnega obdobja ni bilo pravnomočno odločeno, se nadaljuje in zaključi po določbah zakona, ki veljajo za izdajo potrdila o prijavi prebivanja oziroma potrdila o prijavi stalnega prebivanja. Če so izpolnjeni pogoji za izdajo potrdila o prijavi prebivanja oziroma potrdila o prijavi stalnega prebivanja, se državljanu Združenega kraljestva izda dovoljenje za začasno prebivanje oziroma dovoljenje za stalno prebivanje v obliki iz prvega odstavka 141.g člena zakona.

(2) Postopek za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU oziroma dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU, začeti na podlagi prošnje družinskega člana državljana Združenega kraljestva pred koncem prehodnega obdobja in v katerem do konca prehodnega obdobja ni bilo pravnomočno odločeno, se nadaljuje in zaključi po določbah zakona, ki veljajo za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU oziroma dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU. Če so izpolnjeni pogoji za izdajo dovoljenja za prebivanje oziroma dovoljenja za stalno prebivanje, se družinskemu članu državljana Združenega kraljestva izda dovoljenje za začasno oziroma dovoljenje za stalno prebivanje v obliki iz prvega odstavka 141.g člena zakona.

100. člen

Določbe spremenjenega petega odstavka 47. člena in prvega odstavka 52. člena, ki se nanašajo na pogoj znanja slovenskega jezika, spremenjenega 106., 107. in 108. člena ter spremenjenega devetega in desetega odstavka 110. člena in desetega odstavka 114. člena, se začnejo uporabljati po poteku dveh let od uveljavitve spremenjenega in dopolnjenega zakona. Do takrat se uporablja peti odstavek 47. člena, prvi odstavek 52. člena, 106., 107. in 108. člen, deveti in deseti odstavek 110. člena in deseti odstavek 114. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo, 9/18 - popr. in 62/19 – odl. US).

101. člen

Postopki, ki so se začeli pred uveljavitvijo tega zakona in o katerih še ni bilo pravnomočno odločeno, se nadaljujejo in zaključijo po določbah Zakona o tujcih (Uradni list, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo, 9/18 - popr. in 62/19 – odl. US), razen če so določbe spremenjenega in dopolnjenega zakona za stranko ugodnejše.

102. člen

Podzakonske predpise, izdane na podlagi Zakona o tujcih (Uradni list, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo, 9/18 - popr. in 62/19 – odl. US), je treba uskladiti s spremenjenim in dopolnjenim zakonom v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

103. člen

(1) Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne trideseti dan po njegovi uveljavitvi.

(2) Do začetka uporabe tega zakona se uporabljajo določbe Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo, 9/18 – popr. in 62/19 – odl. US).

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

V drugem odstavku Direktivo 2004/114/ES in Direktivo 2005/71/ES, ki sta do sprejetja Direktive 2016/801/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva, prostovoljskega dela, programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov in dela varušek (au pair) (v nadaljevanju: Direktiva 2016/801/EU) urejali vstop in prebivanje študentov in raziskovalcev, nadomešča Direktiva 2016/801/EU, ki je predmet prenosa v zakon. S sprejetjem tako imenovane prenovitvene direktive se namreč razveljavita Direktiva 2014/114/ES in Direktiva 2005/71/ES, zaradi česar je treba ustrezno prilagoditi sklice.

V tretjem odstavku 1. člena se dodaja Uredba (EU) 2016/1953 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2016 o uvedbi evropske potne listine za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav in razveljavitvi Priporočila Sveta z dne 30. novembra 1994 (UL L 311/13 z dne 17. 11. 2016), ki se je začela uporabljati 8. aprila 2017 in ureja enotno obliko, varnostne elemente in tehnične specifikacije enotnega evropskega potovalnega dokumenta tujcu, ki si ne more oziroma ne želi pridobiti ustreznega dokumenta za vrnitev v matično državo.

K 2. členu

Zaradi prenosa Direktive 2016/801/EU je potrebna dodatna vsebinska opredelitev posameznih pojmov, ki se z vsebino navedene direktive prenašajo v slovenski pravni red.

Predlog na novo določa pojem evropske potne listine za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav in opredelitev pojma prostovoljnega odhoda, ki nastopi kot posledica ukrepa prostovoljne vrnitve, izdane z odločbo o vrnitvi. Z namenom tolmačenja nezakonitega prebivanja tujcev v Republiki Sloveniji in hkrati določb ZTuj-2 se na novo dodaja tudi opredelitev pojma nezakonitega prebivanja.

K 3. členu

Predlog sledi Direktivi 2013/33/EU, ki določa standarde za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito, konkretno določbi člena 8(3)(c), ki določa, da države članice lahko kadar se izkaže za potrebno in na podlagi posamične presoje vsakega primera, prosilca za mednarodno zaščito pridržijo, če ni mogoče učinkovito uporabiti drugega, manj prisilnega ukrepa, in sicer med drugimi tudi iz razloga, da se v okviru postopka odloči o pravici prosilca do vstopa na ozemlje. Predlagana dopolnitev je torej potrebna, ker se v okviru postopkov na meji, letališčih in pristaniščih v skladu z zakonom, ki ureja mednarodno zaščito, šele odloča o pravici do vstopa na ozemlje Republike Slovenije, prosilec pa je v času odločanja nastanjen v kapaciteti na meji oziroma v bližini meje, kjer mu je treba zagotoviti sprejemne pravice kot jih določata evropski in nacionalni pravni red.

K 4. členu

Trenutna ureditev vprašanja vstopa tujcev z veljavnimi dovoljenji za prebivanje ali vizumi za dolgoročno prebivanje ni ustrezna, saj ne omogoča zavrnitve vstopa tistih tujcev z dovoljenji za prebivanje ali vizumi za dolgoročno prebivanje, katerih dovoljeno bivanje presega 90 dni in pri vstopu v državo pri sebi nimajo veljavnega potovalnega dokumenta.

S predlagano spremembo besedila se vzpostavlja pravna podlaga za zavrnitev vstopa tudi tej kategoriji tujcev, če pri sebi nimajo veljavne potne listine.

Možnost zavrnitve vstopa v primeru odpovedi prebivanja tujca v državi, razveljavitve dovoljenja za prebivanje in prepovedi vstopa v državo se črta iz predloga, ker mora imeti tujec za vstop v državo veljavno dovoljenje, tega pa nima, če mu je bilo razveljavljeno dovoljenje, odpovedano prebivanje ali prepovedan vstop v državo.

K 5. členu

Državni zbor Republike Slovenije je dne 26. januarja 2017 sprejel Zakon o spremembi in dopolnitvi Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 5/2017), ki opredeljuje spremenjene razmere na področju migracij in ukrepe v primeru spremenjenih razmer na področju migracij. Zakon temelji na predpostavki, da bi se Republika Slovenija v primeru spremenjenih migracijskih razmer lahko soočila s situacijo, ki predstavlja tveganje za javni red in notranjo varnost. Zaradi nepredvidljive narave migracij so dejavniki tveganja, ki jih slednje prinašajo, težko predvidljivi in imajo lahko multiplikativni značaj in učinek, kar posledično vpliva na nastanek drugih varnostnih groženj. Izhajajoč iz navedenih okoliščin, 10.a člen ZTuj-2 omogoča Ministrstvu za notranje zadeve, da v primeru, ko bi bila zaradi spremenjenih razmer na področju migracij ogrožena javni red ali notranja varnost Republike Slovenije, kar bi lahko otežilo delovanje osrednjih institucij države in zagotavljanje njenih vitalnih funkcij, predlaga Vladi Republike Slovenije, da Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga, naj upoštevajoč načelo sorazmernosti odloči o uporabi ukrepa 10.b člena ZTuj-2, in sicer najdlje za čas šestih mesecev, in določi območje izvajanja tega ukrepa. Državni zbor Republike Slovenije sprejme odločitev z večino glasov vseh poslancev, predlog Vlade Republike Slovenije pa lahko po istem postopku podaljša uporabo 10.b člena ZTuj-2, vsakič za najdlje šest mesecev, če za to še vedno obstajajo razlogi. K predlogu za uporabo in podaljšanje uporabe 10.b člena ZTuj-2 pred obravnavo na Vladi Republike Slovenije poda mnenje Svet za nacionalno varnost.

S spremembo 20. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 55/17 z dne 6. oktobra 2017), ki je bila sprejeta po sprejetju Zakona o spremembi in dopolnitvi Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 5/17 z dne 26. januarja 2017), je v okviru sistema kriznega upravljanja in vodenja opredeljena kompleksna kriza. Za kompleksno krizo se v skladu z 20. členom navedenega zakona

štejejo pojav, dogodek ali situacija hujšega ogrožanja temeljnih družbenih vrednot in hujše naravne ali druge nesreče ter s tem povezane velike negotovosti in razmeroma kratek čas za ukrepanje, ki presega odzivne zmožnosti posameznih ministrstev, vladnih služb in podsistemov sistema nacionalne varnosti. Pri tem temeljne družbene vrednote vključujejo ohranjanje neodvisnosti, suverenosti, ozemeljske celovitosti države, spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ustavno demokracijo, učinkovito delovanje pravne in socialne države, zagotavljanje javnega reda in miru, učinkovito delovanje gospodarstva, zaščito zdravja in življenja prebivalcev ter visoko stopnjo varnosti, učinkovito varovanje okolja, ohranjanje naravnih in zagotavljanje strateških virov ter ohranjanje kulturne dediščine. Vuga Beršnak in Ferlin v publikaciji Priprave in odziv na kompleksne krize (2018) pojasnjujeta, da je pogoj za zagotavljanje funkcij kriznega upravljanja in vodenja vnaprejšnja opredelitev mogočih kompleksnih in področnih kriz, ki lahko dosežejo razsežnosti krize na nacionalni ravni. Ob tem pogoju je možno oceniti dejansko tveganje za kompleksno krizo in njen razvoj ter predvideti ustrezen odziv, ki vključuje tudi spremljanje razmer in potencialno identifikacijo novih kompleksnih kriz. Kompleksna kriza se nanaša na krize na državni ravni, vendar pri tem ne gre za tako visoko stopnjo systemskega nedelovanja države, da bi bila potrebna razglasitev vojnega ali izrednega stanja. Potencialne vzroke za nastanek kompleksne krize opredeljuje Resolucija o strategiji nacionalne varnosti Republike Slovenije, sprejeta konec leta 2019, ki je nadomestila Resolucijo o strategiji nacionalne varnosti iz leta 2010. Resolucija, tako kot njena predhodnica, na kateri je temeljil 10. a člen Zakona o tujcih, prepoznava tveganje spremenjenih migracijskih razmer za javni red in notranjo varnost kot razlog za nastanek kompleksne krize, pri čemer so dejavniki tveganja zaradi nepredvidljive narave migracij vnaprej težko predvidljivi, vplivajo pa na nastanek drugih varnostnih groženj. Kot izhaja iz resolucije, so nezakonite migracije ena izmed resnih in realnih groženj in tveganj za nacionalno varnost. Pritisk nezakonitih migracijskih tokov na Republiko Slovenijo nasploh bo tudi v prihodnje pomembno opredeljeval družbeno-gospodarske in politično-varnostne razmere tako v svetu kot v regiji. Večji obseg nezakonitih ali množičnih nenadzorovanih migracij lahko na splošno ogrozi varnost in dobrobit prebivalcev naše države ter pomeni znatno obremenitev za celoten nacionalno-varnostni sistem Republike Slovenije. Povečan migracijski pritisk na Republiko Slovenijo se ne izkazuje samo v številu oseb, ki nezakonito vstopijo ali poskušajo vstopiti v državo, pa čeprav iz sosednjih držav, ki so vse članice EU. Pri tem ne gre prezreti že znanih načinov množičnega prehajanja na zelo majhnih območjih, kjer sta nadzor in izvajanje vseh postopkov izjemno otežena. V primeru pritiska na več območjih pa lahko takšna situacija postane neobvladljiva. Vse navedeno praviloma vpliva na posamezno širše ali ožje okolje. Posredno lahko vpliva tudi na slabšanje varnostnih razmer, razvoj ekstremizmov, notranje politične razmere in zunanje politični položaj Republike Slovenije.

Resolucija, kot odziv na grožnje in tveganja nacionalne varnosti, prepoznava politiko zagotavljanja notranje varnosti in migracijsko politiko. Politika zagotavljanja notranje varnosti bo temeljila na spoštovanju ustavnih načel, predpisov in načel mednarodnega prava ter sprejetih obveznosti Republike Slovenije v mednarodni skupnosti. Usmerjena bo v varovanje in zaščito ustavne ureditve ter institucij demokratičnega političnega sistema, v zagotovitev nemotenega delovanja sistema oblasti na celotnem ozemlju Republike Slovenije ter spoštovanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, v boj proti kriminalu ter v varovanje javnega reda. Republika Slovenija bo namenila posebno pozornost varovanju schengenskih meja in razvijala nove oblike sodelovanja pri zagotavljanju notranje varnosti v okviru Evropske unije, s sosednjimi in drugimi državami v regiji, s posebnim poudarkom na migracijski politiki. Tveganja spremenjenih razmer na področju migracij opredeljuje tudi Strategija Vlade Republike Slovenije na področju migracij (2019).

Republika Slovenija ima poseben položaj v odnosu do nezakonitih migracij. Čez ozemlje Republike Slovenije potekajo nezakoniti migracijski kanali po tako imenovani zahodno balkanski poti, čeprav ne gre podcenjevati potencialnih sprememb na tako imenovani centralni migracijski poti, ki vodi čez

Italijo proti zahodni in severni Evropi. Kljub številnim in intenzivnim prizadevanjem Republike Slovenije države na zahodno balkanski migracijski poti ne zmorejo preprečiti ali zmanjšati nezakonitih migracij. Zato je pritisk na zunanjo mejo EU, ki je hkrati državna meja med Republiko Hrvaško in BiH oziroma Republiko Srbijo, velik in meja ostaja prepustna, tako da se velik del migracij zgošča na državni meji med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško, ki je hkrati zunanja schengenska meja. Po drugi strani zaradi velikega pritiska migrantov in predvsem sekundarnih migracij (migracije znotraj EU oziroma schengenskega območja) sosednje države članice EU zapirajo notranje meje EU, kar posledično vpliva na gospodarstvo in ekonomski, politični in varnostni položaj Republike Slovenije. Te posledice so še posebno izrazite v primeru povečanega obsega migracij in niso le kratkoročne, ampak dolgoročne.

Opređeljuje se nastanek kompleksne krize na področju migracij zlasti v primeru, ko bi na določenem ali več območjih Republike Slovenije vstopilo zelo veliko število nezakonitih migrantov, ki bi hkrati izrazili namero, da zaprosijo za mednarodno zaščito. Takšne razmere lahko povzročijo stanje, ko državni organi ne morejo v celoti izvajati vseh svojih obveznosti, te razmere pa vplivajo tudi na delovanje drugih sistemov in podsistemov. Poleg tega takšna situacija neposredno vpliva tudi na javno varnost in varnostne razmere na posameznem območju ali več območjih, posledično lahko tudi na razmere v celotni državi. Takšne razmere spodbujajo nastanek para državnih struktur. Takšno stanje pripelje do kompleksne krize pri obvladovanju katere je potrebno angažiranje Vlade, celotnega nacionalno-varnostnega sistema in vseh subjektov, ki lahko prispevajo k obvladovanju kompleksne krize.

Dejstvo je, da v zakonu opredeljena kompleksna kriza močno presega »normalno stanje«, hkrati pa tega stanja še ni mogoče opredeliti kot »izredno stanje«, ki v skladu z Ustavo RS pomeni »veliko in splošno nevarnost za obstoj države«. Še več, vsi pristojni državni organi so dolžni narediti in ukrepati pravočasno, da takšno stanje preprečijo. Že mednarodni pravni okviri dopuščajo (na primer tretji odstavek 2. člena Protokola št. 4 k EKČP), da se lahko omejujejo človekove pravice, ki so »določene z zakonom in ki so v demokratični družbi nujne zaradi državne in javne varnosti, za vzdrževanje javnega reda, za preprečevanje kaznivih dejanj, za zaščito zdravja in morale ali za varstvo pravic in svoboščin drugih ljudi«. Zato je ne le v »izrednih razmerah«, temveč tudi v drugih situacijah kot je kompleksna kriza. Dejstvo, da imamo v Republiki Sloveniji v ustavi opredeljeno »zgolj« »izredno stanje in vojno stanje« ni in ne sme biti razlog, da ne bi v zelo zahtevnih razmerah začasno omejili posamezno pravico in jo ne odpravili.

Na podlagi navedenega je jasno, da spremenjene razmere na področju migracij, kot jih opredeljuje 10. a člen Zakona o tujcih, pomenijo kompleksno krizo v smislu 20. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije. Predlagatelj zakona zato predlaga, da se 10. a člen Zakona o tujcih spremeni tako, da opredeli kompleksno krizo na področju migracij, s čimer se omogoči odzivanje na spremenjene razmere na področju migracij v okviru vodenja in upravljanja kompleksne krize. Kot možen ukrep v okviru vodenja in upravljanja kompleksne krize v primeru ogroženosti ustavno varovanih temeljnih družbenih vrednost se ohranja uporaba ukrepa iz 10.b člena Zakona o tujcih.

K 6. členu

Trenutno veljavna zakonodaja s področja mednarodne zaščite na ravni EU in posledično tudi na nacionalni ravni ne omogoča hitre in učinkovite obravnave prošenj za mednarodno zaščito v primerih množičnega števila teh prošenj. Prav zaradi čim hitrejšega odločanja o prošnjah za mednarodno zaščito 51. člen Zakona o mednarodni zaščiti omogoča, da se prošnja za mednarodno zaščito lahko obravnava kot nedopustna (se zavrže), če je glede na okoliščine vstopa prosilca jasno, da je v Republiko Slovenijo vstopil iz države, ki se šteje za varno tretjo državo. Varna tretja država je država,

v kateri se je prosilec nahajal pred prihodom v Republiko Slovenijo in v kateri je dejansko imel možnost zaprositi za mednarodno zaščito, vendar brez utemeljenega razloga tega ni storil. Koncept varne tretje države kot eden izmed konceptov, ki omogoča hitro in učinkovito vračanje oseb, ki zaprosijo za mednarodno zaščito, v sicer tretjo državo, v kateri njihovo življenje in svoboda nista ogrožena zaradi rase, vere, narodnosti, pripadnosti določeni družbeni skupini ali političnega prepričanja, v kateri ni tveganja resne škode, v kateri ima možnost pridobiti mednarodno zaščito in ki spoštuje načelo nevračanja v skladu z Ženevsko konvencijo ter prepoved odstranitve, ki bi kršila prepoved mučenja ter krutega, nečloveškega in ponižujočega ravnanja, kakor je določeno v mednarodnem pravu, je glede na lego Republike Slovenije, ki meji izključno na države članice Evropske unije, neuporabljiv. To Republiko Slovenijo v primerjavi z državami članicami, ki so na zunanji oziroma schengenski meji Evropske unije, postavlja v absolutno slabši položaj, saj na primer Republika Madžarska lahko z uporabo mehanizmov obstoječega evropskega pravnega reda hitro in učinkovito vrača osebe, ki zaprosijo za mednarodno zaščito, v Republiko Srbijo, medtem ko Republika Slovenija lahko vrača prosilce za mednarodno zaščito v druge države članice Evropske unije samo v okviru dolgotrajnejših dublinskih postopkov.

Migracijska kriza v letu 2015 je vodila do več sklepov, in sicer da je treba poslati jasno sporočilo vsem udeleženi, da je spoštovanje zakonodaje EU obvezno, da prosilci za mednarodno zaščito nimajo pravice do izbire države članice, v kateri bo njihova vloga obravnavana, ter da sta registracija in odvzem prstnih odtisov obvezna. V zvezi s tem je pomembno tudi načelo, da lahko države zavrnejo vstop posameznikom, ki niso izrazili želje, da bi zaprosili za mednarodno zaščito, če je bila predhodno preverjena skladnost z načelom nevračanja in načelom sorazmernosti. S tem je povezano načelo »brez registracije ni pravic«. Registracija migrantov (ne glede na njihov status) je pogoj za ustrezno upravljanje tokov ter določanje pravic in obveznosti migrantov. V kontekstu migracijske krize leta 2015 je Evropska komisija poudarila, da tako kriza kot teroristične grožnje kažejo, da je nujno, da upravljanje zunanjih mej, vključno z registracijo in izpraševanjem tistih, ki meje prehajajo nezakonito, poteka popolnoma v skladu z zakonodajo in standardi EU. Če se država članica sooča z velikim pritiskom na zunanji meji, s katerim se nacionalna mejna policija sama ne more spopadati, je pomembno, da ta država članica uporabi vse razpoložljive ukrepe za reševanje izredne situacije.

Ob odsotnosti primernih rešitev in mehanizmov na ravni EU, s katerimi bi države članice lahko obravnavale spremenjene razmere v primeru množičnih migracijskih pritiskov, ter glede na situacijo na zunanji meji EU in situacijo na področju migracij na Zahodnem Balkanu, ki nakazujejo resno tveganje ponovne migracijske krize, mora tudi Republika Slovenija, upoštevajoč osnovni postulat mednarodne zaščite, to je spoštovanje načela nevračanja, s predlaganimi spremembami omogočiti učinkovito upravljanje množičnega nedovoljenega priseljevanja, in tako preprečiti ogrožanje temeljnih družbenih vrednot države. Tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljnjem besedilu: ESČP) je v zadevi N. D. in N. T. proti Španiji št. 8675/15 in 8697/15 z dne 13. februarja 2020 prepoznalo pomen splošnega konsenza v mednarodni skupnosti glede obveznosti in potrebe držav pogodbenic, da zaščitijo svoje meje – bodisi svoje meje ali zunanje meje schengenskega območja - na način, ki je skladen z zagotovili EKČP, še zlasti z obveznostjo načela nevračanja. Pri tem izpostavljam že omenjeno dejstvo, da kompleksna kriza ni »normalno stanje« in da so določene omejitve dovoljene tudi v EKČP in protokolih.

Ob upoštevanju navedenih izhodišč 10. b člen ureja ukrepanje v kompleksni krizi.

Predlog zakona ne posega v trenutno veljavni prvi odstavek, ki predvideva, da po sprejetju odločitve Državnega zbora Republike Slovenije iz 10.a člena policija tujcu, ki ne izpolnjuje pogojev za vstop, ne dovoli vstopa, tujca, ki je po uveljavitvi te odločitve nezakonito vstopil v Republiko Slovenijo in se na točno določenem območju (v izjemnih primerih tudi več točno določenih območjih), na katerem se

izvaja ta člen, nahaja nezakonito, pa privede do državne meje in napoti v državo, iz katere je nezakonito vstopil.

Državni zbor Republike Slovenije je v Zakonu o spremembi in dopolnitvi Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 5/2017) v drugem odstavku 10.b člena kot ukrep v primeru spremenjenih razmer na področju migracij predvidel poseben pravni režim za tujce, ki izrazijo namero podati prošnjo za mednarodno zaščito. Drugi odstavek 10.b člena je predvideval, da policija pri tujcu, ki poskuša nezakonito vstopiti na mejnem prehodu ali je že nezakonito vstopil na ozemlje Republike Slovenije iz sosednje države članice Evropske unije in se nahaja na točno določenem območju, na katerem se ukrep izvaja, po uveljavitvi odločitve Državnega zbora Republike Slovenije iz 10.a člena izrazi namero podati prošnjo za mednarodno zaščito, izvede identifikacijski postopek in ugotavlja njegovo identiteto v skladu z zakonom, ki ureja naloge in pooblastila policije. Namero podati prošnjo za mednarodno zaščito policija, ne glede na določbe Zakona o mednarodni zaščiti, zavrže kot nedopustno, če v sosednji državi članici Evropske unije, iz katere je tujec vstopil, ni sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogojev za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročili nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja, in tujca napoti v to državo. Pritožba zoper sklep ne zadrži izvršitve. O pritožbi odloča ministrstvo, pristojno za notranje zadeve. Iz tega posebnega pravnega režima so bili izvzeti tujci, pri katerih bi zdravstveno stanje očitno onemogočalo ukrepanje, kadar je tujec družinski član tujca, pri katerem ukrepanje ni mogoče zaradi zdravstvenega stanja, ali kadar gre po videzu, obnašanju ali drugih okoliščinah za mladoletnika brez spremstva.

Ustavno sodišče Republike Slovenije je z odločbo št. U-I-59/17-27 z dne 18. septembra 2019 razveljavilo drugi, tretji in četrti stavek drugega odstavka ter tretji odstavek 10.b člena ZTuj-2, ker je izpodbijana zakonska ureditev omejevala vrste in število okoliščin, s katerimi je mogoče izkazati, da obstaja resna nevarnost, da bo zaradi predaje drugi državi posameznik podvržen nečloveškemu ravnanju, in ker zakonska ureditev posamezniku ni z gotovostjo zagotavljala dostopa do postopka, v katerem mu bo zagotovljena presoja, ali so izkazani tehtni razlogi, ki utemeljujejo sklep o obstoju resnične nevarnosti, da bo ta posameznik zaradi odstranitve iz države izpostavljen nečloveškemu ravnanju ter posledično ni omogočala učinkovitega izvrševanja pravice iz 18. člena Ustave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Ustava), zato je pomenila poseg v pravico iz 18. člena Ustave, ki pa je v skladu z Ustavo nedopusten. Zato sta bila drugi stavek drugega odstavka in tretji odstavek 10.b člena ZTuj-2 v neskladju z 18. členom Ustave in ju je Ustavno sodišče Republike Slovenije razveljavilo.

Kot navedeno, je Ustavno sodišče Republike Slovenije razveljavljene zakonske določbe presojalo z vidika skladnosti z načelom nevračanja (18. člen Ustave). Načelo nevračanja je mednarodno pravno načelo, ki državi prepoveduje odstranitev, izgon ali izročitev posameznika državi, v kateri obstaja zanj resna nevarnost, da bo podvržen smrtni kazni, mučenju ali drugemu nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju. Načelo nevračanja zagotavlja prosilcu pravico do vstopa in bivanja v državi, ki jo zaprosi za zaščito, ter pravico dostopa do poštenega in učinkovitega postopka, v katerem pristojni organ presodi, ali bi bilo z odstranitvijo, izgonom ali izročitvijo prosilca to načelo lahko kršeno. Država sme prosilca za mednarodno zaščito izgnati, odstraniti ali izročiti drugi državi brez vsebinske obravnave prošnje samo izjemoma, če je prepričana, da je tretja država varna. Tretja država je varna, če prosilcu nudi učinkovito zaščito pred kršitvijo načela nevračanja. Bistvena zahteva pri uporabi koncepta varne tretje države je zagotovitev individualnega postopka, v katerem lahko posameznik domnevo o varnosti tretje države izpodbije. V postopku sme uveljaviti vse okoliščine, s katerimi lahko izkaže, da obstaja resna nevarnost, da bo zaradi predaje v drugo državo podvržen nečloveškemu ravnanju. Enake zahteve veljajo tudi pri predaji posameznikov v drugo državo članico Evropske unije, to pomeni tudi v okoliščinah 10. b člena zakona, ki se nanaša na sosednjo državo članico Evropske unije. Kot je navedlo Ustavno sodišče Republike Slovenije, se

sme koncept varne tretje države zaradi spoštovanja načela nevračanja uporabiti le, če tretja država vnaprej izrecno zagotovi, da bo dovolila vstop ter dostop do poštenega in učinkovitega postopka, ali če obstaja obveznost države, ki predaja posameznika, da bo v primeru zavrnitve vstopa v tretjo državo sama posamezniku zagotovila dostop do postopka v skladu s temeljnimi načeli in jamstvi, ki jih zahteva načelo nevračanja.

Po 10.b členu Zakona o tujcih je lahko tujec, ki je v času posebnih razmer v državi izrazil namero podati prošnjo za mednarodno zaščito, izpodbil domnevo o varnosti sosednje države članice Evropske unije le ob sklicevanju na obstoj sistemskih pomanjkljivosti v sosednji državi, obstoj zdravstvenih okoliščin, obstoj družinskih vezi s tujcem z zdravstvenimi težavami in na to, da je mladoletnik brez spremstva, ni pa mogel uveljavljati drugih okoliščin, ki bi lahko bile upoštevne z vidika varovanja načela nevračanja. Poleg navedenega Zakon o tujcih ni urejal položaja tujca, ki mora zapustiti Republiko Slovenijo na podlagi izvršljivega sklepa, če sosednja država članica EU zavrne njegov vstop.

Z novim 10.b členom se v drugem odstavku ponovno predlaga vzpostavitev posebnega pravnega režima za tujce, ki bi v okoliščinah kompleksne krize na področju migracij po odločitvi Državnega zbora Republike Slovenije na točno določenem območju izrazili namero podati prošnjo za mednarodno zaščito, kot je bil vzpostavljen z Zakonom o spremembi in dopolnitvah Zakona o tujcih februarja 2018, pri čemer je predlagatelj upošteval prej navedeno odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije tako, da v drugem odstavku predlaga, da policija po sprejemu odločitve Državnega zbora o uporabi ukrepa iz 10. b člena po podani nameri tujca podati prošnjo za mednarodno zaščito najprej po vnaprej opredeljenem postopku in ob zagotovitvi pogojev, da tujec lahko aktivno sodeluje v postopku, preveri, ali so v konkretnem primeru podane okoliščine, zaradi katerih bi bilo treba tujca obravnavati po Zakonu o mednarodni zaščiti, in sicer:

- v sosednji državi članici Evropske unije, iz katere je tujec vstopil, obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi s postopkom mednarodne zaščite in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja;
- je tujec v postopku nedvoumno in tehtno izkazal, da njemu osebno v sosednji državi članici Evropske unije, grozi resnična nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja in da iz utemeljenih razlogov v tej državi ni mogel zaprositi za mednarodno zaščito;
- zdravstveno stanje tujca ali njegovega družinskega člana očitno onemogoča napotitev v sosednjo državo članic Evropske unije;
- gre po videzu, obnašanju ali drugih okoliščinah za mladoletnika brez spremstva.

Če te okoliščine niso podane, policija namero podati prošnjo za mednarodno zaščito, s sklepom zavrne, v nasprotnem primeru pa tujcu dovoli vložitev prošnje za mednarodno zaščito in ravna skladno z določbami zakona, ki ureja mednarodno zaščito, ki urejajo predhodni postopek. Tujca, katerega namera podati prošnjo za mednarodno zaščito, je bila zavrnjena, policija privede do državne meje in ga napoti v sosednjo varno državo članico Evropske unije, iz katere je tujec vstopil. Če sosednja varna država članica Evropske unije, iz katere je tujec vstopil tujca ne sprejme na ozemlje, se sklep razveljavi, tujca pa obravnava v skladu z določbami zakona, ki ureja mednarodno zaščito.

Po mnenju predlagatelja predlog upošteva odločitev Ustavnega sodišča Republike Slovenije, saj se vložitev prošnje za mednarodno zaščito dopusti tudi tujcu, ki v postopku nedvoumno izkaže, da mu v sosednji državi članici grozi nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja in da iz utemeljenih razlogov v tej državi ni mogel zaprositi za mednarodno zaščito. Gre za podoben standard, ki ga pri uporabi koncepta varne tretje države, v prvem odstavku 55. člena predvideva Zakon o mednarodni zaščiti, na teh standardih pa je pri presoji skladnosti 10. b člena Zakona o tujcih temeljila tudi odločitev Ustavnega sodišča Republike Slovenije. Tako je po mnenju predlagatelja tujcu

omogočeno, da v postopku navede vse okoliščine, ki bi bile upoštevne z vidika načela nevračanja, ob upoštevanju relevantne ustavno-sodne prakse in prakse ESČP. Ustavno sodišče Republike Slovenije je v odločbi št. Up-613/16-16 z dne 28. septembra 2016 navedlo, da »predaja drugi državi članici Evropske unije ni dopustna, kadar so izkazani tehtni razlogi, ki utemeljujejo sklep o obstoju resnične nevarnosti, da bo ta oseba izpostavljena mučenju oziroma nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju«. Kot izhaja iz ustaljene sodne prakse ESČP, mora grdo ravnanje doseči neko minimalno stopnjo intenzivnosti, presoja te stopnje pa je odvisna od okoliščin posameznega primera (trajanje takega ravnanja ter fizični in psihični učinki na posameznika). To pomeni, da ne zadostuje, da tujec obstoj takih okoliščin le (pavšalno) zatrjuje, ampak jih mora konkretizirati in dokazati. Tudi Sodišče Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: SEU) je v postopku prehodnega odločanja v zadevi C-578/16 PPU, ki jo je Vrhovno sodišče Republike Slovenije predložilo zaradi razlage 3(2) in 17(1) člena Uredbe št. 604/2013 (t.i. Dublinska uredba) pritrdilo takemu stališču, ki ga je v postopku zastopala Republika Slovenija. Republika Slovenija je v postopku pred SEU dopuščala možnost, da bi predaja prosilca v državo članico, v kateri ne obstojijo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom ali pogoji za sprejem prosilcev, zaradi specifičnih osebnih okoliščin prosilca lahko pomenila ravnanje, ki bi pomenilo kršitev 3. člena EKČP, pod pogojem, da gre za situacijo resne nevarnosti, da bi bil prosilec s predajo izpostavljen ravnanju, ki bi preseglo raven trpljenja, ki je glede na okoliščine posameznega primera še dopustna. Navedena odločitev SEU je po mnenju predlagatelja pomembna tudi z vidika predmetne novele Zakona o tujcih, saj ta, tako kot 10. b člena zakona, prepozna element t. i. sistemskih pomanjkljivosti azilnega sistema kot ključno oviro pri izvajanju postopkov s tujci med državami članicami Evropske unije. Pri določitvi dokaznega standarda glede osebnih okoliščin tujca, ki bi bile relevantne z vidika načela nevračanja pa je predlagatelj upošteval, da se ukrep iz drugega odstavka 10. b člena nanaša na tujca, ki v času kompleksne krize vstopi v Republiko Slovenijo in sosednje države članice EU in izrazi namen podati prošnjo za mednarodno zaščito.

S protokolom k Amsterdamski pogodbi je bilo določeno, da se države članice zaradi ravni temeljnih pravic in svoboščin v državah članicah EU za vse pravne in praktične namene glede azilnih zadev med seboj obravnavajo kot varne izvorne države, kar posledično pomeni, da so varne tudi za tiste, ki iščejo zaščito zunaj meja svoje izvorne države. Za države članice EU veljajo enaki standardi skupnega evropskega azilnega sistema, hkrati pa so vse države članice EU države podpisnice Ženevske konvencije in Konvencije o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah. Nadalje veljavna Dublinska uredba v tretji uvodni izjavi določa, da se je Evropski svet na posebnem sestanku v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 dogovoril o delovanju za vzpostavitev Skupnega evropskega azilnega sistema na osnovi celovite in vključujoče uporabe Ženevske konvencije z dne 28. julija 1951 o statusu beguncev, kakor je bila dopolnjena z Newyorškim protokolom z dne 31. januarja 1967 (v nadaljnjem besedilu: Ženevska konvencija), in s tem za zagotavljanje, da se nikogar ne pošlje nazaj v preganjanje, to je spoštovanje načela nevračanja. V tem smislu in brez vpliva na merila odgovornosti, določena v tej uredbi, se države članice, ki vse spoštujejo načelo nevračanja, štejejo kot varne za državljane tretjih držav. Dublinska uredba temelji na predpostavki medsebojnega zaupanja, da so azilni sistemi v državah članicah v skladu s standardi, ki jih določa zakonodaja EU. Uredba z določbo glede obstoja tako imenovanih sistemskih pomanjkljivosti azilnega sistema sicer dopušča izjeme, ki pa morajo biti konkretno utemeljene in jih prosilec ne more kar pavšalno zatrjevati. Predpostavka, da so azilni sistemi držav članic v skladu s standardi, ki jih določa EU, v praksi pomeni, da bo imel prosilec, katerega prošnjo bo obravnavala druga država članica, v tej državi članici zagotovljen ustrezen sprejem, oskrbo in obravnavo ter vsa jamstva in pravice v postopku. Navedeno vključuje tudi ustrežno skrb za prosilce s posebnimi potrebami. Vrhovno sodišče Republike Slovenije je v zadevi št. 250/2016 z dne 16. novembra 2016 v okviru konkretne pritožbe zoper sklep Ministrstva za notranje zadeve o predaji prosilca za mednarodno zaščito Republikli Italiji ob upoštevanju relevantne sodne prakse ESČP navedlo, da je varnost nečloveškega ali

poniževalnega ravnanja predvsem objektivno dejstvo, ugotovljivo z dokumenti ustreznih institucij oziroma pristojnih organov. Z vidika izvajanja Dublinske uredbe so pravno odločilne le take pomanjkljivosti, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja s prosilcem za mednarodno zaščito. To pomeni, da se v postopku odločanja po Dublinski uredbi ne presoja vsaka primernost in ustreznost azilnih postopkov posamezne države članice. Po mnenju predlagatelja je vse navedeno treba upoštevati tudi z vidika odločitve Ustavnega sodišča Republike Slovenije, zato predlagatelj predlaga, da se v okviru izvajanja ukrepa, kot ga v situaciji kompleksne krize predvideva predlagani 10.b člen, kot dokazni standard določi, da mora tujec nedvoumno in tehtno izkazati, da mu v sosednji državi članici EU grozi resnična nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja in da iz utemeljenih razlogov v tej državi ni mogel zaprositi za mednarodno zaščito.

V kontekstu sodbe ESČP v zadevi N. D. in N. T. proti Španiji št. 8675/15 in 8697/15 z dne 13. februarja 2020 predlagatelj poudarja, da tudi predlog novega 10. b člena ohranja individualno obravnavo tujca, ki je sicer že bila predvidena tudi v okviru razveljavljenih zakonskih določb. Medtem, ko ugotavljanje identitete¹ predstavlja temeljno policijsko pooblastilo, da se ugotovi identiteta osebe in izvedejo ostali z zakoni predpisani postopki, iz sodne prakse ESČP (na primer zadeva Hirsi Jamaa in drugi, št. 27765/09) izhaja, da je cilj 4. člena Protokola št. 4 k EKČP zagotoviti možnost, da vsak tujec v postopku vračanja v izvorno ali tretjo državo lahko uveljavi tveganje ravnanja, ki ni združljivo z EKČP, zlasti s 3. členom, kot tudi, da se država izogne tveganju, da bi kdo od tujcev v postopku vračanja lahko zatrjeval izpostavljenost takemu tveganju. V okviru relevantne sodne prakse ESČP predlagatelj izpostavlja tudi primer Asady in drugi proti Slovaški št. 24917/15 z dne 24. marca 2020, ko je ESČP presojalo potencialno kršitev 4. člena Protokola št. 4 k EKČP v primeru izгона 12 državljanov Afganistana. ESČP je predvsem presojalo, ali so pritožniki imeli dejansko možnost predložitve argumentov proti njihovi odstranitvi in ali obstajajo zadostna jamstva, ki dokazujejo, da so bile njihove osebne okoliščine dejansko in posamično upoštevane. Sodišče je v okviru postopka ugotovilo, da so slovaški organi vodili individualne razgovore, v katerih pa pritožniki v primeru vrnitve niso navedli tveganja ravnanja v nasprotju s 3. členom EKČP. Ugotovilo je tudi, da v konkretnih postopkih ni bilo dokazov, da prepisi intervjujev niso ustrezali navedbam prosilcev ali da so bili napačno prevedeni, niti ni bilo dokazov, da bi lahko zaprosili za azil, oziroma ti niso bili prezrti. Ne glede na to, da so bili ti razgovori kratki (približno deset minutni) in da so bila uporabljena standardizirana vprašanja glede razlogov, zakaj so pritožniki zapustili Afganistan, je sodišče odločilo, da je bil obstoj kakršnih koli možnih ovir za vrnitev posameznega tujca na podlagi 3. in 8. člena EKČP s strani slovaških organov (policije) ustrezno obravnavan in da na strani tujcev ni bilo tveganja za prisilno vrnitev v izvorno državo. Ob upoštevanju relevantne sodne prakse ESČP, predvsem pa omenjene sodbe, predlagatelj meni, da predlog zakona zagotavlja zadostno stopnjo individualizacije postopka, da se ukrep tudi v situaciji kompleksne krize lahko izvaja ustavno skladno.

Skladno z odločitvijo Ustavnega sodišča predloga zakona tudi določa, da se v primeru, da tujca sosednja varna država članica EU ne sprejme na svoje ozemlje, sklep o zavržbi razveljavi, tujca pa v Republiki Sloveniji obravnava v skladu z Zakonom o mednarodni zaščiti.

¹ Trenutno veljaven zakon določa, da Policija v postopku po 10.b členu izvede identifikacijski postopek in ugotavlja identiteto v skladu z zakonom, ki ureja naloge in pooblastila policije. Ker identifikacijski postopek vključuje izvedbo konkretnih dokaznih postopkov za ugotavljanje identitete, na primer odvzem in primerjavo prstnih odtisov in odtisov dlani ter odvzem brisa ustne sluznice drugega biološkega materiala, se bo postopek uporabljal samo, če identitete ne bo možno ugotoviti tako, kot je določeno v 41. členu ZNPPol oziroma če bo to potrebno zaradi ugotavljanja drugih okoliščin, pomembnih za izvedbo tretjega odstavka 10.b člena.

S predlogom zakona se v situaciji kompleksne krize predvideva tudi opustitev prekrškovnih postopkov po Zakonu o nadzoru državne meje in Zakonu o tujcih, za katere je pristojna policija. Slednja je že ob pojavu množičnih migracij v letih 2015 in 2016 ugotovila, da ob eskalaciji nezakonitih migracij, zaradi nesorazmernega števila skupin migrantov, ki jih obravnavajo policisti določenih opravil, ki neposredno ne vplivajo na človekove pravice ne more izvajati oziroma jih mora poenostaviti ali opustiti.

V postopku z migranti mora policist tako migrantom najprej izdati plačilni nalog, kljub temu da migranti nimajo premoženja, dokumentov ali drugih predmetov za zavarovanje izvršitve plačilnega naloga. Zaradi tega jim mora izdati še sklep, da tujcu tak predmet ni bil začasno odvzet, tako imenovani ničnostni sklep. Z omenjenim sklepom se v postopku o prekršku zgolj zaznamuje ugotovitev policista, da tujec ob izdaji sklepa nima sredstev ali predmetov, ki mu jih je mogoče začasno odvzeti in ga s tem prisiliti k plačilu globe, če je ne bi želel prostovoljno poravnati.

Opustitev vodenja postopka o prekršku in izrek sankcije za prekršek po eni strani v ničemer ne posegata v človekove pravice in temeljne svoboščine migrantov, po drugi strani pa je treba upoštevati, da migranti dejansko nikoli nimajo sredstev za plačilo globe oziroma je ni mogoče izterjati. Vsa opravila, ki se nanašajo na vodenje prekrškovnega postopka zoper migrante, so izključno administrativno breme za policiste, na podlagi katerega ni nikakršnega rezultata.

Pri soočanju s kompleksno krizo, do katere pride zaradi nesorazmernega števila nezakonitih migrantov, je treba upoštevati, da so v zelo kratkem času izčrpani kadrovski viri policije in organizacijski ukrepi. To velja še zlasti, ko število migrantov na dnevni, tedenski in mesečni ravni preseže zmoglosti policije za njihovo obvladovanje ali ko so migranti v policijskih postopkih (vključno z vračanjem) nasilni ali se upirajo ali pa celo izvajajo napade na policiste.

Glede na izkušnje, eskalacijo problema množičnih migracij vselej spremlja tudi razpršenost migrantov po celotni meji, zaradi česar ni več učinkovito niti prerazporejanje tehnične opreme. Problematično je zlasti to, da ob vseh administrativnih bremenih, ki jih mora policist izvajati v okviru postopka z migranti, lahko ob krepitvi problematike zmanjka policistov za zagotavljanje zadostnih izmen za izvajanje osnovnih varnostnih opravil. Zaradi ukvarjanja policistov z administrativnimi opravili se podaljšuje čas obravnave nezakonitih migrantov, ki je zaradi kompleksnosti postopka in dela s tolmačem že tako zelo dolg. Policija se mora pri soočanju z nesorazmernim številom migrantov osredotočiti na varnostni vidik, preprečevanje in odkrivanje storilcev kaznivih dejanj (identifikacija teroristov, tujih borcev, tihotapcev migrantov, trgovine z ljudmi, zlorab dokumentov in identitete itd.), uspešno registracijo migrantov vključno z odvzemom prstnih odtisov in fotografiranjem, učinkovitim razgovorom ter čim hitrejšim in učinkovitim vračanjem.

K 7. členu

S predlagano spremembo 12. člena se izognitev mejni kontroli, ki jo tujec stori z izmikom mejni kontroli (s hojo mimo kabine, skrivanjem v različnih prevoznih sredstvih in podobno) na mejnem prehodu, ko ta obratuje, ločuje od drugih oblik izoginitve mejni kontroli izven območja mejnega prehoda oziroma na območju mejnega prehoda, ko ta ne obratuje. Po predlogu spremenjene tretje alineje za nedovoljen vstop štejejo primeri, ko tujec pri vstopu uporabi ponarejene, tuje ali kako drugače spremenjene potne in druge listine, ki so potrebne za vstop, ali ko organom mejne kontrole navede lažne podatke. Prav tako se za nedovoljen vstop šteje, ko tujec organom mejne kontrole navede lažne podatke ali namenoma zamolči in ne navede vseh dejstev pomembnih za odločanje mejnega organa o pogojih za vstop (na primer sprememba osebnega imena v času prepovedi vstopa, izrečena zavrnitev vstopa ipd.).

K 8. členu

Sprememba je potrebna zaradi dejstva, da se bo vsem tujcem, ki za vstop v Republiko Slovenijo ne potrebujejo vizuma, omogočilo, da ostanejo v Republiki Sloveniji 90 dni tudi po prenehanju dovoljenja za prebivanje, in ne le v primeru prenehanja veljavnosti dovoljenja za prebivanje. Prenehanje dovoljenja za prebivanje v skladu s prvim odstavkom 57. člena ZTuj-2 poleg poteka veljavnosti zajema tudi razveljavitev dovoljenja, odpoved prebivanja in tako dalje. Glede na to, da lahko tujec prebiva v Republiki Sloveniji tudi na podlagi vizuma za dolgoročno bivanje, ki mu omogoča prebivanje za obdobje od treh mesecev do največ enega leta, se določba smiselno dopolnjuje tudi z vizumom za dolgoročno bivanje.

K 9. členu

Obstoječe določbe zakona je treba preoblikovati tako, da bo iz njega izhajala prepoved za vsa ravnanja s katerimi posameznik tujcu omogoči ali pomaga, da vstopi, potuje v tranzitu ali prebiva na ozemlju Republike Slovenije v nasprotju z določbami Zakona o tujcih. Taka ravnanja so na primer pomoč pri prevozu in prebivanju tujca, ki ne izpolnjuje pogojev za vstop in prebivanje (potni list, dovoljenje za prebivanje, in drugo), nudenje nastanitve takemu tujcu, nudenje dela tujcu, ki za to potrebuje dovoljenje za prebivanje in podobno. Dejanje je praviloma storjeno naklepno, pri čemer se za prekršek obravnavajo samo tisti primeri, ki nimajo znakov kaznivega dejanja in se kot taki tudi ne obravnavajo. S zapisom člena se naredi korelacija med prepovedanimi ravnanji posameznika in določbami zakona, ki opredeljujejo pogoje za tujčev zakoniti vstop, tranzit oziroma zakonito prebivanje na ozemlju Republike Slovenije. S predlagano spremembo se določa, da posameznik, ki tujcu omogoči ali pomaga, da vstopi, potuje v tranzitu ali prebiva na ozemlju Republike Slovenije, ne sme ravnati tako, da s svojimi ravnanji omogoči ali pomaga, da tujec nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, pri čemer se za nezakonito prebivanje šteje vsaka prisotnost tujca na ozemlju Republike Slovenije, ki ne izpolnjuje pogojev za vstop ali prebivanje v skladu s 6. členom Zakonika o schengenskih mejah oziroma določbami tega zakona.

K 10. členu

Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, se občasno sreča s primeri, ko je imetnik vizuma za dolgoročno bivanje vizum izgubil ali mu je bil odtujen, skupaj s potnim listom. V primerih, ko tujec izgubi potno listino oziroma mu je ta odtujena manj kot 90 dni pred potekom vizuma je smiselno, da se mu izda nov vizum, vendar s krajšo veljavnostjo. Veljavnost novega vizuma bi v teh primerih morala biti enaka, kot je bila veljavnost prvotnega vizuma. Takšna situacija trenutno ni urejena, zato se s predlagano dopolnitvijo ureja, kot je predlagano. S tem je povezan tudi predlog spremembe 28. člena zakona.

K 11. členu

S predlagano spremembo 20.člena se odpravlja nejasnost glede vizumske obveznosti za diplomate in njihove družinske člane, ki prihajajo v Slovenijo na mandat.

K 12. členu

Republika Slovenija uporablja sistem garantnih pisem že vrsto let in po naših ocenah ta sistem deluje zelo dobro. Vendar pa je junija 2019 potekala schengenska evalvacija Republike Slovenije za področje vizumov, v okviru katere je Republika Slovenija prejela pripombo, da bi se garantna pisma

smela uporabljati samo v primerih, ko vizumski prosilec sam nima zadostnih sredstev za potovanje in bivanje. Za vizumske prosilce, ki v postopku izkažejo zadostna lastna sredstva, bi se po mnenju evalvacijske skupine lahko uporabljalo samo tako imenovano povabilno pismo, ki nima predpisanega formata, vendar pa so lahko predpisani podatki, ki jih mora takšno povabilno pismo vsebovati. Zato tega se 24. člen ZTuj-2 s predlogom spreminja tako, da se garantna pisma lahko uporabljajo v primerih, ko tujec ne more izkazati zadostnih lastnih sredstev oziroma ne more dokazati, da je sposoben zakonito pridobiti navedena sredstva, kot je določeno v členu 5(1)(c) in (3) Zakonika o Schengenskih mejah. V vseh drugih primerih pa se uporablja povabilno pismo, katerega obvezni elementi so določeni v desetem odstavku.

K 13. členu

S predlagano spremembo 25. člena, ki določa način izpolnjevanja pogoja zadostnih sredstev za preživljanje, se v primeru izdaje vizuma za dolgoročno bivanje izenačuje s pogoji, ki veljajo za pridobitev prvega dovoljenja za prebivanje. Dokazovanje zadostnih sredstev je za vizume za kratkoročno bivanje urejeno že v 14. členu Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik), zaradi česar se črta prvi odstavek 25. člena. Omenjeni člen določa tudi, da je v okviru schengenskega sodelovanja na lokalni ravni oceni treba dopolniti in uskladiti sezname spremnih dokumentov za vsako jurisdikcijo z upoštevanjem krajevnih razmer. Posledično se za posamezna območja z odločbami Komisije podrobno opredeljuje spremna dokumentacija, kar vključuje tudi dokumentacijo, ki se nanaša na dokazovanje zadostnih sredstev. Če za posamezno območje ne obstaja odločba Komisije, se neposredno uporablja Priloga 2 Vizumskega zakonika, v kateri je navedena dokumentacija, ki se zahteva od posameznega prosilca za vizum za kratkoročno bivanje.

25. člen se bo tako uporabljal samo za vizume za dolgoročno bivanje, saj je dokumentacija za vizume za kratkoročno bivanje urejena že v okviru pravnega reda EU.

K 14. členu

Sprememba 28. člena je potrebna zaradi dopolnitve 19. člena ZTuj-2.

Sprememba sklica je posledica spremembe obstoječega 60. člena Ztuj-2, katerega določbe so v predlogu zakona zajete tudi z novim 60.a členom.

K 15. členu

Z dopolnitvijo tretjega odstavka se konkretnije določa, kaj se šteje kot ustrezno zdravstveno zavarovanje, ki ga mora tujec, kot enega izmed osnovnih pogojev, izkazati v postopku pridobitve dovoljenja za prebivanje.

Z dopolnitvijo tretjega odstavka se povračila stroškov v zvezi z delom, ki obsegajo stroške za prehrano med delom, prevoz na delo in z dela ter stroške, ki jih ima zaposleni pri opravljanju določenih del in nalog na službenem potovanju, izključujejo iz obsega sredstev, s katerimi lahko tujec izkazuje zadostna sredstva za preživljanje. Povračila stroškov v zvezi z delom namreč ne pomenijo plačila za delo, temveč je zaposleni v skladu z določbami zakona, ki ureja delovna razmerja do njih upravičen, če mu ti dejansko nastanejo. V skladu z navedenim so ta sredstva izplačana zaposlenemu za določen namen (za prehrano med delom, prevoz na delo in z dela), zaradi česar je

mogoče pričakovati, da jih tujec za to tudi porabi, in niso namenjena vzdrževanju družine in družinskih članov. V praksi je bilo namreč zaznanih veliko primerov, ko je delodajalec s fiktivnim prikazom povračila stroškov v zvezi z delom (predvsem povečanjem potnih stroškov) tujcu fiktivno za nekaj mesecev pred vložitvijo ali podaljšanjem vloge za izdajo oziroma podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje prikazal izplačilo nesorazmerno visokih potnih stroškov, ki pa so se po izdaji dovoljenja za začasno prebivanje zelo znižali. Zaradi preprečevanja nadaljnjih zlorab na tem področju se predlaga izključitev povračil stroškov v zvezi z delom iz obsega sredstev, s katerimi lahko tujec izkazuje zadostna sredstva za preživljanje.

K 16. členu

Dopolnitev drugega odstavka 35. člena je redakcijska. Z zadnjo spremembo ZTuj-2 (ZTuj-2E) je bil dopolnjen 50. člen, ki ureja izdajo dovoljenja za začasno prebivanje žrtvam trgovine z ljudmi in žrtvam nezakonitega zaposlovanja, z dopolnitvijo pa se je uredila tudi izdaja dovoljenja za začasno prebivanje žrtvam družinskega nasilja, kar je treba dodati tudi kot namen, zaradi katerega se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje.

Četrti odstavek se usklajuje z določbo petega odstavka 14. člena ZTuj-2, ki določa, da lahko tujec, ki sicer za vstop v državo ne potrebuje vizuma, ostane v državi še 90 dni po poteku veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje.

K 17. členu

Dopolnitev je redakcijska, saj se tako izenačujejo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje oziroma zavrnitev izdaje enotnega dovoljenja tudi zaradi ugotovitve, da so dokazila, priložena k prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za prebivanje in delo ponarejena ali prirejena.

K 18. členu

S spremembo prvega odstavka, v skladu s katero delodajalec v postopku oddajanja dokazil v postopku dopolnitve prošenj za izdajo enotnega dovoljenja ne bo potreboval pooblastila tujca, se sledi namenu poenostavitve oziroma ekonomičnosti postopka izdaje ali podaljšanja enotnih dovoljenj za prebivanje in modre karte EU. Enako načelo se uporabi tudi, če je delodajalec raziskovalna organizacija ali višješolski oziroma visokošolski zavod v Republiki Sloveniji, ki gosti raziskovalca, višješolskega ali visokošolskega učitelja ali sodelavca (predlog 12. člena – dopolnitev tretjega odstavka 38. člena).

Sprememba petega odstavka je potrebna, ker pri delu in zaposlovanju tujcev, ki prihajajo v Republiko Slovenijo iz držav Zahodnega Balkana, prihaja do sklepanja številnih mednarodnih in dvostranskih sporazumov, zaradi česar je potreben splošen zapis določbe, ki bo zajemal vse sklenjene sporazume s področja zaposlovanja in dela tujcev.

S dopolnitvijo šestega odstavka se besedilo usklajuje z določbo 14. točke drugega odstavka 5. člena Zakona o zaposlovanju, samozaposlovanju in delu tujcev, ki tujcu omogoča sklenitev pogodbe o sodelovanju s slovenskim klubom ali športno organizacijo.

K 19. členu

V prvem odstavku 38. člena se zaradi prenosa Direktive 2016/801/EU dodaja, da lahko raziskovalec višješolski predavatelj, visokošolski učitelj ali visokošolski sodelavec kot dokaz o zagotavljenih

sredstvih za preživljanje predložijo tudi dokazila o prejemkih, ki jih organizacija prejme in nameni raziskovalcu, visokošolskemu predavatelju, visokošolskemu učitelju ali visokošolskemu sodelavcu. Pri vseh odstavkih se dodatno uvaja sklic na višješolske predavatelje in visokošolske zavode, saj tudi višješolsko strokovno izobraževanje spada v sklop terciarnega izobraževanja (enako kot visokošolsko izobraževanje).

Glede na to, da se z Direktivo 2016/801/EU na novo ureja mobilnost raziskovalcev (kratkotrajna in dolgotrajna), je bilo iz dosedanjega sedmega in osmega odstavka 38. člena, ki sta urejala mobilnost v skladu z določbami Direktive 2005/71/ES, katere določbe se nadomeščajo z Direktivo 2016/801/EU (tako imenovano prenovitveno direktivo), treba črtati raziskovalce, katerih mobilnost se zdaj ureja s predlogom 38.a, 38.b in 38.c člena predloga zakona. Za mobilnost višješolskih predavateljev, visokošolskih učiteljev in visokošolskih sodelavcev se ohranja dosedanja nacionalna ureditev, pri čemer se v novem enajstem odstavku določata vrsta in oznaka izdanega nacionalnega dovoljenja za začasno prebivanje za višješolskega predavatelja, visokošolskega učitelja ali sodelavca.

Dopolnitev devetega odstavka je posledica zahteve Direktive 2016/801/EU, ki izrecno določa, da se v primeru, da se pravica raziskovalca do prebivanja podaljša zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve, obveznost raziskovalne organizacije za kritje stroškov bivanja in povratka raziskovalca, ki so se krili iz javnih sredstev, omeji do datuma začetka veljavnosti dovoljenja za prebivanje zaradi zaposlitve ali samozaposlitve.

Z novim enajstim odstavkom se določa oblika izdaje dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav, ki se izda kot biometrična izkaznica iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »raziskovalec«. V skladu z Direktivo 2016/801/EU je treba na izkaznici dovoljenja za prebivanje dodatno določiti, da se za tujca, ki bo opravljal raziskovalno delo v okviru posebnega programa EU ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, v opombi navede tudi ta posebni program ali sporazum, oziroma v primeru, da je naziv programa ali sporazuma preširok za zapis na kratici, kratice držav članic, med katerimi je sporazum sklenjen.

Z novim dvanajstim odstavkom se prenaša zahteva iz Direktive 2016/801/EU, v skladu s katero se dovoljenja za raziskovalce, ki v Republiki Sloveniji opravljajo raziskovalno delo v okviru posebnega programa EU ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, izdajo z veljavnostjo dveh let, za krajši čas pa le, če je opravljanje dela po sporazumu o gostovanju krajše od dveh let.

K 20. členu

Zaradi prenosa Direktive 2016/801/EU je treba dopolniti že obstoječe določbe 38. člena, ki se nanašajo na izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav ali visokega šolstva. V predlogu 5. člena se tako dodajo novi 38.a, 38.b, 38.c in 38.č člen.

Z 38.a členom se prenašajo določbe Direktive 2016/801/EU v delu, ki na novo ureja mobilnost tujih raziskovalcev znotraj držav članic EU. V predlogu tega člena se ureja kratkotrajna premestitev raziskovalca iz raziskovalne organizacije v eni izmed držav članic EU, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, v raziskovalno organizacijo v Republiki Sloveniji, v kateri bo tujec v obdobju do 180 dni opravljal del svojega raziskovanja. Pogoji, katerih izpolnjevanje se zahteva za kratkotrajno premestitev, se bistveno ne razlikujejo od pogojev, ki jih mora izpolnjevati imetnik enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, in so določeni v 45.č členu zakona. Tujec, ki mu je druga država članica EU izdala dovoljenje za

začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, lahko opravlja raziskovalno delo v raziskovalni organizaciji v Republiki Sloveniji, če s to organizacijo sklene sporazum o gostovanju, ima ustrezno zdravstveno zavarovanje, potni list in zadostna sredstva za preživljanje ter je sam ali ena izmed raziskovalnih organizacij obvestila pristojni organ v Republiki Sloveniji o nameravani premestitvi tujca v Republiko Slovenijo, pri čemer pri tujcu ne smejo obstajati zavrnilni razlogi na podlagi 55. člena ZTuj-2. V skladu z Direktivo 2016/801/EU in predlogom 38.a člena ZTuj-2 se za kratkotrajno premestitev šteje 180-dnevno obdobje v katerem koli 360-dnevnem obdobju premestitve, v času prebivanja in opravljanja raziskovalnega dela v državi pa mora biti dovoljenje za začasno prebivanje za opravljanje raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica EU, veljavno ves čas. Če bi pristojni organ Republike Slovenije premestitvi nasprotoval, je določeno, da pritožba zoper zavrnitev kratkotrajne premestitve ne zadrži izvršitve in tudi ni potrebna posebna odločba o odpovedi prebivanja, če je tujec že vstopil v državo, saj tujec vse svoje pravice uveljavlja v državi članici EU, ki je prva izdala dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela.

Z določbo novega šestega odstavka se ureja vstop raziskovalcev, ki bodo v Republiko Slovenijo kratkotrajno premeščeni iz države članice EU, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti (na primer Hrvaška). V skladu z Direktivo 2016/801/EU se določa, da morajo ti tujci pri vstopu v Republiko Slovenijo poleg veljavnega dovoljenja za začasno prebivanje in veljavne potne listine predložiti tudi kopijo uradnega obvestila o nameravani premestitvi tujca.

Z 38.b členom se ureja izdaja dovoljenja za začasno prebivanje za tuje raziskovalce, ki prihajajo v Republiko Slovenijo v slovensko raziskovalno organizacijo, v okviru dolgotrajne premestitve, to je premestitve za obdobje, daljše od 180 dni v 360-dnevnem obdobju. Tujec lahko vstopi in opravlja raziskovalno delo na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica EU, v 30 dneh od dneva vstopa v državo pa mora zaprositi za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela v Republiki Sloveniji, pri čemer mora imeti veljavno dovoljenje za prebivanje, ki ga je prva izdala druga država članica EU, kar je zahteva Direktive 2016/801/EU (točka d. drugega odstavka 29. člena). Za pridobitev dovoljenja zaradi dolgotrajne premestitve mora tujec izpolnjevati pogoje, določene v predlogu tega člena. Enako kot pri kratkotrajnih premestitvah se v predlogu osmega odstavka ureja vstop tistih raziskovalcev, ki bodo dolgotrajno premeščeni v Republiko Slovenijo iz države članice EU, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti (ob vstopu bodo morali poleg dovoljenja za prebivanje in veljavnega potnega lista predložiti tudi sporazum o gostovanju, iz katerega bosta razvidna datum nastopa dolgotrajne premestitve in njeno trajanje).

Predlog 38.c člena ureja izdajo dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca, in sicer se s predlogom urejajo tri situacije.

V skladu z določbo prvega odstavka tega člena se ureja izdaja dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca, ki v Republiki Sloveniji pridobi dovoljenje za prebivanje iz naslova opravljanja raziskovalnega dela. Za njegovega družinskega člana se v tem primeru uporabljajo določbe 47. člena ZTuj-2, ki določajo pogoje za združitev družine tujca, ki ima v Republiki Sloveniji izdano dovoljenje za prebivanje. Glede na to, da v tem primeru gre za družinskega člana raziskovalca, izdaja dovoljenja za začasno prebivanje družinskemu članu raziskovalca ni vezana na čas prebivanja tujca (sponzorja oziroma raziskovalca) v Republiki Sloveniji, kot določa že obstoječi 47. člen.

Z določbo drugega odstavka tega člena se ureja izdaja dovoljenja za prebivanje za družinskega člana tujca, ki je imetnik dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela,

izdanega v Republiki Sloveniji na podlagi 38.b člena tega zakona, torej zaradi dolgotrajne premestitve. Gre za urejanje situacij, ko ima raziskovalec v drugi državi članici EU izdano dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, v Republiki Sloveniji pa bo izvajal dolgotrajno premestitev, pri čemer se mu bo pridružil njegov družinski član, ki je z njim v prvi državi članici tudi prebival. V skladu s predlogom določbe se za takega družinskega člana smiselno uporabljajo določbe že veljavnega 42. člena ZTuj-2, ki ureja družinske člane imetnikov modre karte EU, ki ga spremljajo oziroma se mu pridružijo, pri čemer se dodatno določa, da se te določbe uporabijo, če s tem zakonom ni drugače določeno. Drugačna določitev je določena v tretjem odstavku tega člena, kjer so določeni razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja za družinskega člana raziskovalca v primeru dolgotrajne premestitve ter v sedmem odstavku tega člena, ki določa izdajo dovoljenja za prebivanje.

S predlogom določbe četrtega odstavka tega člena se ureja tretja možna situacija, in sicer primer, ko gre za družinskega člana tujca, ki je imetnik dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, ki ga je prva izdala druga država članica EU, in ki v Republiki Sloveniji izvaja kratkotrajno premestitev. Gre za primere, ko ima raziskovalec v drugi državi članici EU izdano dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela, v Republiki Sloveniji pa bo izvajal kratkotrajno premestitev, pri čemer se mu bo za obdobje njegove kratkotrajne premestitve pridružil njegov družinski član, ki je z njim prebival v prvi državi članici. Glede na to, da gre za kratkoročno mobilnost družinskega člana na podlagi uradnega obvestila, po vzoru določbe 38.a člena zakona, za družinskega člana ni predvidena izdaja dovoljenja za prebivanje.

V skladu z določbo osmega odstavka tega člena se določa obveznost istočasne obravnave vlog, če so prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela (38. in 38.b člen) in prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje družinskih članov raziskovalcev vložene istočasno.

V devetem odstavku se ureja vstop družinskih članov raziskovalca, ki prihajajo iz države članice EU, ki schengenskega pravnega reda ne uporablja v celoti.

Direktiva 2016/801/EU državam članicam nalaga, da tujcu, ki je v državi članici zaključil raziskovalno delo omogočijo, da ostane v državi zaradi iskanja zaposlitve ali samozaposlitve. Predlog 38.č člena ureja izdajo nadaljnjega enotnega dovoljenja za začasno prebivanje raziskovalcu, ki je v Republiki Sloveniji zaključil raziskovalno delo in se želi zaposliti ali samozaposliti. To z drugimi besedami pomeni, da želi tujec po formalnem zaključku raziskovalnega dela in prenehanju statusa raziskovalca nadaljevati svoje prebivanje v Republiki Sloveniji in se vključiti na slovenski trg dela. Glede na to, da takemu tujcu preneha status raziskovalca, to dejstvo vpliva na obseg njegovega dostopa do slovenskega trga dela. V skladu s tem se takega tujca ne more več obravnavati v skladu s 5. členom ZZSDT, ampak v skladu s 7., 12. in 14. členom ZZSDT. Enotno dovoljenje za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve oziroma samozaposlitve se izda z veljavnostjo devetih mesecev, ob pogoju, da ima tujec v tem času zagotovljena zadostna sredstva za preživljanje, ustrezno zdravstveno zavarovanje, da je izdano soglasje Zavoda RS za zaposlovanje k izdaji enotnega dovoljenja in da ne predstavlja nevarnosti za javni red in varnost države. Za enako časovno obdobje pa se lahko podaljša tudi dovoljenje za začasno prebivanje njegovim družinskim članom, če so seveda še vedno izpolnjeni pogoji za izdajo oziroma podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca.

S predlogom tretjega odstavka tega člena se urejajo situacije, ko je tujec že vložil vlogo za izdajo nadaljnjega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve, ki jo mora v skladu s predlogom člena vložiti najmanj 30 dni pred iztekom veljavnega dovoljenja za prebivanje, dokazilo o zaključku

raziskovalnega dela pa še ni na voljo (tujec je zaključil raziskavo, potrdila pa raziskovalna organizacija še ni izdala). V teh primerih mora upravna enota dati tujcu primeren rok za dopolnitev vloge.

K 21. členu

Dopolnitev je delno redakcijska, saj se z njo izenačujejo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje oziroma zavrnitev izdaje modre karte EU tudi zaradi ugotovitve, da so dokazila, priložena prošnji za izdajo modre karte EU ponarejena ali prirejena.

Z dopolnitvijo prvega odstavka se konkretnije določa, kaj se šteje kot ustrezno zdravstveno zavarovanje, ki ga mora tujec, kot enega izmed osnovnih pogojev, izkazati v postopku pridobitve dovoljenja za prebivanje.

K 22. členu

S spremembo prvega odstavka, v skladu s katero delodajalec v postopku oddajanja dokazil v postopku dopolnitve prošenj za izdajo enotnega dovoljenja ne bo potreboval pooblastila tujca, se sledi namenu poenostavitve oziroma ekonomičnosti postopka izdaje ali podaljšanja enotnih dovoljenj za prebivanje in modre karte EU.

Sprememba četrtega odstavka je redakcijska. Prvi odstavek 40. člena določa, da prošnjo lahko vloži tujec sam ali njegov delodajalec, zato je treba, s spremembo četrtega odstavka, tudi delodajalcu omogočiti, da skupaj s prošnjo priloži tudi ustrezna dokazila o izpolnjevanju pogojev za izdajo modre karte EU.

K 23. členu

Z novim 44. členom se delno na novo ureja izdaja dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija, kar je posledica prenosa določb Direktive 2016/801/EU.

V prvem odstavku se zaradi večje jasnosti določbe in uskladitve terminologije s predpisi, ki urejajo sistem izobraževanja v Republiki Sloveniji, pojem študija in drugih oblik izobraževanja nadomesti s sklicem na sprejem v javno veljavne izobraževalne ali študijske programe, ki zajemajo tako osnovnošolsko (tudi izobraževanje odraslih v osnovnih šolah za odrasle in na ljudskih univerzah), srednješolsko in višješolsko oziroma visokošolsko izobraževanje (ki zajema izobraževanje na univerzah, fakultetah, umetniških akademijah ali visokih strokovnih šolah v Republiki Sloveniji), pri čemer morajo biti višješolski in visokošolski zavodi vpisani v evidencah višješolskih in visokošolskih zavodov in študijskih programov v informacijskem sistemu eVŠ in CEUVIZ prav tako pa morajo biti tudi študijski programi, v katere se vpisuje tujec, vpisani v evidenco študijskih programov eVŠ. Ukinja se tudi dosedanja določba prvega odstavka, v skladu s katero je lahko tujec zadostna sredstva za preživljanje izkazoval zgolj s pisno izjavo staršev, ki so ga po pravu države, katere državljan je, dolžni preživljati. V skladu z zavezo Direktive 2016/801/EU (7. člen, splošni pogoji za sprejem), mora namreč tujec v postopku izkazati, da ima zadostna sredstva za preživljanje, ne da bi bremenil sistem socialne varnosti države članice in zadostna sredstva za stroške povratka, pri čemer direktiva določa, kaj se lahko šteje kot dokaz o zadostnih sredstvih za preživljanje. V skladu z navedenim se dokazila, s katerimi lahko študent izkazuje zadostna sredstva za preživljanje izenačujejo z dokazili, s katerimi lahko izkazujejo zadostna sredstva tudi drugi tujci, ki v skladu z ZTuj-2 zaprosijo za izdajo dovoljenja za prebivanje po drugih pravnih podlagah (z dokazili, ki so navedena v 33. in 36. členu ZTuj-2).

Glede na spremembe, določene v prvem odstavku, se smiselno spreminjajo tudi drugi do peti odstavek 44. člena.

V četrtem odstavku se po vzoru določbe 38. člena na novo določa možnost vložitve prošnje za izdajo dovoljenja zaradi študija tudi s strani izobraževalne organizacije, ki lahko za tujca, ki prihaja v Republiko Slovenijo zaradi študija, izobraževanja in drugih namenov, določenih v prvem odstavku 44. člena, vložijo prošnjo pri pristojni upravni enoti ali diplomatskem in konzularnem predstavništvu Republike Slovenije v tujini. Hkrati se za izobraževalno organizacijo določa tudi možnost vlaganja dopolnitev k prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje zaradi študija, brez posebnega pooblastila tujca.

Z novim osmim odstavkom se določa oblika izdaje dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija, ki se izda v obliki biometrične izkaznice iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »študent«. V skladu z Direktivo 2016/801/EU je dodatno treba tudi določiti, da se za tujca, ki bo prišel na študij v Republiko Slovenijo v okviru posebnega programa EU ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali na podlagi sporazuma, sklenjenega med dvema ali več priznanimi visokošolskimi zavodi, v opombi kartice navede tudi ta posebni program ali sporazum, oziroma v primeru, da je naziv programa ali sporazuma preširok za zapis na kratici, kratice držav članic, med katerimi je sporazum sklenjen.

Z devetim odstavkom se prenaša zaveza iz Direktive 2016/801/EU, v skladu s katero se dovoljenja zaradi študija tujcem, ki v Republiki Sloveniji študirajo v okviru posebnega programa EU ali večstranskih programov, ki vključujejo ukrepe za spodbujanje mobilnosti, ali na podlagi sporazuma med dvema ali več visokošolskimi zavodi, izdajo z veljavnostjo dveh let oziroma za čas trajanja študija, če je ta krajši.

K 24. členu

Zaradi prenosa Direktive 2016/801/EU se dodata nova 44.a in 44.b člen, dodatno pa se zaradi namena izdaje dovoljenj za prebivanje zaradi opravljanja prostovoljskega dela in pripravništva dodajata tudi nova 44.c in 44.d člen.

S predlogom 44.a člena se prenaša z Direktivo 2016/801/EU vzpostavljen modificiran sistem mobilnosti za tiste tujce, ki so znotraj EU vključeni v programe za spodbujanje mobilnosti ali izvajajo mobilnost v okviru sporazumov med dvema ali več visokošolskimi zavodi. Iz predloga tega člena izhaja, da tujec, ki mu je dovoljenje za začasno prebivanje prva izdala druga članica EU, lahko v Republiko Slovenijo vstopi in tukaj opravi del študija, in sicer v trajanju največ 360 dni, če pristojni organ v Republiki Sloveniji temu ne nasprotuje in ima tujec za ves čas prebivanja v državi veljavno dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija, ki ga je prva izdala druga država članica EU, ter izpolnjuje ostale pogoje, določene v predlogu tega člena. Uradno obvestilo, s katerim obvestitelj seznanjen pristojni organ v Republiki Sloveniji o nameri tujca, da bo del študija opravil v Republiki Sloveniji, mora biti posredovano pristojnemu organu pred vstopom tujca v Republiko Slovenijo. Če pa tujec ni vključen v programe za spodbujanje mobilnosti znotraj EU ali v sporazume med visokošolskimi zavodi in želi del študija opraviti v Republiki Sloveniji, mora zaprositi za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija, kot to določa predlog novega 44. člena.

V 44.b členu se enako kot raziskovalcem, tudi tujim študentom omogoča, da tujec po končanem študiju izrabijo pravico do iskanja zaposlitve ali samozaposlitve. Predlog člena sledi ureditvi za tuje raziskovalce iz predloga 38.č člena. Tujec mora v času iskanja zaposlitve v Republiki Sloveniji izpolnjevati splošne pogoje za izdajo dovoljenja za prebivanje, pridobiti soglasje pristojnega organa

za podajo soglasja k enotnemu dovoljenju ter izkazati, da je v zadnjih dveh letih pred odločanjem pristojnega organa o prošnji zaključil višješolski oziroma visokošolski študij v Republiki Sloveniji.

S predlogom tretjega odstavka tega člena se urejajo situacije, ko je tujec že vložil vlogo za izdajo nadaljnega dovoljenja za prebivanje zaradi iskanja zaposlitve, ki jo mora v skladu s predlogom tega člena vložiti najmanj 30 dni pred iztekom veljavnega dovoljenja za prebivanje, dokazilo o zaključku študija pa še ni na voljo (tujec je zaključil študij in opravil zagovor diplomske naloge, potrdila pa univerza še ni izdala). V teh primerih mora upravna enota dati tujcu primeren rok za dopolnitev vloge.

Predlog 44.c člena sledi določbam Direktive 2016/801/EU, ki urejajo ponovni sprejem. Raziskovalcem, njihovim družinskim članom in študentom, ki so imeli v Republiki Sloveniji izdano dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela ali študija oziroma so imeli izdano dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca na podlagi določbe prvega odstavka 38.c člena in v drugi državi članici dovoljenja za prebivanje v okviru izvajanja mobilnosti oziroma spremstva družinskih članov niso pridobili, njihovo dovoljenje za prebivanje, izdano v Republiki Sloveniji, pa je poteklo, se s predlogom prvega in drugega odstavka tega člena omogoča vstop v državo brez formalnosti.

Prav tako se raziskovalcem, njihovim družinskim članom in študentom, ki so imeli v Republiki Sloveniji izdano dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela ali študija oziroma so imeli izdano dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca na podlagi določbe prvega odstavka 38.c člena, s predlogom tretjega odstavka tega člena omogoča ponovni vstop v državo brez formalnosti, tudi v primeru, ko v drugi državi članici že izvajajo kratkotrajno ali dolgotrajno premestitev, torej ko je bila njihova premestitev s strani druge države članice EU odobrena, vendar zaradi razlogov, ki se pojavijo po nastopu kratkotrajne ali dolgotrajne premestitve (na primer dovoljenje za prebivanje, izdano v Republiki Sloveniji, ki je podlaga za izvajanje mobilnosti v drugi državi članici EU, je bilo v času izvajanja mobilnosti razveljavljeno ali je prenehalo iz drugih razlogov), pogoji za izvajanje mobilnosti niso več izpolnjeni.

S predlogom četrtega odstavka tega člena se za nekdanje imetnike dovoljenja za začasno prebivanje iz namena opravljanja raziskovalnega dela ali študija in družinske člane raziskovalca določa, da morajo najpozneje v petih dneh od ponovnega vstopa v državo zaprositi za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje iz katerega koli namena, po ZTuj-2.

V 44.č členu se ureja nov namen izdaje dovoljenja za prebivanje in sicer izdaja dovoljenja za začasno prebivanje za namen opravljanja prostovoljskega dela, kot posledica prenosa Direktive 2016/801/EU. Tujcu, ki bo želel prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja prostovoljskega dela bo pristojni organ lahko izdal dovoljenje za začasno prebivanje, če bo imel tujec sklenjen dogovor o prostovoljskem delu s prostovoljsko organizacijo ali organizacijo s prostovoljskim programom in bo izpolnjeval tudi ostale pogoje po ZTuj-2 za izdajo dovoljenja za prebivanje. Kot dokaz o izpolnjevanju pogoja zadostnih sredstev za preživljanje se bodo pri prostovoljcih upoštevala tudi sredstva prejeta na podlagi žepnine, določene v dogovoru o prostovoljskem delu.

Prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje za namen opravljanja prostovoljskega dela bo lahko vložil tujec, prostovoljska organizacija ali organizacija s prostovoljskim programom. Prvo dovoljenje za prebivanje se bo izdalo za čas opravljanja prostovoljskega dela, vendar ne več kot za eno leto, z možnostjo podaljšanja z veljavnostjo do enega leta v primeru, da je dogovor o opravljanju prostovoljskega dela sklenjen za obdobje, daljše od enega leta.

Predlog določb četrtega do sedmega odstavka zagotavlja tudi možnost izvajanja uredbe EU o

programu Evropske solidarnostne enote, ki je v letu 2018 nadomestila program Evropska prostovoljska služba, ki se je pred tem izvajal v okviru programa Erasmus+. Program Evropske solidarnostne enote pomeni nadgradnjo programa Evropska prostovoljska služba, predvsem v delu, ki se nanaša na potencialne prijavitelje. Pri programu Evropske solidarnostne enote so namreč zajeti tudi javni zavodi (in javne službe, ki jih izvajajo) ter podjetja.

V 44.d členu se določa nov namen izdaje enotnega dovoljenja za prebivanje in sicer izdaja enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi opravljanja pripravništva, kot posledica prenosa Direktive 2016/801/EU.

Tujcu, ki bo želel prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja pripravništva, bo pristojni organ lahko izdal enotno dovoljenje za prebivanje, če bo v postopku izdano soglasje Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje k izdaji enotnega dovoljenja (v postopku izdaje soglasja bo pristojni organ med drugim preverjal ali ima tujec sklenjeno pogodbo o zaposlitvi ali pogodbo civilnega prava z delodajalcem oziroma naročnikom dela, ali je predložil dokazila o stopnji visokošolske izobrazbe, pridobljene v dveh letih pred dnevom vložitve prošnje oziroma dokazilo o vpisu na študij, ki mu omogoča pridobitev visokošolske izobrazbe, in ali morebiti obstajajo zavrnilni razlogi na podlagi drugega odstavka 20. člena Direktive 2016/801/EU) in če bo izpolnjeval tudi ostale pogoje po ZTuj-2 za izdajo dovoljenja za prebivanje. Kot dokaz o izpolnjevanju pogoja zadostnih sredstev za preživljanje se bodo pri pripravnikih upoštevala tudi sredstva ki jih prejme delodajalec in jih nameni tujcu.

Prošnjo za izdajo enotnega dovoljenja za prebivanje zaradi opravljanja pripravništva bo lahko vložil tujec ali njegov delodajalec oziroma naročnik dela. Prvo enotno dovoljenje za prebivanje se bo izdalo za čas opravljanja pripravništva, vendar ne več kot za eno leto.

K 25. členu

S predlagano dopolnitvijo se konkretnije določa, kaj se šteje kot ustrezno zdravstveno zavarovanje, ki ga mora tujec, kot enega izmed osnovnih pogojev, izkazati v postopku pridobitve dovoljenja za prebivanje

K 26. členu

Predlog spremembe je delno redakcijski, delno vsebinski. Vsebinsko se dodaja sklic na obveščanje pristojnega organa preko nacionalne kontaktne točke, katere naloga je, da o odločitvah o odobritvah/zavrnitvah mobilnosti obvešča tudi pristojni organ države članice EU, ki je tujcu prvi izdal dovoljenje za prebivanje.

K 27. členu

S predlogom dopolnitve se dopolnjuje besedilo 45.d člena, ki ureja dolgotrajno premestitev oseb znotraj gospodarsko povezanih družb. Če tujcu, ki je že kratkotrajno premeščen, še ni poteklo dovoljeno obdobje prebivanja in dela na podlagi kratkotrajne premestitve, to ne more biti razlog za zavrnitev izdaje enotnega dovoljenja za dolgotrajno premestitev, temveč je lahko v skladu z določbami Direktive 2014/66/EU razlog, da se tujcu ne dovoli opravljanje dela v času odločanja o prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za dolgotrajno premestitev. Navedeni razlog se črta kot zavrnilni in se dodaja v prvi odstavek 45.d člena.

Glede na to, da dopolnitev določbe 86. člena zakona določa vzpostavitev nacionalne kontaktne

točke, delujoče v okviru ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, za izmenjavo informacij v zvezi s kratkotrajnimi in dolgotrajnim premestitvami tujcev, se v sedmem odstavku kot pristojni organ za obveščanje določi organ (upravna enota), ki preko nacionalne kontaktne točke, delujoče v okviru ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, izvaja postopke obveščanja.

Z dopolnitvijo sedmega odstavka se dodatno določa, komu se vroča odločba pristojnega organa Republike Slovenije, s katero se dolgotrajna premestitev tujca v Republiko Slovenijo zavrne, kar do zdaj ni bilo določeno.

K 28. členu

S predlogom spremembe prvega odstavka se obdobje, po katerem tujec v Republiki Sloveniji pridobi pravico do združitve družine, podaljšuje iz enega na dve leti. Predlagana ureditev je v skladu z ureditvijo na ravni Evropske unije, in sicer Direktivo 2003/86/ES o pravici do združitve družine, ki določa, da lahko države članice od sponzorja zahtevajo, da na njihovem ozemlju zakonito prebiva največ dve leti, preden se mu lahko pridružijo družinski člani. Ključni razlogi za uvedbo dvoletnega pogoja med drugim izhajajo tudi iz dejstva, da je bil s strani policije v letih 2016 in 2017 zaznan porast števila zlorab na področju združevanja družine z namenom pridobivanja socialnih transferjev. Policija je v svojih problemskih poročilih leta 2016 in 2017 izpostavila število državljanov Kosova, ki združujejo svoje družine. V poročilu je posebej izpostavljena zloraba instituta združevanja družine tudi z namenom pridobivanja socialnih transferjev. Navedeni tujci, ki v zadnjih letih predstavljajo skoraj tretjinski delež vseh tujcev, ki so jim bila izdana prva dovoljenja za začasno prebivanje zaradi združevanja družine, s prikazovanjem lažnih dejstev oziroma zavajanja upravnega organa združujejo družine, v postopku podaljšanja dovoljenja za prebivanje pa zadostna sredstva za preživljanje dokazujejo s prejemi, do katerih so upravičeni na podlagi zakona, ki ureja družinske prejemke oziroma zakona, ki ureja uveljavljanje pravic do javnih sredstev. Z namenom, da si tujec v obdobju dveh let od prihoda v Republiko Slovenijo lahko zagotovi zadostna sredstva za preživljanje družinskih članov, brez izčrpanja socialnega sistema Republike Slovenije, je Ministrstvo za notranje zadeve predlagalo podaljšanje pogoja prebivanja za združitev družine iz enega na dve leti.

Zaradi prenosa Direktive 2016/801 se dodaja nova kategorija tujcev, ki jim bo omogočeno takojšnje združevanje družine in sicer je to raziskovalec, ki ima v Republiki Sloveniji izdano dovoljenje za prebivanje za raziskovalca zaradi dolgotrajne premestitve.

S predlogom se sledi načelu otrokove največje koristi v postopku združevanja družine brez predhodnega dvoletnega prebivanja tujca in veljavnosti njegovega dovoljenja za prebivanje, če imata oba starša ali skrbnik izdano dovoljenje za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji oziroma če ima dovoljenje za začasno prebivanje tisti izmed staršev, ki mu je otrok zaupan v varstvo in vzgojo, če starša ne živita skupaj, ali če ima otrok samo enega izmed staršev. Z novim šestim odstavkom se prav tako sledi načelu otrokove največje koristi v primeru, da otrokov starš vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje za mladoletnega neporočenega otroka v Republiki Sloveniji. V tem primeru se določa, da lahko otrok poda prstne odtise pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, ki mu dovoljenje za prebivanje tudi vroči.

S predlagano dopolnitvijo petega odstavka 47. člena se na novo uvaja pogoj znanja slovenskega jezika za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje zaradi združitve družine za polnoletne družinske člane in sicer na vstopni ravni (A1 po Skupnem evropskem jezikovnem okviru), to je stopnji, na kateri se preprosto sporazumeva v vsakodnevnih situacijah, povezanih z uresničevanjem konkretnih potreb. Razlog za uvedbo tega pogoja je dejstvo, da se tujec, ki ima izdano prvo dovoljenje za začasno prebivanje, v okviru integracijskih ukrepov čim prej učinkovito vključi v

družbeno in socialno življenje. Tudi ureditev tega področja v drugih državah članicah EU kaže, da nekatere države članice EU zahtevajo pogoj osnovnega znanja jezika za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje in izdajo dovoljenja za stalno prebivanje. Na podlagi izvedene primerjalne analize, v katero je bilo zajetih dvanajst držav članic EU, je namreč razvidno, da večina držav članic ne zahteva znanja jezika za vstop tujca na ozemlje države, ta pogoj pa se zahteva za podaljšanje dovoljenja za prebivanje, ki se večinoma opravi v tako imenovani integracijski fazi v obdobju od enega do treh let po pridobitvi prvega dovoljenja za prebivanje (Avstrija, Estonija, Francija, Italija in Nizozemska), pri čemer večina držav članic EU zahteva znanje jezika kot pogoj za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje na podlagi petletnega neprekinjenega prebivanja v državi (Avstrija, Hrvaška, Estonija, Francija, Italija, Nizozemska in Portugalska). Za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje države članice v večini zahtevajo stopnjo znanja A1 ali A2 po CEFR (Common European Framework of Reference - Skupni evropski jezikovni okvir). Tej ureditvi sledi tudi predlog te določbe.

Predlagana dopolnitev petega odstavka določa tudi izjeme, ko se šteje, da polnoletni družinski član izpolnjuje pogoj znanja slovenskega jezika in sicer, če je sprejet v javno veljavne izobraževalne ali študijske programe v Republiki Sloveniji, ki se izvajajo v slovenskem jeziku ali je končal šolanje na katerikoli stopnji v Republiki Sloveniji, ali je končal osnovno ali srednjo šolo s slovenskim učnim jezikom na območjih, na katerih živijo pripadniki avtohtone slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah ali če je starejši od 60 let in zakonito prebiva v Republiki Sloveniji najmanj 15 let pred vložitvijo prošnje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, pa tudi ko gre za predčasno združevanje družinskih članov ali združevanje polnoletnih družinskih članov ob obstoju posebnih okoliščin, ki govorijo v prid združitvi družine, v primeru, ko zaradi okvar zdravja, ki onemogočajo vsakdanje sporazumevanje, tujec ni sposoben opraviti izpita v zahtevani obliki. Prav tako je urejena situacija, ko je tujec nepismen, pri čemer v tem primeru zadostuje oprava izpita le iz govornega sporazumevanja za vsakdanjo rabo.

K 29. členu

S spremembo tretjega odstavka se na novo določa, da se družinske vezi in istovetnost družinskih članov izkazujejo z listinskimi dokazi, če jih stranka lahko pridobi in ne le v primeru, če jih stranka ima (poseduje). Veljavni ZTuj-2 v tretjem odstavku 47.a člena in tretjem odstavku 47.b člena določa, da mora begunec oziroma oseba s priznano subsidiarno zaščito v Republiki Sloveniji prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje priložiti listinske dokaze, ki izkazujejo družinsko vez in istovetnost družinskih članov. Organ je od begunca oziroma osebe s subsidiarno zaščito v Republiki Sloveniji načeloma upravičen zahtevati predložitev dokumentov, ki jih izdajajo pristojni organi izvirne države, vendar mora v primeru njihove ne-predložitve zahtevati pojasnila o razlogih za to. Za dokazovanje istovetnosti družinskih članov begunca in družinskih vezi ne morejo veljati enako stroga pravila kot za druge tujce, ki uveljavljajo pravico do združitve družine. Upoštevati je treba tudi subjektivne okoliščine begunca in družinskega člana, ki lahko vplivajo na pridobitev listin. Če te listine niso predložene, je treba od begunca zahtevati pojasnila in predložitev morebitnih drugih dokazov.

Predlagana dopolnitev šestega odstavka temelji na določbah Zakona o upravnih taksah (10.a točka prvega odstavka 24. člena), na podlagi katerih so tujci s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji oproščeni plačila taks v postopkih izdaje dovoljenja za stalno ali začasno prebivanje družinskim članom. V skladu z Zakonom o mednarodni zaščiti je oseba s priznano mednarodno zaščito poleg plačila upravne takse oproščena tudi plačila stroškov tiskovine za izkaznico dovoljenja za prebivanje, izdane kot samostojna listina. S predlagano dopolnitvijo določb, ki urejajo izdajo dovoljenja za prebivanje družinskim članom begunca ali osebe s priznano subsidiarno zaščito je določeno, da je begunec oziroma oseba s priznano subsidiarno zaščito oproščena plačila tiskovine, to je izkaznice, v obliki katere se družinskemu članu dovoljenje izda tako, kot je plačila tiskovine v

postopku priznanja mednarodne zaščite oproščen tudi begunec oziroma oseba s priznано subsidiarno zaščito (to je oseba, ki ji je priznana pravica do združitve družine). V postopkih izdaje dovoljenja za prebivanje družinskim članom osebe s priznано mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, ki je mladoletnik brez spremstva, organ, pristojen za izdajo dovoljenja za prebivanje, v skladu z načelom otrokove koristi skrbi za korist mladoletnika brez spremstva. V predlogu zakona je zato dodan nov razlog za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje družinskemu članu mladoletnika brez spremstva. Na novo je določeno, da se dovoljenje za prebivanje družinskemu članu ne izda, če se v postopku ugotovi, da združitev z njim ni v mladoletnikovo korist oziroma da bi bil mladoletnik zaradi združitve lahko ogrožen. Navedeno pristojni organ ugotovi na podlagi okoliščin, ki so obstajale pred prihodom mladoletnika brez spremstva v Republiko Slovenijo (v kakšnih razmerah je mladoletnik prebival, kakšen je bil odnos z družinskim članom, s katerim naj bi se združil) in na podlagi ocene vpliva skupnega življenja na mladoletnikovo telesno in duševno zdravje in njegov razvoj. Pri ugotavljanju slednjega pa pristojni organ upošteva tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo. V predlogu zakona je določeno, da v primeru, ko organ, pristojen za izdajo dovoljenja za prebivanje, podvomi, ali bo združitev mladoletnika brez spremstva z družinskim članom, za katerega je vložena prošnja za izdajo dovoljenja za prebivanje, v mladoletnikovo korist, o tem pridobi tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo.

Veljavni ZTuj-2 v devetem odstavku 47.a člena določa, da izdano dovoljenje za stalno prebivanje družinskemu članu begunca, ki še ne prebiva v Republiki Sloveniji, vroči diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini. Navedena ureditev se je v praksi izkazala za pomanjkljivo. Veliko družinskih članov beguncev, ki jim je bilo izdano dovoljenje za stalno prebivanje, je namreč iz držav, v katerih Republika Slovenija nima diplomatskega predstavništva ali konzulata, kar povzroča težave pri vročanju organu, pristojnemu za izdajo dovoljenja, predvsem pa strankam. Zato je predlagana dopolnitev določbe, ki ureja vročanje izdanega dovoljenja. Predlagano je, da lahko v primeru, ko vročitev pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ni mogoča, izdano dovoljenje za prebivanje vroči mednarodna organizacija, ki deluje na področju migracij (v praksi bosta to predvsem IOM ali UNHCR). Preko navedenih organizacij se v skladu s tretjim odstavkom 47.a člena veljavnega ZTuj-2, kadar je glede na ugotovitve v postopku to potrebno, že preverjajo tudi družinske vezi med beguncem in družinskim članom. Vročitev bo preko mednarodne organizacije, ki deluje na področju migracij, izvedena v soglasju z beguncem, ki bo tudi kril stroške vročitve.

K 30. členu

S spremembo tretjega odstavka 47.b člena se na novo določa, da se izkazovanje družinskih vezi izkazuje z listinskimi dokazi, če jih stranka lahko pridobi in ne le v primeru, če jih stranka ima (poseduje).

S predlogom dopolnitve šestega odstavka se glede na to, da v postopkih izdaje dovoljenja za prebivanje družinskim članom osebe s priznано mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, ki je mladoletnik brez spremstva, organ, pristojen za izdajo dovoljenja za prebivanje, v skladu z načelom otrokove koristi skrbi za korist mladoletnika brez spremstva, dodaja nov razlog za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje družinskemu članu mladoletnika brez spremstva. Na novo je določeno, da se dovoljenje za prebivanje družinskemu članu ne izda, če se v postopku ugotovi, da združitev z njim ni v mladoletnikovo korist oziroma da bi bil mladoletnik zaradi združitve lahko ogrožen. Navedeno pristojni organ ugotovi na podlagi okoliščin, ki so obstajale pred prihodom mladoletnika brez spremstva v Republiko Slovenijo (v kakšnih razmerah je mladoletnik prebival, kakšen je bil odnos z družinskim članom, s katerim naj bi se združil) in na podlagi ocene vpliva skupnega življenja na mladoletnikovo telesno in duševno zdravje in njegov razvoj. Pri ugotavljanju slednjega pa pristojni

organ upošteva tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo. V predlogu zakona je določeno, da v primeru, ko organ, pristojen za izdajo dovoljenja za prebivanje, podvomi, ali bo združitve mladoletnika brez spremstva z družinskim članom, za katerega je vložena prošnja za izdajo dovoljenja za prebivanje, v mladoletnikovo korist, o tem pridobi tudi mnenje pristojnega centra za socialno delo.

Predlog dopolnitve devetega odstavka se nanaša na določbe Zakona o upravnih taksah (10.a točka prvega odstavka 24. člena), v skladu s katerimi so tujci s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji oproščeni plačila taks v postopkih izdaje dovoljenja za stalno ali začasno prebivanje družinskim članom. V skladu z Zakonom o mednarodni zaščiti je oseba s priznano mednarodno zaščito poleg plačila upravne takse oproščena tudi plačila stroškov tiskovine za izkaznico dovoljenja za prebivanje, izdane kot samostojna listina. S predlagano dopolnitvijo določb, ki urejajo izdajo dovoljenja za prebivanje družinskim članom begunca ali osebe s priznano subsidiarno zaščito je določeno, da je begunec oziroma oseba s priznano subsidiarno zaščito oproščena plačila tiskovine, to je izkaznice, v obliki katere se družinskemu članu izda dovoljenje, tako kot je plačila tiskovine v postopku priznanja mednarodne zaščite oproščen tudi begunec oziroma oseba s priznano subsidiarno zaščito (to je oseba, ki ji je priznana pravica do združitve družine) .

Veljavni ZTuj-2v devetem odstavku 47.b člena določa, da izdano dovoljenje za začasno prebivanje družinskemu članu osebe s priznano subsidiarno zaščito, ki še ne prebiva v Republiki Sloveniji, vroči diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini. Navedena ureditev pa se je v praksi izkazala za pomanjkljivo. Družinski člani oseb s priznano subsidiarno zaščito, ki jim je izdano dovoljenje za začasno prebivanje, so namreč tudi iz držav, v katerih Republika Slovenija nima diplomatskega predstavništva ali konzulata, kar pomeni težave pri vročanju organu, pristojnemu za izdajo dovoljenja, predvsem pa strankam. Zato je predlagana dopolnitev določbe, ki ureja vročanje izdanega dovoljenja. Predlagano je, da lahko v primeru, če vročitev pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ni mogoča, izdano dovoljenje za prebivanje vroči mednarodna organizacija, ki deluje na področju migracij (v praksi bosta to predvsem IOM ali UNHCR). Preko navedenih organizacij se v skladu s tretjim odstavkom 47.b člena veljavnega ZTuj-2, kadar je glede na ugotovitve v postopku to potrebno, že preverjajo tudi družinske vezi med osebo s priznano subsidiarno zaščito in družinskim članom. Vročitev bo preko mednarodne organizacije, ki deluje na področju migracij izvedena v soglasju z osebo s priznano subsidiarno zaščito.

K 31. členu

Dopolnitev je potrebna zaradi možnosti izdaje enotnega dovoljenja za napotnega delavca tujcu, ki ima v drugi državi članici priznan status rezidenta za daljši čas. Ob spremembi ZTuj-2 v letu 2014 so bili napoteni delavci izpuščeni iz kategorije, ki ima možnost pridobitve enotnega dovoljenja na podlagi določbe 48. člena ZTuj-2. Ta pomanjkljivost se s predlogom dopolnitve 48. člena zdaj odpravlja.

K 32. členu

Predlog novega 49.a člena uvaja pridobitev dovoljenja za prebivanje tudi za v tujini rojene otroke tujcev, ki imajo v Republiki Sloveniji priznano mednarodno zaščito. V praksi namreč prihaja do primerov, ko se družini s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji v času ko se nahajajo v tujini, rodi otrok. Po vrnitvi v Republiko Slovenijo nato pride do tega, da eden izmed staršev za otroka na pristojni upravni enoti vloži prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana po 47. členu ZTuj-2, saj glede na to, da otrok ni rojen v Republiki Sloveniji, upravna enota ne more po uradni dolžnosti začeti postopka za izdajo dovoljenja za prebivanje po 49. členu ZTuj-2. V postopku za izdajo dovoljenja za prebivanje po 47. členu ZTuj-2 pa je treba predložiti številna

dokazila iz matične države, ki jih starši ne morejo predložiti. Ti otroci se v Republiki Sloveniji posledično nahajajo brez urejenega statusa, kar da so pomeni tudi brez vseh pravic, predvsem brez zdravstvenega zavarovanja.

Na prošnjo otrokovega starša oziroma skrbnika se otroku (če v tem času ne pridobi državljanstva Republike Slovenije) izda dovoljenje za stalno prebivanje, če ima vsaj eden izmed staršev oziroma skrbnikov priznan status begunca v Republiki Sloveniji in prebiva v Republiki Sloveniji. Na prošnjo otrokovega starša oziroma skrbnika se dovoljenje za prebivanje izda tudi otroku tujca, ki ima priznan status subsidiarne zaščite v Republiki Sloveniji in prebiva v Republiki Sloveniji, vendar je v tem primeru upravičen samo do izdaje dovoljenja za začasno, ne pa dovoljenja za stalno prebivanje, saj bo veljavnost njegovega dovoljenja vezana na začasni status subsidiarne zaščite očeta, matere oziroma skrbnika.

Prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje je mogoče vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji v roku treh mesecev od vstopa otroka v Republiko Slovenijo.

Dodatno je določeno, da izdano dovoljenje iz tega člena velja od vročitve otrokovemu staršu oziroma skrbniku.

K 33. členu

Z dopolnitvijo prvega odstavka 50. člena se uvaja nov razlog, na podlagi katerega lahko policija žrtvi trgovine z ljudmi in žrtvi družinskega nasilja dovoli zadrževanje za čas 90 dni, in sicer obstoj osebnih okoliščin, ki utemeljujejo prebivanje žrtve v Republiki Sloveniji. Gre za prenos določb Istanbulske konvencije in določbe prvega odstavka 14. člena Konvencije Sveta Evrope o ukrepanju proti trgovini z ljudmi. V predlog niso vključene žrtve nezakonitega zaposlovanja, saj se v skladu z zakonom, ki ureja preprečevanje zaposlovanja in dela na črno, šteje, da je nezakonita zaposlitev državljana tretje države, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, kar pomeni, da tujec, ki je žrtev nezakonitega zaposlovanja že ob zaposlitvi na črno prebiva v Republiki Sloveniji nezakonito, zaradi česar pri njem ni smotno ugotavljati osebnih okoliščin, ki so privedle do tega statusa.

Posledično se z dopolnitvijo četrtega odstavka uvaja nov razlog, na podlagi katerega lahko žrtev trgovine z ljudmi in žrtev družinskega nasilja pridobita dovoljenje za začasno prebivanje, in sicer obstoj osebnih okoliščin, ki utemeljujejo prebivanje žrtve v Republiki Sloveniji. Gre za prenos določb Istanbulske konvencije in določbe prvega odstavka 14. člena Konvencije Sveta Evrope o ukrepanju proti trgovini z ljudmi.

Popravek šestega odstavka, pri katerem se iz zakonske določbe črta določba, da žrtev nezakonitega zaposlovanja v Republiki Sloveniji prebiva zakonito na drugi pravni podlagi je potrebna zaradi dejstva, da žrtev nezakonitega zaposlovanja v Republiki Sloveniji prebiva nezakonito (tako določa opredelitev pojma nezakonite zaposlitve iz 2. člena ZTuj-2).

Z dopolnitvijo sedmega odstavka se določa časovna veljavnost dovoljenja za prebivanje v primeru obstoja osebnih okoliščin.

K 34. členu

Z dopolnitvijo prvega odstavka 52. člena se za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje na novo uvaja pogoj znanja slovenskega jezika na osnovni ravni, in sicer za tiste tujce, ki v Republiki Sloveniji neprekinjeno zakonito prebivajo pet let (ta pogoj torej ne potrebujejo izpolnjevati tujci, katerim se lahko skladno z Zakonom o tujcih dovoljenje za stalno prebivanje izda pred potekom petletnega neprekinjenega zakonitega prebivanja v Republiki Sloveniji in sicer imetniku modre karte EU, ki je v

Republiki Sloveniji prebival zadnje dve leti pred vložitvijo prošnje, tujcu, katerega prebivanje je v interesu Republike Slovenije, družinskemu članu tujca, ki ima v Republiki Sloveniji dovoljenje za stalno prebivanje ali status begunca). Na podlagi izvedbe primerjalne analize, v katero je bilo zajetih 12 držav članic EU, je razvidno, da večina držav članic EU ne zahteva znanja jezika za vstop na ozemlje države, ta pogoj pa se zahteva za podaljšanje dovoljenja za prebivanje, ki se večinoma opravi v tako imenovani integracijski fazi (obdobje od enega do treh let po pridobitvi prvega dovoljenja za prebivanje (Avstrija, Estonija, Francija, Italija in Nizozemska), pri čemer večina držav članic zahteva znanje jezika kot pogoj za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje na podlagi petletnega neprekinjenega prebivanja v državi (Avstrija, Hrvaška, Estonija, Francija, Italija, Nizozemska in Portugalska). Za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje večina držav članic EU zahteva stopnjo znanja A2 ali B1 po CEFR. Ob dejstvu, da tujec pred izdajo dovoljenja za stalno prebivanje prebiva na ozemlju Republike Slovenije že pet let in da se ima v okviru integracijskih ukrepov možnost udeležiti brezplačnega tečaja slovenskega jezika, se s predlogom zahteva tudi pogoj znanja jezika na osnovni ravni za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje (stopnja zahtevnosti A2-B1 CEFR). Ob tem dodajamo, da je osnovno znanje slovenskega jezika tudi pogoj za pridobitev državljanstva Republike Slovenije. Nekatero evropske države imajo enak pogoj za stalno bivanje in državljanstvo (Estonija, Litva, Nizozemska in Združeno kraljestvo), nekatere pa za državljanstvo zahtevajo eno raven višje znanje jezika (Češka in Latvija). S predlogom se dodatno določa pristojni organ za opravo obveznih preizkusov znanja slovenskega jezika na osnovni ravni in sicer Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, Center za slovenščino kot drugi in tuji jezik, na katerem se opravljajo tudi izpiti na osnovni ravni iz znanja slovenskega jezika za pridobitev državljanstva Republike Slovenije. S tem se želi preprečiti morebitno ponarejanje dokazil o opravljenem izpitu, saj se bo izpit lahko opravljal zgolj v okviru Centra za slovenščino kot drugi in tuji jezik. Če pa bi tujec izpit opravil v okviru druge ustanove, je Center za slovenščino kot drugi in tuji jezik pristojen za verificiranje potrdil, v postopku pa se bodo priznavala samo dokazila, ki jih bo ustrezno verificirala Univerza v Ljubljani. S predlogom tega člena se nadalje urejajo tudi izjeme, ko se šteje, da je oseba izpit iz znanja slovenskega jezika opravila, kot tudi izjeme, za katere se šteje, da osebi tega pogoja ni treba izpolnjevati.

Predlog dopolnitve sedmega odstavka 52. člena je redakciji in ureja izdajo dovoljenja za stalno prebivanje z oznako rezidenta za daljši čas tudi za tiste tujce, ki jim je prenehal status mednarodne zaščite in tujce s priznanim statusom subsidiarne zaščite, ki niso vložili vloge za podaljšanje subsidiarne zaščite ali zahtevka za uvedbo ponovnega postopka, v skladu z določbami Zakona o mednarodni zaščiti.

K 35. členu

Z dopolnitvijo drugega odstavka 55. člena se na novo določa pristojnost davčnega organa, da na podlagi evidenc, ki jih vodi, po izdaji prvega dovoljenja za prebivanje (torej tudi v postopku podaljšanja dovoljenja za prebivanje) periodično ugotavlja, ali tujec, ki mu je bilo dovoljenje za prebivanje izdano, še vedno izpolnjuje pogoj zadostnih sredstev za preživljanje. S tem se želi pospešiti postopek preverjanja izpolnjevanja pogoja zadostnih sredstev za preživljanje v postopku po izdaji dovoljenja za prebivanje, saj ima davčni organ podatke, na podlagi katerih lahko to preverja, že zbrane v svojih evidencah, s čemer se pospeši postopek preverjanja izpolnjevanja tega pogoja (upravna enota namreč neposrednega dostopa do teh evidenc nima in podatke pridobiva po uradni dolžnosti). O svojih ugotovitvah nemudoma seznaniti pristojni organ, ki lahko na podlagi ugotovitev davčnega organa razveljavi že izdano dovoljenje za prebivanje. Z dopolnitvijo osmega odstavka pa se določa tudi način periodičnega preverjanja tega pogoja s strani davčnega organa.

Dopolnitev petega odstavka je redakcijska.

K 36. členu

Dopolnitev sedmega odstavka 56. člena je redakcijska (dodana je nova vrsta enotnega dovoljenja - opravljanje pripravništva - 44.d člen), zaradi česar je potrebna dopolnitev sedmega odstavka 56. člena.

V osmem odstavku se določilo dopolnjuje z navedbo glede obveznosti obveščanja o razveljavitvi dovoljenj za prebivanje pristojnega organa tiste države članice, ki je tujcu oziroma njegovemu družinskemu članu prva izdala dovoljenje za prebivanje zaradi premestitve znotraj gospodarske družbe. Obveščanje bo potekalo preko nacionalne kontaktne točke.

V predlaganem novem devetem odstavku se zaradi zahteve iz Direktive 2016/801/EU določa obveznost ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, da v primeru razveljavitve dovoljenj za prebivanje, izdanih na podlagi 38.b in 44.a člena tega zakona, in v primeru razveljavitve dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana raziskovalca, obvesti pristojni organ druge države članice, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje. Obvestitve so namreč potrebne v primerih, ko ti tuji izvajajo premestitve. Obvestitve se bodo izvajale preko mreže nacionalnih kontaktnih točk.

K 37. členu

Predlog glede črtanja četrte alineje prvega in tretjega odstavka je potreben zaradi težav v praksi, do katerih je prihajalo zaradi predmetne določbe. Do spremembe zakonodaje se ta težava rešuje z usmeritvami upravnim enotam.

Na podlagi Direktive 2014/66/EU in Direktive 2016/801 je vzpostavljena mreža nacionalnih kontaktnih točk, ki se medsebojno obveščajo o izdanih ali odvzetih enotnih dovoljenjih za osebe, premeščene znotraj gospodarskih družb in o izdanih oziroma odvzetih dovoljenjih za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalne dejavnosti ali študija v primeru mobilnosti teh tujcev. Zato je treba v zakonu določiti tudi, da enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, in dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela prenehata, če tujec v drugi državi članici pridobi enotno dovoljenje oziroma dovoljenje za začasno prebivanje iz istega razloga, kar velja tudi za njihove družinske člane. Enako velja za raziskovalce in njihove družinske člane, ter študente.

Z dopolnitvijo novega osmega odstavka in novim devetim odstavkom se dodatno določa obveznost obveščanja o prenehanju dovoljenj za prebivanje (oseb, premeščenih znotraj gospodarsko povezanih družb v primeru dolgotrajne premestitve in njihovih družinskih članov, raziskovalcev, ki so premeščeni na podlagi dolgotrajne premestitve in njihovih družinskih članov ter mobilnih študentov), in sicer se določa obveznost pristojnega organa v Republiki Sloveniji, da preko nacionalne kontaktne točke o prenehanju dovoljenj obvesti pristojni organ druge države članice EU, ki je tujcu prva izdala dovoljenje za prebivanje.

K 38. členu

Dosedanja ureditev izdaje izkaznic dovoljenj za stalno prebivanje ni predvidevala krajše veljavnosti izkaznic dovoljenj za stalno prebivanje za mladoletne tujce. V skladu z veljavno ureditvijo se je namreč tudi mladoletnim tujcem izdala izkaznica dovoljenja za stalno prebivanje z veljavnostjo deset let. Glede na to, da izkaznica dovoljenja za prebivanje vsebuje tudi fotografijo oziroma podobo obraza, ki je shranjena kot biometrični podatek na pomnilniškem mediju (drugi odstavek 58. člena

zakona) in ki naj kaže tujčevo pravo podobo (7. člen Pravilnika o načinu izdaje dovoljenja za prebivanje, načinu zajemanja prstnih odtisov in načinu označitve prenehanja dovoljenja za prebivanje, Uradni list RS, št. 62/15, 62/15 in 15/18), je treba prilagoditi tudi veljavnost izkaznic dovoljenj za stalno prebivanje za mladoletne tujce. Ureditev glede veljavnosti izkaznice dovoljenja za prebivanje sledi ureditvi izdaje osebne izkaznice mladoletnim državljanom Republike Slovenije, kot je določena v 9. členu Zakona o osebni izkaznici (Uradni list RS, št. 35/11).

Sprememba drugega odstavka je posledica Uredbe (EU) 2017/1954 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2017 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1030/2002 o enotni obliki dovoljenja za prebivanje za državljane tretjih držav, ki določa novo skupno obliko dovoljenj za prebivanje za državljane tretjih držav, s sodobnejšimi varnostnimi zaščitami.

Podzakonski akt iz šestega odstavka 58. člena, in sicer Pravilnik o načinu izdaje dovoljenja za prebivanje, načinu zajemanja prstnih odtisov in načinu označitve prenehanja dovoljenja za prebivanje, vsebuje tudi ceno izkaznice dovoljenja za prebivanje. Glede na to, da obveznost navedbe tega podatka do zdaj ni bila navedena v zakonu, je bilo treba z dopolnitvijo šestega odstavka naknadno urediti zakonsko podlago.

V postopkih izdaje dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje družinskim članom tujca, ki ima v Republiki Sloveniji priznano mednarodno zaščito, pogosto ni mogoč zajem prstnih odtisov družinskih članov, ker na primer Republika Slovenija v njihovi izvorni državi nima diplomatskega predstavništva ali konzulata, izpolnjeni pa so vsi pogoji za izdajo dovoljenja. Zato se s spremembo tretjega odstavka predlaga, da dovoljenje za prebivanje, ki se izda v obliki samostojne listine kot izkaznica, ne vsebuje prstnih odtisov oziroma da se izda brez prstnih odtisov, kadar zajem ni mogoč in se s tem družinskemu članu tudi omogoči vstop v Republiko Slovenijo. Določa pa se tudi, da mora družinski član v roku enega meseca po vstopu v Republiko Slovenijo dovoljenje, izdano brez prstnih odtisov, zamenjati na način, da pri Ministrstvu za notranje zadeve (ki je dovoljenje za prebivanje tudi izdalo) da prstna odtisa, ministrstvo pa mu izda novo dovoljenje za prebivanje oziroma izkaznico, ki vsebuje tudi prstne odtise. Dosedanja praksa je pokazala, da je izdaja samostojne listine z veljavnostjo 90 dni pogosto prekratko obdobje za vročitev dovoljenja za prebivanje družinskemu članu v njegovi matični državi in prihod družinskega člana v Republiko Slovenijo.

Glede novega četrtega odstavka pojasnjujemo, da se skladu s petim odstavkom 55. člena veljavnega ZTuj-2 prvo dovoljenje za začasno prebivanje zaradi združitve družine lahko izda tudi družinskemu članu, ki dejansko že živi v Republiki Sloveniji (kar je sicer v skladu s prvim odstavkom 55. člena razlog za zavrnitev izdaje dovoljenja), kadar obstajajo posebne okoliščine iz petega odstavka 55. člena (narava in trdnost družinskega razmerja, dolžina prebivanja družinskega člana v Republiki Sloveniji). Ker se ob upoštevanju navedenih okoliščin družinskemu članu dovoljenje izda, ni smiselno, da bi moral prstna odtisa dati na diplomatskem predstavništvu Republike Slovenije v tujini, zato je s predlagano dopolnitvijo določeno, da v takem primeru prstna odtisa da pri upravni enoti in da se mu na upravni enoti prvo dovoljenje za začasno prebivanje tudi vroči.

K 39. členu

Sprememba 59. člena odpravlja omejitev pri vročitvah kartice dovoljenja za prebivanje v primeru izgube. Izguba kartice se lahko zgodi v Republiki Sloveniji ali na potovanju v tujini, zaradi česar so trenutne omejitve v četrtem odstavku po nepotrebnem omejevale vročitev nove kartice. Ali bo novo kartico v primeru izgube vročilo diplomatsko konzularno predstavništvo v tujini ali pristojna upravna enota v Republiki Sloveniji, je bolje prilagoditi okoliščinam posameznega primera.

K 40. členu

Gre za redakcijsko spremembo in sicer se spreminja naslov poglavja.

K 41. členu

Primeri nezakonitega prebivanja, določeni v 60. členu, se vsebinsko ne spreminjajo, temveč se le pregledneje urejajo in vsebinsko ločujejo. Šteje se, da v Republiki Sloveniji nezakonito prebiva tujec, ki je v Republiko Slovenijo nedovoljeno vstopil, kar določa 12. člen zakona. Nadalje se šteje, da v Republiki Sloveniji nezakonito prebiva tujec, ki je brez dovoljenja za vstop, kot ga opredeljuje 8. člena zakona, oziroma prebiva brez dovoljenja (dovoljenje za prebivanje ali vizum), ki ga v skladu z zakonom potrebuje oziroma ga potrebuje za namen svojega prebivanja, ali če je dovoljenje prenehalo veljati, tujec pa ga v skladu z zakonom potrebuje. Šteje se, da v Republiki Sloveniji nezakonito prebiva tudi tujec, ki mu je potekel čas, ko se na podlagi zakona, Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma ali mednarodne pogodbe lahko nahaja v Republiki Sloveniji. Tujec za katerega se ne zahteva vizum, se lahko prosto giblje na ozemljih pogodbenic schengenskega sporazuma (vključno z Republiko Slovenijo) največ 90 dni v katerem koli 180-dnevnem obdobju. V skladu z zakonom se šteje, da nezakonito prebiva tudi tujec, ki prebiva v nasprotju z vstopnim naslovom. Ta razlog nastopi v primerih, ko tujec pri vstopu v državo zamolči ali navede in izkaže lažen vstopni naslov, saj bi sicer praviloma nastopili razlogi za njegovo zavrnitev vstopa v državo.

K 42. členu

Z novim 60.a členom se določa, da mora tujec, ki ne izpolnjuje pogojev za zakonito prebivanje v Republiki Sloveniji, državo zapustiti v skladu z določbami tega zakona. V drugem odstavku določba ureja potrdilo o vloženih prošnji za podaljšanje oziroma izdajo nadaljnega dovoljenja za začasno prebivanje, ki ga pristojni organ izda tujcu, ki pravočasno vloži prošnjo za podaljšanje ali izdajo nadaljnega dovoljenja za začasno prebivanje. To potrdilo velja kot dovoljenje za začasno prebivanje vse do dokončne odločitve o prošnji za podaljšanje oziroma izdajo nadaljnega dovoljenja za začasno prebivanje. Potrdilo tujcu dovoljuje prebivanje v Republiki Sloveniji, kar pomeni, da tujec v Republiki Sloveniji tudi v času, ko pristojni organ odloča o njegovi prošnji za podaljšanje ali izdajo nadaljnega dovoljenja za začasno prebivanje, na podlagi izdanega potrdila prebiva zakonito, kljub temu, da nima več veljavnega dovoljenja za začasno prebivanje, ker mu je prejšnje dovoljenje za začasno prebivanje že prenehalo. Potrdilo tujcu, kot je bilo navedeno, dovoljuje prebivanje v Republiki Sloveniji, ne dovoljuje pa mu prehajanja državne meje.

S tretjim odstavkom je določeno, da se v primeru razveljavitve, zavržbe, zavrnitve izdaje ali podaljšanja ter ustavitve postopkov, povezanih z izdajo dovoljenja za prebivanje in odpovedi prebivanja tujcu določi fiksni desetdnevni rok za prostovoljni odhod z območja držav članic EU oziroma z območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985. S tem se ukinjata določitev roka v razponu (v skladu z ZTuj-2 je določen sedem do 30-dnevni rok za zapustitev države) in možnost diskrecijske pravice uradne osebe glede določitve roka v razponu in s tem povezanega dodatnega utemeljevanja. Postavljeni rok je razumno dolg in daljši od minimalno določenega po Direktivi 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2008/115/ES). Kljub temu pa predlog zakona dopušča možnost, da se iz utemeljenih razlogov na prošnjo tujca lahko določi tudi 30-dnevni rok, ki je po Direktivi 2008/115/ES najdaljši možni rok. V skladu z evropsko zakonodajo na področju vračanja in neposredno z določbami Direktive 2008/115/ES se dodatno določa, da mora tujec zapustiti območje držav članic EU oziroma območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju

schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, in ne samo območje Republike Slovenije. Četrti odstavek omogoča podaljšanje roka v primeru obstoja razlogov, navedenih v četrtem odstavku 66. člena.

Peti odstavek podrobneje opredeljuje, kdaj začne teči rok za prostovoljni odhod v primerih iz tretjega in četrtega odstavka 60.a člena.

S predlogom šestega odstavka se določa, da pristojni organi iz tretjega odstavka tujcu poleg roka za prostovoljni odhod določijo tudi ukrep prepovedi vstopa za obdobje enega leta, ki pa se ne izvrši, če tujec državo zapusti v roku za prostovoljni odhod. Določene so tudi izjeme, ko se ukrep prepovedi vstopa izvrši ne glede na to, ali tujec zapusti državo v roku za prostovoljni odhod.

S predlogom sedmega odstavka se podrobneje opredeli, kaj pomeni ukrep prepovedi vstopa.

Predlog osmega in devetega odstavka smiselno napotuje na uporabo določb iz 67. člena tega zakona (prepoved vstopa).

V skladu s predlogom desetega odstavka se določajo izjeme, kdaj se rok za zapustitev Republike Slovenije, območja držav članic EU oziroma območja držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 tujcu ne določi, in sicer v primerih, ko ima tujec kljub prenehanju prebivanja še vedno pravico do prebivanja na ozemlju EU (gre za tujce, ki za vstop v Republiko Slovenijo ne potrebujejo vizuma, in lahko ostanejo in bivajo v Republiki Sloveniji še največ 90 dni po prenehanju dovoljenja za prebivanje). Rok za zapustitev države se ne določi niti tujcu, katerega prebivanje v Republiki Sloveniji pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali varnost države, kot to določa predlog tretjega odstavka.

Poleg roka za prostovoljni odhod se določa, da pristojni organ določi tudi prepoved vstopa za obdobje enega leta, ki pa se ne izvrši, če tujec zapusti ozemlje v roku za prostovoljni odhod v skladu z določbami tega zakona. Pristojni organ mora dokončno odločbo ali dokončen sklep nemudoma posredovati policijski postaji, na območju katere tujec prebiva.

Po vzoru odločb o vrnitvi se tudi izrek, pouk o pravnem sredstvu ter bistveni razlogi za odločitev v odločbah in sklepih, ki jih izdajo upravne enote, prevedejo v jezik, ki ga tujec razume, in sicer na njegovo zahtevo. Stroške prevoda krije organ, ki vodi postopek izdaje odločbe ali sklepa, to je upravna enota.

Predlog trinajstega odstavka na novo uvaja pravico do brezplačnega pravnega svetovanja tudi zoper odločbe ali sklepe, ki jih v primeru razveljavitev dovoljenj za prebivanje in izdaje drugih odločb in sklepov iz tretjega odstavka 60.a člena na prvi stopnji izdajo upravne enote. Tujec, ki mu je izdana odločba ali sklep na podlagi določb 60.a člena ima pravico do brezplačnega pravnega svetovanja, ki mu ga zagotavljajo neodvisni izvajalci, izbrani na podlagi javnega poziva, ki ga izvede ministrstvo, pristojno za notranje zadeve. Brezplačno pravno svetovanje v postopkih izdaje odločb na podlagi 60.a člena se bo krilo iz sredstev, s katerimi se bodo krili stroški svetovanja v primeru izdaje odločb o vrnitvi.

Predlog šestnajstega odstavka določa pravico tujca do brezplačne pravne pomoči, pod pogoji ki jih določa zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč, ne glede na pogoj vzajemnosti, kot ga določa zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč.

S predlogom petnajstega odstavka se na novo uvaja določilo, da se za vložitev pritožbe ali

upravnega spora zoper odločbo ali sklep iz 60.a člena tega zakona taksa ne plača.

K 43. členu

Sprememba sklica na člen v drugem odstavku 62. člena je redakcijska.

V primerih razveljavitve dovoljenja za prebivanje (peti odstavek 56. člena) in v primerih zavrnitve prošnje za izdajo ali podaljšanje dovoljenja (šesti odstavek 55. člena), lahko pristojni organ v odločbi določi čas, v katerem je tujcu prepovedan vstop v državo, ki pa ne more biti krajši od enega leta in ne daljši od petih let. V primerih odpovedi prebivanja, ki ga je možno izreči tudi, ko je bil tujec zaradi storitve kaznivega dejanja pravnomočno obsojen na nepogojno zaporno kazen, pa je ta čas od šest mesecev do pet let. Zaradi uskladitve enotnega časa prepovedi vstopa v primerih izdaje odločbe s katero je hkrati odločeno o prenehanju prebivanja tujca, se za vse primere, v katerih je možno izreči prepoved vstopa, določi enotno obdobje, in sicer najmanj od enega leta do petih let, kar je v skladu z Direktivo 2008/115/ES. Ker morajo pristojni organi po določbah zakona vse dokončne odločbe s katerimi je določen rok za prostovoljni odhod in s tem hkrati tudi morebitna prepoved vstopa nemudoma posredovati policijski postaji, na območju katere tujec prebiva, ni potrebno dodatno sporočanje.

K 44. členu

Črta se naslov poglavja, ki je na novo določen v 33. členu. Prav tako se črta besedilo 63. člena, ker je predlagatelj vsebino na novo določil v predlogu zakona, in sicer v členih, ki se nanašajo na prostovoljni odhod in odstranitev tujcev.

K 45. členu

Predlog 64. člena ureja izdajo odločbe o vrnitvi, ki jo uvaja pravni red EU, in sicer Direktiva 2008/115/ES. Odločbo o vrnitvi policist izda tujcu, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, razen v primerih, ki jih določa prvi odstavek predloga tega člena. Tako se med drugim odločba o vrnitvi ne izda tudi tujcu, ki je v postopku vračanja ali izročitve na podlagi sporazumov Evropske unije ali mednarodne pogodbe. Navedena izjema zagotavlja uporabo sklenjenih mednarodnih pogodb in sporazumov o vračanju, ki so se v praksi izkazali za eno izmed naj učinkovitejših sredstev za preprečevanje nezakonitih migracij. Z uporabo teh sporazumov bodo še naprej mogoči hitri postopki izročitve tujcev na podlagi sklenjenih dvostranskih sporazumov o vračanju.

Odločba se ne izda tudi tujcu, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji in ima v drugi državi članici EU veljavno dovoljenje za prebivanje ali drugo dovoljenje. Če pa tak tujec Republike Slovenije ne zapusti takoj oziroma se njegov takojšnji odhod zahteva zaradi javnega reda in miru ali državne varnosti, pa se mu odločba o vrnitvi izda.

S predlogom zakona se uvaja enotna odločba o vrnitvi oziroma se ukinja dvostopenjski sistem izdaje odločbe. Tako se z odločbo o vrnitvi določita rok za prostovoljni odhod in ukrep odstranitve tujca, ki se izvrši v primeru, da tujec ne upošteva roka za prostovoljni odhod. Zaradi uvedbe enostopenjskega sistema izdaje odločb o vrnitvi, se z odločbo o vrnitvi določi tudi ukrep prepovedi vstopa, ki pa se ne izvrši, če je tujec zapustil območje držav članic EU oziroma območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985.

Kadar je to potrebno, ima tujec v postopku izdaje odločbe o vrnitvi pravico do prevajalske pomoči.

Tujec, ki mu je izdana odločba o vrnitvi, ima pravico do brezplačnega pravnega svetovanja, ki mu ga zagotavljajo neodvisni izvajalci, izbrani na podlagi javnega poziva, ki ga izvede ministrstvo, pristojno za notranje zadeve. V postopkih pred sodišči v zvezi z odločitvijo ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, ima tujec pravico do brezplačne pomoči, kot jo ureja zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč, pri čemer se pogoj vzajemnosti iz navedenega zakona ne upošteva.

Predlog sedmega odstavka uvaja daljši rok za pritožbo, in sicer ima tujec od vročitve pet dni časa za vložitev pritožbe. O pritožbi odloči ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, najkasneje v osmih dneh. Zoper odločitev ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, lahko tujec vloži tožbo na upravno sodišče v roku osmih dni od vročitve odločbe. Tožba ne zadrži izvršitve.

Z osmim odstavkom se na novo uvaja določilo, da se za vložitev pritožbe ali upravnega spora zoper odločbo o vrnitvi, ki jo je izdala policija, ali odločbo o zavrnitvi podaljšanja roka za prostovoljni odhod iz četrtega odstavka 66. člena tega zakona taksa ne plača.

K 46. členu

Odločba o vrnitvi se izda v pisni obliki na obrazcu, ki ga predpiše minister, pristojen za notranje zadeve. Obrazec odločbe bo sledil določbam Zakona o splošnem upravnem postopku v zvezi z obliko in sestavnimi deli odločbe.

Odločba o vrnitvi se vroči osebno tujcu. V skladu z zahtevo iz Direktive 2008/115/ES se na zahtevo tujca zagotovi pisni ali ustni prevod glavnih elementov odločbe o vrnitvi. Brez tujčeve zahteve po prevodu se pisni prevod izreka in pravnega pouka zagotovi v enem izmed naslednjih jezikov: albanskem, angleškem, arabskem, ruskem in srbohrvaškem jeziku. Če tujec ne razume prevedenih jezikov oziroma želi prevod ostalih elementov odločbe, se mu ti na njegovo zahtevo pisno ali ustno prevedejo v jezik, ki ga razume.

Glede na to, da Policija ne izda več posebne odločbe s katero prepove vstop tujca v državo, se v SIS II vnesejo že podatki iz pravnomočne odločbe o vrnitvi.

K 47. členu

S predlogom 66. člena se besedna zveza »prostovoljna vrnitev« nadomesti z besedno zvezo »prostovoljni odhod«, s čimer se sledi Direktivi 2008/115/ES. Prostovoljni odhod se v okviru pravnega reda Unije na področju vračanja nanaša na prostovoljno izpolnitev obveznosti vrnitve v tretjo državo. Z možnostjo prostovoljnega odhoda se tujcu, ki mu je izdana odločba o vrnitvi omogoči, da v roku, določenem z odločbo o vrnitvi, sam ali s pomočjo koga drugega (na primer nevladne organizacije, ki lahko sodeluje v postopku vračanja) prostovoljno zapusti območje držav članic EU oziroma območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985. Tujec to stori tako, da brez prisotnosti policije, sam ali s pomočjo koga drugega, uredi vse potrebno za vrnitev v matično ali drugo državo, ki ga je pripravljena sprejeti.

S predlogom se zakon usklajuje z Direktivo 2008/115/ES, Priročnikom o vračanju, ki ga uporabljajo pristojni organi držav članic pri izvajanju nalog v zvezi z vračanjem, in Priporočilom Komisije EU z dne 7. marca 2017 o povečanju učinkovitosti vrnitev pri izvajanju Direktive 2008/115/ES. S predlogom se uvaja fiksni deset dnevni rok za prostovoljni odhod, ki ga določi policist z odločbo o vrnitvi in v katerem mora tujec zapustiti območje držav članic EU oziroma območje držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985. Rok sicer ni najkrajši možen, kot ga določa direktiva o vračanju (ta opredeljuje roke, ki niso krajši od sedmih dni in ne daljši

od 30 dni), je pa dovolj dolg, da tujec uredi vse potrebno za odhod. Lahko pa tujec zapusti območje držav članic EU oziroma območje držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 tudi prej kot v roku, ki mu je določen.

Če tujcu deset dnevni rok ne zadostuje za pravočasno izpolnitev obveznosti iz odločbe, se na prošnjo tujca ali po uradni dolžnosti določi nov rok za prostovoljni odhod, in sicer 30 dni.

S predlogom se ureja tudi možnost podaljšanja roka za prostovoljno vrnitev, in sicer v tistih primerih, ko tujec države v določenem roku za prostovoljno vrnitev ne more zapustiti zlasti zaradi okoliščin, ki jih našteva zakon.

Dokazno breme o izvršitvi obveznosti odhoda v obdobju za prostovoljni odhod je na strani tujca. Ta svojo izvršitev obveznosti najlažje dokazuje z izstopnim žigom v svojem potnem listu, zato mora tudi strmeti k žigosanju svojega potnega lista ob odhodu. Vsakršno dokazovanje izvršitve te obveznosti presoja policija. Po začetku delovanja sistema vstopa/izstopa na podlagi Uredbe (EU) 2017/2226, bo dokazovanje oziroma evidentiranje izvršitve obveznosti odhoda v obdobju za prostovoljni odhod sistematično, saj se bo beležil vsak vstop/izstop tujca na zunanjih mejah držav članic, ki bodo izvajale navedeno uredbo.

V skladu z zahtevo iz Direktive 2008/115/ES so določeni tudi primeri, v katerih se tujcu ne omogoči prostovoljni odhod.

K 48. členu

S predlagano določbo se zakon jasneje usklajuje z Direktivo 2008/115/ES. Predlog, enako kot direktiva, taksativno določa primera ko se se tujcu z odločbo o vrnitvi določi tudi prepoved vstopa v državo.

V zakonu se pri izrekanju prepovedi vstopa sledi enotnim obdobjem. Tako je določeno, da je tujcu, ki mu je izrečen ukrep prepovedi vstopa, možno izreči ta ukrep za obdobje od enega do največ petih let. Pri izreku obdobja prepovedi vstopa so ta obdobja že vnaprej določena, njihova dolžina pa je odvisna od razlogov, zaradi katerih se ukrep izreka. Če tujcu ni možno očitati katere izmed v zakonu taksativno naštetih nevarnosti za pobeg, se mu iz utemeljenih razlogov lahko določi prepoved vstopa za eno, dve, tri ali pet let. Če tujec pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali varnost države, se mu določi prepoved vstopa za pet let.

S predlogom se sledi spodbujanju tujca, da samovoljno zapusti državo oziroma območje držav članic EU ali držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985. Zato se vsakemu tujcu pri izdaji odločbe o vrnitvi, s katero se mu določi rok za prostovoljni odhod, izreče tudi prepoved vstopa za obdobje enega leta. Ukrep prepovedi vstopa se ne izvrši, če tujec zapusti državo oziroma območje držav članic EU ali držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v roku za prostovoljni odhod. Tujcu, ki ne zapusti območja držav članic EU oziroma držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v roku za prostovoljni odhod, ki je določen v skladu s tem zakonom, se tudi zavrne izdaja vizuma in dovoljenja za prebivanje, ki ni izdano z namenom združitve družine, za obdobje treh let. Izdaja vizuma in dovoljenja za prebivanje, ki ni izdano z namenom združitve družine, za obdobje treh let se zavrne tudi tujcu, ki vstopi v Republiko Slovenijo kljub veljavni prepovedi vstopa.

K 49. členu

Direktiva EU2008/115/ES določa, da se nevarnost pobega opredeli v nacionalni zakonodaji. Nevarnost pobega pomeni, da pri tujcu, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji v posameznem primeru obstajajo razlogi na podlagi objektivnih meril, ki so z zakonom opredeljeni kot nevarnost pobega in zaradi katerih se domneva, da tujec države ne bo zapustil oziroma da se bo izognil postopku vrnitve. Tujcu, pri katerem obstaja nevarnost pobega, se praviloma ne določi rok za prostovoljni odhod. Glede na vrsto nevarnosti pobega, določeno z zakonom, se pri izdaji odločbe o vrnitvi na podlagi zakona določi tudi dolžina prepovedi vstopa.

K 50. členu

Direktiva 2008/115/ES določa, da se tujca odstrani na podlagi izvršljive odločbe o vrnitvi s katero mu ni bil omogočen prostovoljni odhod in tujca, ki ni zapustil držav članic EU oziroma območja držav, pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v roku za prostovoljni odhod, ki mu je bil določen v skladu s tem zakonom. Tujca se odstrani tudi na podlagi izvršljive odločbe, s katero mu je bila določena prepoved vstopa v državo, ali pravnomočne sodbe, s katero mu je bila izrečena stranska kazen ali stranska sankcija izgona tujca iz države. Tujca se odstrani iz države oziroma z območja držav članic EU oziroma območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985.

Predlagana določba sledi Direktivi in opredeljuje tudi način odstranitve in sicer se tujca iz države odstrani tako, da ga policija privede do državne meje, kjer ga napoti čez mejo ali izroči pristojnim organom druge države. Če je treba tujca odstraniti z območja držav članic EU oziroma z območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, se ga vrne v državo izvora, državo tranzita, v skladu s sporazumi Skupnosti, dvostranskimi ali drugimi sporazumi, ali drugo tretjo državo, v katero se tujec vrne prostovoljno, pod pogojem, da ga ta država sprejme. Tujca se lahko vrne tudi v drugo državo članico EU, če izpolnjuje pogoje za prebivanje v tej državi.

V skladu z določili Direktive 2008/115/ES zakon predpisuje tudi način spremljanja odstranjevanja tujcev.

K 51. členu

V skladu z Direktivo 2008/115/ES se priznavajo odločbe o vrnitvah držav članic EU. Prav tako se priznavajo izrečene pravnomočne odločitve o izgonu, ki jih izdajo druge države članice v skladu z Direktivo 2001/40/ES. S predlogom je ustrezneje urejena odstranitev državljana tretje države, ki mu je druga država članica EU izrekla ukrep izgona, nahaja pa se na območju Republike Slovenije. Če državljan tretje države v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi dovoljenja za prebivanje, mu zaradi odstranitve preneha dovoljenje za prebivanje, kar je izrecno opredeljeno v določbi, ki ureja prenehanje dovoljenja za prebivanje.

Policija bo lahko v skladu z zakonom odstranila tudi tujca, ki mu je bila s strani druge države članice izdana odločba o vrnitvi. Bo pa policija pred odstranitvijo tujca od države, ki je izdala odločbo, lahko zahtevala posredovanje dokumentacije, ki se nanaša na odločitev za izdajo odločbe o vrnitvi. Tujca se ne odstrani, če ima dovoljenje za prebivanje ali drugo dovoljenje, ki mu daje pravico do prebivanja in ga je izdala Republika Slovenija. V tem primeru se policija posvetuje z organom, ki je takšno dovoljenje izdal, in tujca odstrani le, če mu pristojni organ razveljavi dovoljenje.

K 52. členu

S predlogom člena se bolj jasno, sukcesivno in transparentno, s ciljem učinkovitejšega vračanja tujcev iz države opredeljuje tako cel postopek, kot posamezne dele postopka vračanja. Temu je namenjena tudi sprememba glede odločanja o dovolitvi zadrževanja. Tujec s predlogom spremembe drugega odstavka nima več možnosti vložiti prošnjo za izdajo dovolitve zadrževanja. K tej spremembi je vodilo več okoliščin. Splošna ugotovitev na nivoju EU je, da bo učinkovito vračanje prispevalo k zmanjšanju nezakonitega priseljevanja. Vse države članice so bile pozvane k bolj učinkovitemu vračanju. Ravno prošnje za dovolitev zadrževanja vložene s strani tujca v zadnjem trenutku so v veliko primerih onemogočale uspešno vrnitev. Z namenom transparentnosti so vse objektivne okoliščine, ki onemogočajo vrnitev, združene v spremenjen 73. člen v katerem se predlaga odločanje po uradni dolžnosti. Istočasno pa lahko tujec zaradi okoliščin opredeljenih v spremenjenem 66. členu zakona (42. člen novele) zaprosi za podaljšanje roka za prostovoljni odhod iz države. Na ta način se še vedno daje možnost tujcu da (so)upravlja s postopkom vračanja tako, da zaradi subjektivnih okoliščin zaprosi za podaljšanje roka za vrnitev, obstoj objektivnih okoliščin, ki onemogočajo vrnitev in dovolitev zadrževanja, pa je prepuščena državi (Policiji).

Ureja se tudi situacija, ko si tujec ne more sam pridobiti ustrezne potne listine in ko mu ni možno izdati niti evropske potne listine. Do te situacije pride, ko bi center za tujce sicer lahko izdal evropsko potno listino, a tujca s takšnim potnim listom izvorna država v nobenem primeru ni pripravljena sprejeti. V zvezi z zdravstvenim stanjem predlagatelj sledi ureditvi v nekaterih drugih državah članicah EU. Odstranitev tudi ni možna, ko ni mogoče zagotoviti prevoza tujca iz države po kopenski, zračni ali vodni poti.

S četrtem odstavkom, po katerem v primeru ugotavljanja razloga načela nevračanja za dovolitev zadrževanja policija zaprosi za podajo splošnih in specifičnih informacij, ki se nanašajo na stanje v državi, organ ministrstva, pristojnega za notranje zadeve. Razloge za (ne)obstoj kršitve načela nevračanja pri tujcu bo še vedno lahko ugotavljal le organ, ki bo vodil konkretni upravni postopek za dovolitev zadrževanja. Smiselno pa je, da Policiji pri tem pomaga organ, ki ima z ugotavljanjem obstoja kršitve načela nevračanja največ izkušenj in morebiti že razpolaga z relevantnimi podatki za državo, ki so splošne narave, v katero naj bi bil tujec vrnjen in je zoper tujca morebiti vodil tudi postopek mednarodne zaščite.

S sedmim odstavkom se zoper odločitev o dovolitvi zadrževanja ukinja pritožba in uvaja enako pravno varstvo, kot je določeno pri postopkih v zvezi z omejitvami gibanja in sicer se določa možnost vložitve tožbe na upravno sodišče. Za vložitev tožbe se določa krajši rok, kot je predpisan z Zakonom o upravnem sporu (ZUS-1) in sicer se mora tožba vložiti v roku petih dneh od vročitve odločbe ali sklepa, pri čemer je glede na naravo zadeve določen osemdnevni rok za odločitev upravnega sodišča. Takojšnje sodno varstvo je po mnenju predlagatelja tako v interesu tujca, da se čimprej preizkusi pravilnost in zakonitost odločitve o dovolitvi zadrževanja in države, da se tujca, ki ne izpolnjuje razlogov za dovolitev zadrževanja, iz države čimprej odstrani. Dodatni argument k ukinitvi pritožbe v zadevah dovolitve zadrževanja je tudi obstoječa ureditev v primeru prenehanja razlogov za dovolitev zadrževanja (drugi odstavek 74. člena ZTuj-2), po kateri zoper odločbo, s katero Policija ugotovi neobstoj razlogov za dovolitev zadrževanja, pritožba ni dovoljena, temveč je dovoljen upravni spor.

K 53. členu

Predlog spremembe je redakcijski, saj je glede ugotavljanja identitete tujca določba že upoštevana v drugem odstavku 90. člena zakona. S spremembo petega in šestega odstavka, se ureja le pravilen sklic na določbe prejšnjih odstavkov.

K 54. členu

Z namenom priprave ali izvedbe postopka odstranitve, predaje ali izročitve policija odredi omejitev gibanja in nastanitev v centru za tujce ali nastanitev izven centra tujcu, ki ga je treba odstraniti v skladu z določbami tega zakona, in tujcu, ki ga je, v skladu z mednarodno zakonodajo, pogodbami ali dvostranskimi sporazumi, treba vrniti, predati ali izročiti pristojnim organom. S predlagano spremembo se tujca v času omejitve seznanijo s pravili bivanja v centru ter njegovimi pravicami in obveznostmi. Informacije, ki se nanašajo na pravila bivanja v centru ter na tujčeve pravice in obveznosti so tujcu v centru ves čas na razpolago. Čas, ki se ne šteje v čas nastanitve v centru, se širi na čas, v katerem tujec biva v katerikoli javni ali zasebni ustanovi, zavodu ali organizaciji.

S predlogom se določajo tudi alternative omejitvi gibanja, in sicer bo lahko policist v primeru, ko bo ocenil, da se enak učinek lahko doseže z milejšimi ukrepi, namesto omejitve gibanja in nastanitve v centru za tujce uporabil milejši ukrep. Milejše ukrepe bo izbiral neposredno iz drugega odstavka 81. člena zakona.

V novem osmem odstavku je dodano besedilo »seznaniti s pravili«. Predlagatelj meni, da je tujca dovolj seznaniti s pravili bivanja, ni pa ga treba redno obveščati, saj se pravila bivanja ne spreminjajo.

Z novim enajstim odstavkom se določa, da je tujcu, ki ne upošteva obveznosti, ki so mu naložene z odločbo o dovolitvi zadrževanja ali odločbo s katero mu je izrečen milejši ukrep, možno omejiti gibanje in ga nastaniti v centru za tujce.

K 55. členu

Policija se občasno srečuje s situacijami, ki v zakonu niso opredeljene kot lažje oziroma težje kršitve. Zoper nastanjene osebe, ki so storile posamezna dejanja, policija ni imela zakonske podlage za ukrepanje, kljub temu da so bila ta dejanja moteča za delovanje centra. Zaradi omenjenega se opredelijo nove oblike lažjih oziroma težjih kršitev pravil bivanja.

K 56. členu

Sprememba 76.c člena je potrebna zaradi težav, s katerimi so se srečevali policisti v Centru za tujce, ko določena dejanja oziroma ravnanja tujcev v ZTuj-2 niso bila opredeljena kot lažje oziroma težje kršitve pravil bivanja. Na podlagi predhodne ureditve zoper nastanjene osebe, ki so storile posamezna dejanja, policisti niso imele zakonske podlage za ukrepanje, dejanja pa so bila moteča za delovanje centra.

V drugem odstavku se dodajo trije dodatni ukrepi ob kršitvah pravil bivanja v centru, in sicer odstranitev iz skupnih bivalnih prostorov, odvzem sobnega TV ali radijskega sprejemnika in prepoved sodelovanja v prostočasnih aktivnostih. Predlog torej dodaja možnost začasnega odvzema določenih ugodnosti s ciljem lažjega upravljanja sobivanja nastanjenih tujcev. Pri tem dodatni ukrepi sledijo nadgradnji pogojev bivanja v centru (možnost ločevanja skupnih prostorov, TV v sobah in podobno). Taki ukrepi namreč predhodno niso bili možni oziroma potrebni. Pomembno je, da so predlagani ukrepi časovno omejeni in da se bo z razširjenim naborom možnih ukrepov lažje zagotavljalo načelo sorazmernosti in učinkovitosti pri izbiri ustreznega ukrepa.

Dodani so še tretji, četrti, peti in šesti odstavek, ki urejajo postopek ugotavljanja kršitve, način izdaje

ukrepa, posameznikove pravice do izjave in tožbe zoper izdan akt. (S tem se sledi priporočilom CPT iz njihovega poročila o opravljenem obisku v Sloveniji - točka 100).

S predlogom šestega odstavka se za ukrep kršitve pravil bivanja v centru uvaja enako pravno varstvo kot je določeno pri postopkih v zvezi z omejitvami gibanja in izdajo odločb o vrnitvi in sicer se določa možnost vložitve tožbe na upravno sodišče. Gre za odstop od ureditve, pritožba ni dovoljena. Za vložitev tožbe se določa rok osmih dni od vročitve odločbe, pri čemer je glede na naravo zadeve določen rok petnajstih dni za odločitev upravnega sodišča. Čimprejšnje sodno varstvo je po mnenju predlagatelja tako v interesu tujca, da se čimprej preizkusi pravilnost in zakonitost odločitve.

S predlogom osmega odstavka se zagotavlja pravna podlaga za izrek ukrepa strožjega policijskega nadzora tudi za tujce, ki so v centru nastanjeni na podlagi določb drugega zakona (na primer Zakona o mednarodni zaščiti).

K 57. členu

S predlogom novega 77. člena se določajo pogoji, pod katerimi se lahko tujcu, ki je nastanjen v centru, izreče ukrep strožjega policijskega nadzora.

Prvi odstavek 77. člena se dopolnjuje z navedbo vseh možnih okoliščin in postopkov iz Zakona o tujcih in Zakona o mednarodni zaščiti (ZMZ-1), kjer se kot ukrep za čas, ki je nujno potreben, odredi bivanje pod strožjim policijskim nadzorom. S predlogom četrtega odstavka se zagotavlja pravna podlaga za izrek ukrepa strožjega policijskega nadzora tudi za tujce, ki so v centru nastanjeni na podlagi določb drugega zakona (na primer Zakona o mednarodni zaščiti).

K 58. členu

Gre za redakcijski popravek.

K 59. členu

Gre za redakcijski popravek.

K 60. členu

Predlog uvaja novo določbo 81. člena. Policija bo lahko kadarkoli po uradni dolžnosti ali na prošnjo tujca obvezno nastanitev tujca v centru nadomestila z milejšim ukrepom, če bo ocenila, da se tudi na tak način lahko zagotovi uspešna odstranitev tujca iz države. V vsakem primeru pa bo moral center za tujce po vsaki omejitvi gibanja oziroma nastanitvi tujca v najkrajšem možnem času preučiti in izjemoma izreči milejši ukrep. Na novo se širi oblika milejšega ukrepa, in sicer se bo poleg dovolitve bivanja izven centra določil tudi najmanj eden izmed naslednjih ukrepov: določitev kraja prebivanja na določenem naslovu, naložitev obveznosti rednega javljanja na policijski postaji in predložitev ter kopiranje osebnih dokumentov. Tujec bo osebne dokumente sicer imel pri sebi, v centru za tujce pa bodo ustvarili kopije. Namen je zagotoviti uspešno vračanje tudi v primerih, če bi tujec dokumente uničil. Pritožba v postopkih izreka milejšega ukrepa ni dovoljena, dovoljen pa je upravni spor po vzoru postopka dovolitve zadrževanja in omejitve gibanja. Način izvedbe milejših ukrepov s pravilnikom določi minister, pristojen za notranje zadeve.

K 61. členu

Sprememba je redakcijska.

K 62. členu

Dopolnitev tretjega odstavka 86. člena je potrebna zaradi Uredbe (EU) 2016/1953, ki ureja izdajo enotne potne listine za vrnitev nezakonito prebivajočih tujcev. Glede na to, da v skladu z ZTuj-2 nezakonito prebivajoče tujce vrača policija, se določa pristojnost policije tudi za izdajo evropskega potnega lista za vrnitev nezakonito prebivajočih tujcev.

Sistem nacionalnih kontaktnih točk je prva vzpostavila Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas. Naloga nacionalnih kontaktnih točk, vzpostavljenih na podlagi te direktive, je izmenjava podatkov o državljanih tretjih držav, ki so v eni izmed držav članic EU že pridobili status rezidenta za daljši čas, v drugi državi članici pa so pridobili dovoljenje za začasno prebivanje. Druga država članica je namreč dolžna prvo obvestiti o tem, da je rezidentu za daljši čas iz prve države članice izdala dovoljenje za začasno prebivanje na svojem ozemlju. Če tujec v drugi državi članici pridobi status rezidenta za daljši čas, mora druga država članica prav tako o tem obvestiti prvo državo članico, ki nato začne postopek prenehanja statusa oziroma dovoljenja za stalno prebivanje. Države članice se med seboj obveščajo tudi o morebitnih razveljavitvah dovoljenj oziroma zavrnitvah izdaje dovoljenj za začasno prebivanje.

Podoben sistem kontaktnih točk deluje tudi pri izvajanju Direktive Sveta 2009/50/ES z dne 25. maja 2009 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene visokokvalificirane zaposlitve, katerih naloga je prav tako izmenjava podatkov o imetnikih modre karte EU, njihovih selitvah v drugo državo članico in pridobitvijo statusa rezidenta za daljši čas.

Nacionalne kontaktne točke so posebno težo dobile s prenosom Direktive 2014/66/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav v okviru premestitve znotraj podjetja in Direktive 2016/801/EU, v kateri se kontaktne točke obveščajo o izdanih dovoljenjih za prebivanje in zavrnitvah premestitev tujcev in njihovih družinskih članov znotraj EU. Iz tega razloga predlagatelj meni, da je treba podlago za vzpostavitev nacionalne kontaktne točke urediti tudi v zakonu.

Glede na to, da se preko nacionalnih kontaktnih točk izmenjavajo tudi informacije o vzpostavljenih sistemih v državah članicah (informacije ali določena država članica dovoljuje vstop študentom in raziskovalcem le preko odobrenih raziskovalnih organizacij in visokošolskih zavodov, informacije o večstranskih programih za študente in raziskovalce ali sporazumih, sklenjenih v državi članici z drugimi zavodi v državah članicah, itd.), za obdelovanje in posredovanje teh podatkov pa je pristojen drug državni organ, je treba z novim sedmim odstavkom 86. člena vzpostaviti tudi pravno podlago za posredovanje teh podatkov med državnimi organi. V skladu z mnenjem Evropske komisije je namreč priporočljivo, da ima država članica imenovano le eno kontaktno točko (v pristojnosti ministrstva, pristojnega za notranje zadeve) in zagotovi prenos informacij, potrebnih za izvajanje direktiv v nacionalni zakonodaji.

K 63. členu

Dopolnitev tretjega odstavka 87. člena, ki se nanaša na pravna sredstva, je potrebna zaradi uvedbe nove vrste enotnega dovoljenja in sicer enotnega dovoljenja zaradi opravljanja pripravništva (44.d člen).

Z novim petim odstavkom se zaradi spremembe v pravnih sredstvih (73. in 76.c člen) določa, da v

primerih zavrnilnih aktov, ki jih izda Policija (prvostopenjski organ), pritožba ni dovoljena, je pa dovoljen upravni spor (gre za zavrnilne akte izdane v postopku dovolitve zadrževanja in prenehanja dovolitve zadrževanja (73. člen in sedmi odstavek 74. člena) ter v primeru ukrepov kršitev pravil bivanja v centru (76.c člen)). Glede na to, da je takšna ureditev že v veljavnem ZTuj-2(78. člen – postopki v zvezi z omejitvijo gibanja 79. člen – postopki v zvezi z podaljšanjem omejitve gibanja in 81. člen - milejši ukrepi), se odpravlja redakcijska pomanjkljivost in doda tudi sklic na obstoječe člene (78., 79. in 81. člen).

K 64. členu

S spremembo drugega odstavka 88. člena se na novo ureja vročanje poziva za dopolnitev prošnje za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje, ki ga v skladu s predlogom drugega odstavka pošlje tujcu ali njegovemu pooblaščenцу upravna enota in ne diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini, kot je bilo to določeno do zdaj.

S spremembo četrtega odstavka se na novo določa pristojnost za vročanje odločb o zavrnitvi izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje, sklepov in drugih dokumentov, izdanih v postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje, in sicer se pristojnost z diplomatskega predstavništva ali konzulata Republike Slovenije v tujini prenaša na upravne enote. Te bodo zadevne odločbe in sklepe vročale tujcu ali njegovemu pooblaščenцу na način, ki omogoča potrditev prejema.

K 65. členu

Določila prvega odstavka se dopolnijo v zvezi z obveznostjo izročitve osebnih listin, ki jih ima tujec v posesti in so ključne za izvršitev odstranitve iz Republike Slovenije. Če tujec takšnih listin ne izroči, se mu odvzamejo in se mu izda potrdilo.

K 66. členu

S predlogom tretjega odstavka se podaljšujejo roki za odločanje o prošnjah za združitev družine na podlagi 47.a in 47.b člena tega zakona.

Določba 91. člena veljavnega ZTuj-2 ureja tudi rok, v katerem mora pristojni organ odločiti o prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje in se nanaša na vse vrste dovoljenj za prebivanje (dovoljenje za začasno prebivanje in dovoljenje za stalno prebivanje) in na vse razloge/namene prebivanja, zaradi katerih se dovoljenje za začasno prebivanje izda. V 91. členu določen rok za odločitev o prošnji velja tudi za prošnje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje družinskim članom begunca, o katerih se odloča po 47.a členu ZTuj-2, in za prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje družinskim članom osebe s priznano subsidiarno zaščito v Republiki Sloveniji, o katerih se odloča po 47.b členu ZTuj-2. V praksi je bilo ugotovljeno, da v 91. členu veljavnega zakona določen rok za večino postopkov izdaje dovoljenja za prebivanje družinskim članom begunca in družinskim članom osebe s priznano subsidiarno zaščito ni primeren oziroma, da bi ga bilo treba podaljšati. Po veljavni ureditvi mora namreč pristojni organ (Ministrstvo za notranje zadeve) o prošnjah za izdajo dovoljenja za prebivanje družinskim članom osebe s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji odločiti najpozneje v 60 dneh, kar pa je glede na ugotovljeni postopek, ki ga je v navedenih zadevah treba izvesti, prekratek rok.

V navedenih zadevah se namreč odloča o pravici tujca, ki mu je v Republiki Sloveniji priznana mednarodna zaščita, do združitve družine z družinskimi člani. Večina družinskih članov, ki še ne prebivajo v Republiki Sloveniji, je v izvornih ali njim sosednjih državah, v katerih Republika Slovenija

nima diplomatskega predstavništva ali konzulata (Afganistan, Eritreja, Somalija, Kongo, ...), kar predstavlja težave tako pri izvajanju postopka, kakor tudi pri vročanju izdanega dovoljenja. V postopkih je namreč med drugim treba ugotoviti istovetnost družinskega člana in družinsko vez z osebo z mednarodno zaščito. Za ugotovitev navedenega je treba poznati tudi pravo, ki v državi izvora ureja družinska razmerja in ugotoviti, katere listine/dokumente država izvora izdaja glede izkazovanja istovetnosti in dokazovanja družinskih vezi. Pridobivanje listinskih dokazov v državah izvora je praviloma dolgotrajno, zato stranke (begunec oziroma oseba s priznano subsidiarno zaščito) v večini primerov zaprosijo za podaljšanje roka za predložitev dokumentov. Če begunec oziroma oseba s priznano subsidiarno zaščito ne poseduje listinskih dokazov za izkazovanje družinskih vezi in jih ne more pridobiti, se lahko družinska vez ugotavlja/preverja tudi s pomočjo mednarodnih organizacij, ki delujejo na področju migracij. V praksi to pomeni preverjanje v državi izvora, na primer z zaslišanjem družinskega člana in/ali drugih oseb, ki bi o družinski vezi kaj vedele, to pa podaljšuje čas za odločitev o prošnji.

V postopkih se nadalje preverja tudi pristnost oziroma morebitno prenašanje predloženih dokumentov pri Nacionalnem forenzičnem laboratoriju, saj je bilo v praksi ugotovljeno, da je veliko predloženih dokumentov, ki naj bi jih izdali organi v državah izvora, ponarejenih ali prenašenih. Pri pristojnih organih (Policija, SOVA) se preverijo tudi morebitni varnostni zadržki za izdajo dovoljenja družinskemu članu.

Glede na navedeno se s predlagano dopolnitvijo določbe 91. člena podaljšuje rok za odločitev o prošnjah za izdajo dovoljenja za prebivanje družinskim članom oseb s priznano mednarodno zaščito, o katerih se odloča na podlagi 47.a in 47.b člena ZTuj-2.

K 67. členu

S predlagano določbo 92. člena se prenaša zaveza iz Direktive 2016/801/EU, skladno s katero se zahteva obveščanje pristojnega organa v Republiki Sloveniji v primeru nastanka sprememb, ki vplivajo na pogoje, na podlagi katerih je bila premestitev odobrena.

K 68. členu

Z novim petim odstavkom se določa pristojnost Policije za izdajo evropskega potnega lista za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav.

Z namenom olajšanja postopkov vračanja državljanov tretjih držav, ki so v postopku odstranitve iz Republike Slovenije (EU), je bila s strani Evropskega parlamenta in Sveta sprejeta Uredba (EU) 2016/1953, ki države članice EU zavezuje k uvedbi enotnejše in varnejše evropske potne listine za namene vračanja. Ta vrsta listine naj bi prispevala k lažjemu izvajanju vračanj v okviru sporazumov o ponovnem sprejemu oseb sklenjenih s tretjimi državami, ki so te vrste listin do zdaj med drugim zavračale tudi zaradi pomanjkanja varnostnih elementov in različnih oblik listin, ki so jih države članice EU izdajale doslej. Ker je za vračanje nezakonito prebivajočih tujcev iz Republike Slovenije odgovorna Policija, se ji z novim petim odstavkom daje pooblastilo za izdajo evropskega potnega lista za vrnitev nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav.

Z dopolnitvijo novega šestega odstavka se na novo določa, kdo lahko vloži prošnjo za izdajo potnega lista za tujca, ki se za namen vstopa izda družinskemu članu osebe s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji. Določeno je, da lahko prošnjo vloži tujec, ki družinske člane združuje, to je oseba, ki ima v Republiki Sloveniji priznan status begunca ali subsidiarne zaščite. Prošnjo za izdajo potnega lista lahko vloži tudi družinski član sam oziroma njegov zakoniti zastopnik.

Določba novega sedmega odstavka je dopolnjena z namenom olajšanja postopkov preselitve državljanov tretjih držav oziroma oseb brez državljanstva v Republiko Slovenijo skladno z določbami VI. poglavja Zakona o mednarodni zaščiti. Omenjene osebe glede na naše izkušnje v večini primerov nimajo veljavnih nacionalnih potnih listov ali drugih potovalnih dokumentov. Zajem prstnih odtisov in podpisa je glede na dejstvo, da se postopki izvajajo na ozemlju drugih držav, tehnično težko izvedljiv.

K 69. členu

Popravek je redakcijski.

K 70. členu

Z določili novega 100.a člena se ureja zaseg potnih listin, osebnih izkaznic, dovoljenj za prebivanje in drugih potovalnih dokumentov, ki jih je izdala tuja država ter so v nacionalnih ali mednarodnih evidencah do katerih dostopa policija, kot sta na primer Schengenski informacijski sistem in Interpolova baza ukradenih in izgubljenih potovalnih dokumentov, evidentirani kot izgubljeni ali razveljavljeni. Ker tovrstno področje še ni zakonsko urejeno, je takšno pooblastilo policiji nujno. Policija zasežen dokument pošlje organu oziroma državi, ki je razpisala ukrep, hkrati pa policist ob zasegu izda potrdilo. Ob določenih okoliščinah se policist lahko odloči, da zasega ne bo izvedel. Prav tako se zaseg ne izvede, če policist ravna v skladu z določili zakona, ki ureja kazenski postopek ali prekršek.

Pri zasegu dokumentov iz predlaganega 100.a člena gre za zaseg osebnih dokumentov, ki se pošljejo organu oziroma državi, ki je na podlagi 38. člena Sklepa Sveta 2007/533/PNZ razpisala ukrep zasega v Schengenski informacijski sistem. Razpisnik ukrepa oziroma organ države, ki je razpisala ukrep zasega, pa bo v svojem postopku odločala o odvzemu dokumentov. Policija, na podlagi razpisov ukrepa zasega listin, ki se vnesejo v Schengenski informacijski sistem, ne more odločati o odvzemu, uničenju ali kateri drugi obliki ravnanja z zaseženim dokumentom.

K 71. členu

V skladu s predlogom prvega in drugega odstavka 102. člena bo Republika Slovenija državljanom Švicarske konfederacije izdala spremenjeno, a oblikovno enako izkaznico kot državljanom tretjih držav, s podatki, ki jih določa Uredba 1030/2002/ES, zadnjič spremenjena z Uredbo 2017/1954/ES, razen biometričnih podatkov (prstni odtisi in podoba obraza), ki ne bodo niti zajeti, niti hranjeni na izkaznicah. Določena je tudi veljavnost izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje, ki je omejena na deset let.

V tretjem odstavku se določata vsebina in oblika izkaznice, izdane družinskim članom državljanov Švicarske konfederacije, ki so državljani tretjih držav. Vsebina in oblika izkaznice sledi zahtevam Uredbe 1030/2002/ES, zadnjič spremenjene z Uredbo 2017/1954/ES, in vključuje tudi biometrične podatke.

V četrtem odstavku se določajo način zajema in hramba biometričnih podatkov ter vrnitev samostojne listine v primeru prenehanja, pri čemer je določen sklic na določbe, ki se v teh primerih uporabljajo za državljane tretjih držav.

Peti odstavek določa sprejetje podzakonskega predpisa in njegovo vsebino.

K 72. členu

Države članice EU različne integracijske sisteme izvajajo že več desetletij. Svet EU je na vrhu v Bruslju novembra 2004 namenil posebno pozornost integraciji državljanov tretjih držav v EU in poudaril potrebo po večjem usklajevanju in poenotenju integracijskih pristopov v državah članicah. Eden izmed prvih korakov v to smer je bilo sprejetje Skupnih temeljnih načel za politiko integracije priseljencev v EU (angl. Common Basic Principles for immigrant integration policy in the European Union), ki temeljijo na opredelitvi integracije kot dvosmernega procesa, vključevanju in nadgrajevanju proti-diskriminacijske politike, spoštovanju temeljnih vrednot EU in spoštovanju človekovih pravic. Cilji načel so zagotavljati pomoč državam članicam pri oblikovanju integracijskih politik s preprostimi nezavezujočimi smernicami, na podlagi katerih lahko presodijo in ovrednotijo svoja prizadevanja, in zagotoviti osnove, na podlagi katerih države članice raziščejo, kako lahko organi EU, nacionalni, regionalni in lokalni organi vzajemno delujejo pri razvoju in izvajanju integracijskih politik. Integracija priseljencev zaenkrat ostaja v pristojnosti držav članic.

Temeljna načela integracijskega procesa so enaka za vse priseljence, tako za tiste, ki so v državo sprejema prišli na primer iz ekonomskih razlogov, kot tudi za tiste, ki so bili svojo izvirno državo prisiljeni zapustiti. Temeljna načela, priporočena in dogovorjena med državami članicami EU, so enaka, med njimi pa je tudi to, da znotraj priseljenke populacije obstajajo specifične skupine s posebnimi potrebami, ki jih je v procesu integracije treba upoštevati. Med te specifične skupine spadajo na primer. humanitarni migranti oziroma osebe, ki potrebujejo mednarodno zaščito.

Glede na to, da je država osrednje telo na področju upravljanja migracij, je od nje odvisno, kako stabilno in kakovostno institucionalno infrastrukturo za izvajanje ukrepov integracije ima. Pri vzpostavitvi učinkovite infrastrukture pa je ključno sodelovanje med različnimi akterji. To sodelovanje je nujno na ravni resorjev, pri čemer so v praksi evropskih držav poznane različne oblike – medresorske skupine, prevladujoča vloga enega ministrstva in posebni vladni uradi.

Kompleksnost področja integracije zahteva obstoj osrednje institucije kot izhodiščne točke za delovanje več akterjev, hkrati pa mora taka institucija učinkovito koordinirati integracijske politike ter usmerjati in nadzorovati konkretne ukrepe in dosežene učinke na terenu.

Z namenom interdisciplinarnega pristopa, ki omogoča horizontalno izvajanje nalog, je bil 26. januarja 2017 v Državnem zboru Republike Slovenije potrjen predlog Zakona o spremembi in dopolnitvah Zakona o tujcih, ki je začel veljati 4. februarja 2017. V njem so bile določene naloge, povezane s pravicami tujcev, ki jim je v Sloveniji dovoljeno zadrževanje, razseljenih oseb, oseb z začasno zaščito, prosilcev za mednarodno zaščito in oseb z mednarodno zaščito, prenesene na Urad Vlade Republike Slovenije za oskrbo in integracijo migrantov. Novoustanovljeni urad je prevzel tudi naloge zagotavljanja pravic in izvajanja integracijskih ukrepov za osebe, ki jim je bila priznana mednarodna zaščita.

Glede na to, da je področje integracije medresorsko in zahteva koordinativno vlogo osrednjega organa ter da so osnovna integracijska načela enaka za vse priseljence, se v predlogu člena osrednja koordinativna in usklajevalna vloga določa Uradu Vlade Republike Slovenije za oskrbo in integracijo migrantov, ki že ima določene pristojnosti na področju integracije, ob sodelovanju pristojnih resorjev. Urad Vlade Republike Slovenije za oskrbo in integracijo migrantov, ustanovljen kot služba Vlade RS lahko učinkovito zagotavlja usklajeno izvajanje integracijskih ukrepov za priseljence. Kot določa 25. člen Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17), vlada ustanavlja vladne službe za organizacijsko, strokovno in drugo pomoč pri delovanju vlade in

usklajevanju dela ministrstev. Predlog člena določa, da Urad Vlade Republike Slovenije za oskrbo in integracijo migrantov prav tako zagotavlja informacije, ki so potrebne tujcem za njihovo vključevanje v slovensko družbo, zlasti glede njihovih pravic in dolžnosti.

K 73. členu

S predlaganim besedilom nove prve alineje prvega odstavka se na novo določa obseg sofinanciranja udeležbe na programih učenja slovenskega jezika in seznanjanja s slovensko zgodovino, kulturo in ustavno ureditvijo v višini 50 odstotkov cene programa. S predlogom se prav tako omejuje kategorijo tujcev, ki bodo upravičeni do sofinanciranja omenjenih programov, in sicer bodo to tujci, ki niso državljani EU z veljavnim dovoljenjem za začasno prebivanje iz razloga združitve družine in tujci z veljavnim dovoljenjem za začasno prebivanje, ki v Republiki Sloveniji neprekinjeno zakonito prebivajo vsaj pet let.

Ocenjujemo, da je sprememba potrebna zaradi pričakovanega večjega obsega števila tujcev, ki bodo obiskovali tečaj slovenskega jezika, zaradi novo določenega pogoja opravljenega izpita iz slovenskega jezika za pridobitev dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana oziroma stalnega prebivanja, kot ga predvidevata spremembi k 47. in 52. členu.

Glede na podatke iz let 2017 – 2019 lahko, ob oceni, da je v posameznem koledarskem letu 40 odstotkov dovoljenj za začasno prebivanje podaljšanih prvič, pričakujemo 12 523 kandidatov na podlagi predlaganega 47. člena. Na podlagi predlaganega spremenjenega 52. člena pa 6402 kandidatov, kolikor je bilo v zadnjih treh letih povprečno letno izdanih dovoljenj za stalno prebivanje. Tako ocenjujemo, da se bo za udeležbo na tečajih potegovalo okrog 18 931 oseb, kar je kar 8,3-kratno povečanje glede na dosedanje udeležbo 1558 oseb letno (glede na podatke zadnjih 5 let).

Ministrstvo za notranje zadeve trenutno stroške izvedbe enotnega tečaja krije iz sredstev Evropskega sklada za azil, migracije in vključevanje (t.i AMIF) v višini 75 odstotkov ter iz sredstev proračuna Republike Slovenije v višini 25 odstotkov. V aktualni finančni perspektivi (2015 – 2021) je v ta namen rezerviralo 4 253 190,29 EUR (AMIF [75%]: 3 189 892,71; proračun RS [25%]: 1 063 297,58 EUR) oz. povprečno 607 598,6 EUR (AMIF [75%]: 455 698,9 EUR; proračun RS [25%]: 151 899,6 EUR) letno. Brez dokončne potrditve Večletnega finančnega okvira EU ni mogoče realno napovedati kolikšen obseg sredstev bo namenjen predlaganemu AMIF-u. Čeprav je realno pričakovati, da se bodo sredstva namenjena skladu, in posledično delu sklada, ki se osredotoča na vključevanje državljanov tretjih držav povečala, pa trenutno ni mogoče napovedati v kolikšnem obsegu.

K 74. členu

Programi učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe so temeljni programi pomoči pri vključevanju priseljencev v slovensko družbo. Predlog člena določa, da je za izvajanje programov učenja slovenskega jezika, spoznavanja slovenske družbe in informiranja tujcev, ki niso državljani EU, pristojen Urad Vlade Republike Slovenije za oskrbo in integracijo migrantov.

Programe za spodbujanje medsebojnega poznavanja in razumevanja zagotavlja Urad Vlade Republike Slovenije za oskrbo in integracijo migrantov v sodelovanju z Ministrstvom za kulturo.

K 75. členu

Večino programov pomoči pri integraciji priseljencev v slovensko družbo 75 odstotno sofinancira Evropski sklad za migracije, azil in vključevanje. Odgovorni organ za sklad je Ministrstvo za notranje

zadeve. Predlog Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o določitvi skupnih določb o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu plus, Kohezijskem skladu in Evropskem skladu za pomorstvo in ribištvo in o finančnih pravilih zanje ter za Sklad za azil in migracije, Sklad za notranjo varnost in Instrument za upravljanje meja in vizume predvideva skupno strukturo upravljanja in nadzora za vse sklade. Specifična pravila posameznih skladov bodo opredeljena v posebnih predpisih. Predvideva se, da bo integracija državljanov tretjih držav del Evropskega socialnega sklada, katerega odgovorni organ je Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, Sklad za azil in migracije pa bo pokrival predvsem sprejem prosilcev za azil in vračanje. Tako bi Ministrstvo za notranje zadeve moralo upravljati dva povsem različna sklada glede sistema upravljanja in nadzora. Tudi zaradi tega je za učinkovito upravljanje evropskih sredstev smotno in racionalno, da je celotno področje integracije priseljencev v pristojnosti vladne službe, ki tudi z načrtovanjem projektov v okviru skladov usklajuje delo ministrstev.

Predlog člena določa, da Urad Vlade RS za oskrbo in integracijo migrantov zagotavlja sredstva za izvajanje programov učenja slovenskega jezika, spoznavanja slovenske družbe in informiranje tujcev o programih vključevanja ter skrbi za usklajevanje ukrepov vključevanja.

K 76. členu

Evidence o nedovoljenih prehodih državne meje so potrebne za ustrezno spremljanje migracijskih gibanj proti Republiki Sloveniji in vanjo. Hkrati se s podrobnejšim zbiranjem podatkov lahko spremlja profil migrantov, ki poskušajo nedovoljeno vstopiti v našo državo. Pri tem je zelo pomembno, da nam evidence omogočajo večjo možnost zagotavljanja odgovornosti naše države pri skupni varnosti EU in skupnega schengenskega prostora, predvsem v smislu odkrivanja in preprečevanja mednarodnega terorizma. Glede na navedeno je bilo treba dopolniti določbe 110., 114. in 115. člena ZTuj-2, ki se nanašajo na vrste evidenc in podatkov, ki se zbirajo v njih, ter na njihovo hrambo .

110. člen določa vrste evidenc in način obdelave podatkov v teh evidencah, ki jih vodi pristojni organ in ministrstvo, pristojno za notranje zadeve. Šesti odstavek določa, da mora pristojni organ (upravna enota) in ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve podatke, ki jih vodijo v evidencah, posredovati ministrstvu, pristojnemu za notranje zadeve, ki upravlja centralno evidenco o dovoljenjih za prebivanje in odpovedih prebivanja (Register tujcev). V drugem odstavku 111. člena pa so določeni podatki, ki jih mora tujec podati v prošnji za izdajo modre karte EU, poleg splošnih podatkov (ime, priimek, datum rojstva, državljanstvo...) so to tudi podatki o vrsti in stopnji strokovne izobrazbe tujca ali nacionalni poklicni kvalifikaciji tujca, firma ali ime delodajalca, sedež ali naslov delodajalca, matična številka delodajalca, davčna številka delodajalca, davčna številka tujca, upravna enota delovnega mesta, naziv delovnega mesta, za katero se sklepa delovno razmerje, opis del in nalog delovnega mesta, koda poklica po standardni klasifikaciji poklicev, ki ga bo tujec opravljal, poklicna oziroma strokovna izobrazba ali nacionalna poklicna kvalifikacija, ki se zahteva za zasedbo delovnega mesta, druga potrebna dodatna znanja, ki se zahtevajo za zasedbo delovnega mesta (na primer delovne izkušnje, znanje jezika, računalniška znanja, vozniški izpit). Ker je modra karta EU vrsta enotnega dovoljenja za prebivanje in delo zaradi visokokvalificirane zaposlitve, ki se izda na podlagi podanega soglasja pristojnega organa po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev pod pogoji za izdajo dovoljenja za zaposlitev, morajo biti naštetih podatki navedeni na enotni prošnji za izdajo te vrste enotnega dovoljenja.

Za doseganje namena iz prvega odstavka 110. člena, to je zaradi zagotovitve podatkov o stanju in gibanju tujcev in odločanju o pravicah in dolžnostih, predlagatelj meni, da v Registru tujcev, v katerem se vodijo podatki o statusu tujca, podatki, določeni v drugem odstavku 111. člena, niso potrebni, saj je za njihovo obdelavo pristojen organ, ki je po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pristojen za podajo soglasja k izdaji modre karte EU in drugih vrst enotnih dovoljenj. Podlaga

za obdelavo teh podatkov, ki jih obdeluje organ, pristojen za podajo soglasja k izdaji modre karte EU in drugih vrst enotnih dovoljenj je zagotovljena v 48. členu ZZSDT.

Črtanje besedila »in drugem« je potrebno glede podatkov iz evidence o odpovedih prebivanja tujcu, za katere šesti odstavek 110. člena veljavnega ZTuj-2 določa, da so določeni v drugem odstavku 114. člena tega zakona. Drugi odstavek 114. člena ZTuj-2 ureja podatke v evidenci o tujcih, ki jim je dovoljeno zadrževanje, in izkaznicah o dovolitvi zadrževanja, ne ureja pa podatkov, ki jih vsebuje evidenca o odpovedih prebivanja tujcu. Zaradi navedenega se predlaga črtanje besedila »in drugem« v šestem odstavku 110. člena.

Uvedba evidence o potrdilih o pravicah obmejnega delavca je potrebna zaradi uvedbe možnosti izdaje potrdila o pravicah obmejnega delavca iz 141.g člena zakona.

S predlaganim besedilom novega desetega odstavka se zaradi prenosa nalog, ki so povezane z vključevanjem tujcev v kulturno, gospodarsko in družbeno življenje na podlagi 106. člena ZTuj-2, na Urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo in integracijo migrantov, na novo določa pristojnost oziroma pravna podlaga za obdelovanje podatkov iz evidence o udeležbi tujcev v programih vključevanja (evidenca iz sedemnajste alineje 110. člena Ztuj-2). V skladu z 28. členom Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov), ki določa, da obdelavo s strani obdelovalca ureja pogodba ali drug pravni akt, bodo zahteve iz predmetnega člena med obdelovalcem in upravljalcem določene s pogodbo.

K 77. členu

V 111. členu zakona so določeni podatki, ki jih je tujec dolžan navesti v prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje. Dovoljenje za začasno prebivanje za pripravnike se izda v obliki enotnega dovoljenja za prebivanje, soglasje k izdaji pa poda organ, pristojen za zaposlovanje in delo tujcev, zato je treba določiti, da se v prošnji za izdajo navedenih enotnih dovoljenj navedejo tudi podatki, ki se za podajo soglasja zahtevajo po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev.

Predlog spremembe dvanajstega odstavka 111. člena je posledica spremembe šestega odstavka 110. člena. ZTuj-2 sicer določa, katere podatke je dolžan tujec posredovati v prošnji za izdajo posamezne vrste dovoljenja za prebivanje, vendar pristojni organ in ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, vseh podatkov ne obdelujeta v svojih evidencah: podatke o poklicu, izobrazbi, delodajalcu ipd., obdeluje namreč organ, ki je po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pristojen za podajo soglasja k posamezni vrsti enotnega dovoljenja. Popravek drugega stavka je redakcijski.

K 78. členu

Dopolnitev prvega, petega in šestega odstavka je potrebna zaradi spremembe 24. člena. Zaradi tega se v tem členu dodajo tudi podatki, ki se zbirajo na podlagi povabilnega pisma.

Sprememba četrtega odstavka je potrebna, ker je petletno obdobje hranjenja vizumske dokumentacije po oceni Ministrstva za zunanje zadeve predolgo. Večina držav članic iz schengenskega območja vizumsko dokumentacijo hrani dve leti. Prav tako Vizumski zakonik v tretjem odstavku 37. člena predvideva, da vizumski arhiv hrani gradivo dve leti.

K 79. in 80. členu

Glede na spremenjene določbe, ki se nanašajo na zagotavljanje tečajev slovenskega jezika, se smiselno spreminjajo tudi podatki, ki bodo vsebovani v evidenci o udeležbi tujcev v programih vključevanja.

Evidence o nedovoljenih prehodih državne meje so potrebne za ustrezno spremljanje migracijskih gibanj proti Republiki Sloveniji in vanjo. Hkrati se s podrobnejšim zbiranjem podatkov lahko spremlja profil migrantov, ki poskušajo nedovoljeno vstopiti v našo državo. Pri tem je zelo pomembno, da nam evidence omogočajo večjo možnost zagotavljanja odgovornosti naše države pri skupni varnosti EU in skupnega schengenskega prostora, predvsem v smislu odkrivanja in preprečevanja mednarodnega terorizma. Glede na navedeno je bilo treba dopolniti določbe 110., 114. in 115. člena ZTuj-2, ki se nanašajo na vrste evidenc in podatkov, ki se zbirajo v njih, ter na njihovo hrambo. Podatki iz evidenc nedovoljenih prehodov se hranijo deset let. Podoben predlog je podan pri spremembah in dopolnitvah Zakona o nalogah in pooblastilih policije, ki natančneje ureja hrambo prstnih odtisov v tovrstnih primerih (predvidena je desetletna hramba), saj se v postopkih s tujci, ki so nezakonito prestopili državno mejo, ugotavlja, da je vedno več primerov namernega spreminjanja podatkov o identiteti (tujci se pri ponovnih nezakonitih prestopih državne meje predstavljajo z drugimi osebnimi podatki, listin pa nimajo pri sebi), zato hramba teh podatkov zelo pripomore k njihovi identifikaciji. Pri tem je pomembno predvsem to, da hramba podatkov v tem časovnem okviru preprečuje zlorabe na področju izkazovanja lažne identitete nezakonitih migrantov in omogočil dejanski nadzor nad (ponavljajočim se) gibanjem migrantov iz ene države v drugo. Desetletni rok določa tudi Uredba (EU) št. 603/2013. Desetletno hranjenje in dostop do podatkov iz evidence o nedovoljenih prehodih državne meje sta zaradi njene vsebine pomembna za operativno delo policije, tako imenovane krožne migracije in spremljanje migracijskih gibanj.

V 115. členu ZTuj-2 se črta določilo o časovni omejitvi hranjenja biometričnih podatkov v evidencah. Ti podatki se hranijo enako dolgo kot drugi osebni podatki.

Hranjenje in arhiviranje podatkov iz evidenc o potrilih o pravicah obmejnega delavca (evidenca iz devetnajste alineje prvega odstavka 110. člena zakona) je določeno analogno hranjenju in arhiviranju podatkov iz evidenc o dovoljenjih za začasno prebivanje (evidenca iz prve alineje prvega odstavka 110. člena zakona).

K 81. členu

Drugi stavek prvega odstavka se dopolnjuje s potrdilom o pravicah obmejnega delavca, ki ga uvaja nov 141.g člen zakona in katerega izkaznica vsebuje tudi podobo obraza in prstne odtise imetnika potrdila.

K 82. členu

S predlagano dopolnitvijo 119., 122., 123. in 128. člena ZTuj-2 se konkretnije določa, kaj se šteje kot ustrezno zdravstveno zavarovanje, ki ga mora tujec, kot enega izmed osnovnih pogojev, izkazati v postopku pridobitve dovoljenja za prebivanje oziroma potrdila o prijavi prebivanja.

K 83. členu

Gre za redakcijski popravek oziroma uskladitev termina z veljavno zakonodajo.

K 84. členu

S predlogom spremembe prvega odstavka se razširja obstoječa določba, in sicer se dodatno določa, da tudi otrok državljan EU, ki je rojen v Republiki Sloveniji (in je državljan tretje države ali njegovo državljanstvo še ni znano), ki ne pridobi slovenskega državljanstva v prvih treh mesecih od rojstva, ne potrebuje dovoljenja za prebivanje (torej dovoljenja za prebivanje ali dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana).

Glede na dopolnitev prvega odstavka se s predlogom novega četrtega in petega odstavka ureja izdaja dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje otrokom državljanov EU, ki so rojeni v Republiki Sloveniji in v treh mesecih od rojstva ne pridobijo državljanstva Republike Slovenije ali državljanstva ene od držav članic EU. Tem otrokom se po uradni dolžnosti izda dovoljenje za prebivanje za družinskega člana državljan EU oziroma dovoljenje za stalno prebivanje za družinskega člana državljan EU.

K 85. členu

S prvim odstavkom 137. člena se ureja veljavnost izkaznic potrdil o prijavi prebivanja in dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljan EU ali slovenskega državljan. Dodatno se ureja veljavnost izkaznic, izdanih mladoletnim tujcem. Dosedanja ureditev izdaje izkaznic potrdil o prijavi stalnega prebivanja in izkaznic dovoljenj za stalno prebivanje za družinske člane državljanov EU oziroma slovenskih državljanov, ki se izdajo mladoletnim tujcem ni dopuščala izdaje izkaznice s krajšo veljavnostjo. Glede na to, da se izkaznica potrdila o prijavi prebivanja ali izkaznica dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana izda tudi novorojencem in drugim mladoletnim tujcem, ki po dosedanji ureditvi velja deset let, hkrati pa vsebuje tudi fotografijo imetnika, je predlagatelj mnenja, da je treba, po vzoru izdaje osebne izkaznice za državljane Republike Slovenije, ustrezno skrajšati veljavnost izkaznic potrdil o prijavi stalnega prebivanja oziroma dovoljenj za stalno prebivanje za družinske člane.

Državljanom EU bo Republika Slovenija izdala spremenjeno, a oblikovno podobno izkaznico kot državljanom tretjih držav, z vsebino, ki jo določa Uredba 1030/2002/ES, zadnjič spremenjena z Uredbo 2017/1954/ES, z izjemo biometričnih podatkov (prstni odtisi in podoba obraza), ki ne bodo niti zajeti, niti hranjeni na izkaznicah. Na predmetnih dovoljenjih bo tudi oznaka oziroma sklic na Direktivo 2004/38/ES.

Za družinske člane državljanov EU, ki so državljani tretjih držav, veljajo določbe Uredbe 1030/2002/ES, zadnjič spremenjene z Uredbo 2017/1954/ES (zanje velja tudi zajem biometričnih podatkov). Dodani so tudi zapisi na izkaznici, kot jih določa Uredba 2018/0104 (EU) o okrepitvi varnosti osebnih izkaznic državljanov Unije in dokumentov za prebivanje, izdanih državljanom Unije in njihovim družinskim članom, ki uresničujejo svojo pravico do prostega gibanja (sklic na Direktivo 2004/38/ES)

V novem četrtem odstavku je za zajem in hrambo biometričnih podatkov ter vrnitev izkaznice v primeru prenehanja, določen sklic na določbe zakona, ki to urejajo za državljane tretjih držav.

V petem odstavku se določata sprejetje podzakonskega akta in njegova vsebina.

K 86. členu

Gre za redakcijski popravek (sprememba sklica na odstavek), ki je potreben zaradi spremembe 69. člena ZTuj-2.

K 87. členu

Dopolnjen prvi odstavek določa skladnost vodenja evidenc tudi za dovoljenja za prebivanje za družinske člane državljanov EU in slovenskih državljanov.

Nov drugi odstavek določa nabor podatkov za izdajo potrdila o prijavi (stalnega) prebivanja in dovoljenja za (stalno) prebivanje.

Nova tretji in četrti odstavek določata skladnost arhiviranja in hrambe podatkov o potrdilih o prijavi prebivanja, dovoljenjih za prebivanje za državljane EU in dovoljenjih za prebivanje za družinske člane ter uporabo teh podatkov.

K 88. členu

Sporazum o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL L 29, 31.1.2020, str. 7, v nadaljnjem besedilu: Sporazum o izstopu) štiti državljane EU, ki ob koncu prehodnega obdobja prebivajo v Združenem kraljestvu, in državljane Združenega kraljestva, ki ob koncu prehodnega obdobja (določen v 126. členu Sporazuma o izstopu: »Prehodno obdobje oziroma obdobje izvajanja se začne na datum začetka veljavnosti tega sporazuma in konča 31. decembra 2020.«) prebivajo v eni izmed 27 držav članic EU, kadar je tako prebivanje v skladu s pravom EU o prostem gibanju. Sporazum o izstopu štiti tudi družinske člane, ki so jim dodeljene pravice v skladu s pravom EU (zakonski in registrirani partnerji, starši, stari starši, otroci, vnuki in osebe v obstoječem trajnem razmerju) in ki še ne živijo v isti državi gostiteljici kot državljani Unije ali Združenega kraljestva, tako da se jim lahko v prihodnosti pridružijo. Otroci so zaščiteni s Sporazumom o izstopu ne glede na to, kje so bili rojeni pred izstopom Združenega kraljestva ali po njem, in ne glede na to, ali so bili rojeni znotraj ali zunaj države gostiteljice, v kateri prebivajo državljani EU ali Združenega kraljestva. Edina predvidena izjema se nanaša na otroke, rojene po izstopu Združenega kraljestva, za katere ima v skladu z veljavnim družinskim pravom izključno pravico do varstva in vzgoje starš, ki ga Sporazum o izstopu ne zajema.

Sporazum o izstopu državljanom EU in Združenega kraljestva ter njihovim družinskim članom omogoča, da do konca življenja še naprej uveljavljajo svoje pravice, ki izhajajo iz prava Unije, na ozemlju druge pogodbenice, če te pravice temeljijo na življenjskih odločitvah, sprejetih pred koncem prehodnega obdobja. Državljan Unije in Združenega kraljestva ter njihovi družinski člani lahko še naprej živijo, delajo ali študirajo pod enakimi materialnimi pogoji, kot jih določa pravo Unije, pri čemer lahko v celoti izkoristijo prepoved vsakršne diskriminacije na podlagi državljanstva in pravico do enake obravnave v primerjavi z državljani države gostiteljice. Edine omejitve, ki se uporabljajo, so tiste, ki izhajajo iz prava Unije ali Sporazuma o izstopu. Sporazum Združenemu kraljestvu ali državam članicam EU ne preprečuje odločanja o dodelitvi večjih pravic.

Materialni pogoji prebivanja, določeni v Sporazumu o izstopu so v bistvu ponovitev pogojev, ki jih pravila Unije o prostem gibanju določajo v zvezi z pravicami do prebivanja.

S predlogom določb XIII.A poglavja se določa uporaba sistema obvezne registracije iz člena 18(1) Sporazuma o izstopu. Odločitve o izdaji novega dovoljenja za prebivanje v skladu s Sporazumom o izstopu bodo sprejete na podlagi objektivnih meril (to je brez diskrecijske pravice) in na podlagi enakih pogojev, kot so določeni v direktivi o prostem gibanju (Direktiva 2004/38/ES), pri čemer člena 6 in 7 direktive podeljujeta pravico do prebivanja za največ pet let osebam, ki so zaposlene ali imajo zadostna sredstva in zdravstveno zavarovanje, člani 16 do 18 pa pravico do stalnega prebivališča osebam, ki so v državi gostiteljici zakonito prebivale pet let. Državljan Združenega kraljestva izpolnjujejo te pogoje, če so delavci ali samozaposlene osebe ali imajo zadostna sredstva in

zdravstveno zavarovanje ali so družinski člani druge osebe, ki izpolnjuje te pogoje, ali so že pridobili pravico do stalnega prebivanja in zato za njih ne veljajo več nobeni pogoji. V skladu s Sporazumom o izstopu ni potrebna fizična prisotnost v državi gostiteljici ob koncu prehodnega obdobja, pri čemer so začasne odsotnosti, ki ne vplivajo na pravico do prebivanja, in daljše odsotnosti, ki ne vplivajo na pravico do stalnega prebivališča, sprejemljive.

Osebe, ki so zaščitene s Sporazumom o izstopu in še niso pridobile pravice do stalnega prebivališča (v Republiki Sloveniji niso prebivale vsaj pet let), so v celoti zaščitene s Sporazumom o izstopu in bodo lahko še naprej prebivale v Republiki Sloveniji in pridobile pravice do stalnega prebivališča tudi po izstopu Združenega kraljestva.

Namen določb XIII.A poglavja je torej implementacija Sporazuma o izstopu, in sicer v delu, ki ureja pravice državljanov Združenega kraljestva in njihovih družinskih članov, ki spadajo na osebno področje uporabe Sporazuma, do (nadaljnega) prebivanja v Republiki Sloveniji.

141.a člen

Predlog člena določa osebno področje uporabe novega poglavja in s tem odkazuje na 9. in 10. člen Sporazuma o izstopu, ki določa osebno področje uporabe Drugega dela (pravice državljanov) Sporazuma o izstopu.

141.b člen

141.b člen določa izdajo dovoljenja za začasno prebivanje državljanu Združenega kraljestva in njegovemu družinskemu članu, ki spadajo na osebno področje uporabe drugega dela (pravice državljanov) Sporazuma o izstopu.

V skladu s točko (b) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu je rok za vložitev prošnje za izdajo dovoljenja za prebivanje po Sporazumu o izstopu najmanj šest mesecev od konca prehodnega obdobja. S prvim odstavkom 141.b člena se določa, da mora državljan Združenega kraljestva in njegov družinski član, ki ni državljan Unije, vložiti prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje v roku enega leta od konca prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu, ki se izteče 31. decembra 2020, oziroma pred potekom veljavnosti potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU ali dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU ali dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana državljana EU, če je ta krajša od enega leta od konca prehodnega obdobja. Določa se tudi prenehanje veljavnosti potrdil oziroma dovoljenj, izdanih pred potekom prehodnega obdobja iz Sporazuma o izstopu in obravnava državljanov Združenega kraljestva in njihovih družinskih članov, ki v določenem roku ne bodo vložili prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje.

Drugi odstavek omogoča vložitev prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje tudi državljanom Združenega kraljestva in njihovim družinskim članom, ki so pred iztekom prehodnega obdobja iz Sporazuma zakonito uveljavljali pravico do prebivanja v Republiki Sloveniji in nameravajo v Republiki Sloveniji prebivati tudi po koncu prehodnega obdobja, vendar niso imetniki veljavnega potrdila o prijavi prebivanja ali dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU.

S tretjim odstavkom se omogoča vložitev prošnje za družinske člane državljana Združenega kraljestva, za katere se uporablja točka (ii) ali točka (iii) pod (e) prvega odstavka 10. člena Sporazuma o izstopu, ki imajo pravico do začetka prebivanja po koncu prehodnega obdobja v državi gostiteljici v skladu s Sporazumom o izstopu, tri mesece od njihovega prihoda oziroma rojstva.

S četrtem odstavkom se določa izdaja potrdila o prošnji za status glede prebivanja. Tretji pododstavek točke (b) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu namreč določa, da se potrdilo o prošnji za

status glede prebivanja izda takoj.

S petim do desetim odstavkom se implementira točke (k), (l), (m) in (n) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu. Pogoji za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje po Sporazumu so v bistvu ponovitev pogojev, ki jih pravila Unije o prostem gibanju (Direktiva 2004/38/ES) določajo v zvezi s pravicami do prebivanja, ti pa so določeni že pri posameznih namenih prebivanja za izdajo potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU, zato se določa sklic na posamezne določbe iz XIII. poglavja zakona.

Z enajstim odstavkom se določa, da se dovoljenje za začasno prebivanje po Sporazumu o izstopu izda z veljavnostjo pet let. Veljavnost dovoljenja je določena v skladu z Izvedbenim sklepom Komisije C(2020) 1114 final z dne 21. februarja 2020 o dokumentih, ki jih države članice izdajo v skladu s členom 18(1) in (4) ter členom 26 Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo, ki v 1. členu določa, da je veljavnost dokumenta za prebivanje najmanj pet in največ deset let.

Z dvanajstim odstavkom se določa možnost podaljšanja dovoljenja za začasno prebivanje, izdanega na podlagi Sporazuma o izstopu. Člen 39 Sporazuma o izstopu namreč določa, da imajo osebe, za katere se uporablja drugi del Sporazuma o izstopu, pravice iz določb v ustreznih naslovih tega dela vse življenje, razen če prenehajo izpolnjevati pogoje, določene v teh naslovih.

S trinajstim odstavkom se določa izdaja potrdila o vloženi prošnji za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje.

S štirinajstim odstavkom se določa pristojni organ za izdajo in podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje.

S petnajstim odstavkom se določa pravno sredstvo zoper odločitve prvostopenjskega organa in pritožbeni organ.

141.c člen

Prvi odstavek določa zamenjavo potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenja za stalno prebivanje za državljana EU ali dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljan EU, ki je izdano državljanu Združenega kraljestva in njegovemu družinskemu članu, ki spadajo na osebno področje uporabe Sporazuma o izstopu, za dovoljenje za stalno prebivanje iz Sporazuma o izstopu. Točka (h) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu določa, da ima oseba, ki ima pred koncem prehodnega obdobja veljaven dokument za stalno prebivanje - izdan na podlagi člena 19 (ki je implementiran v 126. členu ZTuj-2, ki ureja izdajo potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU) ali člena 20 (ki je implementiran v 130. členu ZTuj-2, ki ureja izdajo dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljan EU) Direktive 2004/38/ES ali veljavno nacionalno dovoljenje za priselitev na podlagi katerega imajo pravico do stalnega prebivanja v državi gostiteljici - pravico ta dokument v prehodnem obdobju iz točke (b) tega odstavka zamenjati za nov dokument za prebivanje, in sicer na podlagi prošnje in po izpolnitvi v tej točki določenih pogojev.

Drugi odstavek določa izdajo dovoljenja za stalno prebivanje iz 15. člena Sporazuma o izstopu državljanu Združenega kraljestva in njegovemu družinskemu članu, ki pred potekom prehodnega obdobja ni imetnik veljavnega potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenja za stalno prebivanje za državljana EU ali dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljan EU in po poteku prehodnega obdobja izpolni pogoje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje iz 15. člena Sporazuma o izstopu. Ker so 16., 17. in 18. člen Direktive 2004/38/ES, na

katere se sklicuje 15. člen Sporazuma o izstopu, implementirani v 126. in 130. členu ZTuj-2, se predlog odstavka sklicuje na pogoje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, kot so določeni v teh dveh členih zakona.

Tretji odstavek določa veljavnost dovoljenja za stalno prebivanje in izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje. Veljavnost dovoljenja za stalno prebivanje je določena v skladu z Izvedbenim sklepom Komisije C(2020) 1114 final z dne 21. februarja 2020 o dokumentih, ki jih države članice izdajo v skladu s členom 18(1) in (4) ter členom 26 Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo, ki v 1. členu določa, da je veljavnost dokumenta za prebivanje najmanj pet in največ deset let.

Četrti odstavek določa izdajo potrdila o vloženi prošnji za status glede prebivanja. Tretji pododstavek točke (b) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu namreč določa, da se potrdilo o prošnji za status glede prebivanja izda takoj.

141.č člen

Preverjanje kazenskih evidenc in varnostno preverjanje v skladu s točko (p) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu ustreza preverjanju javnega reda ali javne varnosti, opravljenem v skladu s poglavjem VI Direktive 2004/38/ES za namene omejitve pravic v skladu s prvim odstavkom 20. člena Sporazuma o izstopu, kar prav tako ureja poglavje VI Direktive 2004/38/ES. Poglavje VI Direktive 2004/38/ES je implementirano v XIII. poglavju ZTuj-2. Za implementacijo 20. člena v povezavi s točko (p) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu prvi in drugi odstavek določata razloge za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje, ki so vsebinsko enaki razlogom za zavrnitev izdaje potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU, potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU in dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU iz XIII. poglavja ZTuj-2. Za implementacijo drugega odstavka 20. člena Sporazuma o izstopu se kot razloga za zavrnitev dovoljenja določa tudi razloga, ki vsebinsko ustrezata peti in šesti alineji prvega odstavka 55. člena ZTuj-2, ki ju bo mogoče uporabiti samo za ravnanje ali obnašanje državljana Združenega kraljestva in njegovega družinskega člana, do katerega bo prišlo po koncu prehodnega obdobja iz sporazuma.

Z drugim odstavkom se implementira prvi odstavek 20. člena Sporazuma o izstopu, ki se sklicuje na poglavje VI Direktive 2004/38/ES. Drugi in tretji odstavek 27. člena Direktive 2004/38/ES je implementiran v drugem odstavku 124. člena ZTuj-2, zato predlog odstavka vsebinsko sledi drugemu odstavku 124. člena ZTuj-2.

Tretji odstavek je v skladu z drugim odstavkom 20. člena Sporazuma o izstopu.

141.d člen

Člen 39 Sporazuma o izstopu določa, da imajo osebe, za katere se uporablja drugi del Sporazuma o izstopu, pravice iz določb v ustreznih naslovih tega dela vse življenje, razen če prenehajo izpolnjevati pogoje, določene v teh naslovih. S predlogom prvega odstavka se zato določa razveljavitev dovoljenja za začasno prebivanje, če njegov imetnik ne izpolnjuje več pogojev za izdajo dovoljenja.

Drugi odstavek določa ohranitev veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje državljanu Združenega kraljestva v skladu s členom 7(3) Direktive 2004/38/ES (ki je naveden v 13. členu Sporazuma o izstopu) in vsebinsko enako drugemu in tretjemu odstavku 120. člena ZTuj-2, ki sta implementacijski določbi člena 7(3) Direktive 2004/38/ES.

Tretji odstavek določa ohranitev veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje družinskega člana

državljana Združenega kraljestva v skladu s členom 12(1) ali (2) ali (3) in členom 13(1) ali (2) Direktive 2004/38/ES (ki sta navedena v 13. členu Sporazuma o izstopu) in smiselno uporabo 129. člena ZTuj-2, ki je implementacijska določba 12 in 13. člena Direktive 2004/38/ES.

Četrty odstavek določa pristojni organ za razveljavitev dovoljenja za začasno prebivanje.

Peti odstavek določa pravno sredstvo zoper odločitev prvostopenjskega organa in pritožbeni organ.

141.e člen

Ker okoliščine za prenehanje dovoljenja nastopijo po zaključku prehodnega obdobja se v skladu z drugim odstavkom 20. člena Sporazuma o izstopu sankcije določijo v skladu z nacionalno zakonodajo. Na podlagi navedenega se določa uporaba določb 57. člena ZTuj-2, ki velja za državljane držav, ki niso članice Evropskega gospodarskega prostora.

141.f člen

Ker okoliščine za prenehanje dovoljenja nastopijo po zaključku prehodnega obdobja se v skladu z drugim odstavkom 20. člena Sporazuma o izstopu sankcije določijo v skladu z nacionalno zakonodajo. Na podlagi navedenega se določa uporaba določb iz V. poglavja zakona, ki urejajo odpoved prebivanja in odstranitve državljanov tretjih držav.

141.g člen

Sporazum o izstopu ne določa oblike izdaje dovoljenja za prebivanje. Evropska komisija je zato sprejela Izvedbeni sklep Komisije C(2020) 1114 final z dne 21. februarja 2020 o dokumentih, ki jih države članice izdajo v skladu s členom 18(1) in (4) ter členom 26 Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo, ki v 1. členu določa, da države članice pri izdaji dokumenta za prebivanje v skladu s členom 18(1) ali (4) Sporazuma o izstopu uporabijo obliko iz Uredbe (ES) št. 1030/2002, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2017/1954. Ker se bodo ti dokumenti uporabljali za izkazovanje pravic iz naslova II Sporazuma o izstopu Izvedbeni sklep nadalje določa, da je treba v polju št. 10 Priloge k Uredbi 1030/2002 »Vrsta dovoljenja« navesti, da je bil dokument izdan na podlagi Sporazuma o izstopu, v polju št. 12 »Opombe« pa, da je bil dokument izdan v skladu s členom 18(1) ali 18(4) Sporazuma o izstopu.

Ker je vnos v polje št. 10 Priloge k Uredbi 1030/2002 »Vrsta dovoljenja« določen z Izvedbenim sklepom Komisije, se zaradi omogočanja razlikovanja med izkaznico dovoljenja za prebivanje in izkaznico dovoljenja za stalno prebivanje v prvem odstavku člena določa, da se na dovoljenju za stalno prebivanje v polje št. 12 Priloge k Uredbi 1030/2002 poleg opombe iz 1. člena Izvedbenega sklepa Komisije C(2020) 1114 final vpiše tudi opomba »dovoljenje za stalno prebivanje«

Drugi odstavek člena določa zajem in hrambo biometričnih podatkov ter vrnitev samostojne listine v primeru prenehanja dovoljenja za prebivanje.

Tretji odstavek določa, da se podrobnejši način izdaje dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje, način zajemanja prstnih odtisov, način označitve prenehanja dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje ter cena izkaznice dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje določijo v predpisu iz sedmega odstavka 58. člena ZTuj-2.

Četrty odstavek določa višino upravne takse za izdajo dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje v skladu s točko (g) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu, ki določa, da se

dokazilo o statusu glede prebivanja izda brezplačno, ali pa se zaračuna pristojbina, ki ni višja od tiste, ki se zaračunava državljanom države gostiteljice za izdajo podobnih dokazil. Za zamenjavo izkaznice dovoljenja za stalno prebivanje iz prvega odstavka b. člena se ne plačajo upravna taksa in stroški tiskovine za samostojno listino, kar je v skladu točko (h) prvega odstavka 18. člena Sporazuma o izstopu, ki določa, da se novi dokument za stalno prebivanje izda brezplačno.

141.h člen

26. člen Sporazuma o izstopu določa, da lahko država dela od državljanov Unije in državljanov Združenega kraljestva, ki imajo pravice kot obmejni delavci, zahteva, da zaprosijo za potrdilo o tem, da imajo pravice na podlagi Sporazuma o izstopu. Če se država dela odloči, da od obmejnih delavcev, kot jih opredeljuje Sporazum o izstopu, ne zahteva, da vložijo prošnjo za izdajo takšnega dokumenta oziroma potrdila, ki potrjuje njihov status, ga država dela mora izdati le v primeru, če njegovo izdajo zahteva obmejni delavec. Predlagani člen zato določa postopek izdaje potrdila za primer, če njegovo izdajo zahteva obmejni delavec. Do izdaje potrdila je upravičen le obmejni delavec, ki opravlja gospodarsko dejavnost v državi dela znotraj obmejnega območja, ki ga opredeljuje 2. točka 3. člena Uredbe (ES) št. 1931/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o pravilih za obmejni promet na zunanjih kopenskih mejah držav članic in spremembi določb Schengenske konvencije (UL L št. 405, 30. 12. 2006, str. 1). Ker obmejni delavec ne prebiva v Republiki Sloveniji, temveč v drugi državi članici EU, iz katere vsakodnevno prihaja na delo v Republiko Slovenijo to potrdilo ni dovoljenje za prebivanje in se z njim v nasprotju z dokumentom za prebivanje, izdanim v skladu s členom 18(1) Sporazuma o izstopu, ne podeli nov status glede prebivanja, ampak prizna že obstoječa pravica do opravljanja gospodarske dejavnosti v državi dela, ki še naprej obstaja. Prvi odstavek določa tudi pristojni organ za sprejem prošnje in izdajo potrdila o pravicah obmejnega delavca.

Drugi odstavek določa veljavnost potrdila o pravicah obmejnega delavca in veljavnost izkaznice potrdila.

Tretji odstavek določa osebno vročitev izdanega potrdila pri organu, ki ga je izdal.

Četrty odstavek določa podaljšanje potrdila o pravicah obmejnega delavca. Člen 39 Sporazuma o izstopu namreč določa, da imajo osebe, za katere se uporablja drugi del Sporazuma o izstopu, pravice iz določb v ustreznih naslovih tega dela vse življenje, razen če prenehajo izpolnjevati pogoje, določene v teh naslovih.

141.i člen

Člen 39 Sporazuma o izstopu določa, da imajo osebe, za katere se uporablja drugi del Sporazuma o izstopu, pravice iz določb v ustreznih naslovih tega dela vse življenje, razen če prenehajo izpolnjevati pogoje, določene v teh naslovih. S predlogom člena se določa razveljavitev potrdila, če imetnik potrdila ne izpolnjuje več pogojev za izdajo potrdila ali so podani drugi razlogi za zavrnitev izdaje potrdila, določeni v Sporazumu o izstopu.

141.j člen

S predlogom določbe se določajo razlogi, zaradi katerih potrdilo o pravicah obmejnega delavca preneha.

141.k člen

Potrdilo o pravicah obmejnega delavca se v skladu z Izvedbenim sklepom Komisije C(2020) 1114

final z dne 21. februarja 2020 o dokumentih, ki jih države članice izdajo v skladu s členom 18(1) in (4) ter členom 26 Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo, izda v enotni obliki iz Uredbe (ES) št. 1030/2002, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 2017/1954, ki se zahteva za dovoljenja za obmejni promet za državljane tretjih držav. Izvedbeni sklep Komisije C(2020) 1114 final nadalje določa, da se vnos v polju št. 10 Priloge k Uredbi (ES) št. 1030/2002 »Vrsta dovoljenja« glasi »Člen 50 PEU – Obmejni delavec«. Izvedbeni sklep določa tudi, da je veljavnost dokumenta najmanj pet in največ deset let. Dovoljenja za obmejni promet za državljane tretjih držav ureja Uredba (ES) št. 1931/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o pravilih za obmejni promet na zunanjih kopenskih mejah držav članic in spremembi določb Schengenske konvencije (UL L št. 405, 30. 12. 2006, str. 1). Glede na to, da prvi pododstavek tretjega odstavka 7. člena Uredbe (ES) št. 1931/2006 določa minimalno število podatkov na izkaznici oziroma dopušča navedbo tudi drugih podatkov, in glede na to, da se potrdilo v skladu z Izvedbenim sklepom Komisije C(2020) 1114 final izda v enotni obliki iz Uredbe (ES) št. 1030/2002, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 2017/1954, prvi odstavek člena določa, da izkaznica potrdila poleg podatkov iz prvega pododstavka tretjega odstavka 7. člena Uredbe (ES) št. 1931/2006 vsebuje tudi preostale podatke iz Uredbe (ES) št. 1030/2002, ki niso navedeni že v Uredbi (ES) št. 1931/2006.

Drugi odstavek določa zajem in hrambo biometričnih podatkov ter vrnitev samostojne listine v primeru prenehanja potrdila.

Tretji odstavek določa, da se podrobnejši način izdaje potrdila, način zajemanja prstnih odtisov, način označitve prenehanja potrdila in cena izkaznice potrdila predpišejo v predpisu iz sedmega odstavka 58. člena ZTuj-2.

Četrti odstavek določa podatke, ki jih je državljan Združenega kraljestva dolžan dati v prošnji za izdajo potrdila o pravicah obmejnega delavca pristojnemu organu.

Peti odstavek določa katere podatke obdeluje pristojni organ v evidenci o potrdilih o pravicah obmejnega delavca iz osemnajste alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona.

Šesti odstavek določa višino upravne takse za izdajo potrdila o pravicah obmejnega delavca.

K 89. členu

Z dopolnitvijo 142. člena ZTuj-2 se kot storilec prekrška iz tretjega odstavka tega člena na novo določajo tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, pri čemer se z vidika kategorij storilcev prekrškov, ki jih določa 17. člen Zakona o prekrških (ZP-1), ustrezno nadomeščajo tudi pojmi v četrtem odstavku tega člena.

Z dopolnitvijo prvega odstavka se širi kategorija oseb, ki so odgovorne za prekrške, in sicer na osebo, ki samostojno opravlja dejavnost.

K 90., 91., 92. in 94. členu

V 143., 144., 145. in 147. členu ZTuj-2 so določene globe za prekrške, ki jih stori tujec oziroma posameznik, če ravna v nasprotju z obveznostmi, določenimi v navedenih členih. Višina predpisanih glob načelno ostaja enaka, v delih, kjer pa se spreminja pa bistveno ne odstopa od ureditve, ki jo določa veljavni ZTuj-2. Višina globe za posamezne kršitve je celo precej nižja od trenutne ureditve. S prvim odstavkom 145. člena se uvaja enotna kršitev za nezakonito prebivanje, ki je opredeljeno v 60.

členu zakona, zaradi česar se brišejo posamezne kazenske določbe, ki jih določa veljavni ZTuj-2. S četrtem odstavkom 145. člena pa se uvaja nova kršitev za tujca, ki ponovno vstopi v Republiko Slovenijo kljub veljavni prepovedi vstopa, in za tujca, ki ne zapusti območja držav članic EU oziroma območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, v roku, določenem za prostovoljni odhod. S četrtem odstavkom 145. člena se uvaja nova kršitev za tujca, ki ponovno vstopi v Republiko Slovenijo kljub veljavni prepovedi vstopa, in za tujca, ki ne zapusti območje Republike Slovenije, držav članic EU oziroma držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, v določenem roku za prostovoljni odhod, ki mu je bil določen z odločbo o vrnitvi, ki jo je izdal pristojni organ Republike Slovenije ali pristojni organ drugih držav članic.

K 93. členu

Zaradi spremembe materialne določbe je treba spremeniti tudi kazensko določbo 146. člena ZTuj-2, pri čemer višina spodnje meje ostaja enaka dosedanji, zgornja meja pa se zaradi skladnosti z določbami Zakona o prekrških zniža na 4.000 eurov.

K 95. členu

Gre za redakcijsko določbo (vnos naslova člena).

K 96. členu

S predlogom novega člena se določa, da se, če ni v nasprotju z drugim zakonom ali predpisom, za tujce iz 3. člena ZTuj-2 uporabljajo določbe XIV. poglavja zakona oziroma materialne določbe zakona, ki so vezane na posamezne kršitve iz XIV. poglavja zakona. Tako so za posamezne obveznosti, dolžnosti oziroma kršitve opredeljene z zakonom, odgovorni tudi tujci, ki imajo v Republiki Sloveniji začasno zatočišče po zakonu, s katerim se ureja začasno zatočišče, osebe, ki jim je priznana začasna zaščita po zakonu, ki ureja začasno zaščito razseljenih oseb, in osebe, ki so po mednarodnem pravu upravičene do privilegijev ali imunitet, če to ni v nasprotju z drugim zakonom ali predpisom.

Večina kazenskih določb zakona predpisuje globo v razponu. Kljub temu organ, ki po zakonu izreka globo, lahko te izreče samo v višini najnižje predpisane. Zato se s predlogom na novo določa, da sme za prekrške, katerih globa je določena v razponu, izreči globo tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.

K 97. členu

S prehodno določbo se določa najpoznejši datum začetka izdaje dovoljenj in potrdil v skladu s spremenjenimi določbami zakona. Minister, pristojen za notranje zadeve, v Uradnem listu Republike Slovenije objavi datum, od katerega se izdajajo dovoljenja oziroma potrdila v skladu s prvim in drugim odstavkom 58. člena, spremenjenim 102. členom in spremenjenim 137. členom zakona. Do datuma iz prejšnjega stavka se dovoljenja oziroma potrdila izdajajo v skladu s prvim in drugim odstavkom 58., 102. oziroma 137. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo, 9/18 - popr. in 62/19 – odl. US).

K 98. členu

S prehodno določbo se določa prenehanje veljavnosti dovoljenj za prebivanje, ki so izdana

družinskim članom državljanov EU, slovenskih državljanov in državljanov Švicarske konfederacije in sicer se kot skrajni datum določa 3. avgust 2023, kot izhaja iz Uredbe (EU) 2019/1157. Gre za nacionalno ureditev, sicer te zahteve uvaja Uredba (EU) 2019/1157, ki se še ne uporablja. Dodatno se ureja tudi rok za zamenjavo dovoljenj, izdanih družinskim članom državljanov EU, slovenskih državljanov in državljanov Švicarske konfederacije, pri čemer se dodatno navaja, da se upravna taksa v postopku zamenjave izkaznic ne plača.

K 99. členu

Z določbo se določata postopek obravnave prošnje za izdajo ali obnovo potrdila o prijavi prebivanja za državljana EU oziroma potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, ki je bil začet na podlagi prošnje državljana Združenega kraljestva in postopek obravnave prošnje za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU oziroma dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana državljana EU, ki je bil začet na podlagi prošnje družinskega člana državljana Združenega kraljestva pred koncem prehodnega obdobja, v katerem do konca prehodnega obdobja iz 126. člena Sporazuma o izstopu ni bilo pravnomočno odločeno.

K 100. členu

S prehodno določbo se določa zamik uporabe določb, ki se nanašajo na pogoj znanja slovenskega jezika na vstopni ravni za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje zaradi združitve družine in znanja slovenskega jezika na osnovni ravni za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, ter izjeme od tega pogoja, in sicer za dve leti od uveljavitve tega zakona. Prav tako je dvoletno prehodno obdobje določeno tudi za spremenjene določbe, ki se nanašajo na udeležbo tujcev v tečajih slovenskega jezika in sofinanciranje stroškov udeležbe v programih učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe, s tem povezanimi evidencami in prenosom pristojnosti izvajanja teh programov na Urad Vlade RS za oskrbo in integracijo migrantov.

K 101. členu

S prehodno določbo je določeno, da se postopki, ki so se začeli pred uveljavitvijo sprememb tega zakona in o katerih še ni bilo pravnomočno odločeno pred uveljavitvijo tega zakona, zaključijo v skladu s trenutno veljavnim zakonom (Uradni list, št. 1/18 – uradno prečiščeno besedilo 6, 9/18 - popr. in 62/19 – odl. US), razen če so določbe tega zakona za stranke ugodnejše.

K 102. členu

V predlogu je določeno, da se podzakonski akti, ki se sprejmejo na podlagi tega zakona, sprejmejo v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona. Zaradi spremenjenih določb glede dokazil v zvezi z izkazovanjem zadostnih sredstev za preživljanje bo treba na podlagi teh sprememb uskladiti podzakonske predpise, predmet sprememb pa bodo tudi pravilniki, ki določajo vsebino in obliko dovoljenj za prebivanje in potrdil o prijavi prebivanja.

K 103. členu

Določba določa, kdaj zakon začne veljati in kdaj se začne uporabljati. Hkrati se določa tudi prehodna ureditev za čas, dokler se spremembe in dopolnitve zakona še ne uporabljajo.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

1. člen
(vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se določajo pogoji in načini vstopa, zapustitve in bivanja tujcev v Republiki Sloveniji.

(2) Ta zakon vsebinsko povzema naslednje direktive in sklep Evropske unije:

- Direktivo Sveta 2001/40/ES z dne 28. maja 2001 o medsebojnem priznavanju odločitev o izgonu državljanov tretjih držav (UL L št. 149 z dne 2. 6. 2001, str. 34);
 - Direktivo Sveta 2001/51/ES z dne 28. junija 2001 o dopolnitvi določb člena 26. Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 (UL L št. 187 z dne 10. 7. 2001, str. 45);
 - Direktivo Sveta 2002/90/ES z dne 28. novembra 2002 o opredelitvi pomoči pri nedovoljenem vstopu, tranzitu in prebivanju (UL L št. 328 z dne 5. 12. 2002, str. 17);
 - Direktivo Sveta 2003/86/ES z dne 22. septembra 2003 o pravici do združitve družine (UL L št. 251 z dne 3. 10. 2003, str. 12);
 - Direktivo Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL L št. 16 z dne 23. 1. 2004, str. 44);
 - Direktivo Sveta 2003/110/ES z dne 25. novembra 2003 o pomoči v primeru tranzita za namene repatriacije po zračni poti (UL L št. 321 z dne 6. 12. 2003, str. 26);
 - Direktivo 2004/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EGS (UL L št. 158 z dne 30. 4. 2004, str. 77);
 - Direktivo Sveta 2004/81/ES z dne 29. aprila 2004 o dovoljenju za prebivanje za državljane tretjih držav, ki so žrtve trgovine s ljudmi, ali so jim pomagali pri nezakoniti preselitvi in ki sodelujejo s pristojnimi organi (UL L št. 261, 6. 8. 2004, str. 19);
 - Direktivo Sveta 2004/114/ES z dne 13. decembra 2004 o pogojih za sprejem državljanov tretjih držav za namene študija, izmenjav učencev, neplačanega usposabljanja ali prostovoljnega dela (UL L št. 375, 23. 12. 2004, str. 12);
 - Direktivo Sveta 2005/71/ES z dne 12. oktobra 2005 o posebnem postopku za dovolitev vstopa državljanom tretjih držav za namene znanstvenega raziskovanja (UL L št. 289, 3. 11. 2005, str. 15);
 - Direktivo Sveta 2008/115/ES z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L št. 348, 24. 12. 2008, str. 98), vključno z Skupnimi smernicami o varnostnih določbah za skupne odstranitve po zračni poti, priložene Odločbi Evropskega sveta 2004/573 z dne 29. aprila 2004 (UL L št. 261/5, 6. 8. 2004, str. 5);
 - Direktivo Sveta 2009/50/ES z dne 25. maja 2009 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene visokokvalificirane zaposlitve (UL L št. 155, 18. 6. 2009, str. 17);
 - Direktivo 2009/52/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. junija 2009 o minimalnih standardih glede sankcij in ukrepov zoper delodajalce nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L št. 168, 30. 6. 2009, str. 24);
 - Direktivo 2011/51/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011 o spremembah Direktive Sveta 2003/109/ES, da se razširi njeno področje uporabe na upravičence do mednarodne zaščite (UL L št. 132/1, 19. 5. 2011, str. 1);
 - Direktivo 2011/98/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o enotnem postopku obravnavanja vloge za enotno dovoljenje za državljane tretjih držav za prebivanje in delo na ozemlju države članice ter o skupnem nizu pravic za delavce iz tretjih držav, ki zakonito prebivajo v državi članici (UL L št. 343, 23. 12. 2011, str. 1);
 - Direktivo 2014/66/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav v okviru premestitev znotraj podjetja (UL L št. 157 z dne 27. 5. 2014, str. 1);
 - Direktivo 2014/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o pogojih za vstop in bivanje državljanov tretjih držav zaradi zaposlitve sezonskih delavcev (UL L št. 94 z dne 28. 3. 2014, str. 375);
 - Sklep Sveta 94/795/PNZ z dne 30. novembra 1994 na podlagi člena K.3(2)(b) Pogodbe o Evropski uniji o skupnem ukrepu o olajšavah za potovanje za učence iz tretjih držav s stalnim prebivališčem v državi članici (UL L št. 327 z dne 19. 12. 1994, str. 1).
- (3) S tem zakonom se ureja izvajanje naslednjih uredb Evropske unije:
- Uredbe Sveta (ES) 2252/2004 z dne 13. decembra 2004 o standardih za varnostne značilnosti in biometrične podatke v potnih listih in potovalnih dokumentih, ki jih izdajajo države članice (UL L št. 385, 29. 12. 2004, str. 1);

- Uredbe Sveta (ES) 539/2001/ES z dne 15. marca 2001 o seznamu tretjih držav, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja imeti vizume, in držav, katerih državljani so oproščeni te zahteve (UL L št. 81, 21. 3. 2001, str. 1);
- Uredbe (EU) 2016/399 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o Zakoniku Unije o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (kodificirano besedilo) (UL L št. 77 z dne 23. 3. 2016, v nadaljnjem besedilu: Zakonik o schengenskih mejah);
- Uredbe Sveta (ES) št. 380/2008 z dne 18. aprila 2008 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1030/2002 o enotni obliki dovoljenja za prebivanje za državljane tretjih držav (UL L št. 115, 29. 4. 2008, str. 1);
- Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL L št. 243, 15.9.2009, str. 1, v nadaljnjem besedilu: Vizumski zakonik);
- Uredbe (EU) št. 265/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. marca 2010 o spremembi Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma in Uredbe (ES) št. 562/2006 v zvezi z gibanjem oseb z vizumom za dolgoročno prebivanje (UL L št. 85, 31. 3. 2010, str. 1).

2. člen **(opredelitev pojmov)**

Posamezni izrazi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- Tujec ali tujka (v nadaljnjem besedilu: tujec), je vsakdo, ki nima državljanstva Republike Slovenije.
- Oseba brez državljanstva je tujec, ki ga nobena država v skladu s svojimi pravnimi akti nima za svojega državljana.
- Vstop je prihod, zapustitev pa odhod z državnega ozemlja Republike Slovenije.
- Tranzit je prehod državnega ozemlja Republike Slovenije.
- Mejna kontrola je kontrola na državni meji, ki jo izvajajo pristojni organi zaradi nameravanega vstopa, tranzita in izstopa tujcev z državnega ozemlja Republike Slovenije.
- Potna listina je potni list ali potnemu listu enakovredna listina za potovanje, če je tako določeno z mednarodnim sporazumom.
- Veljavna potna listina je listina, ki jo je izdal za to pristojen mednarodni subjekt, če sta iz nje nesporno razvidni istovetnost imetnika in rok njene veljavnosti.
- Dnevni delovni migrant je tujec s stalnim bivanjem v sosednji državi, v katero se vrača in ki prihaja dnevno v Republiko Slovenijo na delo ali zaradi zaposlitve ali dela.
- Prevoznik je fizična ali pravna oseba, ki se poklicno ukvarja s prevozom potnikov po kopenski, zračni ali vodni poti.
- Napoteni delavec je tujec, ki je v delovnem razmerju pri tujem delodajalcu v času izvajanja pogodbene storitve na ozemlju Republike Slovenije in zanj tuj delodajalec plačuje prispevke za socialno zavarovanje.
- Rezident za daljši čas je tujec, ki ni državljan EU in ima v državi članici Evropske unije dovoljenje za stalno ali dolgotrajno prebivanje, izdano z veljavnostjo najmanj pet let na predpisanem obrazcu Evropske unije o enotni obliki dovoljenja za prebivanje za državljane tretjih držav, na katerem je pri vrsti dovoljenja označeno, da je rezident za daljši čas.
- Državljan EU je tujec z državljanstvom druge države članice Evropske unije.
- Tretja država je vsaka država, ki ni članica Evropske unije.
- Raziskovalna organizacija je pravna oseba javnega ali zasebnega prava, ki izpolnjuje pogoje za izvajanje raziskovalne in razvojne dejavnosti, določene s predpisi, ki urejajo raziskovalno in razvojno dejavnost v Republiki Sloveniji, in jo je za sklepanje sporazumov o gostovanju s tujimi raziskovalci pooblastilo ministrstvo, pristojno za znanost in tehnologijo.
- Raziskovalec je tujec, ki ni državljan EU, z ustreznimi visokošolskimi kvalifikacijami, ki omogočajo vpis v programe doktorskih študijev, ki ga raziskovalna organizacija izbere za izvajanje raziskovalnega dela.
- Visokošolski zavodi so univerze, fakultete, umetniške akademije in visoke strokovne šole v skladu z zakonom, ki ureja visoko šolstvo.
- Visokošolski učitelj je tujec, ki ni državljan EU, določen z zakonom, ki ureja visoko šolstvo.
- Visokošolski sodelavec je tujec, ki ni državljan EU, določen z zakonom, ki ureja visoko šolstvo.

- Sporazum o gostovanju je sporazum med raziskovalcem in raziskovalno organizacijo oziroma med visokošolskim zavodom in visokošolskim učiteljem ali visokošolskim sodelavcem, s katerim se raziskovalec, visokošolski učitelj ali visokošolski sodelavec zaveže opraviti raziskovalno oziroma pedagoško delo, organizacija oziroma visokošolski zavod pa se zaveže, da bo v ta namen gostil raziskovalca, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca.
- Žrtev trgovine z ljudmi je tujec, ki ni državljan EU, in je bil zaradi prostitucije ali drugih oblik spolnih zlorab, prisilnega dela, suženjstva, služabništva ali trgovine s človeškimi organi, tkivi ali krvjo kupljen, prevzet, nastanjen, prepeljan, prodan, izročen ali je bilo z njim kako drugače razpolagano.
- Garant je pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik s sedežem v Republiki Sloveniji ali fizična oseba s prijavljenim stalnim ali začasnim prebivališčem v Republiki Sloveniji, ki med bivanjem tujca v Republiki Sloveniji z garantnim pismom jamči za kritje vseh stroškov, nastalih v zvezi z bivanjem in nastanitvijo tujca v Republiki Sloveniji in vrnitvijo in odstranitvijo tujca v matično državo.
- Garantno pismo je dokument, s katerim državljan tretje države v postopku izdaje vizuma dokazuje namen bivanja v Republiki Sloveniji, nastanitev in zadostna sredstva za preživljanje med bivanjem v Republiki Sloveniji in za vrnitev v matično državo.
- Diplomatsko predstavništvo je predstavništvo Republike Slovenije v tujini, pod vodstvom veleposlanika, ki je pristojno za opravljanje konzularnih nalog v skladu z Dunajsko konvencijo o diplomatskih odnosih z dne 18. aprila 1961 in Dunajsko konvencijo o konzularnih odnosih z dne 24. aprila 1963.
- Konzulat je predstavništvo Republike Slovenije v tujini, pod vodstvom poklicnega konzularnega funkcionarja, ki je pristojno za opravljanje konzularnih nalog v skladu z Dunajsko konvencijo o konzularnih odnosih z dne 24. aprila 1963.
- Žrtev nezakonitega zaposlovanja je mladoletni tujec, ki ni državljan EU, in v Republiki Sloveniji prebiva nezakonito in je zaposlen ali opravlja delo in tujec, ki ni državljan EU, in v Republiki Sloveniji prebiva nezakonito in je zaposlen ali opravlja delo v posebno izkoriščevalskih delovnih pogojih, kot jih določa zakon, ki ureja preprečevanje zaposlovanja in dela na črno.
- Modra karta EU je dovoljenje za začasno prebivanje zaradi visokokvalificirane zaposlitve z oznako »modra karta EU«, ki ga izda država članica Evropske unije za visokokvalificirano zaposlitev tujcu, ki ni državljan EU in imetniku omogoča, da vstopi, prebiva in dela v državi članici Evropske unije.
- Visokokvalificirana zaposlitev je zaposlitev državljana tretje države, kot jo za namen pridobitve modre karte EU opredeljuje zakon, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev v Republiki Sloveniji.
- Prostovoljno vračanje je vračanje, pri katerem se tujec, ki mu je bila izdana odločba o vrnitvi, v predpisanem roku prostovoljno vrne v državo, katere državljanstvo ima, ali državo, v kateri je oseba brez državljanstva imela svoje zadnje prebivališče ali drugo državo, pod pogojem, da ga ta država sprejme.
- Nevarnost pobega pomeni, da obstajajo okoliščine, ki jih določa ta zakon, zaradi katerih se domneva, da bi se državljan tretje države, ki je v postopku vrnitve, vrnitvi lahko izognil.
- Odstranitev pomeni vrnitev tujca v državo izvora, državo tranzita, drugo tretjo državo, ki ga je pripravljena sprejeti, ali v državo članico Evropske unije, v kateri izpolnjuje pogoje za prebivanje.
- Premestitev znotraj gospodarske družbe pomeni začasno napotitev zaradi opravljanja poklicne dejavnosti ali usposabljanja tujca, ki ni državljan EU, iz gospodarske družbe s sedežem v tretji državi, ki ima pred in med premestitvijo s tujcem sklenjeno pogodbo o zaposlitvi, v povezano družbo s sedežem v Republiki Sloveniji ter kratkotrajno ali dolgotrajno premestitev med povezano družbo s sedežem v drugi državi članici Evropske unije in povezano družbo s sedežem v Republiki Sloveniji.
- Oseba, premeščena znotraj gospodarske družbe, je tujec, ki ni državljan EU, ki prebiva in je zaposlen v tretji državi in je premeščen v povezano družbo s sedežem v Republiki Sloveniji.
- Subjekt gostitelj je gospodarska družba s sedežem v Republiki Sloveniji, v katero je tujec premeščen v okviru premestitve znotraj povezanih družb.
- Povezane družbe so gospodarske družbe, določene z zakonom, ki ureja zaposlovanje, samozaposlovanje in delo tujcev.
- Vodstveni delavec je tujec, ki ni državljan EU, ki zaseda vodstveno mesto v subjektu gostitelju, za kar se šteje mesto, ki zahteva vodenje gospodarske družbe ali njenega dela in nadzor nad delom drugih nadzornih, strokovnih ali poslovnih delavcev ter omogoča neposredni ali posredni vpliv na kadrovske zadeve.
- Strokovnjak je tujec, ki ni državljan EU, s posebnim znanjem in poklicnimi izkušnjami, ki so bistvene na področju izvajanja registriranih dejavnosti v subjektu gostitelju, v katerega je premeščen.

- Zaposleni na usposabljanju je tujec, ki ni državljan EU, z najmanj visokošolsko izobrazbo, ki je v subjekt gostitelja premeščen zaradi poklicnega razvoja ali plačanega usposabljanja v poslovnih tehnikah ali metodah.
- Sezonski delavec je tujec, ki ni državljan EU, s stalnim prebivališčem v tretji državi, ki v Republiki Sloveniji opravlja sezonsko delo, kot je to opredeljeno v zakonu, ki ureja zaposlovanje, samozaposlovanje in delo tujcev.
- Žrtev družinskega nasilja je tujec, ki ni državljan EU, in je žrtev nasilja v družini, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja preprečevanje nasilja v družini.

6. člen **(vstop v in zapustitev Republike Slovenije)**

- (1) Vstop v Republiko Slovenijo in zapustitev Republike Slovenije sta na zunanji meji dovoljena samo na za to določenih mejnih prehodih.
- (2) Vstop v Republiko Slovenijo in zapustitev Republike Slovenije na notranjih mejah je mogoč kjer koli brez mejne kontrole.
- (3) Vlada Republike Slovenije z uredbo določi izjeme glede prestopa državne meje za maloobmejni promet in za posebne kategorije pomorskega prometa, turističnega ladijskega prevoza in obalnega ribolova.
- (4) Zadrževanje tujca v letalskem tranzitnem prostoru na letališču in zadrževanje tujcev na ladji, ki je v pristanišču, ne pomeni vstopa v Republiko Slovenijo.

10. člen **(zavrnitev vstopa v Republiko Slovenijo)**

- (1) Tujcu se zavrne vstop v Republiko Slovenijo iz razlogov, določenih v Zakoniku o Schengenskih mejah.
- (2) O zavrnitvi vstopa odloča organ mejne kontrole po postopku, urejenem v Zakoniku o schengenskih mejah. Zoper zavrnitev vstopa se tujec lahko pritoži v osmih dneh. Pritožba se vloži pisno pri organu, ki je odločal o zavrnitvi vstopa. O pritožbi odloča ministrstvo, pristojno za notranje zadeve. Pritožba ne zadrži izvršitve.
- (3) Pri tujcu, ki vstopa v Republiko Slovenijo na podlagi dovoljenja za prebivanje se razlogi za zavrnitev vstopa, določeni v Zakoniku o schengenskih mejah, ne ugotavljajo. Tujcu se lahko zavrne vstop v državo samo, če mu je odpovedano prebivanje v državi ali če mu je z odločbo pristojnega organa prepovedan vstop v državo ali če se mu razveljavi dovoljenje za prebivanje.
- (4) Zavrnitev vstopa se označi v tujčevi potni listini in vnese v evidenco zavrnjenih oseb na način, določen v Zakoniku o schengenskih mejah.
- (5) Minister, pristojen za notranje zadeve, podrobneje predpiše razloge za zavrnitev vstopa tujcu zaradi nevarnosti za javni red, notranjo varnost Republike Slovenije ali javno zdravje ter razloge za zavrnitev vstopa tujcu, ki ne poseduje veljavne potne listine za vstop.

10.a člen **(spremenjene razmere na področju migracij)**

- (1) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, redno spremlja razmere na področju migracij, predvsem na podlagi informacij državnih organov, drugih držav članic Evropske unije in tretjih držav, institucij Evropske unije ter ustreznih mednarodnih in medvladnih organizacij.
- (2) Če ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, na podlagi informacij organov in institucij iz prejšnjega odstavka oceni, da bi v Republiki Sloveniji lahko ali da so že nastale razmere, ko bi bila ali sta zaradi spremenjenih razmer na področju migracij, ogrožena javni red ali notranja varnost Republike Slovenije, kar bi lahko otežilo delovanje osrednjih institucij države in zagotavljanje njenih vitalnih funkcij, predlaga Vladi Republike Slovenije, da predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, da upošteva načelo sorazmernosti, odloči o uporabi 10.b člena tega zakona, in sicer najdlje za čas šestih mesecev, in določi

območje izvajanja tega ukrepa. Državni zbor Republike Slovenije sprejme odločitev z večino glasov vseh poslancev. Državni zbor Republike Slovenije lahko na predlog Vlade Republike Slovenije po istem postopku podaljša uporabo 10.b člena tega zakona, vsakič za najdlje šest mesecev, če za to še vedno obstajajo razlogi. K predlogu za uporabo in podaljšanje uporabe 10.b člena tega zakona pred obravnavo na Vladi Republike Slovenije poda mnenje Svet za nacionalno varnost.

(3) V predlogu iz prejšnjega odstavka ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, pripravi oceno možnih posledic spremenjenih razmer na področju migracij glede vpliva na javni red in notranjo varnost Republike Slovenije, kar bi lahko otežilo delovanje osrednjih institucij države in zagotavljanje njenih vitalnih funkcij. Pri oceni upošteva razmere v državah, iz katerih tujci nameravajo vstopiti ali so vstopili v Republiko Slovenijo, in stanje na področju migracij v državah v regiji, število nezakonito prebivajočih tujcev in tujcev z odločbo o dovolitvi zadrževanja v Republiki Sloveniji, število prosilcev za mednarodno zaščito in število oseb s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji ter nastanitvene in integracijske zmožnosti Republike Slovenije za vse omenjene kategorije tujcev in možnost izvajanja zakona, ki ureja mednarodno zaščito, ter druge dejavnike, ki bi lahko vplivali na javni red in notranjo varnost.

(4) Vlada Republike Slovenije o izvajanju 10.b člena tega zakona mesečno poroča Državnemu zboru Republike Slovenije. Takoj, ko prenehajo razlogi iz drugega odstavka tega člena in izvajanje 10.b člena tega zakona ni več potrebno, ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, predlaga Vladi Republike Slovenije, da Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga, naj odloči o predčasnem prenehanju uporabe 10.b člena tega zakona. K predlogu poda mnenje Svet za nacionalno varnost. Državni zbor Republike Slovenije sprejme odločitev z večino glasov vseh poslancev.

(5) Odločitev iz prejšnjega odstavka lahko predlaga tudi najmanj deset poslancev Državnega zbora Republike Slovenije. K predlogu poda mnenje Svet za nacionalno varnost.

(6) O razlogih, uporabi in prenehanju uporabe 10.b člena tega zakona Vlada Republike Slovenije obvesti generalnega sekretarja Sveta Evrope, generalnega sekretarja Organizacije združenih narodov, Visokega komisarja Združenih narodov za begunce in Evropsko komisijo.

10.b člen **(ukrepanje ob spremenjenih razmerah na področju migracij)**

(1) Če Državni zbor Republike Slovenije sprejme odločitev iz drugega odstavka prejšnjega člena, policija tujcu, ki ne izpolnjuje pogojev za vstop, ne dovoli vstopa, tujca, ki je po uveljavitvi te odločitve nezakonito vstopil v Republiko Slovenijo in se na območju, na katerem se izvaja ta člen, nahaja nezakonito, pa privede do državne meje in ga napoti v državo, iz katere je nezakonito vstopil.

(2) Če tujec, ki poskuša nezakonito vstopiti na mejnem prehodu ali je že nezakonito vstopil na ozemlje Republike Slovenije iz sosednje države članice Evropske unije in se nahaja na območju, na katerem se ta člen izvaja, po uveljavitvi odločitve Državnega zbora Republike Slovenije iz drugega odstavka prejšnjega člena izrazi namero podati prošnjo za mednarodno zaščito, policija izvede identifikacijski postopek in ugotavlja identiteto tujca v skladu z zakonom, ki ureja naloge in pooblastila policije. Ne glede na določbe zakona, ki ureja mednarodno zaščito, policija to namero zavrže kot nedopustno, če v sosednji državi članici Evropske unije, iz katere je tujec vstopil, ni sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost mučenja, nečloveškega ali poniževalnega ravnanja, in tujca napoti v to državo. Pritožba zoper sklep ne zadrži izvršitve. O pritožbi odloča ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

12. člen **(nedovoljen vstop v Republiko Slovenijo)**

Za nedovoljen vstop tujca v Republiko Slovenijo se šteje, če:

- vstopi v Republiko Slovenijo, čeprav mu je bil na podlagi 10. člena tega zakona zavržen vstop;

- se izogne mejni kontroli;
- pri vstopu uporabi ponarejene, tuje ali kako drugače spremenjene potne in druge listine, ki so potrebne za vstop, ali če organom mejne kontrole navede lažne podatke, vključno z uporabo spremenjenega osebnega imena v času veljavnosti ukrepa prepovedi vstopa;
- vstopi v Republiko Slovenijo na notranji meji v nasprotju s 7. in 8. členom tega zakona;
- vstopi v Republiko Slovenijo na notranji meji, čeprav še ni potekel čas, za katerega mu je prepovedan vstop v državo.

14. člen **(dovoljen čas bivanja tujca)**

(1) Tujec lahko vstopi v Republiko Slovenijo in biva v Republiki Sloveniji toliko časa, kolikor mu je dovoljeno z vizumom, dovoljenjem za prebivanje, sklepom Vlade Republike Slovenije, zakonom ali mednarodno pogodbo.

(2) Tujec, ki na podlagi pravnega reda Evropske unije ali mednarodne pogodbe ali sklepa Vlade Republike Slovenije za vstop v Republiko Slovenijo in bivanje ne potrebuje vizuma, lahko v Republiko Slovenijo vstopa in v njej biva največ 90 dni v katerem koli obdobju 180 dni, kar zajema vsak dan bivanja v zadnjem 180-dnevnem obdobju.

(3) Tujec, ki lahko brez vizuma biva in se giblje na območju držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, lahko v Republiko Slovenijo vstopi in v njej ostane največ toliko časa, da skupna dolžina bivanja v vseh državah pogodbenicah ne preseže 90 dni v katerem koli obdobju 180 dni, kar zajema vsak dan bivanja v zadnjem 180-dnevnem obdobju.

(4) Tujec, ki ima veljaven vizum za kratkoročno bivanje ali vizum za dolgoročno bivanje, izdan s strani druge države pogodbenice Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 ali veljavno dovoljenje za prebivanje, izdano s strani druge države pogodbenice, lahko v Republiko Slovenijo vstopi in v njej ostane na podlagi veljavnega vizuma oziroma dovoljenja za prebivanje največ toliko časa, da skupna dolžina bivanja v vseh državah pogodbenicah, razen v državi, ki je vizum ali dovoljenje za prebivanje izdala, ne preseže 90 dni v katerem koli obdobju 180 dni, kar zajema vsak dan bivanja v zadnjem 180-dnevnem obdobju, oziroma do poteka veljavnosti vizuma ali dovoljenja za prebivanje, če je ta krajša.

(5) Ne glede na določbo tretje alineje prvega odstavka 60. člena tega zakona, lahko tujec, ki za vstop v Republiko Slovenijo ne potrebuje vizuma, ostane in biva v Republiki Sloveniji največ 90 dni po poteku veljavnosti dovoljenja za prebivanje.

(6) Rezident za daljši čas in njegovi družinski člani, ki imajo v drugi državi članici Evropske unije dovoljenje za prebivanje, lahko v Republiki Sloveniji ostanejo 90 dni od dneva vstopa v Republiko Slovenijo oziroma do poteka veljavnosti dovoljenja, če je ta krajša.

(7) Tujec mora zapustiti Republiko Slovenijo pred potekom dovoljenega časa bivanja v Republiki Sloveniji, če tako odloči pristojni organ.

15. člen **(pomoč tujcu pri vstopu, tranzitu ali prebivanju)**

(1) Kdor tujcu omogoči ali pomaga, da vstopi ali potuje v tranzitu preko ozemlja Republike Slovenije, ne sme ravnati v nasprotju z določbami tega zakona, ki določajo pogoje za vstop ali tranzit tujca preko ozemlja Republike Slovenije.

(2) Kdor tujcu omogoči ali pomaga, da prebiva na ozemlju Republike Slovenije, ne sme ravnati v nasprotju z določbami tega zakona, ki določajo pogoje za prebivanje tujca na ozemlju Republike Slovenije.

19. člen **(vizum za dolgoročno bivanje)**

(1) Vizum za dolgoročno bivanje se izda za čas nameravanega bivanja tujca v Republiki Sloveniji, ki je daljše od 90 dni, vendar najdlje za eno leto. Vizum za dolgoročno bivanje mora tujec pridobiti pred vstopom v Republiko Slovenijo, razen če ta zakon ne določa drugače.

(2) Vizum za dolgoročno bivanje tujcu dovoljuje vstop in bivanje v Republiki Sloveniji ves čas veljavnosti vizuma.

20. člen **(izdaja vizuma za dolgoročno bivanje)**

(1) Vizum za dolgoročno bivanje se lahko izda tujcu:

ki je družinski član državljana EU in tujcu, ki je družinski član slovenskega državljana in namerava v Republiki Sloveniji prebivati zaradi združitve družine z državljanom EU oziroma s slovenskim državljanom, če za vstop v Republiko Slovenijo potrebuje vizum;

ki je imetnik diplomatskega ali službenega potnega lista in ki namerava v Republiki Sloveniji prebivati zaradi opravljanja mandata v diplomatskem predstavništvu ali konzulatu druge države oziroma mednarodni organizaciji, ki ima sedež v Republiki Sloveniji in njegovim družinskim članom, kot jih določa 47. člen tega zakona, če tujec in njegovi družinski člani za vstop v Republiko Slovenijo potrebujejo vizum; zaradi udeležbe ali sodelovanja na tečaju ali drugih podobnih oblikah izobraževanja ali izpopolnjevanja, zaradi katerih tujec ne potrebuje dovoljenja za prebivanje zaradi študija, če tečaj ali druge podobne oblike izobraževanja ali izpopolnjevanja trajajo najmanj 20 ur mesečno in če predloži potrdilo o sprejemu na tečaj ali druge podobne oblike izobraževanja ter potrdilo o plačilu, če so tečaj ali druge podobne oblike izobraževanja, plačljive;

zaradi obstoja gospodarskega interesa za Republiko Slovenijo, ki ga tujec izkaže z mnenjem pristojnega ministrstva;

ki je visokošolski učitelj, visokošolski sodelavec ali raziskovalec zaradi obstoja interesa Republike Slovenije na področju izobraževanja ali znanosti, ki ga tujec izkaže z mnenjem pristojnega ministrstva;

ki je umetnik ali kulturni delavec, zaradi obstoja interesa Republike Slovenije na področju kulture, ki ga tujec izkaže z mnenjem pristojnega ministrstva;

ki je športni trener, poklicni športnik ali zasebni športni delavec in ki ima sklenjeno pogodbo o treniranju, pogodbo o zaposlitvi ali pogodbo o delu s klubom ali športno organizacijo s sedežem v Republiki Sloveniji; je kot poročevalec za tuje medije ali kot tuj dopisnik akreditiran v Republiki Sloveniji;

ki bo v Republiki Sloveniji opravljal duhovniški poklic ali redovniško dejavnost v okviru registrirane verske skupnosti in tujcu, ki bo organiziral oziroma vodil karitativno in humanitarno dejavnost v okviru priznane humanitarne organizacije ali registrirane verske skupnosti.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek, se vizum za dolgoročno bivanje lahko izda tudi tujcu, ki že biva v Republiki Sloveniji in ki za vstop v Republiko Slovenijo ni potreboval vizuma, dovoljen čas bivanja v Republiki Sloveniji iz drugega odstavka 14. člena tega zakona pa mora podaljšati, zaradi:

nujnega bolnišničnega zdravljenja;

smrti ali hujše bolezni družinskega člana, ki prebiva v Republiki Sloveniji;

naravne nesreče;

nujnega podaljšanja poslovnega obiska, ki je posledica nepredvidljivih okoliščin, da se prepreči nastanek večje gospodarske škode ali da se preprečijo škodljive posledice za okolje;

nujne udeležbe v postopku pred državnim organom Republike Slovenije.

(3) Prošnjo za izdajo vizuma za dolgoročno bivanje iz prejšnjega odstavka mora tujec vložiti pred potekom dovoljenega 90 dnevne bivanja v Republiki Sloveniji pri ministrstvu, pristojnemu za zunanje zadeve.

(4) Minister, pristojen za gospodarski razvoj in tehnologijo, izda pravilnik, s katerim predpiše kriterije za ugotavljanje obstoja gospodarskega interesa iz četrte alineje prvega odstavka tega člena.

24. člen **(garant in garantno pismo)**

(1) Garant, ki tujca vabi na zasebni ali poslovni obisk, mora tujcu napisati garantno pismo.

(2) Garant z garantnim pismom jamči, da bo tujcu zagotovil nastanitev oziroma kril stroške bivanja v Republiki Sloveniji in stroške vrnitve v matično državo. Garant tudi jamči, da bo kril morebitne stroške nastanitve tujca v centru za tujce (v nadaljnjem besedilu: center) ali v azilnem domu ter morebitne stroške odstranitve tujca iz države.

(3) Garant mora garantno pismo evidentirati pri upravni enoti, ki podatke vnese v evidenco overitev garantnih pisem.

(4) V postopku izdaje vizuma mora uradna oseba pristojnega organa po uradni dolžnosti pridobiti podatke, ki se nanašajo na verodostojnost garanta ter njegovo sposobnost kriti stroške in zagotoviti nastanitev, o katerih se vodi uradna evidenca. Sposobnost kritja stroškov se v primeru, ko je garant fizična oseba, lahko

ugotavlja tudi na podlagi podatkov iz evidenc, ki jih vodi davčni organ o dohodkih skladno z zakonom, ki ureja dohodnino, ki niso oproščeni plačila dohodnine, o davku in obveznih prispevkih za socialno varnost ter normiranih oziroma dejanskih stroških, ki se nanašajo na te dohodke in o vzdrževanih družinskih članih ter so označeni kot davčna tajnost. Uradna oseba, ki vodi postopek izdaje vizuma, mora pridobljene podatke, ki so davčna tajnost, varovati v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek. Uradna oseba v diplomatskem predstavništvu ali konzulatu mora po uradni dolžnosti pridobiti tudi podatke o vabljenih osebah, ki se nanašajo na njihovo verodostojnost oziroma podatke, da te osebe ne predstavljajo grožnje za javni red, varnost, javno zdravje ali mednarodne odnose Republike Slovenije.

(5) Garantno pismo mora vsebovati izjavo garanta iz drugega odstavka tega člena ter za potrebe odločanja o izdaji vizuma in ugotavljanja kršitev postopka podatke o tujcu in garantu ter druge podatke, potrebne za odločanje. Če je garant fizična oseba, mora garantno pismo, poleg izjave garanta iz drugega odstavka tega člena, vsebovati naslednje podatke: ime in priimek garanta, datum rojstva garanta, EMŠO garanta, državljanstvo garanta, telefonsko številko garanta, naslov, na katerem garant biva, ime in priimek tujca, datum rojstva tujca, državljanstvo tujca, razmerje tujca do garanta, obdobje, za katerega garant vabi tujca v državo, in naslov, na katerem bo tujec bival med bivanjem v državi. Kadar je garant pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, mora garantno pismo, poleg izjave garanta iz drugega odstavka tega člena, vsebovati naslednje podatke: firma oziroma ime in sedež pravne osebe ali samostojnega podjetnika posameznika, matično številko podjetja, ime in priimek zakonitega zastopnika, telefonsko številko zakonitega zastopnika, ime in priimek morebitnega pooblaščenca zakonitega zastopnika, številko potrdila o overitvi pooblastila, ime in priimek tujca, datum rojstva tujca, državljanstvo tujca, razlog, zaradi katerega pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik vabi tujca na poslovni obisk, firma oziroma ime in sedež pravne osebe, kjer je tujec zaposlen, in način vzpostavitve prvega poslovnega stika s tujcem.

(6) V primeru, da je garant tujec, ki v Sloveniji prebiva na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje ali potrdila o prijavi prebivanja, mora biti njegovo dovoljenje za prebivanje oziroma potrdilo o prijavi prebivanja veljavno še najmanj tri mesece po izteku veljavnosti vizuma, ki se izda tujcu, za katerega jamči.

(7) Obrazec garantnega pisma določi minister, pristojen za zunanje zadeve.

(8) Podrobnejšo opredelitev podatkov o dohodkih iz četrtega odstavka tega člena, ki jih zagotavlja davčni organ ter način ugotavljanja izpolnjevanja pogoja zadostnih sredstev za preživljanje, določi minister, pristojen za zunanje zadeve, v soglasju z ministrom, pristojnim za finance.

25. člen

(sredstva za preživljanje za izdajo vizuma)

(1) Tujec, ki prosi za izdajo vizuma za kratkoročno bivanje, mora imeti zagotovljena zadostna sredstva za preživljanje v višini kot je določena v pravilniku, ki ureja izvajanje Zakonika o schengenskih mejah.

(2) Tujec, ki prosi za izdajo vizuma za dolgoročno bivanje, mora imeti zagotovljena sredstva mesečno najmanj v višini, kolikor znaša osnovni znesek minimalnega dohodka v Republiki Sloveniji.

(3) Izpolnjevanje pogoja zadostnih sredstev za preživljanje lahko tujec dokazuje z gotovino, potovalnimi čeki, kreditnimi karticami, garantnim pismom, dokazilom o plačanem bivanju v okviru turističnega aranžmaja oziroma na kakršenkoli drug način, ki dokazuje, da razpolaga s sredstvi, potrebnimi za njegovo preživljanje v državi.

28. člen

(razveljavitev vizuma za dolgoročno bivanje)

(1) Vizum za dolgoročno bivanje se razveljavi, če:

- se ugotovi, da tujec ne izpolnjuje pogojev za izdajo vizuma ali da obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje vizuma iz prvega odstavka 26. člena tega zakona;
- je tujec namenoma navedel napačne podatke o svoji istovetnosti ali druge netočne podatke, ali je namenoma prikril okoliščine, ki so pomembne za izdajo vizuma;
- je zoper tujca izrečena stranska sankcija izгона iz države.

(2) Vizum razveljavi policija ali ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve. V primeru, če tujec še ni vstopil v Republiko Slovenijo, lahko vizum razveljavi tudi diplomatsko predstavništvo ali konzulat.

(3) Tujec, ki mu je bil vizum razveljavljen in se nahaja v Republiki Sloveniji, mora državo zapustiti v roku, iz tretjega odstavka 60. člena tega zakona.

33. člen (pogoji za izdajo dovoljenja za prebivanje)

(1) Dovoljenje za prebivanje se izda na prošnjo tujca, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji. Prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje tujca v Republiki Sloveniji lahko v primerih, ki so določeni s tem zakonom, vloži tudi druga fizična ali pravna oseba.

(2) V prošnji za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje mora biti naveden namen prebivanja v Republiki Sloveniji ali razlog iz drugega odstavka 35. člena tega zakona, zaradi katerega se tujcu lahko izda dovoljenje za prebivanje.

(3) Tujec, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji, mora imeti veljavno potno listino, katere veljavnost je najmanj tri mesece daljša od nameravanega prebivanja v Republiki Sloveniji, ustrezno zdravstveno zavarovanje in zadostna sredstva za preživljanje v času prebivanja v državi oziroma mu mora biti preživljanje kako drugače zagotovljeno, mesečno najmanj v višini, kolikor znaša osnovni znesek minimalnega dohodka v Republiki Sloveniji. Za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje mora tujec imeti veljavno potno listino, ne glede na njeno časovno veljavnost. Za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje lahko tujec izpolnjevanje pogoja zadostnih sredstev za preživljanje dokazuje s sredstvi, ki si jih zagotavlja sam z delom, s pravicami iz dela ali zavarovanja, z dohodki iz premoženja, z dohodki iz kapitala in iz drugih virov ali s pomočjo tistih, ki so ga dolžni preživljati, s štipendijo, s prejemki, do katerih je upravičen na podlagi zakona, ki ureja družinske prejemke in s prejemki, do katerih je upravičen na podlagi zakona, ki ureja uveljavljanje pravic do javnih sredstev ter s sredstvi na računu, odprtem pri banki ali hranilnici v Republiki Sloveniji ali v tujini. Za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje lahko tujec izpolnjevanje pogoja zadostnih sredstev za preživljanje dokazuje s sredstvi, ki si jih zagotavlja sam z delom, s pravicami iz dela ali zavarovanja, z dohodki iz premoženja, z dohodki iz kapitala in iz drugih virov ali s pomočjo tistih, ki so ga dolžni preživljati, s štipendijo ali s sredstvi na računu, odprtem pri banki ali hranilnici v Republiki Sloveniji ali v tujini.

(4) Tujec, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji, mora poleg pogojev iz prejšnjega odstavka izpolnjevati tudi pogoje, ki se s tem zakonom določeni za izdajo posamezne vrste dovoljenja za prebivanje.

(5) Vlagatelj mora prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje priložiti veljavno potno listino iz tretjega odstavka tega člena oziroma overjeno kopijo takšne listine ter druga dokazila in listine o izpolnjevanju pogojev iz tretjega in četrtega odstavka tega člena. Če je po tem zakonu pogoj za izdajo dovoljenja za prebivanje veljavno delovno dovoljenje, se lahko prošnja za izdajo dovoljenja za prebivanje vloži sočasno s prošnjo za izdajo delovnega dovoljenja.

(6) Dovoljenje za prebivanje, razen prvega dovoljenja za začasno prebivanje, se lahko izda tudi tujcu, ki nima in si ne more priskrbeti potne listine svoje matične države, če njegova istovetnost ni sporna.

(7) Dovoljenje za prebivanje se vroči osebno tujcu, za katerega se izda, oziroma njegovemu zakonitemu zastopniku.

(8) Z zakonom ali mednarodno pogodbo se lahko določi, da imajo določeni tujci ob pogojih, določenih z zakonom ali mednarodno pogodbo, pravico do prebivanja v Republiki Sloveniji.

35. člen (izdaja dovoljenja za začasno prebivanje)

(1) Dovoljenje za začasno prebivanje se izda tujcu, ki namerava v Republiki Sloveniji prebivati iz naslednjih namenov:

- zaposlitve ali dela;
- združitve družine;
- študija, izobraževanja, specializacije ali strokovnega izpopolnjevanja ter praktičnega usposabljanja, sodelovanja oziroma udeležbe v programih mednarodnih izmenjav prostovoljcev;
- drugih upravičenih in z zakonom, mednarodnimi akti ali mednarodnimi načeli in običaji utemeljenih razlogov ali zaradi interesa Republike Slovenije.

(2) Dovoljenje za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji se izda tudi:

- tujcem, ki imajo status rezidenta za daljši čas v drugi državi članici Evropske unije;
- tujcem slovenskega rodu do drugega kolena v ravni vrsti;

- otrokom tujcev, rojenih v Republiki Sloveniji;
- žrtvam trgovine z ljudmi;
- žrtvam nezakonitega zaposlovanja;
- tujcem, ki jim je bilo v Republiki Sloveniji dovoljeno zadrževanje.

(3) Dovoljenje za začasno prebivanje se izda za čas, ki je potreben za izpolnitev namena bivanja, vendar najdlje za eno leto, če zakon ne določa drugače.

(4) Tujec, ki ima dovoljenje za začasno prebivanje, lahko prebiva v Republiki Sloveniji do poteka roka veljavnosti izdanega dovoljenja.

(5) Tujec, ki mu je bilo izdano dovoljenje za začasno prebivanje za določen namen, lahko prebiva v Republiki Sloveniji samo v skladu z namenom, zaradi katerega mu je bilo izdano dovoljenje, razen če ta zakon določa drugače.

(6) Tujec lahko začne uresničevati pravico do prebivanja v Republiki Sloveniji na podlagi izdanega dovoljenja za začasno prebivanje z dnem vročitve dovoljenja za začasno prebivanje.

37. člen

(enotno dovoljenje za prebivanje in delo)

(1) Enotno dovoljenje za prebivanje in delo (v nadaljnjem besedilu: enotno dovoljenje) je dovoljenje za začasno prebivanje in delo, ki tujcu omogoča da vstopi, prebiva in dela v Republiki Sloveniji.

(2) Tujcu, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi zaposlitve ali dela, se lahko izda enotno dovoljenje za prebivanje in delo, če izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona, če pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k izdaji enotnega dovoljenja in ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz prve, druge, tretje, četrte, pete, šeste, sedme, devete, desete ali enajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona. Če tujec po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, za zaposlitev ali delo ne potrebuje soglasja k izdaji enotnega dovoljenja, soglasje ni pogoj za izdajo enotnega dovoljenja.

(3) Prvo enotno dovoljenje se tujcu izda za čas veljavnosti pogodbe o zaposlitvi ali pogodbe, sklenjene za opravljanje dela, vendar ne dlje od enega leta.

(4) Enotno dovoljenje iz prejšnjega odstavka se po poteku veljavnosti lahko podaljša, če tujec ali njegov delodajalec pravočasno zaprosi za podaljšanje enotnega dovoljenja, kot to za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje določa prvi odstavek prejšnjega člena, in so izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka tega člena, za čas veljavnosti pogodbe o zaposlitvi ali pogodbe, sklenjene za opravljanje dela, vendar največ za dve leti.

(5) Tujec, ki ima enotno dovoljenje, lahko v času njegove veljavnosti zamenja delovno mesto pri istem delodajalcu, zamenja delodajalca ali se zaposli pri dveh ali več delodajalcih, na podlagi pisne odobritve pristojnega organa, ki pisno odobritev v obliki odločbe izda po prejemu soglasja organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev. Pisno odobritev o zamenjavi delovnega mesta pri istem delodajalcu, zamenjavi delodajalca ali zaposlitvi pri dveh ali več delodajalcih izda pristojni organ na prošnjo tujca ali njegovega delodajalca. Pisna odobritev pristojnega organa ni potrebna, če zakon, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, določa, da soglasje v navedenih primerih ni potrebno. Pristojni organ soglasje pridobi po uradni dolžnosti. Prošnji za podajo soglasja je potrebno priložiti dokazila o izpolnjevanju pogojev, določenih z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, ki jih pristojni organ posreduje organu, pristojnemu za podajo soglasja po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev.

(6) Organ, pristojen za podajo soglasja, mora o zahtevi za podajo soglasja k pisni odobritvi pristojnega organa odločiti v roku 15 dni od prejema prošnje iz prejšnjega odstavka. Če organ, pristojen za podajo soglasja, soglasja ne poda v roku, se šteje, da soglasje ni podano, kar pa se ne šteje kot razlog za zavrnitev izdaje pisne odobritve. Če soglasje k pisni odobritvi ni podano zaradi neizpolnjevanja pogojev po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, organ, pristojen za podajo soglasja o teh razlogih obvesti pristojni organ, ki prošnjo za pisno odobritev z odločbo zavrne.

(7) Enotno dovoljenje se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »enotno dovoljenje za prebivanje in delo«.

37.a člen **(pristojnost in postopek za izdajo enotnega dovoljenja)**

(1) Prošnjo za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja lahko vloži tujec ali njegov delodajalec. Tujec mora prošnjo za izdajo prvega enotnega dovoljenja vložiti pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, razen v primerih, določenih v šestem odstavku tega člena, ko lahko prošnjo vloži tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Delodajalec lahko prošnjo za izdajo prvega enotnega dovoljenja vloži pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Če prošnjo za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja vloži tujčev delodajalec, lahko opravlja tudi druga dejanja v postopku v skladu s tujčevim pooblastilom, ne more pa se mu vročiti izdanega enotnega dovoljenja. V primeru, ko soglasje za izdajo enotnega dovoljenja ni zavrnilo iz razlogov na strani tujca, se odločba o zavrnitvi izdaje enotnega dovoljenja vroči tudi delodajalcu.

(2) Prošnji za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja mora tujec ali njegov delodajalec priložiti dokazila o izpolnjevanju pogojev iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona, pogodbo o zaposlitvi ali opravljanju dela ter druga dokazila o izpolnjevanju pogojev, ki jih za podajo soglasja določa zakon, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev.

(3) Pristojni organ po prejemu prošnje za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja po uradni dolžnosti zahteva od organa, pristojnega za podajo soglasja k izdaji ali podaljšanju enotnega dovoljenja po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, da poda soglasje k izdaji ali podaljšanju enotnega dovoljenja. Organ, pristojen za podajo soglasja, mora o zahtevi za podajo soglasja k izdaji ali podaljšanju enotnega dovoljenja odločiti v roku 15 dni od prejema prošnje za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja. Če organ, pristojen za podajo soglasja, soglasja ne poda v roku, se šteje, da soglasje ni podano, kar pa se ne šteje kot razlog za zavrnitev prošnje za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja. Pristojni organ začne s preverjanjem izpolnjevanja ostalih pogojev za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja iz prejšnjega člena še pred podajo soglasja k izdaji ali podaljšanju enotnega dovoljenja.

(4) Če soglasje k izdaji ali podaljšanju enotnega dovoljenja ni podano zaradi neizpolnjevanja pogojev po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, organ, pristojen za podajo soglasja o teh razlogih obvesti pristojni organ, ki prošnjo za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja zavrne.

(5) Delovno dovoljenje, izdano na podlagi Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Svetom ministrov Bosne in Hercegovine o zaposlovanju državljanov Bosne in Hercegovine v Republiki Sloveniji in Protokola o izvajanju Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Svetom ministrov Bosne in Hercegovine o zaposlovanju državljanov Bosne in Hercegovine v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 92/12), v postopku po tem členu šteje kot soglasje za izdajo enotnega dovoljenja.

(6) Tujec, ki zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavne osebne izkaznice, veljavnega potnega lista ali na podlagi veljavnega potnega lista in dovoljenja za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, ali na podlagi vizuma C, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, in želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi zaposlitve ali dela, lahko vloži prošnjo za izdajo prvega enotnega dovoljenja pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pod pogojem, da je tujec:

športni trener, poklicni športnik ali zasebni športni delavec, ki je že vpisan v razvid poklicnih športnikov ali v razvid zasebnih športnih delavcev in ima sklenjeno pogodbo o zaposlitvi ali pogodbo o delu s klubom ali športno organizacijo s sedežem v Republiki Sloveniji;

oseba, ki namerava v Republiki Sloveniji opravljati duhovniški poklic ali redovniško dejavnost v okviru registrirane verske skupnosti oziroma oseba, ki bo organizirala oziroma vodila karitativno in humanitarne dejavnosti v okviru priznane humanitarne organizacije ali registrirane verske skupnosti, in predloži potrdilo registrirane verske skupnosti o opravljanju dejavnosti v tej skupnosti oziroma potrdilo priznane humanitarne organizacije o organiziranju oziroma vodenju karitativne in humanitarne dejavnosti v tej organizaciji;

poročevalec za tuje medije ali tuj dopisnik, ki je že akreditiran v Republiki Sloveniji oziroma je v postopku podaljšanja akreditacije;

oseba, ki na podlagi predložitve mnenja pristojnega ministrstva izkaže obstoj gospodarskega interesa za Republiko Slovenijo;

oseba, ki na podlagi predložitve mnenja pristojnega ministrstva izkaže obstoj interesa Republike Slovenije na področju izobraževanja, znanosti in kulture.

(7) Tujec iz prejšnjega odstavka lahko prebiva na območju Republike Slovenije 90 dni od dneva vstopa v državo oziroma do poteka veljavnosti dovoljenja ali vizuma, če je ta krajša. Prošnjo za izdajo prvega enotnega dovoljenja za začasno prebivanje mora tujec ali njegov delodajalec vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred potekom dovoljenega 90 dnevne prebivanja oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje ali vizuma, če je ta krajša.

(8) O pravočasno vloženi prošnji za izdajo prvega enotnega dovoljenja pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pristojni organ tujcu iz prejšnjega odstavka izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do pravnomočne odločitve o prošnji, razen če ta zakon določa drugače. Potrdilo tujcu ne dovoljuje zaposlitve ali dela na ozemlju Republike Slovenije. Če tujec pravočasno zaprosi za podaljšanje enotnega dovoljenja ali izdajo enotnega dovoljenja kot nadaljnega dovoljenja za prebivanje, lahko na podlagi izdanega potrdila o vloženi prošnji za podaljšanje enotnega dovoljenja ali prošnji za izdajo enotnega dovoljenja kot nadaljnega dovoljenja za prebivanje dela oziroma je zaposlen v Republiki Sloveniji do pravnomočne odločitve o prošnji, če je imel na podlagi predhodnega dovoljenja za prebivanje ali vizuma za dolgoročno bivanje dostop do trga dela na podlagi zakona, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev.

(9) Tujcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prvega enotnega dovoljenja pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se prvo enotno dovoljenje, odločba o zavrnitvi izdaje prvega enotnega dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje vroči pri organu, ki je prvo enotno dovoljenje, odločbo o zavrnitvi izdaje prvega enotnega dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje izdal.

38. člen

(dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav in visokega šolstva)

(1) Raziskovalcu, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi opravljanja raziskovalnega dela ali izobraževalnega dela na področju visokega šolstva se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje, če ima sklenjen sporazum o gostovanju z raziskovalno organizacijo ali visokošolskim zavodom iz Republike Slovenije in če izpolnjuje ostale pogoje po tem zakonu za izdajo dovoljenja za prebivanje.

(2) Prvo dovoljenje za začasno prebivanje se raziskovalcu, visokošolskemu učitelju in visokošolskemu sodelavcu izda za čas opravljanja dela po sporazumu o gostovanju, vendar ne dlje kot za eno leto. Do dokončanja dela po sporazumu o gostovanju se dovoljenje lahko podaljšuje z veljavnostjo do enega leta.

(3) Prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje lahko vloži raziskovalec, visokošolski učitelj, visokošolski sodelavec ali raziskovalna organizacija oziroma visokošolski zavod. Raziskovalec, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec morajo prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje vložiti pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, razen v primeru in ob pogojih, določenih v četrtem odstavku tega člena, ko lahko prošnjo vložijo tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Raziskovalna organizacija in visokošolski zavod lahko prošnjo vložita pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(4) Raziskovalec, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec, ki zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavne osebne izkaznice oziroma veljavnega potnega lista, ali na podlagi veljavnega potnega lista in dovoljenja za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, ali na podlagi vizuma C, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država, pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, in ima sklenjen sporazum o gostovanju z raziskovalno organizacijo ali visokošolskim zavodom iz Republike Slovenije, lahko vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(5) Tujec iz prejšnjega odstavka lahko prebiva na območju Republike Slovenije 90 dni od dneva vstopa v državo oziroma do poteka veljavnosti dovoljenja ali vizuma, če je ta krajša. Prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje mora raziskovalec, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec ali raziskovalna organizacija oziroma visokošolski zavod vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred potekom dovoljenega 90 dnevne prebivanja oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje ali vizuma, če je ta krajša. O pravočasno vloženi prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje pri pristojnem organu v državi, pristojni organ raziskovalcu, visokošolskemu učitelju in

visokoškolskemu sodelavcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji.

(6) Raziskovalcu, visokoškolskemu učitelju in visokoškolskemu sodelavcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja raziskovalnega dela ali izobraževalnega dela na področju visokega šolstva pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se dovoljenje za začasno prebivanje, odločba o zavrnitvi izdaje dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje, vroči pri organu, ki je dovoljenje izdal.

(7) Raziskovalec, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec, ki ima v drugi državi članici Evropske unije sklenjen sporazum o gostovanju in izdano dovoljenje za prebivanje za raziskovalca, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca in želi zaradi izvedbe določenih del iz navedenega sporazuma v Republiki Sloveniji prebivati določen čas do 90 dni, lahko v Republiko Slovenijo vstopi in v njej do 90 dni prebiva na podlagi dovoljenja, izdanega v drugi državi članici Evropske unije oziroma do poteka veljavnosti tega dovoljenja, če je le-ta krajša.

(8) Raziskovalec, visokošolski učitelj in visokošolski sodelavec, ki ima v drugi državi članici Evropske unije izdano dovoljenje za prebivanje za raziskovalca, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca in želi v Republiki Sloveniji opravljati raziskovalno ali pedagoško delo za obdobje, daljše od 90 dni, mora za prebivanje v Republiki Sloveniji pridobiti dovoljenje za prebivanje za raziskovalca, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca na podlagi sklenjenega sporazuma o gostovanju z raziskovalno organizacijo ali visokošolskim zavodom in ob izpolnjevanju ostalih pogojev, določenih v prvem odstavku tega člena. Raziskovalec, visokošolski učitelj, visokošolski sodelavec ali raziskovalna organizacija oziroma visokošolski zavod lahko prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje vložijo pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji v 90 dneh po prihodu raziskovalca, visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca v Republiko Slovenijo oziroma pred iztekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje, izdanega v drugi državi članici Evropske unije, če je le-ta krajša. O pravočasno vloženi prošnji pri pristojnem organu v državi pristojni organ raziskovalcu, visokoškolskemu učitelju in visokoškolskemu sodelavcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Raziskovalcu, visokoškolskemu učitelju in visokoškolskemu sodelavcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje pri pristojnem organu v državi, se dovoljenje vroči osebno pri organu, ki je dovoljenje izdal.

(9) Če raziskovalec, visokošolski učitelj ali visokošolski sodelavec, s katerim je raziskovalna organizacija ali visokošolski zavod iz Republike Slovenije sklenil sporazum o gostovanju, v času veljavnosti sporazuma ali šest mesecev po prenehanju veljavnosti sporazuma v Republiki Sloveniji prebiva nezakonito, mora raziskovalna organizacija oziroma visokošolski zavod kriti stroške njegove nastanitve, vrnitve ali odstranitve, če raziskovalec, visokošolski učitelj ali visokošolski sodelavec nima lastnih sredstev.

(10) Pristojni organi prošnje za izdajo dovoljenja za prebivanje raziskovalcem, visokošolskim učiteljem in visokošolskim sodelavcem obravnavajo prednostno.

39. člen

(enotno dovoljenje zaradi visokokvalificirane zaposlitve – modra karta EU)

(1) Tujcu, ki želi prebivati v Republiki Sloveniji zaradi visokokvalificirane zaposlitve, se lahko izda modra karta EU, če ima veljavno potno listino, ki velja najmanj za čas nameravanega prebivanja v Republiki Sloveniji, ustrezno zdravstveno zavarovanje, če pristojni organ poda soglasje k izdaji modre karte EU po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, in ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz tega člena in iz druge, tretje, četrte, pete, šeste, sedme, devete, desete ali enajste alinee prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(2) Modra karta EU se izda za čas dveh let, v primeru, da je pogodba o zaposlitvi sklenjena za krajše obdobje, pa za čas, ki je tri mesece daljši od veljavnosti pogodbe o zaposlitvi, vendar ne dlje kot za dve leti.

(3) Modra karta EU se lahko podaljša z veljavnostjo treh let, če so izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka tega člena, če je pogodba o zaposlitvi sklenjena za krajši čas, pa za čas, ki je tri mesece daljši od veljavnosti pogodbe o zaposlitvi, vendar ne dlje kot za tri leta. Prošnjo za podaljšanje modre karte EU lahko vloži tujec ali delodajalec pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, pred potekom njene veljavnosti.

(4) Tujec, ki ima modro karto EU, lahko v prvih dveh letih zakonite zaposlitve zamenja delodajalca ali zamenja delovno mesto pri istem delodajalcu na podlagi pisne odobritve pristojnega organa, ki pisno odobritev v obliki odločbe izda po prejemu soglasja za zamenjavo delodajalca ali zamenjavo delovnega mesta pri istem delodajalcu organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev. Pisno odobritev o zamenjavi delovnega mesta pri istem delodajalcu ali zamenjavi delodajalca izda pristojni organ na prošnjo tujca ali njegovega delodajalca. Pisna odobritev pristojnega organa ni potrebna, če zakon, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, določa, da soglasje v navedenih primerih ni potrebno. Pristojni organ soglasje pridobi po uradni dolžnosti. Prošnji za izdajo soglasja je potrebno priložiti dokazila iz četrtega odstavka 40. člena tega zakona ter dokazila o izpolnjevanju pogojev, določenih z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, ki jih pristojni organ posreduje organu, pristojnemu za podajo soglasja po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev.

(5) Organ, pristojen za podajo soglasja, mora o zahtevi za podajo soglasja k pisni odobritvi pristojnega organa odločiti v roku 15 dni od prejema prošnje. Če organ, pristojen za podajo soglasja, soglasja ne poda v roku, se šteje, da soglasje ni podano, kar pa se ne šteje kot razlog za zavrnitev izdaje pisne odobritve. Če soglasje k pisni odobritvi ni podano zaradi neizpolnjevanja pogojev po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, organ, pristojen za podajo soglasja o teh razlogih obvesti pristojni organ, ki prošnjo za zamenjavo delodajalca ali delovnega mesta pri istem delodajalcu z odločbo zavrne.

(6) Po prvih dveh letih zakonite zaposlitve lahko imetnik modre karte EU zamenja delodajalca brez pisne odobritve pristojnega organa za izdajo modre karte EU, vendar mora pred zamenjavo delodajalca pristojnemu organu pisno sporočiti, da bo zamenjal delodajalca.

(7) Modra karta EU se izda v obliki v skladu z 58. členom tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »modra karta EU«.

40. člen **(pristojnost in postopek za izdajo modre karte EU)**

(1) Prošnjo za izdajo ali podaljšanje modre karte EU lahko vloži tujec ali njegov delodajalec. Tujec mora prošnjo za izdajo prve modre karte EU vložiti pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, delodajalec pa lahko prošnjo vloži pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Če prošnjo za izdajo ali podaljšanje modre karte EU vloži tujcev delodajalec, lahko opravlja tudi druga dejanja v postopku v skladu s tujčevim pooblastilom, ne more pa se mu vročiti izdane modre karte EU.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko tujec, ki zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavne osebne izkaznice oziroma veljavnega potnega lista, ali na podlagi veljavnega potnega lista in dovoljenja za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, ali na podlagi vizuma C, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, in ki že ima sklenjeno pogodbo o zaposlitvi z delodajalcem, vloži prošnjo za izdajo prve modre karte EU tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Tujec lahko prebiva na območju Republike Slovenije 90 dni od dneva vstopa v državo oziroma do poteka veljavnosti dovoljenja ali vizuma, če je ta krajša. Prošnjo za izdajo prve modre karte EU mora tujec ali njegov delodajalec vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji v roku 30 dni od dneva vstopa tujca v Republiko Slovenijo.

(3) O pravočasno vloženi prošnji za izdajo prve modre karte EU pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pristojni organ tujcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do pravnomočne odločitve o prošnji. Potrdilo tujcu ne dovoljuje zaposlitve na ozemlju Republike Slovenije. Če tujec pravočasno zaprosi za podaljšanje modre karte EU, je lahko na podlagi izdanega potrdila o vloženi prošnji za podaljšanje modre karte EU zaposlen v Republiki Sloveniji do pravnomočne odločitve o prošnji. Tujcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prve modre karte EU pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se prva modra karta EU, odločba o zavrnitvi izdaje prve modre karte EU, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje prve modre karte EU, vroči pri organu, ki je prvo modro karto EU, odločbo o zavrnitvi izdaje prve modre karte EU, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje izdal.

(4) Prošnji mora tujec priložiti veljavno potno listino ali overjeno kopijo veljavne potne listine, pogodbo o zaposlitvi, dokazilo o ustreznem zdravstvenem zavarovanju in dokazilo o izobrazbi.

(5) Pristojni organ po prejemu prošnje za izdajo ali podaljšanje modre karte EU po uradni dolžnosti zahteva od organa, pristojnega za podajo soglasja k izdaji ali podaljšanju modre karte EU po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, da poda soglasje k izdaji ali podaljšanju modre karte EU. Organ, pristojen za podajo soglasja, mora o zahtevi za podajo soglasja k izdaji ali podaljšanju modre karte EU odločiti v roku 15 dni od prejema prošnje. Če organ, pristojen za podajo soglasja, soglasja ne poda v roku, se šteje, da soglasje ni podano, kar pa se ne šteje kot razlog za zavrnitev prošnje za izdajo ali podaljšanje modre karte EU. Pristojni organ začne s preverjanjem izpolnjevanja ostalih pogojev za izdajo ali podaljšanje modre karte EU iz prejšnjega člena še pred podajo soglasja k izdaji ali podaljšanju modre karte EU.

(6) Če soglasje k izdaji modre karte EU ni podano zaradi neizpolnjevanja pogojev po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, organ, pristojen za podajo soglasja, pristojen po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, o teh razlogih obvesti pristojni organ, ki prošnjo za izdajo ali podaljšanje modre karte EU zavrne.

44. člen **(dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija)**

(1) Tujcu, ki je sprejet na študij, druge oblike izobraževanja, specializacijo, strokovno izpopolnjevanje, praktično usposabljanje, ali bo sodeloval v mednarodni študijski izmenjavi v ustreznih izobraževalnih ustanovah v Republiki Sloveniji ali bo sodeloval v izobraževalnih programih mednarodnih izmenjav prostovoljcev in izpolnjuje ostale pogoje za izdajo dovoljenja po tem zakonu, se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje. Kot dokaz o izpolnjevanju pogoja zadostnih sredstev za preživljanje, mesečno najmanj v višini, kolikor znaša osnovni znesek minimalnega dohodka v Republiki Sloveniji, zadošča pisna izjava študentovih staršev oziroma njegovega zakonitega zastopnika o tem, da ga bodo v času študija preživljali, če so ga starši po pravu države, katere državljan je, dolžni preživljati.

(2) Tujcem iz prejšnjega odstavka se izda dovoljenje za začasno prebivanje za čas študija, izobraževanja, specializacije oziroma strokovnega izpopolnjevanja, vendar ne dlje od enega leta. V primeru, če študij, izobraževanje, specializacija, strokovno izpopolnjevanje traja daljši čas od enega leta, se dovoljenje letno podaljšuje.

(3) Pogoj za izdajo dovoljenja iz prejšnjega odstavka je dokazilo o sprejemu na študij, izobraževanje, specializacijo, strokovno izpopolnjevanje, ki ga izda izobraževalna ustanova, na katero je tujec sprejet kot študent, oziroma potrdilo pristojnega državnega organa, ki je pristojen za izvajanje mednarodne ali bilateralne pogodbe ali je dajalec štipendije, oziroma potrdilo, ki ga izda od države pooblaščen organizacija, ki je odgovorna za izvajanje določenega programa.

(4) Pristojni organi prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija obravnavajo prednostno.

(5) Tujec, ki v Republiki Sloveniji študira oziroma se izobražuje in ima dovoljenje za začasno prebivanje, izdano zaradi študija, se lahko v času veljavnosti tega dovoljenja v Republiki Sloveniji tudi zaposli ali opravlja delo pod pogoji, določenimi v zakonih, ki urejajo delovna razmerja in delo študentov.

(6) Tujec iz prvega odstavka tega člena, ki zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavne osebne izkaznice oziroma veljavnega potnega lista, ali na podlagi veljavnega potnega lista in dovoljenja za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, ali na podlagi vizuma C, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, ali vizuma D, ki ga izda pristojni organ druge države članice Evropske unije zaradi študija in ki predloži dokazilo o vpisu na študij, lahko vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(7) Tujec iz prejšnjega odstavka lahko prebiva na območju Republike Slovenije 90 dni od dneva vstopa v državo oziroma do poteka veljavnosti dovoljenja ali vizuma, če je ta krajša. Prošnjo za

izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje mora tujec vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred potekom dovoljenega 90 dnevnega prebivanja oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje ali vizuma, če je ta krajša. O pravočasno vloženi prošnji pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pristojni organ tujcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Izdano potrdilo dovoljuje tujcu prebivanje v Republiki Sloveniji iz namena študija. Tujcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se dovoljenje za začasno prebivanje, odločba o zavrnitvi izdaje dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje vroči pri organu, ki je dovoljenje izdal.

45.a člen **(enotno dovoljenje za sezonsko delo, daljše od 90 dni)**

- (1) Enotno dovoljenje za sezonsko delo, daljše od 90 dni, se izda tujcu, če:
- ima veljavno potno listino, katere veljavnost je vsaj tri mesece daljša od nameravanega prebivanja v Republiki Sloveniji;
 - ima ustrezno zdravstveno zavarovanje;
 - predloži veljavno pogodbo o zaposlitvi ali pogodbo za opravljanje dela;
 - pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k izdaji enotnega dovoljenja za sezonsko delo, daljše od 90 dni;
 - ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz prve, druge, tretje, četrte, pete, šeste, devete, desete, enajste in dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.
- (2) Če tujec po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, za opravljanje sezonskega dela, daljšega od 90 dni, ne potrebuje soglasja k izdaji enotnega dovoljenja za sezonsko delo, soglasje ni pogoj za izdajo enotnega dovoljenja za sezonsko delo, daljše od 90 dni.
- (3) Enotno dovoljenje za sezonsko delo, daljše od 90 dni, se izda tujcu za čas trajanja pogodbe o zaposlitvi ali pogodbe za opravljanje dela pri istem delodajalcu oziroma naročniku dela in se lahko podaljša, pri čemer skupno trajanje sezonskega dela ne sme preseči šestih mesecev oziroma v izjemnih primerih, določenih z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, sedmih mesecev v koledarskem letu.
- (4) Enotno dovoljenje za sezonsko delo, daljše od 90 dni, se lahko v primeru zaposlitve oziroma opravljanja dela pri drugem delodajalcu oziroma naročniku dela podaljša za čas trajanja pogodbe o zaposlitvi oziroma pogodbe za opravljanje dela, pri čemer skupno trajanje sezonskega dela ne sme preseči šestih mesecev, oziroma v izjemnih primerih, določenih z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, sedmih mesecev v koledarskem letu.
- (5) Pristojni organ o prošnji tujca za izdajo enotnega dovoljenja za sezonsko delo, daljšega od 90 dni, ki je imel v zadnjih petih letih v Republiki Sloveniji vsaj enkrat izdano enotno dovoljenje za sezonsko delo, daljše od 90 dni, odloči čim prej, najpozneje pa v 20 dneh od prejema popolne prošnje.
- (6) Glede pristojnosti in postopka izdaje ali podaljšanja enotnega dovoljenja za sezonsko delo, daljšega od 90 dni, se smiselno uporabljajo določbe prvega, drugega, tretjega in četrtega odstavka 37.a člena tega zakona.
- (7) Enotno dovoljenje za sezonsko delo se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »sezonsko delo«.

45.b člen **(enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe)**

- (1) Tujcu, ki želi v Republiki Sloveniji prebivati zaradi opravljanja dela kot oseba, premeščena znotraj gospodarske družbe, se lahko izda enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, če gre za vodstvenega delavca, strokovnjaka ali zaposlenega na usposabljanju, če:
- ima veljavno potno listino, katere veljavnost je najmanj tri mesece daljša od nameravanega prebivanja v Republiki Sloveniji;
 - ima ustrezno zdravstveno zavarovanje;
 - predloži pogodbo o zaposlitvi in akt o premestitvi;
 - pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k izdaji enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe;

ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz prve, tretje, pete, devete, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(2) Prošnjo za izdajo ali podaljšanje enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, lahko vloži tujec ali subjekt gostitelj.

(3) Glede pristojnosti in postopka izdaje enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, se smiselno uporabljajo določbe prvega, drugega, tretjega in četrtega odstavka 37.a člena tega zakona.

(4) Prvo enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, se izda za čas trajanja premestitve, kot je določeno s pogodbo o zaposlitvi in aktom o premestitvi, vendar ne dlje od enega leta.

(5) Enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »ICT«.

45.č člen

(prebivanje imetnika enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, izdanega v drugi državi članici Evropske unije – kratkotrajna premestitev)

(1) Tujec z veljavnim enotnim dovoljenjem za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, lahko v Republiki Sloveniji prebiva in dela v subjektu gostitelju do 90 dni v katerem koli 180-dnevem obdobju, kar zajema vsak dan bivanja v zadnjem 180-dnevem obdobju (v nadaljnjem besedilu: kratkotrajna premestitev), če:

ima veljavno potno listino, katere veljavnost je najmanj tri mesece daljša od nameravanega prebivanja v Republiki Sloveniji;

predloži dokazilo, da sta subjekt gostitelj in gospodarska družba s sedežem v tretji državi, iz katere je bil tujec premeščen v povezano družbo s sedežem v drugi državi članici Evropske unije medsebojno povezani;

je bil pristojni organ v Republiki Sloveniji pisno obveščen (uradno obvestilo) o nameri delodajalca iz povezane družbe s sedežem v drugi državi članici Evropske unije, da bo tujca premestil v subjekta gostitelja, skladno z določbo drugega odstavka tega člena;

predloži pogodbo o zaposlitvi in akt o premestitvi, iz katerega izhaja datum nastopa kratkotrajne premestitve in njeno predvideno trajanje;

ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja iz tretje, pete, desete, enajste ali dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(2) Delodajalec iz povezane družbe s sedežem v drugi državi članici Evropske unije, ki je tujcu prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, mora pristojni organ v Republiki Sloveniji pisno obvestiti o nameri, da bo tujca premestil v subjekt gostitelja takoj, ko je znano, da bo tujec premeščen, oziroma najkasneje v roku osmih dni od dneva nastopa kratkotrajne premestitve v subjektu gostitelju. Uradnemu obvestilu delodajalec priloži dokazilo o izpolnjevanju pogojev iz prve, druge in četrte alineje prejšnjega odstavka.

(3) Tujec z veljavnim enotnim dovoljenjem za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, izdanim v državi članici Evropske unije, ki je osebi, premeščeni znotraj gospodarske družbe, prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, lahko v Republiki Sloveniji prebiva ter dela v subjektu gostitelju za čas trajanja premestitve v obdobju iz prvega odstavka tega člena po uradnem obvestilu delodajalca iz povezane družbe s sedežem v državi članici Evropske unije o nameravani premestitvi.

(4) Pristojni organ v Republiki Sloveniji tujcu ne dovoli prebivanja v Republiki Sloveniji ter dela v subjektu gostitelju, če:

niso izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka tega člena;

tujec v predvidenem obdobju kratkotrajne premestitve doseže najdaljše obdobje dovoljenega prebivanja v Republiki Sloveniji ali na območju držav članic Evropske unije, določeno v prvem oziroma drugem odstavku prejšnjega člena;

tujec v predvidenem obdobju kratkotrajne premestitve v Republiki Sloveniji doseže najdaljše dovoljeno 90-dnevno prebivanje v kateremkoli 180-dnevem obdobju, določeno v prvem odstavku tega člena.

(5) Če pristojni organ v Republiki Sloveniji tujcu ne dovoli prebivanja v Republiki Sloveniji ter dela v subjektu gostitelju, najkasneje v 20 dneh od prejema popolnega uradnega obvestila o nameravani premestitvi izda odločbo, s katero kratkotrajno premestitev tujca zavrne. Odločba pristojnega organa Republike Slovenije, s katero se kratkotrajna premestitev tujca v Republiko Slovenijo zavrne, se vroči

delodajalcu iz povezane družbe s sedežem v drugi državi članici Evropske unije, ki je pristojni organ v Republiki Sloveniji uradno obvestil o nameravani premestitvi, pristojnemu organu države članice Evropske unije, ki je tujcu prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, subjektu gostitelju in tujcu, ki izvaja oziroma ima namen izvajati kratkotrajno premestitev v subjektu gostitelju, kateremu se odločba o zavrnitvi vroči na sedežu delodajalca iz povezane družbe v drugi državi članici Evropske unije, iz katere bo tujec kratkotrajno premeščen oziroma na sedežu subjekta gostitelja, če se tujec že nahaja v Republiki Sloveniji.

(6) Če pristojni organ v Republiki Sloveniji tujcu ne dovoli prebivanja v Republiki Sloveniji ter dela v subjektu gostitelju in tujec še ni nastopil kratkotrajne premestitve v subjektu gostitelju, ga delodajalec iz povezane družbe s sedežem v drugi državi članici Evropske unije ne sme premestiti v subjekt gostitelja. Če je tujec že vstopil v Republiko Slovenijo in začel izvajati kratkotrajno premestitev v subjektu gostitelju, preden je delodajalec iz povezane družbe s sedežem v drugi državi članici Evropske unije prejel odločbo pristojnega organa Republike Slovenije, s katero je kratkotrajno premestitev tujca v Republiko Slovenijo zavrnil, mora tujec takoj, najpozneje pa v treh dneh po prejemu odločbe o zavrnitvi kratkotrajne premestitve, prenehati z delom ali usposabljanjem in se vrniti v državo članico Evropske unije, ki je prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe. Pristojni organ v odločbi o zavrnitvi kratkotrajne premestitve določi, da mora tujec v primeru, če je že vstopil v Republiko Slovenijo in začel izvajati kratkotrajno premestitev, državo zapustiti v roku treh dni po vročitvi odločbe. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve. V tem primeru posebna odločba o odpovedi prebivanja ni potrebna.

(7) Če tujec z veljavnim enotnim dovoljenjem za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, pri pristojnem organu druge države članice Evropske unije pravočasno zaprosi za podaljšanje tega dovoljenja, lahko v času odločanja o prošnji prebiva v Republiki Sloveniji in opravlja delo v subjektu gostitelju na podlagi dokazila o vloženi prošnji za podaljšanje enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je vložil v državi članici, ki je prva izdala enotno dovoljenje iz tega namena, vendar največ do poteka dovoljenega 90-dnevnega prebivanja v obdobju, določenem v prvem odstavku tega člena. Če država članica Evropske unije, ki je tujcu prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, dovoljenje podaljša, lahko tujec prebiva in dela v Republiki Sloveniji na podlagi in v času veljavnosti podaljšanega dovoljenja, ki ga je prva izdala druga država članice Evropske unije, vendar največ do poteka dovoljenega 90-dnevnega prebivanja v obdobju, določenem v prvem odstavku tega člena. Če država članica Evropske unije, ki je tujcu prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ne podaljša enotnega dovoljenja, tujec z dnem vročitve odločitve o zavrnitvi podaljšanja enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, preneha s premestitvijo v subjektu gostitelju in mora nemudoma, najpozneje pa v treh dneh od vročitve odločitve o zavrnitvi podaljšanja enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, zapustiti Republiko Slovenijo. Posebna odločba o odpovedi prebivanja ni potrebna.

(8) Če tujec z veljavnim enotnim dovoljenjem za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, pri pristojnem organu druge države članice Evropske unije, v obdobju do poteka dovoljenega 90-dnevnega prebivanja, določenem v prvem odstavku tega člena, ne zaprosi za podaljšanje tega dovoljenja, z dnem prenehanja veljavnosti enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, preneha s premestitvijo v subjektu gostitelju in mora nemudoma, najpozneje pa v treh dneh od prenehanja veljavnosti enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, zapustiti Republiko Slovenijo. Posebna odločba o odpovedi prebivanja ni potrebna.

45.d člen

(prebivanje imetnika enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, izdanega v drugi državi članici Evropske unije – dolgotrajna premestitev)

(1) Tujec z veljavnim enotnim dovoljenjem za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, lahko vstopi v Republiko Slovenijo z veljavno potno listino, ter v 30 dneh od dneva vstopa v državo pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, kjer tujec prebiva, vloži prošnjo za izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi premestitve, daljše od 90 dni (v nadaljnjem besedilu: dolgotrajna premestitev). Prošnjo lahko vloži tudi subjekt gostitelj, pri pristojnem organu, kjer je sedež subjekta gostitelja. Pristojni organ tujcu z veljavnim enotnim dovoljenjem za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je prva izdala

druga država članica Evropske unije, izda potrdilo o vloženi prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje in tujcu dovoljuje, da v Republiki Sloveniji prebiva in dela do pravnomočne odločitve o prošnji.

(2) Enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve se tujcu izda, če:

- ima veljavno potno listino, katere veljavnost je najmanj tri mesece daljša od nameravanega prebivanja v Republiki Sloveniji;
- ima ustrezno zdravstveno zavarovanje;
- predloži pogodbo o zaposlitvi in akt o premestitvi;
- pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k dolgotrajni premestitvi;
- ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja iz prve, tretje, pete, desete, enajste in dvanajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona in ne obstajajo razlogi za zavrnitev, določeni v četrtem odstavku tega člena;
- ima tujec veljavno enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije;
- še ni poteklo dovoljeno obdobje prebivanja in dela tujca v subjektu gostitelju skladno z določbo prvega odstavka 45.č člena tega zakona v primeru, da je tujec že kratkotrajno premeščen;
- je bila prošnja za izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, vložena pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji najmanj 20 dni pred iztekom kratkotrajne premestitve, v primeru, da je tujec že kratkotrajno premeščen.

(3) Enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, se izda za čas trajanja premestitve, kot je določeno s pogodbo o zaposlitvi in aktom o premestitvi.

(4) Pristojni organ zavrne izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, če:

- niso izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka tega člena;
- je že poteklo najdaljše obdobje prebivanja tujca v Republiki Sloveniji ali na območju držav članic Evropske unije, določeno v prvem in drugem odstavku 45.c člena tega zakona;
- je bilo uradno obvestilo delodajalca iz povezane družbe s sedežem v drugi državi članici Evropske unije o kratkotrajni premestitvi tujca vloženo istočasno kot prošnja za izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve;
- veljavnost enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, ki ga je prva izdala druga država članica Evropske unije, poteče med postopkom pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji;
- je obdobje premestitve v subjektu gostitelju daljše od obdobja premestitve v državi članici Evropske unije, ki je tujcu prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe.

(5) Če tujcu pristojni organ v Republiki Sloveniji zavrne izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, ali če se v postopku ugotovi, da tujec ne prebiva v Republiki Sloveniji v skladu z namenom, zaradi katerega je bilo enotno dovoljenje izdano, ali če je bilo enotno dovoljenje razveljavljeno iz razlogov iz prvega odstavka 56. člena tega zakona, mora tujec takoj prenehati z delom ali usposabljanjem v subjektu gostitelju in se nemudoma, najpozneje pa v treh dneh od dokončnosti odločbe, izdane v postopku zavrnitve ali razveljavitve izdaje enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, vrniti v državo članico Evropske unije, ki je prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe. V tem primeru posebna odločba o odpovedi prebivanja ni potrebna.

(6) Enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, se lahko podaljša pod enakimi pogoji kot se izda, če tujec ali subjekt gostitelj pravočasno zaprosi za podaljšanje enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, kot to za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje določa prvi odstavek 36. člena tega zakona, če skupna dolžina prebivanja tujca v Republiki Sloveniji ali na območju držav članic Evropske unije ne presega enega leta za zaposlenega na usposabljanju oziroma treh let za vodstvene delavce in strokovnjake in če ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje iz četrtega odstavka tega člena.

(7) O odločitvi o prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, ki je prva izdala enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe.

(8) Enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe zaradi dolgotrajne premestitve, se izda v obliki iz 58. člena tega zakona, pri čemer se pri vrsti dovoljenja vpiše »mobile ICT«.

47. člen **(združitev družine in pravica do celovitosti družine)**

(1) Tujcu, ki prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi dovoljenja za stalno prebivanje, in tujcu, ki v Republiki Sloveniji zadnje leto prebiva na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje in ima dovoljenje za začasno prebivanje izdano z veljavnostjo najmanj enega leta, se ob pogojih in v skladu s tem zakonom prizna pravica do združitve, ohranitve in ponovne pridobitve celovitosti družine z družinskimi člani, ki so tujci. Tujcu, ki v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi opravljanja sezonskega dela ali kot dnevni delovni migrant, se pravica do združitve, ohranitve in ponovne pridobitve celovitosti družine z družinskimi člani, ki so tujci, ne prizna. V enoletni rok veljavnega dovoljenja za začasno prebivanje se šteje tudi čas prebivanja tujca v Republiki Sloveniji na podlagi potrđila o vloženi prošnji za izdajo ali podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje ali izdajo nadaljnega dovoljenja za začasno prebivanje, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje. Brez omejitev glede dolžine tujčevega prebivanja v Republiki Sloveniji in veljavnosti njegovega dovoljenja lahko združuje družinske člane tujec, imetnik modre karte EU, tujec, ki ima izdano dovoljenje za začasno prebivanje zaradi opravljanja dela na področju raziskav in visokega šolstva, tujec, ki ima izdano enotno dovoljenje za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, na podlagi 45.b in 45.d člena tega zakona, in tujec z dovoljenjem za začasno prebivanje, če je to v interesu Republike Slovenije, o čemer organ, pristojen za izdajo dovoljenja, odloči na podlagi mnenja pristojnega ministrstva oziroma drugega državnega organa.

(2) Tujec iz prejšnjega odstavka, ki lahko združuje družinske člane, lahko prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje za svoje družinske člane vloží pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini ali pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(3) Za družinske člane tujca se po tem zakonu štejejo:

zakonec, partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partner, s katerim tujec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti;

mladoletni neporočeni otroci tujca;

mladoletni neporočeni otroci zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim tujec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti;

starši mladoletnega tujca, s katerim je pred prihodom v Republiko Slovenijo prebival v družinski skupnosti;

polnoletni neporočeni otroci in starši tujca, zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim tujec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, katere je tujec, zakonec, partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partner, s katerim tujec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti po zakonu države, katere državljan je, dolžan preživljati.

(4) Izjemoma lahko pristojni organ za družinskega člana šteje tudi drugega sorodnika tujca, če posebne okoliščine govorió v prid združitvi družine v Republiki Sloveniji. V primeru poligamne zakonske zveze se dovoljenje za prebivanje zaradi združitve družine lahko izda in podaljšuje le enemu zakoncu.

(5) Dovoljenje za prebivanje zaradi združitve družine se izda in podaljšuje na prošnjo tujca iz prvega odstavka tega člena, ki mora priložiti dokazila o zadostnih sredstvih za preživljanje tistih družinskih članov, ki nameravajo prebivati v državi, pri čemer ta sredstva mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja ki ureja socialno varstvene prejemke.

(6) Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi združitve družine se družinskemu članu tujca, ki ima dovoljenje za začasno prebivanje, izda z veljavnostjo, kot velja njegovo dovoljenje oziroma do poteka veljavnosti njegovega dovoljenja, vendar ne dlje kot za eno leto, podaljšuje pa za enako časovno obdobje, kot velja njegovo dovoljenje za začasno prebivanje, vendar ne dlje kot za dve leti. Družinskemu članu se lahko dovoljenje za začasno prebivanje zaradi združitve družine podaljša tudi v primeru, če ima tujec, s katerim se družinski član združuje, izdano dovoljenje za začasno prebivanje z veljavnostjo, krajšo od enega leta. Dovoljenje za začasno prebivanje se družinskemu članu imetnika modre karte EU izda in podaljšuje za enako časovno obdobje kot velja njegova modra karta EU. Dovoljenje za začasno

prebivanje družinskega člana tujca, ki je kot imetnik modre karte EU pridobil dovoljenje za stalno prebivanje, se izda in podaljšuje z veljavnostjo treh let. Dovoljenje za začasno prebivanje se družinskemu članu tujca, ki ima v Republiki Sloveniji dovoljenje za stalno prebivanje, izda z veljavnostjo enega leta, podaljšuje pa z veljavnostjo do dveh let. Mladoletnim neporočenim otrokom tujca ali njegovega zakonca ali partnerja v partnerski zvezi oziroma partnerski skupnosti ali partnerja, s katerim tujec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti in staršem mladoletnega tujca se dovoljenje za začasno prebivanje zaradi združitve družine ne more izdati ali podaljšati za daljši čas od otrokove polnoletnosti.

(7) Družinskim članom tujca se, če izpolnjujejo z zakonom določene pogoje, izda dovoljenje za prebivanje kot nevezano dovoljenje.

(8) Pristojni organ lahko družinskemu članu tujca iz prvega odstavka tega člena podaljša dovoljenje za prebivanje tudi v primeru, če je tujec umrl ali če je zakonska skupnost, partnerska skupnost oziroma partnerska zveza ali dalj časa trajajoča življenjska skupnost prenehala, vendar pa je v Republiki Sloveniji trajala najmanj tri leta. Navedeno dovoljenje se lahko podaljša samo enkrat, z veljavnostjo do enega leta.

47.a člen

(združitev družine tujca s priznanim statusom begunca v Republiki Sloveniji)

(1) Pravica do združitve družine se prizna tujcu, ki mu je v Republiki Sloveniji priznan status begunca na podlagi zakona, ki ureja mednarodno zaščito (v nadaljnjem besedilu: begunec) pod pogojem, da je družina obstajala že pred vstopom begunca v Republiko Slovenijo.

(2) Za družinske člane begunca se po tem zakonu štejejo:

- zakonec, partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partner, s katerim begunec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti;
- mladoletni neporočeni otroci begunca;
- mladoletni neporočeni otroci zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim begunec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti;
- polnoletni neporočeni otroci in starši begunca, zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim begunec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, če ga je begunec, zakonec, partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partner, s katerim begunec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, po zakonu države, katere državljan je, dolžan preživljati;
- starši begunca, ki je mladoletnik brez spremstva.

(3) Dovoljenje za stalno prebivanje se družinskemu članu begunca izda na prošnjo begunca, ki mora prošnjo vložiti v roku 90 dni od priznanja statusa begunca pri ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve. Begunec mora prošnji priložiti listinske dokaze, ki izkazujejo družinsko vez in istovetnost njegovih družinskih članov. Če begunec ne poseduje listinskih dokazov za izkazovanje družinskih vezi, mora v prošnji navesti vsa dejstva o družinskih članih, s katerimi se želi združiti, zlasti njihova osebna imena, datume in kraje rojstev, naslov prebivališča ter podatke o tem, kje v času vložitve prošnje bivajo. Prošnji mora priložiti tudi pisno soglasje, s katerim pristojnemu organu dovoljuje, da lahko za preverjanje družinskih vezi podatke o družinskih članih posreduje mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij. Pred posredovanjem podatkov mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij, pristojni organ pridobi pisno izjavo te organizacije, da bo podatke varovala pred organi izvorne države.

(4) Izjemoma lahko pristojni organ za družinskega člana šteje tudi drugega sorodnika begunca, če posebne okoliščine govorijo v prid združitvi družine v Republiki Sloveniji. Posebne okoliščine so podane, kadar obstoji življenjska skupnost med drugimi sorodniki, ki je zaradi specifičnih dejanskih okoliščin v bistvenem podobna primarni družini oziroma ima enako funkcijo kot jo ima primarna družina, kar pomeni predvsem pristne družinske vezi med družinskimi člani, fizično skrb, varstvo, zaščito, čustveno podporo in finančno odvisnost.

(5) Pri preverjanju družinskih vezi ima begunec, ki ne razume slovenskega jezika, pravico do brezplačnega prevajanja in tolmačenja za jezik, ki ga razume. Sredstva za prevajanje in tolmačenje zagotavlja ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(6) Dovoljenje za stalno prebivanje se družinskemu članu begunca, katerega istovetnost ni sporna, lahko izda, če ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz tretje, pete, šeste, sedme, desete ali enajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(7) Če begunec prošnje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje ne vložijo v roku iz tretjega odstavka tega člena, se družinskemu članu, katerega istovetnost ni sporna, dovoljenje za stalno prebivanje lahko izda, če družinski član izpolnjuje pogoje, določene za izdajo dovoljenja iz tretjega odstavka 33. člena tega

zakona, pri čemer sredstva za preživljanje, s katerimi se izkazuje preživljanje družinskih članov, mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke, in če ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz tretje, pete, šeste, sedme, desete ali enajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona.

(8) V postopku izdaje in pri vročitvi dovoljenja za stalno prebivanje družinskemu članu begunca se osebni podatki begunca in njegovega družinskega člana varujejo pred organi njune izvorne države.

(9) Izdano dovoljenje za stalno prebivanje družinskemu članu begunca vroči diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije, če družinski član še ne prebiva v Republiki Sloveniji, oziroma ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, če družinski član že prebiva v Republiki Sloveniji. Odločbo o zavrnitvi izdaje dovoljenja za stalno prebivanje, sklep o ustavitvi postopka, sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana begunca, vroči beguncu ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(10) Za družinskega člana begunca, ki je to postal po vstopu begunca v Republiko Slovenijo, se glede izdaje dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine uporablja ureditev iz prejšnjega člena.

(11) V primeru poligamne zakonske zveze se dovoljenje za stalno prebivanje zaradi združitve družine lahko izda le enemu zakoncu.

47.b člen

(združitev družine tujca, ki ima v Republiki Sloveniji priznano subsidiarno zaščito)

(1) Tujcu, kateremu je v Republiki Sloveniji priznana subsidiarna zaščita na podlagi zakona, ki ureja mednarodno zaščito (v nadaljnjem besedilu: oseba s priznano subsidiarno zaščito) za več kot eno leto, se prizna pravica do združitve družine z družinskimi člani, ki so tujci, pod pogojem, da je družina obstajala že pred vstopom osebe s priznano subsidiarno zaščito v Republiko Slovenijo. Osebi s subsidiarno zaščito, priznano za eno leto, se pravica do združitve družine prizna, ko ji je subsidiarna zaščita podaljšana skladno z zakonom, ki ureja mednarodno zaščito.

(2) Za družinske člane osebe s priznano subsidiarno zaščito se po tem zakonu štejejo:

- zakonec, partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partner, s katerim oseba s priznano subsidiarno zaščito živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti;
- mladoletni neporočeni otroci osebe s priznano subsidiarno zaščito;
- mladoletni neporočeni otroci zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim oseba s priznano subsidiarno zaščito živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti;
- polnoletni neporočeni otroci in starši osebe s priznano subsidiarno zaščito, zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim oseba s priznano subsidiarno zaščito živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, če ga je oseba s priznano subsidiarno zaščito, zakonec, partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partner, s katerim oseba s priznano subsidiarno zaščito živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, po zakonu države, katere državljan je, dolžan preživljati;
- starši osebe s priznano subsidiarno zaščito, ki je mladoletnik brez spremstva.

(3) Dovoljenje za začasno prebivanje se družinskemu članu osebe s priznano subsidiarno zaščito, katerega istovetnost ni sporna, izda na prošnjo osebe s priznano subsidiarno zaščito, ki mora prošnjo vložiti v roku 90 dni od priznanja statusa subsidiarne zaščite pri ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve. Oseba s priznano subsidiarno zaščito mora prošnji priložiti listinske dokaze, ki izkazujejo družinsko vez in istovetnost njegovih družinskih članov. Če oseba s priznano subsidiarno zaščito ne poseduje listinskih dokazov za izkazovanje družinskih vezi, mora v prošnji navesti vsa dejstva o družinskih članih, s katerimi se želi združiti, zlasti njihova osebna imena, datume in kraje rojstev, naslov prebivališča ter podatke o tem, kje v času vložitve prošnje bivajo. Prošnji mora priložiti tudi pisno soglasje, s katerim pristojnemu organu dovoljuje, da lahko za preverjanje družinskih vezi podatke o družinskih članih posreduje mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij. Pred posredovanjem podatkov mednarodnim organizacijam, ki delujejo na področju migracij, pristojni organ pridobi pisno izjavo te organizacije, da bo podatke varovala pred organi izvorne države.

(4) Izjemoma lahko pristojni organ za družinskega člana šteje tudi drugega sorodnika osebe s priznano subsidiarno zaščito, če posebne okoliščine govorijo v prid združitvi družine v Republiki Sloveniji. Posebne okoliščine so podane, kadar obstoji življenjska skupnost med drugimi sorodniki, ki je zaradi specifičnih dejanskih okoliščin v bistvenem podobna primarni družini oziroma ima enako funkcijo, kot jo ima primarna

družina, kar pomeni predvsem pristne družinske vezi med družinskimi člani, fizično skrb, varstvo, zaščito, čustveno podporo in finančno odvisnost.

(5) Pri preverjanju družinskih vezi ima oseba s priznano subsidiarno zaščito, ki ne razume slovenskega jezika, pravico do brezplačnega prevajanja in tolmačenja za jezik, ki ga razume. Sredstva za prevajanje in tolmačenje zagotavlja ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(6) Če oseba s priznano subsidiarno zaščito prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje ne vloži v roku iz tretjega odstavka tega člena, se družinskemu članu, katerega istovetnost ni sporna, dovoljenje za začasno prebivanje lahko izda, če družinski član izpolnjuje pogoje, določene za izdajo dovoljenja iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona, pri čemer sredstva za preživljanje, s katerimi izkazuje preživljanje družinskih članov, mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke.

(7) Dovoljenje za začasno prebivanje se družinskemu članu osebe s priznano subsidiarno zaščito, katere istovetnost ni sporna, lahko izda, če ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje iz tretje, pete, šeste, sedme, desete ali enajste alineje prvega odstavka 55. člena tega zakona. Dovoljenje za začasno prebivanje se izda za čas trajanja subsidiarne zaščite tujca iz prvega odstavka tega člena in se podaljšuje pod enakimi pogoji kot se izda, za enako časovno obdobje, kot se podaljša subsidiarna zaščita tujcu iz prvega odstavka tega člena.

(8) V postopku izdaje in pri vročitvi dovoljenja za začasno prebivanje družinskemu članu osebe s priznano subsidiarno zaščito se osebni podatki osebe s priznano subsidiarno zaščito in njegovega družinskega člana varujejo pred organi njune izvirne države.

(9) Izdano dovoljenje za začasno prebivanje družinskemu članu osebe s priznano subsidiarno zaščito vroči diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije, če oseba biva v tujini, oziroma ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, če družinski član že biva v Republiki Sloveniji. Odločbo o zavrnitvi izdaje dovoljenja za začasno prebivanje, sklep o ustavitvi postopka, sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana osebe s priznano subsidiarno zaščito, vroči osebi s priznano mednarodno zaščito ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(10) Za družinskega člana osebe s priznano subsidiarno zaščito, ki je to postal po vstopu osebe s priznano subsidiarno zaščito v Republiko Slovenijo, se glede izdaje dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine uporablja ureditev iz 47. člena tega zakona.

(11) V primeru poligamne zakonske zveze se dovoljenje za začasno prebivanje zaradi združitve družine lahko izda le enemu zakoncu.

(12) Tujec, ki v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje kot družinski član osebe s priznano subsidiarno zaščito, je na področju zdravstvenega varstva, socialnega varstva, izobraževanja in zaposlovanja, izenačen z državljanji Republike Slovenije.

48. člen

(rezidenti za daljši čas v drugi državi članici Evropske unije, njihovi družinski člani in tujci slovenskega rodu)

(1) Tujcu, ki ima v drugi državi članici Evropske unije status rezidenta za daljši čas in želi v Republiki Sloveniji prebivati zaradi zaposlitve ali dela, samozaposlitve, opravljanja sezonskega dela ali bo dnevni delovni migrant, se lahko izda enotno dovoljenje zaradi zaposlitve ali dela, samozaposlitve, opravljanja sezonskega dela ali za dnevnega delovnega migranta, če izpolnjuje pogoje, določene v tretjem odstavku 33. člena tega zakona, če pristojni organ po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, poda soglasje k izdaji enotnega dovoljenja po posameznem namenu, če izpolnjuje pogoje, opredeljene v tem zakonu pri posamezni vrsti enotnega dovoljenja ter če ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz 55. člena tega zakona. Če tujec po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, za zaposlitev ali delo, samozaposlitev, opravljanje sezonskega dela ali dela kot dnevni delovni migrant, ne potrebuje soglasja k izdaji enotnega dovoljenja po posameznem namenu, soglasje ni pogoj za izdajo enotnega dovoljenja. Tujcu, ki ima v drugi državi članici Evropske unije status rezidenta za daljši čas in želi v Republiki Sloveniji prebivati zaradi študija ali iz drugih utemeljenih razlogov, se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje če izpolnjuje pogoje, določene v tretjem odstavku 33. člena tega zakona in pogoje, določene s tem zakonom za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija ali iz drugih utemeljenih razlogov, ter če ne obstajajo razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz 55. člena tega zakona.

(2) Tujcu iz prejšnjega odstavka, razen tujcu, ki je dnevni delovni migrant in tujcu, ki namerava v Republiki Sloveniji prebivati zaradi opravljanja sezonskega dela, se ob pogojih in v skladu s tem zakonom prizna pravica do združitve, ohranitve in ponovne pridobitve celovitosti družine z družinskimi člani, ki so tujci, če imajo v drugi državi članici Evropske unije status rezidenta za daljši čas ali druge vrste dovoljenje za prebivanje in če so s tujcem iz prejšnjega odstavka v državi članici Evropske unije, kjer ima tujec status rezidenta za daljši čas, prebivali v družinski skupnosti.

(3) Rezident za daljši čas in njegovi družinski člani iz prejšnjega odstavka lahko prebivajo na območju Republike Slovenije brez dovoljenja za prebivanje 90 dni od dneva vstopa v državo oziroma do poteka veljavnosti dovoljenja, če je ta krajša. Če želijo na območju Republike Slovenije prebivati dlje, mora rezident za daljši čas zase in za družinske člane pred pretekom dovoljenega prebivanja pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, na območju katerega prebivajo, zaprositi za izdajo enotnega dovoljenja zaradi zaposlitve ali dela, samozaposlitve, opravljanja sezonskega dela ali za dnevnega delovnega migranta oziroma dovoljenja za začasno prebivanje. Za izdajo enotnega dovoljenja po posameznem namenu oziroma dovoljenja za začasno prebivanje lahko zase in za družinske člane zaprosi tudi pred prihodom v Republiko Slovenijo pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v državi članici Evropske unije, v kateri ima status rezidenta za daljši čas. Če so prošnje vložene pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, lahko rezident za daljši čas in njegovi družinski člani iz prejšnjega odstavka vstopijo v Republiko Slovenijo že pred odločitvijo o prošnjah, o čemer morajo po prihodu obvestiti organ v Republiki Sloveniji, pristojen za odločitev o prošnjah. O vloženi prošnji za izdajo enotnega dovoljenja zaradi zaposlitve ali dela, samozaposlitve, opravljanja sezonskega dela ali za dnevnega delovnega migranta oziroma dovoljenja za začasno prebivanje pristojni organ v Republiki Sloveniji ali diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do pravnomočne odločitve o prošnji oziroma v primeru prošnje za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija, iz drugih utemeljenih razlogov ali za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje za družinske člane iz prejšnjega odstavka, do dokončne odločitve o prošnji. Izdano enotno dovoljenje zaradi zaposlitve ali dela, samozaposlitve, opravljanja sezonskega dela ali za dnevnega delovnega migranta oziroma dovoljenje za začasno prebivanje, odločba o zavrnitvi izdaje dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje enotnega dovoljenja po posameznem namenu oziroma dovoljenja za začasno prebivanje, se rezidentu za daljši čas in njegovim družinskim članom, ki že prebivajo na območju Republike Slovenije, vroči pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

(4) Glede izdaje in podaljšanja enotnega dovoljenja rezidentu za daljši čas se uporabljajo določbe 37., 37.a, 37.b in 45. člena tega zakona. Dovoljenje za začasno prebivanje zaradi študija ali iz drugih utemeljenih razlogov se rezidentu za daljši čas izda in podaljšuje za čas, ki je potreben za izpolnitev namena bivanja in v skladu z veljavnostjo, opredeljeno v tem zakonu pri posamezni vrsti dovoljenja za začasno prebivanje. Družinskemu članu se dovoljenje za začasno prebivanje izda in podaljšuje za enako časovno obdobje kot rezidentu za daljši čas. Rezident za daljši čas lahko prebiva v Republiki Sloveniji samo v skladu z namenom, zaradi katerega mu je bilo izdano enotno dovoljenje oziroma dovoljenje za začasno prebivanje.

(5) O izdanem enotnem dovoljenju zaradi zaposlitve ali dela, samozaposlitve, opravljanja sezonskega dela ali za dnevnega delovnega migranta, dovoljenju za začasno ali stalno prebivanje, podalšanju enotnega dovoljenja oziroma dovoljenja za začasno prebivanje, izdani odločbi ali sklepu ter odstranitvi rezidenta za daljši čas in njegovih družinskih članov mora ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, obvestiti pristojni organ druge države članice Evropske unije, v kateri ima tujec status rezidenta za daljši čas.

(6) Za družinske člane rezidenta za daljši čas, ki imajo v drugi državi članici Evropske unije dovoljenje za prebivanje, vendar z njim v državi članici Evropske unije, v kateri ima status rezidenta za daljši čas, niso prebivali v družinski skupnosti in za njegove družinske člane, ki v drugi državi članici Evropske unije nimajo dovoljenja za prebivanje, se glede izdaje dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine uporablja ureditev iz 47. člena tega zakona. Ta ureditev se uporablja tudi za družinske člane rezidenta za daljši čas, ki so njegovi družinski člani postali zatem, ko je zapustil državo članico Evropske unije, v kateri ima status rezidenta za daljši čas.

(7) Tujcu, ki je slovenskega rodu do drugega kolena v ravni vrsti in ki želi prebivati v Republiki Sloveniji, se lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje, če izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona.

(8) Tujec, ki je slovenskega rodu do drugega kolena v ravni vrsti in ki zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi veljavne osebne izkaznice oziroma veljavnega potnega lista, ali na podlagi veljavnega potnega lista in dovoljenja za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, ali na podlagi vizuma C, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, lahko vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje tudi pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji. Tujec lahko prebiva na območju Republike Slovenije 90 dni od dneva vstopa v državo oziroma do poteka veljavnosti dovoljenja ali vizuma, če je ta krajša. Prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje mora tujec vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred potekom dovoljenega 90 dnevne prebivanja oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje ali vizuma, če je ta krajša. O pravočasno vloženi prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, pristojni organ tujcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Tujcu, ki je vložil prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje kot tujec slovenskega rodu, pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji, se dovoljenje za začasno prebivanje, odločba o zavrnitvi izdaje dovoljenja, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrženju prošnje, izdan v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje, vroči pri organu, ki je dovoljenje izdal.

50. člen

(žrtve trgovine z ljudmi, žrtve nezakonitega zaposlovanja in žrtve družinskega nasilja)

(1) Žrtvi trgovine z ljudmi, ki v Republiki Sloveniji prebiva nezakonito, policija na njeno prošnjo ali po uradni dolžnosti dovoli zadrževanje za čas 90 dni, da se odloči, ali bo sodelovala kot priča v kazenskem postopku zaradi kaznivega dejanja trgovine z ljudmi. Za enako časovno obdobje policija na njeno prošnjo ali po uradni dolžnosti dovoli zadrževanje tudi žrtvi nezakonitega zaposlovanja, da se odloči, ali bo sodelovala kot priča v kazenskem postopku zoper delodajalca zaradi kaznivega dejanja nezakonite zaposlitve ali če je zoper delodajalca vložila tožbo za uveljavljanje pravic iz delovnega razmerja. Za enako časovno obdobje policija na njeno prošnjo ali po uradni dolžnosti dovoli zadrževanje tudi žrtvi družinskega nasilja, da se odloči, ali bo sodelovala s pristojnimi organi pri preiskavi ali kot priča v kazenskem postopku zaradi družinskega nasilja. Iz utemeljenih razlogov se lahko žrtvi trgovine z ljudmi, žrtvi nezakonitega zaposlovanja in žrtvi družinskega nasilja dovolitev zadrževanja podaljša za čas do 90 dni.

(2) Zadrževanje se lahko zavrne, če bi prebivanje žrtve trgovine z ljudmi, žrtve nezakonitega zaposlovanja ali prebivanje žrtve družinskega nasilja v Republiki Sloveniji pomenilo nevarnost za javni red, varnost ali mednarodne odnose Republike Slovenije ali obstaja sum, da bo njeno prebivanje v državi povezano z izvajanjem terorističnih ali drugih nasilnih dejanj, nezakonitimi obveščevalnimi dejavnostmi, proizvodnjo ali prometom z drogami ali izvrševanjem drugih kaznivih dejanj.

(3) V času dovoljenega zadrževanja imajo žrtve trgovine z ljudmi, žrtve nezakonitega zaposlovanja in žrtve družinskega nasilja pravice, ki so po tem zakonu zagotovljene tujcem z dovoljenim začasnim zadrževanjem in pravico do brezplačnega prevajanja in tolmačenja. Policija in nevladne organizacije jih morajo seznaniti z možnostjo in pogoji za pridobitev dovoljenja za prebivanje, v primeru žrtve trgovine z ljudmi, žrtve nezakonitega zaposlovanja in žrtve družinskega nasilja, ki je mladoletnik brez spremstva, storijo tudi vse potrebno, da se kar najhitreje vzpostavi stik z njeno družino.

(4) Žrtvi trgovine z ljudmi, žrtvi nezakonitega zaposlovanja in žrtvi družinskega nasilja se ne glede na druge pogoje, določene v tem zakonu, za izdajo dovoljenja za prebivanje lahko izda dovoljenje za začasno prebivanje, če je pripravljena sodelovati kot priča v kazenskem postopku, kar potrdi pristojni organ kazenskega pregona, žrtvi nezakonitega zaposlovanja pa tudi v primeru, če je zoper delodajalca vložila tožbo za uveljavljanje pravic iz delovnega razmerja in je njena prisotnost na ozemlju Republike Slovenije pomembna za sodni postopek, kar potrdi pristojno sodišče.

(5) Dovoljenje za začasno prebivanje se žrtvi trgovine z ljudmi, žrtvi nezakonitega zaposlovanja in žrtvi družinskega nasilja ne izda, če:

niso izpolnjeni pogoji za izdajo dovoljenja iz prejšnjega odstavka;

bi njeno prebivanje v Republiki Sloveniji pomenilo nevarnost za javni red, varnost ali mednarodne odnose Republike Slovenije ali obstaja sum, da bo njeno prebivanje v državi povezano z izvajanjem terorističnih

ali drugih nasilnih dejanj, nezakonitimi obveščevalnimi dejavnostmi, proizvodnjo ali prometom z drogami ali izvrševanjem drugih kaznivih dejanj;

se v postopku izdaje dovoljenja ugotovi, da izvaja žrtev trgovine z ljudmi samovoljno stike z osumljencem, obdolžencem ali obtožencem kaznivega dejanja, žrtev nezakonitega zaposlovanja pa samovoljne stike z delodajalcem, ki je osumljen, obdolžen ali obtožen kaznivega dejanja nezakonitega zaposlovanja;

če v postopku izdaje dovoljenja obstaja utemeljen sum, da je kazenska ovadba žrtve kriva ali utemeljeno sklepanje, da je njeno sodelovanje lažno.

(6) Prošnja za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje morajo žrtev trgovine z ljudmi, žrtev nezakonitega zaposlovanja in žrtev družinskega nasilja vložiti pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji pred pretekom roka, do katerega jim je dovoljeno zadrževanje v Republiki Sloveniji oziroma pred pretekom dovoljenega prebivanja, če žrtev trgovine z ljudmi v Republiki Sloveniji, žrtev nezakonitega zaposlovanja ali žrtev družinskega nasilja prebiva zakonito na drugi podlagi. O pravočasno vloženi prošnji pristojni organ žrtvi trgovine z ljudmi, žrtvi nezakonitega zaposlovanja in žrtvi družinskega nasilja izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za začasno prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Žrtev trgovine z ljudmi, žrtev nezakonitega zaposlovanja in žrtev družinskega nasilja, ki nima sredstev za preživetje, je v postopku izdaje dovoljenja za začasno prebivanje oproščena plačila upravne takse, plačila tiskovin ter stroškov tolmačenja in prevajanja.

(7) Dovoljenje za začasno prebivanje se žrtvi trgovine z ljudmi, žrtvi nezakonitega zaposlovanja in žrtvi družinskega nasilja izda za predviden čas kazenskega postopka, vendar ne manj kot za šest mesecev in ne več kot za eno leto. Dovoljenje za začasno prebivanje se do konca kazenskega postopka in ob izpolnjevanju pogojev iz tega člena lahko na prošnjo žrtve trgovine z ljudmi, žrtve nezakonitega zaposlovanja in žrtve družinskega nasilja podaljšuje z veljavnostjo do enega leta. Žrtvi nezakonitega zaposlovanja, kateri delodajalec ni izplačal neporavnanih plačil, se lahko na njeno prošnjo, ob izpolnjevanju pogojev iz tega člena in predložitvi dokazila o vloženi tožbi za povrnitev neporavnanih plačil pred pristojnim sodiščem, dovoljenje za začasno prebivanje podaljšuje tudi po koncu kazenskega postopka z veljavnostjo do enega leta. V primeru izplačila neporavnanih plačil pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje, mora žrtev nezakonitega zaposlovanja o izplačilu obvestiti upravno enoto, ki je dovoljenje za prebivanje izdala ali upravno enoto, na območju katere prebiva.

(8) Žrtev trgovine z ljudmi, žrtev nezakonitega zaposlovanja in žrtev družinskega nasilja, ki ji je izdano dovoljenje za začasno prebivanje in nima sredstev za preživetje, ima pravico do nujnega zdravstvenega varstva v skladu z zakonom, ki ureja zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, in do izplačila denarne pomoči, v višini in na način, kot ga za izplačilo denarne pomoči določa zakon, ki ureja socialno varstvene prejemke. Sredstva za izplačilo denarne pomoči zagotavlja in izplačuje center za socialno delo, na območju katerega tujec prebiva. V času veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje se žrtev trgovine z ljudmi in žrtev družinskega nasilja lahko zaposli ali opravlja delo v Republiki Sloveniji pod pogoji, določenimi v zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, žrtev nezakonitega zaposlovanja pa se lahko pod enakimi pogoji v času veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje zaposli ali opravlja delo tudi pri drugem delodajalcu.

(9) Žrtvi trgovine z ljudmi, žrtvi nezakonitega zaposlovanja in žrtvi družinskega nasilja se lahko izda nadaljnje dovoljenje za začasno prebivanje iz drugega namena prebivanja v Republiki Sloveniji, če so izpolnjeni pogoji za izdajo tega dovoljenja. Prošnja za izdajo nadaljnjega dovoljenja mora biti vložena pred potekom veljavnosti prejšnjega dovoljenja.

52. člen **(dovoljenje za stalno prebivanje)**

(1) Dovoljenje za stalno prebivanje se lahko izda tujcu, ki pet let neprekinjeno zakonito prebiva v Republiki Sloveniji na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje ali potrdila o vloženi prošnji za podaljšanje ali izdajo nadaljnjega dovoljenja za začasno prebivanje ali potrdila o vloženi prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje, ki tujcu v času odločanja o njegovi prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje dovoljuje prebivanje v Republiki Sloveniji in ki izpolnjuje druge pogoje za izdajo dovoljenja, določene s tem zakonom, in če ni razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja iz 55. člena tega zakona. Pogoj petletnega neprekinjenega zakonitega prebivanja v Republiki Sloveniji na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje ali potrdila o vloženi prošnji za podaljšanje ali izdajo nadaljnjega dovoljenja za začasno prebivanje ali potrdila o vloženi prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje, ki tujcu v času odločanja o njegovi prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje dovoljuje prebivanje v

Republiki Sloveniji, je izpolnjen tudi, če je bil tujec v tem obdobju odsoten iz Republike Slovenije in ni imel izdanega dovoljenja za začasno prebivanje ali potrdila o vloženi prošnji za podaljšanje ali izdajo nadaljnjega dovoljenja za začasno prebivanje, če so bile odsotnosti krajše od šestih zaporednih mesecev in če skupaj ne presegajo deset mesecev. Čas prebivanja tujca v Republiki Sloveniji na podlagi vizuma za dolgoročno bivanje se v šteje v obdobje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, če tujec pred potekom vizuma zaprosi za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje in mu je bilo dovoljenje za začasno prebivanje izdano na podlagi 30. člena tega zakona. Čas prebivanja tujca v Republiki Sloveniji na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija in poklicnega usposabljanja se v obdobje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje šteje polovično. Čas prebivanja tujca v Republiki Sloveniji na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi sezonskega dela, kot napoteni delavec, oseba, premeščena znotraj gospodarske družbe, ali kot dnevni delovni migrant in čas prebivanja tujca v Republiki Sloveniji kot osebe z začasno zaščito se ne v šteje v obdobje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje. Čas, ki ga je tujec prebil na prestajanju kazni, se ne šteje v čas, potreben za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje. V času odločanja o prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje mora tujec v Republiki Sloveniji prebivati na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje, ali na podlagi vložene prošnje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, v primeru tujca iz četrtega in petega odstavka tega člena.

(2) Imetnik modre karte EU izpolnjuje pogoj petletnega neprekinjenega zakonitega prebivanja za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje iz prejšnjega odstavka tudi, če je na območju Evropske unije kot imetnik modre karte EU prebival neprekinjeno zakonito pet let, od tega v Republiki Sloveniji neprekinjeno zadnji dve leti pred vložitvijo prošnje za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje. Odsotnosti iz ozemlja držav članic Evropske unije ne prekinajo obdobja petletnega zakonitega prebivanja, če so krajše od dvanajstih zaporednih mesecev in če skupaj ne presegajo osemnajst mesecev v petletnem obdobju.

(3) Tujcu, katerega prebivanje v Republiki Sloveniji je v interesu Republike Slovenije, o čemer organ, pristojen za izdajo dovoljenja, odloči na podlagi mnenja pristojnega ministrstva oziroma drugega državnega organa, ali tujcu, ki je slovenskega rodu, se lahko izda dovoljenje za stalno prebivanje tudi pred iztekom roka iz prvega odstavka tega člena. Družinskim članom tujca, ki ima v Republiki Sloveniji dovoljenje za stalno prebivanje ali status begunca, se lahko izda dovoljenje za stalno prebivanje po dveh letih neprekinjenega zakonitega prebivanja v Republiki Sloveniji na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje ali potrdila o vloženi prošnji za podaljšanje ali izdajo nadaljnjega dovoljenja za začasno prebivanje. Pred potekom roka iz prvega odstavka tega člena se dovoljenje za stalno prebivanje lahko izda tudi tujcu, kateremu je dovoljenje za stalno prebivanje prenehalo na podlagi šeste, sedme ali osme alineje tretjega odstavka 57. člena tega zakona, pod pogojem, da je v primeru prenehanja dovoljenja za stalno prebivanje iz osme alineje tretjega odstavka 57. člena tega zakona tujcu status rezidenta za daljši čas v drugi državi članici Evropske unije prenehal.

(4) Tujcu, ki mu je v Republiki Sloveniji prenehal status mednarodne zaščite iz razlogov, določenih za prenehanje statusa mednarodne zaščite v zakonu, ki ureja mednarodno zaščito, in je v roku osmih dni po prenehanju statusa mednarodne zaščite pri pristojnem organu vložil prošnjo za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, lahko pristojni organ, na območju katerega prebiva, izda dovoljenje za stalno prebivanje, če v Republiki Sloveniji pet let neprekinjeno zakonito prebiva na podlagi določb zakona, ki ureja mednarodno zaščito in če izpolnjuje druge pogoje za izdajo dovoljenja, določene v prvem odstavku tega člena. O pravočasno vloženi prošnji pristojni organ izda tujcu potrdilo, ki mu dovoljuje prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Če je tujec, ki mu je status mednarodne zaščite prenehal, v času vložitve vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje zaposlen ali opravlja delo oziroma opravlja delo kot samozaposlena oseba, lahko na podlagi izdanega potrdila o vloženi prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, prebiva in dela v Republiki Sloveniji do dokončne odločitve o prošnji.

(5) Tujcu s priznanim statusom subsidiarne zaščite, ki ni vložil prošnje za podaljšanje subsidiarne zaščite ali zahtevka za uvedbo ponovnega postopka skladno z določbami zakona, ki ureja mednarodno zaščito, in je v roku 30 dni pred potekom subsidiarne zaščite pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji vložil prošnjo za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, lahko pristojni organ, na območju katerega prebiva, izda dovoljenje za stalno prebivanje, če v Republiki Sloveniji pet let neprekinjeno zakonito prebiva na podlagi določb zakona, ki ureja mednarodno zaščito in če izpolnjuje druge pogoje za izdajo dovoljenja, določene v prvem odstavku tega člena. O pravočasno vloženi prošnji pristojni organ tujcu izda potrdilo, ki velja kot dovoljenje za prebivanje do dokončne odločitve o prošnji. Če je tujec s priznanim statusom subsidiarne zaščite v času vložitve vloge za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje zaposlen ali opravlja delo oziroma opravlja delo kot samozaposlena oseba, lahko na podlagi izdanega potrdila o vloženi prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje prebiva in dela v Republiki Sloveniji do dokončne odločitve o prošnji. Če

tujec v času odločanja o prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje vložiti tudi prošnjo za podaljšanje subsidiarne zaščite ali zahtevek za uvedbo ponovnega postopka skladno z določbami zakona, ki ureja mednarodno zaščito, se postopek za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje ustavi.

(6) Dovoljenje za stalno prebivanje se ne izda tujcu, ki v Republiki Sloveniji zakonito prebiva pet let neprekinjeno na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija ali poklicnega usposabljanja, in tujcu, ki v času odločanja o prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje zaradi študija, poklicnega usposabljanja, sezonskega dela, kot napoteni delavec ali kot dnevni delovni migrant.

(7) Tujec, kateremu je bilo dovoljenje za stalno prebivanje izdano ob izpolnjevanju pogoja petletnega neprekinjenega zakonitega prebivanja na podlagi prvega odstavka tega člena, ima status rezidenta za daljši čas, kar se na dovoljenju tudi označi.

55. člen **(zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje)**

1) Dovoljenje za prebivanje v Republiki Sloveniji se tujcu ne izda, če:

niso izpolnjeni pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 33. člena tega zakona;

obstajajo razlogi za domnevo, da tujec ne bo prebival na ozemlju Republike Slovenije, razen v primeru, ko je tujec sstrani delodajalca s sedežem v Republiki Sloveniji, pri katerem je v delovnem razmerju, v času trajanja delovnega razmerja, zaradi opravljanja storitev napoten na delo v tujino;

je tujcu prepovedan vstop v državo;

obstajajo razlogi za domnevo, da tujec po izteku veljavnosti dovoljenja ne bo prostovoljno zapustil Republike Slovenije;

obstajajo razlogi za sum, da utegne pomeniti nevarnost za javni red in varnost ali mednarodne odnose Republike Slovenije ali obstaja sum, da bo njegovo prebivanje v državi povezano z izvajanjem terorističnih ali drugih nasilnih dejanj, nezakonitimi obveščevalnimi dejavnostmi, proizvodnjo ali prometom z drogami ali izvrševanjem drugih kaznivih dejanj;

obstajajo razlogi za domnevo, da se tujec ne bo podrejal pravnemu redu Republike Slovenije;

se v postopku izdaje prvega dovoljenja za prebivanje ugotovi, da obstajajo resni razlogi za domnevo, da utegne biti tujec v času svojega prebivanja v Republiki Sloveniji žrtev trgovine z ljudmi;

je očitno, da je bila zakonska zveza, partnerska skupnost oziroma partnerska zveza sklenjena ali registrirana predvsem z namenom pridobitve dovoljenja za prebivanje, ali če se v postopku podaljšanja dovoljenja za začasno prebivanje ali izdaje dovoljenja za stalno prebivanje ugotovi, da družinski član dejansko ne živi v družinski skupnosti s tujcem, kateremu ta zakon priznava pravico do združitve družine;

se v postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje ugotovi, da tujec dejansko že živi v Republiki Sloveniji iz drugačnih razlogov, kot je to mogoče na podlagi vizuma;

se v postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje ugotovi, da prihaja z območij, kjer razsajajo nalezljive bolezni z možnostjo epidemije, navedene v mednarodnih zdravstvenih pravilih Svetovne zdravstvene organizacije, oziroma z območij, kjer razsajajo nalezljive bolezni, ki bi lahko ogrozile zdravje ljudi in za katere je v skladu z zakonom, ki ureja nalezljive bolezni, treba sprejeti predpisane ukrepe;

se v postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje ugotovi, da je bila tujcu v zadnjih šestih mesecih pred vložitvijo prošnje za izdajo dovoljenja zavrnjena izdaja vizuma zaradi nevarnosti za javni red, varnost ali mednarodne odnose Republike Slovenije ali zaradi suma, da bo njegovo prebivanje v državi povezano z izvajanjem terorističnih ali drugih nasilnih dejanj, nezakonitimi obveščevalnimi dejavnostmi, proizvodnjo ali prometom z drogami ali izvrševanjem drugih kaznivih dejanj;

se v postopku izdaje ali podaljšanja dovoljenja za prebivanje ugotovi, da je bilo katero koli dokazilo o izpolnjevanju pogojev za izdajo ali podaljšanje dovoljenja za prebivanje prirejeno ali ponarejeno.

(2) Pristojni organ obstoj razlogov iz prve alineje prejšnjega odstavka glede zadostnih sredstev za preživljanje ugotavlja tudi na podlagi podatkov iz evidenc, ki jih vodi davčni organ o dohodkih skladno z zakonom, ki ureja dohodnino, ki niso oproščeni plačila dohodnine, o davku in obveznih prispevkih za socialno varnost ter o normiranih oziroma dejanskih stroških, ki se nanašajo na te dohodke in o vzdrževanih družinskih članih ter so označeni kot davčna tajnost. Pristojni organ mora podatke, ki so

davčna tajnost, varovati v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek. Podatke iz navedenih evidenc pristojni organ pridobi po uradni dolžnosti.

(3) Pristojni organ obstoj razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja iz pete ali šeste alinee prvega odstavka tega člena ugotavlja tudi na podlagi podatkov iz kazenske evidence, evidence pravnomočnih sodb oziroma sklepov o prekrških, ki jo v Republiki Sloveniji vodi ministrstvo, pristojno za pravosodje, evidenc o pravnomočnih odločbah o prekrških, ki jih vodijo prekrškovni organi, podatkov o vloženih pravnomočnih obtožnicah in izdanih nepravnomočnih sodbah, ki jih vodi pristojno sodišče ter na podlagi podatkov iz evidenc, ki jih vodi davčni organ o zapadlih neplačanih davčnih obveznostih in o davčnih prekrških ter so označeni kot davčna tajnost. Pristojni organ mora podatke, ki so davčna tajnost, varovati v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek. Podatke iz navedenih evidenc pristojni organ pridobi po uradni dolžnosti.

(4) Pristojni organ obstoj razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja iz pete ali šeste alinee prvega odstavka tega člena lahko ugotavlja tudi na podlagi podatkov, pridobljenih iz uradnih evidenc ali javnih listin drugih držav.

(5) V postopku izdaje in podaljšanja dovoljenja za začasno prebivanje družinskemu članu mora pristojni organ v primeru, ko obstoji razlog za zavrnitev podaljšanja dovoljenja upoštevati naravo in trdnost družinskega razmerja, dolžino njegovega prebivanja v Republiki Sloveniji ter obstoj družinskih, kulturnih in socialnih vezi z matično državo.

(6) V odločbi, s katero pristojni organ zavrne prošnjo za izdajo ali podaljšanje dovoljenja za prebivanje iz razlogov, določenih v peti alineji prvega odstavka tega člena, ali iz razlogov, določenih v šesti alineji prvega odstavka tega člena, če se ti nanašajo na neupoštevanje predpisov, ki urejajo vstop in prebivanje tujcev v Republiki Sloveniji, lahko pristojni organ določi, koliko časa je tujcu prepovedan vstop v državo. Čas, za katerega je tujcu prepovedan vstop v državo, ne more biti krajši od enega leta in ne daljši od petih let. Pri presoji, koliko časa je tujcu prepovedan vstop v državo, organ, ki izda odločbo o zavrnitvi, upošteva vrsto in težo okoliščin, zaradi katerih je tujčevo prebivanje v Republiki Sloveniji nezaželeno.

(7) Po pravnomočnosti odločbe o zavrnitvi prošnje za izdajo dovoljenja za prebivanje, s katero je bil tujcu prepovedan tudi vstop v Republiko Slovenijo, pristojni organ prepoved vstopa sporoči organu, pristojnemu za vnos podatkov v schengenski informacijski sistem.

(8) Podrobnejšo opredelitev podatkov o dohodkih iz drugega odstavka tega člena, ki jih zagotavlja davčni organ ter način ugotavljanja izpolnjevanja pogoja zadostnih sredstev za preživljanje, določi minister, pristojen za notranje zadeve, v soglasju z ministrom, pristojnim za finance.

56. člen **(razveljavitev dovoljenja za prebivanje)**

(1) Dovoljenje za začasno prebivanje pristojni organ, ki ga je izdal, ali pristojni organ, na območju katerega tujec prebiva, razveljavi, če:

- se naknadno ugotovi, da tujec ne izpolnjuje več pogojev za izdajo dovoljenja za prebivanje ali da obstajajo drugi razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja v skladu s tem zakonom;
- je tujec namenoma dal napačne podatke o svoji istovetnosti ali druge netočne podatke ali je namenoma prikril okoliščine, ki so pomembne za izdajo dovoljenja;
- če organ, ki je po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pristojen za podajo soglasja k izdaji enotnega dovoljenja, umakne soglasje k izdaji enotnega dovoljenja;
- če organ, ki je po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pristojen za podajo soglasja k pisni odobritvi zaradi zamenjave delovnega mesta pri istem delodajalcu ali zaradi zamenjave delodajalca, umakne soglasje k pisni odobritvi zaradi zamenjave delovnega mesta ali zamenjave delodajalca.

(2) Pristojni organ, ki je izdal pisno odobritev, ali pristojni organ, na območju katerega tujec prebiva, pisno odobritev razveljavi, če organ, ki je po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, pristojen za podajo soglasja k pisni odobritvi, umakne soglasje k pisni odobritvi. Zoper odločbo o razveljavitvi pisne odobritve pritožba ni dovoljena.

(3) Dovoljenje za začasno prebivanje se zaradi prenehanja zaposlitve ali dela tujca, če je brez lastne krivde ali volje ostal brez zaposlitve, ne razveljavi tujcu, ki je v skladu z zakonom, ki ureja trg dela, pridobil pravice iz zavarovanja za primer brezposelnosti, dokler je upravičen do pravic iz tega naslova.

(4) Tujcu s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, ki je pridobil status rezidenta za daljši čas, pristojni organ, ki je dovoljenje za stalno prebivanje z oznako iz tretjega odstavka 53.a člena tega zakona izdal, ali pristojni organ, na območju katerega tujec prebiva, dovoljenje za stalno prebivanje razveljavi, če obstajajo razlogi za razveljavitev iz četrtega odstavka tega člena ter v primeru, če tujcu mednarodna zaščita preneha ali se mu jo odvzame po zakonu, ki ureja mednarodno zaščito iz razloga napačnega prikazovanja ali izpuščanja dejstev, vključno z lažnimi dokumenti, ki je bilo odločilnega pomena za dodelitev statusa mednarodne zaščite.

(5) Dovoljenje za stalno prebivanje pristojni organ, ki ga je izdal, ali pristojni organ, na območju katerega tujec prebiva, razveljavi, če je tujec namenoma dal napačne podatke o svoji istovetnosti ali druge netočne podatke ali je namenoma prikril okoliščine, ki so pomembne za izdajo dovoljenja.

(6) V odločbi o razveljavitvi dovoljenja za prebivanje iz razlogov, določenih v peti alineji prvega odstavka prejšnjega člena, ali iz razlogov, določenih v šesti alineji prvega odstavka prejšnjega člena, če se ti nanašajo na neupoštevanje predpisov, ki urejajo vstop in prebivanje tujcev v Republiki Sloveniji, se lahko določi, koliko časa je tujcu prepovedan vstop v državo, pri čemer ta čas ne more biti krajši od enega leta in ne daljši od petih let. Pri presoji, koliko časa je tujcu prepovedan vstop v državo, organ, ki izda odločbo o razveljavitvi dovoljenja za prebivanje, upošteva vrsto in težo okoliščin, zaradi katerih je tujčevo prebivanje v Republiki Sloveniji nezaželeno.

(7) O razveljavitvi dovoljenja za prebivanje izda pristojni organ odločbo, zoper katero se lahko tujec pritoži na ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, v osmih dneh po njeni vročitvi. V primeru, ko pristojni organ odloča o razveljavitvi enotnega dovoljenja ali pisne odobritve po 37., 37.a, 37.b, 39. in 41. členu tega zakona ter razveljavitvi enotnega dovoljenja po 45., 45.a, 45.b, 45.c, 45.d, 46. in 48. členu tega zakona, pritožba zoper odločbo pristojnega organa ni dovoljena, je pa dovoljen upravni spor.

(8) Odločba o razveljavitvi enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj družbe, se vroči osebi, premeščeni znotraj družbe in subjektu gostitelju. O razveljavitvi veljavnosti enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj družbe, ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, v kateri tujec izvaja premestitev.

(9) Po pravnomočnosti odločbe o razveljavitvi dovoljenja za prebivanje, s katero je bil tujcu prepovedan tudi vstop v Republiko Slovenijo, pristojni organ prepoved vstopa sporoči organu pristojnemu za vnos podatkov v schengenski informacijski sistem.

57. člen **(prenehanje dovoljenja za prebivanje)**

(1) Dovoljenje za začasno prebivanje preneha, če:

- preteče njegova veljavnost ali, če je razveljavljeno;
- je tujcu odpovedano prebivanje;
- je tujcu v Republiki Sloveniji izrečena pravnomočna stranska kazen ali stranska sankcija izгона tujca iz države, ali če je tujec zaradi pravne posledice kazenske obsodbe izgubil pravico do prebivanja v Republiki Sloveniji, ali če je tujcu druga država članica Evropske unije izrekla pravnomočno odločitev o izgonu, zaradi katerega bo odstranjen iz Republike Slovenije;
- se tujec odreče dovoljenju, in sicer z dnem podane izjave o odreku dovoljenju za začasno prebivanje;
- tujec pridobi državljanstvo Republike Slovenije;
- tujec pridobi dovoljenje za stalno prebivanje;
- se tujcu pred pretekom veljavnosti dovoljenja podaljša dovoljenje za začasno prebivanje, izda nadaljnje dovoljenje za začasno prebivanje ali potrdilo o prijavi prebivanja;
- tujec umre.

(2) Modra karta EU in dovoljenje za začasno prebivanje družinskega člana imetnika modre karte EU, poleg razlogov iz prejšnjega odstavka, preneha veljati, če tujec v drugi državi članici EU pridobi modro karto EU oziroma dovoljenje za začasno prebivanje za družinskega člana imetnika modre karte EU.

(3) Dovoljenje za stalno prebivanje preneha veljati, če:

- je dovoljenje razveljavljeno;
- je tujcu odpovedano prebivanje;

- je tujcu v Republiki Sloveniji izrečena pravnomočna stranska kazen ali stranska sankcija izгона tujca iz države, ali če je tujec zaradi pravne posledice kazenske obsodbe izgubil pravico do prebivanja v Republiki Sloveniji, ali če je tujcu druga država članica Evropske unije izrekla pravnomočno odločitev o izgonu, zaradi katerega bo odstranjen iz Republike Slovenije;
- se tujec odreče dovoljenju, in sicer z dnem podane izjave o odreku dovoljenju za stalno prebivanje;
- tujec pridobi državljanstvo Republike Slovenije;
- se tujec izseli, razen v primeru, ko je v Republiki Sloveniji pridobil status rezidenta za daljši čas;
- tujec ostane izven območja držav članic Evropske unije neprekinjeno eno leto ali dlje, razen v primeru, če je poslan na delo, študij ali zdravljenje;
- tujec ostane izven območja Republike Slovenije neprekinjeno šest let ali dlje, pri čemer občasna, kratkotrajna vračanja v Republiko Slovenijo za čas do 90 dni ne prekinejo navedenega obdobja;
- tujec v drugi državi članici Evropske unije pridobi status rezidenta za daljši čas;
- tujec umre.

(4) Dovoljenje za stalno prebivanje imetnika modre karte EU ali dovoljenje za stalno prebivanje izdano družinskemu članu imetnika modre karte EU preneha veljati iz vseh razlogov iz prejšnjega odstavka, v primeru sedme alineje prejšnjega odstavka pa samo, če se tujec izseli ali, če ostane izven območja držav članic Evropske unije neprekinjeno dve leti ali dlje.

(5) Dovoljenje za stalno prebivanje, izdano družinskemu članu begunca, preneha veljati, če beguncu status begunca preneha ali se mu odvzame ter iz razlogov, določenih v tretjem odstavku tega člena, razen če begunec pridobi državljanstvo Republike Slovenije ali če umre.

(6) O prenehanju veljavnosti enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj družbe, ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, obvesti pristojni organ druge države članice Evropske unije, v katero je tujec premeščen, in subjekta gostitelja.

58. člen

(način izdaje, vsebina, razveljavitev in oblika dovoljenja za prebivanje)

(1) Pristojni organ tujcu dovoljenje za prebivanje izda v obliki samostojne listine kot izkaznico, katere veljavnost je pri dovoljenju za začasno prebivanje enaka veljavnosti dovoljenja za začasno prebivanje, pri dovoljenju za stalno prebivanje pa deset let. Tujec z dovoljenjem za stalno prebivanje mora pred potekom veljavnosti samostojne listine pri upravni enoti, ki je dovoljenje za prebivanje izdala, ali pri upravni enoti, na območju katere prebiva, samostojno listino zamenjati za novo listino.

(2) Dovoljenje za prebivanje mora vsebovati fotografijo osebe, ki ji je bilo dovoljenje izdano, in podatke o:

- vrsti dovoljenja,
- namenu ali razlogu prebivanja iz prvega in drugega odstavka 35. člena tega zakona, zaradi katerega se dovoljenje izda, oziroma navedbi, da gre za dovoljenje za stalno prebivanje,
- roku veljavnosti,
- datumu in kraju izdaje,
- priimek in ime, državljanstvo, spol in datum rojstva ter EMŠO osebe, kateri je dovoljenje izdano in
- podobi obraza in dveh prstnih odtisih imetnika, obdelanih in shranjenih kot biometrični podatek na pomnilniškem mediju,
- pravici do prostega dostopa na trg dela za tujce, ki imajo skladno z zakonom, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev pravico do prostega dostopa na trg dela.

(3) Dovoljenje za prebivanje, izdano imetniku, mlajšemu od šestih let, ali imetniku, ki zaradi zdravstvenih razlogov ne more dati nobenega prstnega odtisa, ne vsebuje prstnih odtisov. Dovoljenje za prebivanje, izdano imetniku, ki zaradi zdravstvenih razlogov lahko da samo en prstni odtis, vsebuje en prstni odtis. Dovoljenje za začasno prebivanje se družinskemu članu tujca s priznano mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji v primeru, če družinski član še ni prisoten na ozemlju Republike Slovenije in zajem prstnih odtisov ni možen na diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, izda brez prstnih odtisov družinskega člana, z veljavnostjo 90 dni.

(4) Če tujec prošnji za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje ali dovoljenja za začasno prebivanje, ki je bilo izdano z veljavnostjo daljšo od enega leta, ni dal prstnih odtisov ali prstnega odtisa zaradi zdravstvenih razlogov začasne narave, ki so lahko ozdravljeni, mora pri pristojnemu organu dati prstne odtise v roku enega meseca od prenehanja zdravstvenih razlogov. Pristojni organ tujcu izda novo samostojno listino, ki vsebuje tudi podatek o prstnih odtisih ali prstnem odtisu imetnika.

(5) V primeru prenehanja dovoljenja za prebivanje mora tujec v osmih dneh po prenehanju pristojnemu organu vrniti samostojno listino. Če tega ne stori, mu policija ob kontroli zakonitosti prebivanja v državi, zakonitosti vstopa v državo ali ob preverjanju istovetnosti samostojno listino odvzame in jo pošlje pristojnemu organu. Po poteku roka iz prvega stavka tega odstavka lahko samostojno listino odvzame tudi diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije in jo pošlje pristojnemu organu.

(6) Minister, pristojen za notranje zadeve, v soglasju z ministrom, pristojnim za delo, predpiše podrobnejši način izdaje dovoljenja za prebivanje, način zajemanja prstnih odtisov ter način in označitev prenehanja dovoljenja za prebivanje.

(7) O pravici do dostopa na trg dela tujca, ki v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje, ki ni izdano zaradi zaposlitve, samozaposlitve ali dela, odloči organ, katerega pristojnost določi zakon, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, v postopku in pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev.

(8) Pristojni organ, na območju katerega tujec prebiva, na podlagi odločitve o pravici do dostopa na trg iz prejšnjega odstavka tega člena, tujcu po uradni dolžnosti izkaznico dovoljenja za prebivanje, izdano v obliki iz prvega odstavka tega člena, zamenja za novo izkaznico, na kateri označi pravico do dostopa na trg dela. Pravico do dostopa na trg dela lahko pristojni organ na izkaznici dovoljenja za prebivanje označi tudi v postopku izdaje ali podaljšanja dovoljenja za začasno prebivanje, izdano iz drugih namenov, kot je zaposlitev, samozaposlitev ali delo, če tujec izpolnjuje pogoje oziroma ima pravico do prostega dostopa do trga dela po zakonu, ki ureja zaposlovanje, samozaposlovanje in delo tujcev.

(9) Če organ iz sedmega odstavka tega člena ugotovi razloge za prenehanje pravice do dostopa na trg dela, v postopku in pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, o tem obvesti pristojni organ, na območju katerega tujec prebiva, ki tujca pozove, da v roku osmih dni od vročitve poziva zamenja izkaznico dovoljenja za prebivanje za novo listino.

59. člen **(pogrešitev dovoljenja za prebivanje)**

(1) Pogrešitev, izgubo ali tatvino (v nadaljnjem besedilu: pogrešitev) samostojne listine iz prvega odstavka 58. člena tega zakona v Republiki Sloveniji mora tujec takoj, če to ni mogoče, pa najkasneje v osmih dneh, ko izve za pogrešitev, naznaniti katerikoli upravni enoti, ki o pogrešitvi obvesti organ, ki je listino izdal.

(2) Pogrešitev samostojne listine iz prvega odstavka 58. člena tega zakona v tujini mora tujec takoj, če to ni mogoče, pa najkasneje v osmih dneh, ko izve za pogrešitev, naznaniti najbližjemu diplomatskemu predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, ki o pogrešitvi obvesti organ, ki je dovoljenje izdal.

(3) V naznanitvi pogrešitve mora tujec navesti tudi resnične podatke o okoliščinah pogrešitve samostojne listine iz prvega odstavka 58. člena tega zakona.

(4) Organ, ki je izdal samostojno listino iz prvega odstavka 58. člena tega zakona, ali upravna enota, na območju katere tujec prebiva, tujcu izda novo samostojno listino iz prvega odstavka 58. člena, ki se tujcu, ki prebiva v tujini, vroči na diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini, tujcu, ki prebiva v Republiki Sloveniji pa pri pristojnem organu v Republiki Sloveniji.

V. POGLAVJE **ZAPUSTITEV DRŽAVE IN ODPOVED PREBIVANJA**

60. člen **(nezakonito prebivanje)**

(1) Šteje se, da tujec nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, če:

- je nedovoljeno vstopil;
- nima vizuma ali je vizum prenehal veljati ali če prebiva v Republiki Sloveniji v nasprotju z vstopnim naslovom oziroma mu je potekel čas, ko je na podlagi zakona ali mednarodne pogodbe lahko v Republiki Sloveniji;
- nima dovoljenja za prebivanje ali je dovoljenje prenehalo veljati.

(2) Tujec, ki je pravočasno vložil prošnjo za podaljšanje dovoljenja za prebivanje ali za izdajo nadaljnje dovoljenja, sme ostati v državi, dokler o njegovi prošnji ni odločeno, o čemer se mu izda

posebno potrdilo, ki po poteku veljavnosti dovoljenja za prebivanje, velja kot dovoljenje za začasno prebivanje, do dokončne odločitve o prošnji oziroma v primeru izdaje enotnega dovoljenja ali modre karte EU, do pravnomočne odločitve o prošnji. Potrdilo tujcu ne dovoljuje prehajanja državne meje, razen če je tujec zaprosil za podaljšanje enotnega dovoljenja ali izdajo nadaljnega dovoljenja kot dnevni delovni migrant.

(3) Tujec mora državo zapustiti v roku, ki mu je bil postavljen. Pri določanju roka, v katerem mora tujec zapustiti državo, mora pristojni organ, ki izda odločbo o razveljavitvi dovoljenja za prebivanje, odločbo o odpovedi prebivanja, odločbo, izdano na podlagi tujčeve izjave o odreku dovoljenja za prebivanje, odločbo ali sklep, s katerim je prošnja za podaljšanje ali izdajo nadaljnega dovoljenja za začasno prebivanje zavržena, zavržena ali je postopek ustavljen, odločbo ali sklep, s katerim je prošnja za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje, kadar je tujcu v času odločanja o prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje dovoljeno prebivanje v Republiki Sloveniji, zavržena, zavržena ali je postopek ustavljen, upoštevati čas, v katerem tujec to lahko stori, pri čemer ta rok ne sme biti krajši od sedmih dni in ne daljši od 30 dni. Rok za zapustitev države določi tujcu tudi pristojni organ za razveljavitev ali preklic vizuma, v odločbi o razveljavitvi ali preklicu vizuma, če je tujec že vstopil v Republiko Slovenijo. Rok za zapustitev države se ne določi tujcu, katerega prebivanje v Republiki Sloveniji pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali državno varnost. Pristojni organ ter pristojni organ za razveljavitev ali preklic vizuma mora dokončno odločbo ali dokončen sklep iz drugega in tretjega stavka tega člena posredovati policijski postaji, na območju katere tujec prebiva. Rok, v katerem mora tujec zapustiti državo, začne teči z dnem, ko je odločba ali sklep, s katerim je rok določen, dokončen oziroma pravnomočen, v primerih, ko je bila odločba ali sklep izdan glede enotnega dovoljenja ali modre karte EU.

62. člen (odločba o odpovedi prebivanja)

(1) Odločbo o odpovedi prebivanja iz prejšnjega člena izda upravna enota, na območju katere tujec prebiva.

(2) V odločbi o odpovedi prebivanja iz prejšnjega odstavka se poleg roka za zapustitev države, določenega v skladu s tretjim odstavkom 60. člena tega zakona, določi tudi čas, v katerem je tujcu prepovedan ponovni vstop v državo, pri čemer ta čas ne more biti krajši od šestih mesecev in ne daljši od petih let.

(3) Pri odločanju o odpovedi prebivanja organ iz prvega odstavka tega člena upošteva dolžino prebivanja tujca v državi, njegove osebne, družinske, gospodarske in druge vezi, ki ga vežejo na Republiko Slovenijo in posledice, ki bi jih odpoved prebivanja povzročila tujcu ali njegovi družini.

(4) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena se tujec lahko pritoži v roku treh dni.

(5) Pri presoji, koliko časa je tujcu prepovedan ponovni vstop v državo, organ, ki izda odločbo o odpovedi prebivanja, upošteva vrsto in težo okoliščin, zaradi katerih je tujčevo prebivanje v Republiki Sloveniji nezaželeno.

(6) Po pravnomočnosti odločbe o odpovedi prebivanja pristojni organ prepoved vstopa sporoči organu, pristojnemu za vnos podatkov v schengenski informacijski sistem.

VI. POGLAVJE PROSTOVOLJNO VRAČANJE IN ODSTRANJEVANJE TUJCEV

63. člen (prostovoljna vrnitev in odstranitev)

(1) Tujcu, ki ne zapusti ozemlja Republike Slovenije v skladu s tretjim odstavkom 60. člena tega zakona, se na podlagi odločbe o vrnitvi omogoči prostovoljna vrnitev z določenim rokom vrnitve ali se ga iz države odstrani z odločbo o vrnitvi brez določenega roka vrnitve.

(2) Pri prostovoljnem vračanju ali odstranitvi lahko policija sodeluje tudi z drugimi državnimi organi, drugimi državami, mednarodnimi ali nevladnimi organizacijami.

64. člen

(odločba o vrnitvi)

(1) Odločbo o vrnitvi policija izda tujcu, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, razen v primerih, ko je tujec prijet pri nezakonitem prehajanju državne meje ali v povezavi z njim in po tem ni

pridobil pravice do prebivanja, tujcu, ki je v postopku vračanja ali izročitve na podlagi mednarodne pogodbe o vračanju oseb in tujcu, ki mu je bila izrečena stranska sankcija izгона tujca iz države. Če je postopek vračanja po mednarodni pogodbi končan tako, da tujec ni bil sprejet v državo pogodbenico ali če tujec, ki je v postopku vračanja ali izročitve na podlagi mednarodne pogodbe o vračanju, ni vrnjen v državo pogodbenico v roku 72 ur, se mu izda odločba o vrnitvi.

(2) Tujec, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji in ima v drugi državi članici Evropske unije veljavno dovoljenje za prebivanje ali drugo dovoljenje, ki mu daje pravico do prebivanja, mora takoj zapustiti Republiko Slovenijo in oditi v to državo članico. Če tujec tega ne stori ali če mora tujec zapustiti Republiko Slovenijo nemudoma zaradi ogrožanja javnega reda in miru ali državne varnosti, se mu izda odločba o vrnitvi.

(3) V postopku izdaje odločbe o vrnitvi ima tujec pravico do brezplačnega pravnega svetovanja, ki mu ga zagotavljajo drugi državni organi ter mednarodne ali nevladne organizacije in kadar je potrebno, pravico do prevajalske pomoči.

(4) Zoper odločbo o vrnitvi, ki jo je izdala policija, se tujec lahko pritoži v roku treh dni od vročitve odločbe. O pritožbi odloči ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, najkasneje v osmih dneh.

(5) V postopkih pred sodišči v zvezi z odločitvijo ministrstva, pristojnega za notranje zadeve iz prejšnjega odstavka, ima tujec pravico do brezplačne pravne pomoči, kot jo ureja zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč.

65. člen

(postopek izdaje odločbe o vrnitvi)

(1) Odločbo o vrnitvi policija izda tujcu iz druge in tretje alineje prvega odstavka 60. člena tega zakona in tujcu iz prve alineje prvega odstavka 60. člena tega zakona, če tujec, ki je nedovoljeno vstopil, v postopku vračanja na podlagi mednarodne pogodbe o vračanju oseb v 72 urah ni bil sprejet v državo pogodbenico.

(2) V primeru, da policija tujcu z odločbo o vrnitvi določi rok za prostovoljno vrnitev, se odločba o vrnitvi izda na obrazcu, ki ga predpiše minister, pristojen za notranje zadeve.

(3) Odločba o vrnitvi, izdana na obrazcu iz prejšnjega odstavka tega člena, se vroči osebno tujcu. Izrek in pravni pouk odločbe o vrnitvi, izdane v skladu s predpisom iz prejšnjega odstavka, sta prevedena v vsaj pet tujih jezikov.

(4) V primeru, ko se tujcu z odločbo o vrnitvi ne določi rok za prostovoljno vrnitev in v primeru, ko se z odločbo o vrnitvi določi prepoved vstopa, se tujcu odločba o vrnitvi ne izda na obrazcu iz drugega odstavka tega člena. Odločba o vrnitvi se tujcu izda v pisni obliki in obsega ime organa, ki izdaja odločbo, številko in datum izdaje odločbe, uvod, izrek, obrazložitev, pouk o pravnem sredstvu, podpis uradne osebe in žig organa.

(5) Odločba o vrnitvi iz prejšnjega odstavka se vroči osebno tujcu. Izrek in pravni pouk odločbe o vrnitvi morata biti na zahtevo tujca pisno ali ustno prevedena v jezik, ki ga tujec razume.

64. člen (odločba o vrnitvi)

(1) Odločbo o vrnitvi policija izda tujcu, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji, razen v primerih, ko je tujec prijet pri nezakonitem prehajanju državne meje ali v povezavi z njim in po tem ni pridobil pravice do prebivanja, tujcu, ki je v postopku vračanja ali izročitve na podlagi mednarodne pogodbe o vračanju oseb in tujcu, ki mu je bila izrečena stranska sankcija izгона tujca iz države. Če je postopek vračanja po mednarodni pogodbi končan tako, da tujec ni bil sprejet v državo pogodbenico ali če tujec, ki je v postopku vračanja ali izročitve na podlagi mednarodne pogodbe o vračanju, ni vrnjen v državo pogodbenico v roku 72 ur, se mu izda odločba o vrnitvi.

(2) Tujec, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji in ima v drugi državi članici Evropske unije veljavno dovoljenje za prebivanje ali drugo dovoljenje, ki mu daje pravico do prebivanja, mora takoj zapustiti Republiko Slovenijo in oditi v to državo članico. Če tujec tega ne stori ali če mora tujec zapustiti Republiko Slovenijo nemudoma zaradi ogrožanja javnega reda in miru ali državne varnosti, se mu izda odločba o vrnitvi.

(3) V postopku izdaje odločbe o vrnitvi ima tujec pravico do brezplačnega pravnega svetovanja, ki mu ga zagotavljajo drugi državni organi ter mednarodne ali nevladne organizacije in kadar je potrebno, pravico do prevajalske pomoči.

(4) Zoper odločbo o vrnitvi, ki jo je izdala policija, se tujec lahko pritoži v roku treh dni od vročitve odločbe. O pritožbi odloči ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, najkasneje v osmih dneh.

(5) V postopkih pred sodišči v zvezi z odločitvijo ministrstva, pristojnega za notranje zadeve iz prejšnjega odstavka, ima tujec pravico do brezplačne pravne pomoči, kot jo ureja zakon, ki ureja brezplačno pravno pomoč.

65. člen (postopek izdaje odločbe o vrnitvi)

(1) Odločbo o vrnitvi policija izda tujcu iz druge in tretje alineje prvega odstavka 60. člena tega zakona in tujcu iz prve alineje prvega odstavka 60. člena tega zakona, če tujec, ki je nedovoljeno vstopil, v postopku vračanja na podlagi mednarodne pogodbe o vračanju oseb v 72 urah ni bil sprejet v državo pogodbenico.

(2) V primeru, da policija tujcu z odločbo o vrnitvi določi rok za prostovoljno vrnitev, se odločba o vrnitvi izda na obrazcu, ki ga predpiše minister, pristojen za notranje zadeve.

(3) Odločba o vrnitvi, izdana na obrazcu iz prejšnjega odstavka tega člena, se vroči osebno tujcu. Izrek in pravni pouk odločbe o vrnitvi, izdane v skladu s predpisom iz prejšnjega odstavka, sta prevedena v vsaj pet tujih jezikov.

(4) V primeru, ko se tujcu z odločbo o vrnitvi ne določi rok za prostovoljno vrnitev in v primeru, ko se z odločbo o vrnitvi določi prepoved vstopa, se tujcu odločba o vrnitvi ne izda na obrazcu iz drugega odstavka tega člena. Odločba o vrnitvi se tujcu izda v pisni obliki in obsega ime organa, ki izdaja odločbo, številko in datum izdaje odločbe, uvod, izrek, obrazložitev, pouk o pravnem sredstvu, podpis uradne osebe in žig organa.

(5) Odločba o vrnitvi iz prejšnjega odstavka se vroči osebno tujcu. Izrek in pravni pouk odločbe o vrnitvi morata biti na zahtevo tujca pisno ali ustno prevedena v jezik, ki ga tujec razume.

66. člen (prepoved vstopa)

(1) Z odločbo o vrnitvi brez roka za prostovoljno vrnitev se tujcu določi tudi prepoved vstopa v državo, če:

- tujcu ni bila omogočena prostovoljna vrnitev v skladu s petim odstavkom 67. člena tega zakona ali
- tujec ni zapustil države v roku za prostovoljno vrnitev.

(2) Čas, v katerem je tujcu prepovedan ponovni vstop v državo, ne more biti krajši od šestih mesecev in ne daljši od petih let. Pri presoji, koliko časa je tujcu prepovedan ponovni vstop v državo, organ, ki izda odločbo o vrnitvi, upošteva vrsto in težo okoliščin, zaradi katerih je tujčevo prebivanje v Republiki Sloveniji nezaželeno. Po pravnomočnosti odločbe o vrnitvi, organ, ki je odločbo o vrnitvi izdal, sporoči prepoved vstopa organu pristojnemu za vnos podatkov v schengenski informacijski sistem.

(3) Prepoved vstopa, določeno z odločbo o vrnitvi, odločbo o zavrnitvi izdaje dovoljenja za prebivanje, odločbo o razveljavitvi dovoljenja za prebivanje in odločbo o odpovedi prebivanja, lahko policija po uradni dolžnosti ali na prošnjo tujca z odločbo prekliče ali začasno odloži zaradi naslednjih razlogov:

- smrti ali bolezni družinskega člana,
- zagotavljanja nujne zdravniške pomoči,
- udeležbe v postopkih pred državnimi organi,
- če tujec, kateremu je bila prepoved vstopa določena z odločbo o zavrnitvi izdaje dovoljenja za prebivanje, odločbo o razveljavitvi dovoljenja za prebivanje in odločbo o odpovedi prebivanja dokaže, da je zapustil državo v roku, določenem za vrnitev,
- če je bilo tujcu kot žrtvi trgovine z ljudmi v Republiki Sloveniji dovoljeno zadrževanje ali izdano dovoljenje za začasno prebivanje v skladu s 50. členom tega zakona.

(4) Čas, v katerem je tujcu prepovedan ponovni vstop v državo, začne teči z dnem izvršitve odločbe, s katero je bila tujcu izrečena prepoved vstopa v državo.

67. člen (prostovoljno vračanje)

(1) Policija lahko z odločbo o vrnitvi določi rok, v katerem mora tujec prostovoljno zapustiti državo, ki ne sme biti krajši od sedmih in ne daljši od tridesetih dni. Za čas, v katerem mora tujec prostovoljno zapustiti državo, mu policija lahko določi kraj bivanja v Republiki Sloveniji. Tujec lahko državo zapusti tudi prej kot v sedmih dneh.

(2) Rok v katerem mora tujec zapustiti državo, ki ga določi pristojni organ na podlagi tretjega odstavka 60. člena tega zakona, se šteje kot rok za prostovoljno zapustitev države.

(3) Policija lahko z odločbo o vrnitvi, v kateri je tujcu določen rok za prostovoljno zapustitev države, tujcu omeji gibanje na kraj bivanja v Republiki Sloveniji in mu določi obveznost rednega javljanja najbližji policijski postaji.

(4) Če obstajajo objektivne okoliščine, zaradi katerih se tujec ne more prostovoljno vrniti v določenem roku, lahko policija na prošnjo tujca, ki jo mora vložiti pred potekom roka za prostovoljno vrnitev, ob upoštevanju okoliščin posameznega primera, rok za prostovoljno vrnitev z odločbo podaljša. Minister, pristojen za notranje zadeve, predpiše okoliščine zaradi katerih se tujcu rok za prostovoljno vrnitev lahko podaljša.

(5) Rok za prostovoljno vrnitev se praviloma ne določi tujcu, pri katerem obstaja nevarnost pobega, in tujcu, katerega bivanje v Republiki Sloveniji pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali državno varnost. Če obstajajo milejše oblike okoliščin, ki kažejo na nevarnost pobega, se tujcu lahko določi rok za prostovoljno vrnitev.

68. člen (nevarnost pobega)

(1) Okoliščine, ki kažejo na nevarnost pobega tujca, so zlasti:

- tujčevo predhodno nezakonito prebivanje v Republiki Sloveniji,
- vstop tujca v državo kljub prepovedi vstopa,
- tujčeva pravnomočna obsodba za kazniva dejanja,
- posedovanje tuje, ponarejene ali drugače spremenjene potne in druge listine,
- navajanje lažnih podatkov oziroma nesodelovanje v postopku,
- tujčevo ravnanje, ki kaže na to, da Republike Slovenije v roku za prostovoljno vrnitev, ne bo zapustil.

(2) Milejše oblike okoliščin, ki kažejo na nevarnost pobega tujca so zlasti:

- nedovoljen vstop tujca v Republiko Slovenijo,
- prekoračitev zakonitega prebivanja tujca v državi za manj kot 30 dni,
- nima možnosti bivanja v Republiki Sloveniji,
- druge milejše okoliščine na podlagi individualne obravnave.

69. člen (odstranitev tujca)

(1) Policija tujcu, ki države ni zapustil v roku, določenem za prostovoljno vrnitev, in tujcu, ki mu rok za prostovoljno vrnitev ni bil določen zaradi obstoja razlogov iz petega odstavka 67. člena tega zakona, izda odločbo o vrnitvi brez roka za prostovoljno vrnitev.

(2) Tujec se odstrani iz države na podlagi izvršljive odločbe o vrnitvi iz prejšnjega odstavka, izvršljive odločbe, s katero je bila tujcu določena prepoved vstopa v državo ali pravnomočne sodbe, s katero je bila tujcu izrečena stranska kazen ali stranska sankcija izгона tujca iz države.

(3) Tujca, ki se ga mora v skladu z zakonom odstraniti iz države, policija privede do državne meje in ga napoti čez mejo ali izroči organom te države.

(4) Policija privede do državne meje in napoti čez mejo ali izroči organom te države tudi tujca, ki se ga vrača na podlagi mednarodne pogodbe.

(5) Policija z izbrano nevladno organizacijo ali drugo neodvisno institucijo ali organom na podlagi javnega poziva sklene pisni dogovor o spremljanju odstranjevanja tujcev.

(6) Spremljanje odstranjevanja tujcev se izvaja s strani izbrane nevladne organizacije ali druge neodvisne institucije ali organa, ob vseh aktivnostih policije, z namenom odstranitve tujca iz države, vključno z obdobjem pred odhodom, v času leta oziroma drugega načina potovanja, postankom v tranzitu, prihodom in sprejemu tujca v državo vrnitve.

(7) Policija ugotovitve izbrane organizacije, institucije ali organa iz prejšnjega odstavka, ki bi izkazovale kršitve človekovih pravic in temeljnih svoboščin, obravnava v pritožbenem postopku, določenem v zakonu o nalogah in pooblastilih policije.

70. člen **(priznavanje odločitev o izgonu)**

(1) Policija odstrani iz države tudi tujca, ki zakonito prebiva na območju Republike Slovenije, zoper katerega je druga država članica Evropske unije izrekla pravnomočno odločitev o izgonu.

(2) Če ima tujec iz prejšnjega odstavka dovoljenje za prebivanje, ki ga je izdala druga država članica Evropske unije, se mora policija pred odstranitvijo posvetovati s pristojnim organom države, ki je dovoljenje za prebivanje izdal, in pristojnim organom države, ki je izrekel pravnomočno odločitev o izgonu. V primeru, da tujcu, kljub izrečeni pravnomočni odločitvi o izgonu, dovoljenje za prebivanje v drugi državi članici Evropske unije ne preneha, se tujca odstrani v to državo.

(3) Pred odstranitvijo lahko policija od države članice Evropske unije, ki je izrekla pravnomočno odločitev o izgonu, zahteva posredovanje dokumentacije, ki se nanaša na odločitev o izgonu. Če zahtevana dokumentacija policiji ni posredovana, tujca ni dolžna odstraniti.

(4) O izvršeni odstranitvi tujca mora policija obvestiti pristojni organ države članice Evropske unije, ki je izrekel pravnomočno odločitev o izgonu.

(5) Država članica Evropske unije, ki je izrekla pravnomočno odločitev o izgonu, je policiji dolžna povrniti stroške, nastale s odstranitvijo, kadar državljan tretje države nima zadostnih lastnih sredstev, v skladu z načinom, kot to določa Odločba Sveta 2004/191/ES z dne 23. februarja 2004 o določitvi meril in praktičnih rešitev za izravnavo finančnih neskladij, ki so posledica uporabe Direktive 2001/40/ES o medsebojnem priznavanju odločb o izgonu državljanov tretjih držav (UL L št. 60 z dne 27. 2. 2004, str. 55).

(6) Pristojni organ Republike Slovenije, ki je izrekel pravnomočno odločitev o izgonu tujca, ki zakonito prebiva na območju druge države članice Evropske unije, mora na zahtevo pristojnega organa druge države članice, ki tujca odstranjuje, posredovati dokumentacijo, ki se nanaša na odločitev o izgonu.

(7) Določbe tega člena ne veljajo za državljana države članice Evropske unije, njegove družinske člane in družinske člane slovenskega državljana.

73. člen **(dovolitev zadrževanja)**

(1) Zadrževanje po tem zakonu pomeni dovoljenje tujcu, ki se ga mora odstraniti, da začasno ostane v Republiki Sloveniji.

(2) Zadrževanje v Republiki Sloveniji se dovoli tujcu, če:

- tujčeva odstranitev iz države v skladu s prejšnjim členom ni dovoljena,
- tujec nima in si ne more preskrbeti veljavne potne listine države, katere državljan je,
- zdravnik zaradi tujčevega zdravstvenega stanja odsvetuje takojšnjo odstranitev iz države,
- mora tujec zaradi smrti ali hujše bolezni družinskega člana, ki prebiva v Republiki Sloveniji, dovoljen čas bivanja v državi podaljšati,
- je potrebno zagotoviti nujno udeležbo tujca v postopku pred državnim organom Republike Slovenije,
- mladoletni tujec v Republiki Sloveniji obiskuje osnovno šolo, do zaključka šolskega leta,
- tujca država, katere državljan je ali država, v kateri je oseba brez državljanstva imela svoje zadnje prebivališče, ni pripravljena sprejeti,
- odstranitev ni možna, ker ni mogoče zagotoviti prevoza tujca iz države po kopenski, zračni ali vodni poti,
- odstranitev ni možna, ker so v državi, katere državljan je tujec ali v državi, v kateri je oseba brez državljanstva imela svoje zadnje prebivališče, nastopile okoliščine, kot so naravne in druge nesreče, ki ne omogočajo vrnitve,
- za mladoletnega tujca brez spremstva to zahteva njegov skrbnik za posebni primer.

(3) Policija postopek za dovolitev zadrževanja uvede na prošnjo tujca ali po uradni dolžnosti po tem, ko je tujcu že vročena odločba o vrnitvi brez roka za prostovoljno vrnitev oziroma odločba, s katero je bila tujcu določena prepoved vstopa v državo, ali sodba, s katero je bila tujcu izrečena stranska kazen ali

stranska sankcija izгона tujca iz države. Dovoljenje za zadrževanje se tujcu izda za največ šest mesecev. Dovoljenje se lahko na prošnjo tujca ali po uradni dolžnosti podaljša, dokler trajajo razlogi iz prejšnjega odstavka. Tujcu, kateremu je dovoljeno zadrževanje v Republiki Sloveniji, policija izda izkaznico o dovolitvi zadrževanja v Republiki Sloveniji.

(4) Tujec lahko prošnjo za dovolitev zadrževanja vložiti tudi v času nastanitve v centru. Na podlagi vlozene prošnje tujcu ni možno podaljšati njegove nastanitve v centru. Odstranitev iz države do dokončne odločitve o prošnji za dovolitev zadrževanja ni dovoljena.

(5) Policija z odločbo, s katero dovoli tujcu zadrževanje v Republiki Sloveniji, lahko določi kraj prebivanja na določenem naslovu.

(6) Obveznost tujca, da zapusti državo, z dovolitvijo zadrževanja ne preneha in se ne spremeni. V primeru obstoja razlogov za sum, da se bo tujec odstranitvi iz države poskusil izogniti, se mu lahko naloži obveznost rednega javljanja na najbližji policijski postaji, položitev ustrezne finančne garancije, predložitev dokumentov ali obveznost zadrževanja na določenem mestu.

75. člen

(pravice tujca, ki mu je dovoljeno zadrževanje)

(1) Tujec, kateremu je dovoljeno zadrževanje v Republiki Sloveniji, ima pravico do nujnega zdravstvenega varstva v skladu z zakonom, ki ureja zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, osnovne oskrbe, šoloobvezni mladoletni tujci pa tudi pravico do osnovnega šolstva.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek je mladoletni tujec, ki mu je dovoljeno zadrževanje v Republiki Sloveniji, upravičen do zdravstvenega varstva v enakem obsegu kot otrok, ki je obvezno zdravstveno zavarovan kot družinski član. V enakem obsegu je do zdravstvenega varstva upravičen tudi šolajoči se otrok po 18. letu starosti, in sicer do konca šolanja, vendar največ do dopolnjenega 26. leta starosti.

(3) Pravica do osnovne oskrbe iz prvega odstavka tega člena je pravica do izplačila denarne pomoči v višini in na način, kot ga za izplačilo denarne socialne pomoči določa zakon, ki ureja socialno varstvene prejemke. Pravico do osnovne oskrbe zagotavlja urad Vlade Republike Slovenije, pristojen za oskrbo migrantov.

(4) Tujcu, ki ne ravna v skladu s prvim in drugim odstavkom 90. člena tega zakona, ali istovetnost tujca, zaradi navajanja lažnih podatkov v postopku ugotavljanja istovetnosti ni bila potrjena, ne pripada pravica do osnovne oskrbe.

(5) Tujcu, ki je v času dovolitve zadrževanja sprejet v bolnišnico, zavod za prestajanje kazni zapora ali drugo državno institucijo, za čas bivanja v tej instituciji, ne pripada pravica do osnovne oskrbe iz drugega odstavka tega člena.

(6) V primeru obstoja okoliščin iz prvega odstavka 80. člena tega zakona, nastanitev in oskrbo zagotavlja urad iz drugega odstavka tega člena.

76. člen

(omejitev gibanja tujca, ki nezakonito prebiva)

(1) Za tujca, pri katerem obstaja nevarnost pobega ali ni zapustil države v določenem roku in ga iz kakršnih koli razlogov ni mogoče takoj odstraniti, odredi policija do njegove odstranitve iz države omejitev gibanja in nastanitev v centru ali nastanitev izven centra največ za šest mesecev.

(2) Določba prejšnjega odstavka se uporablja tudi v primerih, ko ni znana istovetnost tujca.

(3) Omejitev gibanja žensk, družin, otrok, mladoletnikov brez spremstva, ostarelih, huje bolnih in drugih ranljivih oseb, se zagotovi ločeno, da je zagotovljena ustrezna zasebnost. Minister, pristojen za notranje zadeve, določi postopek za nastanitev tujcev v centru.

(4) Omejitev gibanja lahko traja le toliko časa, kolikor je potrebno, da se izvede odstranitev tujca iz države, vendar ne dlje kot za šest mesecev.

(5) Tujca iz prvega odstavka tega člena, ki ga zaradi posebnih razlogov ali potreb ni mogoče nastaniti v centru, se v soglasju s socialnovarstvenim zavodom, na stroške centra, nastani v socialnovarstvenem zavodu ali zagotovi drugo ustrezno institucionalno varstvo.

(6) Tujec iz prvega in drugega odstavka tega člena ima enak obseg pravic kot tujec, ki mu je dovoljeno zadrževanje. Osnovna oskrba tujca se v tem primeru zagotavlja v centru in ne na način, kot je določeno v drugem odstavku 75. člena tega zakona.

(7) V času omejitve gibanja se tujca redno obvešča o pravih bivanja v centru ter o njegovih pravicah in obveznostih.

(8) Čas bivanja tujca izven centra brez dovoljenja za izhod iz centra in čas bivanja v priporu, zaporu ali v postopku mednarodne zaščite, se ne šteje v čas nastanitve v centru.

(9) Med bivanjem v centru je gibanje tujca omejeno na območje centra, kjer mora tujec upoštevati pravila bivanja v centru. Tujcu se izjemoma lahko dovoli gibanje zunaj območja centra. Pogoje in način dovolitve gibanja zunaj območja centra določajo pravila bivanja.

76.b člen (kršitev pravil bivanja v centru)

(1) Kršitve pravil bivanja so lažje in težje.

(2) Lažje kršitve so:

- spreminjanje razporeda opreme po sobah in premeščanje inventarja iz enega v drug prostor,
- pisanje in lepljenje po stenah, vratih in oknih,
- uporaba lastnih električnih aparatov brez dovoljenja,
- vnos in uporaba vžigalnikov in ostalih predmetov, s katerimi se lahko zaneti ogenj,
- nošenje hrane in jedilnega pribora iz jedilnice,
- kajenje v sobah in skupnih prostorih centra,
- namerno uničevanje drobnega inventarja centra,
- uporaba mobilnih telefonov brez dovoljenja,
- motenje nočnega miru.

(3) Težje kršitve so:

- izražanje rasne, verske, nacionalne, spolne, politične ali druge nestrpnosti v kakršnikoli obliki,
- žaljiv ali nasilen odnos do sostanovalcev, zaposlenih in obiskovalcev,
- vnos in uživanje alkoholnih pijač ter drugih opojnih snovi,
- vnos nevarnih predmetov ter lahko vnetljivih snovi,
- neizpolnitev ukaza uradnih oseb, ki bi povzročila hujše motnje v delovanju centra,
- fizični napad na drugega nastanjenega tujca, delavca centra ali obiskovalca centra,
- izdelovanje ali vnašanje predmetov, primernih za napad, pobeg ali za storitev kaznivega

dejanja,

- samovoljna zapustitev centra,
- zloraba dodeljenih ugodnosti,
- naklepna kršitev predpisov o varstvu pred požarom, eksplozijo ali drugimi naravnimi

nesrečami,

- povzročitev večje materialne škode, če je povzročena naklepno ali iz hude malomarnosti,
- ponavljanje lažjih kršitev pravil bivanja,
- prisiljevanje, izvajanje psihičnih in fizičnih oblik pritiska nad drugimi tujci v centru in

napeljevanje k temu.

76.c člen (ukrepi ob kršitvah pravil bivanja v centru)

(1) Za lažje kršitve pravil bivanja se s strani vodje centra ali osebe, ki jo ta pooblasti tujcu izreče opozorilo.

(2) V primeru, da tujec z lažjimi kršitvami nadaljuje lahko vodja centra ali oseba, ki jo ta pooblastil tujcu:

- omeji uveljavljanje pravic iz pravil bivanja v centru;
- začasno, največ za en mesec, ukine možnost izdaje dovoljenja za izhod iz centra;
- začasno, največ za en mesec, ukine možnost izreka milejšega ukrepa na podlagi 81.

člena tega zakona.

(3) Za težje kršitve hišnega reda se tujcu izreče ukrep iz druge alineje drugega odstavka 77. člena tega zakona.

77. člen (strožji policijski nadzor)

(1) Zoper tujca iz prejšnjega člena se lahko v centru odredi bivanje pod strožjim policijskim nadzorom.

(2) Bivanje pod strožjim policijskim nadzorom odredi policija z odločbo, če:

- se je tujec že poskušal izogniti odstranitvi s pobegom ali se je aktivno upiral odstranitvi,

- je tujec kršil pravila bivanja v centru ali ne upošteva zakonitih odredb in navodil pooblaščenih oseb,

- če je iz dejanskih okoliščin in ravnanja tujca razvidno, da se namerava izogniti odstranitvi.

(3) Bivanje pod strožjim policijskim nadzorom se tujcu odredi za čas, ki je nujno potreben za njegovo odstranitev, vendar ne več kot za šest mesecev.

(4) Strožji policijski nadzor pomeni omejitve gibanja na prostore centra, v skladu s hišnim redom centra.

79. člen

(postopek v zvezi s podaljšanjem omejitve gibanja)

(1) Če tujca iz objektivnih razlogov tudi po poteku šestih mesecev ni mogoče odstraniti iz države, lahko policija z odločbo:

- zaradi nesodelovanja tujca v postopku odstranitve ali zamud pri pridobivanju potrebne dokumentacije iz tretjih držav, ali če je postopek ugotavljanja istovetnosti še v teku, nastanitev v centru oziroma bivanje pod strožjim policijskim nadzorom podaljša za nadaljnjih šest mesecev, če je realno pričakovati, da bo mogoče tujca v tem času odstraniti,

- tujcu do odstranitve določi drug kraj bivanja izven centra, pri čemer mora tujec upoštevati pravila bivanja izven centra, sicer ga lahko ponovno nastani v center.

(2) Zoper odločbo o podaljšanju omejitve gibanja je mogoče vložiti tožbo na upravno sodišče, ki o tožbi odloči v osmih dneh. Tožba ne zadrži izvršitve odločbe o podaljšanju omejitve gibanja.

79. člen

(postopek v zvezi s podaljšanjem omejitve gibanja)

(1) Če tujca iz objektivnih razlogov tudi po poteku šestih mesecev ni mogoče odstraniti iz države, lahko policija z odločbo:

zaradi nesodelovanja tujca v postopku odstranitve ali zamud pri pridobivanju potrebne dokumentacije iz tretjih držav, ali če je postopek ugotavljanja istovetnosti še v teku, nastanitev v centru oziroma bivanje pod strožjim policijskim nadzorom podaljša za nadaljnjih šest mesecev, če je realno pričakovati, da bo mogoče tujca v tem času odstraniti,

tujcu do odstranitve določi drug kraj bivanja izven centra, pri čemer mora tujec upoštevati pravila bivanja izven centra, sicer ga lahko ponovno nastani v center.

(2) Zoper odločbo o podaljšanju omejitve gibanja je mogoče vložiti tožbo na upravno sodišče, ki o tožbi odloči v osmih dneh. Tožba ne zadrži izvršitve odločbe o podaljšanju omejitve gibanja.

79.a člen

(preizkus utemeljenosti omejitve gibanja v centru)

(1) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve po uradni dolžnosti pred iztekom treh mesecev od odreditve omejitve gibanja v centru, preveri utemeljenost omejitve gibanja po 78. členu tega zakona. V primeru, da ugotovi, da razlogi za omejitev gibanja niso več podani, policiji naloži, da tujca nemudoma izpusti iz centra.

(2) V primeru omejitve gibanja po prejšnjem členu, ki je daljše od treh mesecev, preizkus utemeljenosti omejitve gibanja po uradni dolžnosti pred iztekom treh mesecev od določitve omejitve gibanja opravi upravno sodišče. V primeru, da sodišče ugotovi, da razlogi za omejitev gibanja niso več podani, policiji naloži, da tujca nemudoma izpusti iz centra.

(3) Policija ministrstvu oziroma sodišču dokumentacijo o postopkih v okviru vračanja tujca posreduje petnajst dni pred iztekom vsakokratnega preizkusnega obdobja. Poleg dokumentacije policija pristojnemu organu poda tudi svoje mnenje o upravičenih pričakovanih glede uspešnosti vračanja in sporoči druge pomembne okoliščine.

(4) Ministrstvo oziroma sodišče policiji in tujcu posreduje svojo odločitev najkasneje en dan pred iztekom preizkusnega obdobja. V postopku preizkusa lahko predstavniki ministrstva po potrebi obiščejo tujca v centru, z njim opravijo razgovor ter opravijo razgovor tudi z uslužbenci centra in policisti, ki so sodelovali v postopku s tujcem. Upravno sodišče lahko zahteva udeležbo tujca in drugih oseb iz prejšnjega stavka na glavni obravnavi.

(5) Zoper ugotovitev ministrstva, da je omejitev gibanja še vedno utemeljena ima tujec pravico vložitve tožbe v upravnem sporu. Zoper odločitev upravnega sodišča, da je omejitev gibanja še vedno utemeljena,

ima tujec pravico do pritožbe na Upravno sodišče Republike Slovenije. V pritožbi lahko navaja nova dejstva in priloži nove dokaze.

80. člen (posebne okoliščine)

(1) Če je v postopku odstranitve iz države izredno veliko število tujcev, zaradi česar so presežene zmogljivosti centra ali organov, pristojnih za izvajanje postopkov v zvezi z omejitvijo gibanja, se lahko v času takih posebnih okoliščin tujcem omeji gibanje ne glede na določbo prvega in tretjega odstavka 76. člena tega zakona.

(2) V času posebnih okoliščin iz prejšnjega odstavka, se za odločitev o pritožbi in tožbi zoper odločbo o nastanitvi, ne upošteva rok, določen v prvem in tretjem odstavku 78. člena tega zakona.

(3) O nastanku in prenehanju posebnih okoliščin, ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, obvesti Evropsko komisijo.

81. člen (milejši ukrepi)

(1) Policija lahko po uradni dolžnosti ali na prošnjo tujca obvezno nastanitev tujca v centru nadomesti z milejšimi ukrepi, če se lahko tudi na tak način zagotovi odstranitev tujca iz države

(2) Policija lahko, na podlagi prejšnjega odstavka, tujcu z odločbo dovoli bivanje izven centra, pri čemer mu lahko tudi določi kraj bivanja.

(3) V primeru ukrepa iz prejšnjega odstavka lahko policija tujcu z odločbo omeji gibanje samo na kraj bivanja in mu določi obveznost rednega javljanja najbližji policijski postaji.

(4) Zoper odločbo, s katero ni ugodeno tujčevi prošnji za uporabo milejšega ukrepa, pritožba ni dovoljena.

83. člen (prenehanje nastanitve v centru)

(1) Nastanitev tujca v centru preneha, ko prenehajo razlogi zanjo oziroma, ko je dosežen njen namen.

(2) Policija lahko z odločbo, s katero dovoli tujcu zadrževanje v Republiki Sloveniji, namesto nastanitve v centru, določi kraj bivanja na določenem naslovu.

(3) Nastanitev v centru lahko preneha tudi na prošnjo tujca, če policija ugotovi, da so podani pogoji za milejše ukrepe po tem zakonu.

86. člen (organi)

(1) Diplomatska predstavništva in konzulati Republike Slovenije v tujini in ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, so pristojni za vodenje in odločanje v postopkih v zvezi z izdajo, razveljavitvijo, podaljšanjem in preklicem vizumov za kratkoročno in dolgoročno bivanje, za označitev razveljavitve oziroma prenehanja dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki nalepke v tujčevo potno listino ter odvzem dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki samostojne listine, katerega veljavnost je prenehala.

(2) Za ukrepe in odločitve ter postopke v zvezi s prebivanjem tujcev v Republiki Sloveniji so na prvi stopnji pristojne upravne enote, na območju katerih tujec prebiva ali namerava prebivati, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(3) Policija je pristojna za opravljanje mejne kontrole, za zavrnitev tujca na meji, izdajo vizuma za kratkoročno bivanje na meji, razveljavitev in preklic vizuma, označitev razveljavitve oziroma prenehanja dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki nalepke v tujčevo potno listino, odvzem dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki samostojne listine, katerega veljavnost je prenehala, za izvajanje ukrepov iz VI. poglavja tega zakona in za druge ukrepe in odločitve v zvezi s tujci na meji ali v državi, ki jih določa zakon, ter za izvajanje nadzorstva nad izvrševanjem določb tega zakona, katerih kršitve so določene kot prekrški.

(4) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, opravlja upravne in strokovne zadeve, ki se nanašajo na migracijsko politiko, vstop, zapustitev in prebivanje tujcev v državi, odloča o pritožbah zoper odločbe

izdane na prvi stopnji in sprejema ukrepe v zvezi s tujci, kadar je tako določeno z zakonom ter je pristojno za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje iz tretjega odstavka 51. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, pri opravljanju nalog iz prejšnjega odstavka sodeluje z drugimi ministrstvi, organi in službami, tako da usmerja in usklajuje njihovo delo. Zaradi zagotovitve povezanega in usklajenega opravljanja zadev iz prejšnjega odstavka, ki so skupnega pomena za več ministrstev in zaradi enotnega in organiziranega sodelovanja in usklajevanja, se pri ministrstvu, pristojnem za notranje zadeve, ustanovi skupno delovno telo.

87. člen (pritožba in postopek na drugi stopnji)

(1) O pritožbah zoper odločbe in ukrepe, ki so jih na prvi stopnji izdali organi iz drugega in tretjega odstavka prejšnjega člena, odloča ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(2) O pritožbah zoper odločbe in sklepe, ki so jih na prvi stopnji izdala diplomatska predstavništva in konzulati Republike Slovenije v tujini, odloča ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

(3) Zoper odločbe in sklepe, ki jih je na prvi stopnji izdal organ iz drugega odstavka prejšnjega člena glede izdaje enotnega dovoljenja po 37., 37.a, 37.b, 39., 41., 45., 45.a, 45.b, 45.c, 45.d, 46. in 48. členu tega zakona in pisne odobritve po 37. in 39. členu tega zakona, ni dovoljena pritožba, je pa dovoljen upravni spor.

(4) Pritožba v zadevah izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji je dovoljena le v primerih, če tujec uveljavlja svojo pravico do izdaje dovoljenja po 38., 44., 47. in 48. členu tega zakona.

88. člen (postopek v diplomatskih predstavništvih in konzulatih Republike Slovenije v tujini)

(1) Tujec mora prošnji za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje priložiti vsa dokazila in listine o izpolnjevanju pogojev iz tretjega in četrtega odstavka 33. člena tega zakona, ter v postopku predložiti fotografijo predpisane velikosti, ki kaže pravo podobo tujca ter dati dva prstna odtisa za njun digitalni zajem.

(2) V primeru, da upravna enota zahteva dopolnitev prošnje za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje ali zaslišanje tujca, diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini o tem pošlje poziv tujcu v pisni obliki.

(3) Diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini vroči tujcu izdano prvo dovoljenje za začasno prebivanje osebno. K vročitvi tujca povabi na način, kot ga določa prejšnji odstavek. Tujec ob vročitvi podpiše vročilnico, ki jo diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije posreduje upravnim enotam, ki je dovoljenje za prebivanje izdala.

(4) Odločbo o zavrnitvi izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje, sklep o ustavitvi postopka in sklep o zavrnjenju prošnje, izdan v postopku izdaje prvega dovoljenja za začasno prebivanje, diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije v tujini vroči tujcu osebno pri diplomatskem predstavništvu ali konzulatu ali po pošti, v skladu s predpisi države, v kateri je diplomatsko predstavništvo ali konzulat Republike Slovenije, ki urejajo poštno storitve, in sicer na način, ki omogoča potrditev prejema. Če vročitve na takšen način ni mogoče opraviti, se odločba ali sklep objavi na oglasni deski diplomatskega predstavništva ali konzulata Republike Slovenije in na enotnem državnem portalu e-uprava v skladu z določbami zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

90. člen (obveznosti tujca v postopku)

(1) Tujec mora ves čas postopka sodelovati s pristojnimi organi in se podrejati njihovim ukrepom. Tujec mora omogočiti pristojnemu organu dostop do vseh razpoložljivih dokazov ter predložiti vse listine in potrdila, ki jih ima in ki so lahko pomembna za postopek, ter se odzivati vabilom pristojnih organov. Pristojni organ lahko tujcu postavi primeren rok, v katerem mora predložiti zahtevane listine, potrdila oziroma druge dokaze, sicer jih ni dolžan upoštevati.

(2) Tujec, nastanjen v centru, mora poleg spoštovanja obveznosti iz prejšnjega odstavka, sodelovati s policijo, diplomatskimi predstavništvami in konzulati pri ugotavljanju njegove istovetnosti.

(3) Če je bil postopek po tem zakonu uveden na zahtevo ali prošnjo tujca oziroma njegovega delodajalca in ga ni mogoče končati brez njegovega sodelovanja, se njegov molk šteje za umik zahteve, če kljub opozorilu pristojnega organa v postavljenem roku ne opravi nobenega dejanja za nadaljevanje oziroma dokončanja postopka oziroma, če se iz opustitve teh dejanj da sklepati, da ni več zainteresiran za nadaljevanje postopka.

(4) Določbe tega člena se uporabljajo tudi za državljane EU, njihove družinske člane in družinske člane slovenskih državljanov.

91. člen (odločanje)

(1) Pristojni organ v postopku odloča na podlagi dejstev in okoliščin, znanih v Republiki Sloveniji, če je v posameznem primeru potrebno, pa lahko tudi na podlagi dejstev in podatkov organov Republike Slovenije v tujini.

(2) O prošnjah za izdajo dovoljenja za prebivanje in potrdila o prijavi prebivanja mora pristojni organ odločiti čimprej, najpozneje pa v 30 dneh od prejema popolne prošnje. Kadar mora pristojni organ zaradi ugotovitve obstoja razlogov za zavrnitev izdaje dovoljenja ali potrdila izvesti poseben ugotovitveni postopek, mora o prošnji odločiti najpozneje v 60 dneh.

92. člen (dolžnost obveščanja)

(1) Državni in drugi organi in organizacije morajo brez odlašanja obvestiti policijo o tujcu, ki nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji in upravno enoto, na območju katere tujec prebiva, o tujcu, za katerega je podan razlog za odpoved prebivanja.

(2) Sodišče, ki tujcu izreče pravnomočno stransko kazen ali stransko sankcijo izгона tujca iz države, in sodišče, ki je tujcu izreklo sodbo, katere pravna posledica je prenehanje pravice do prebivanja ali razlog za odpoved prebivanja, o tem nemudoma obvesti policijo in upravno enoto, na območju katere tujec prebiva, če ima tujec v Republiki Sloveniji dovoljenje za prebivanje.

(3) Zavod za izvrševanje kazenskih sankcij pred izpustitvijo na prostost v Republiki Sloveniji nezakonito prebivajočega tujca ali tujca, ki ga je potrebno odstraniti iz države, obvesti policijo in ji ga preda v postopek.

(4) Subjekt gostitelj in oseba, premeščena znotraj gospodarske družbe, morata o spremembah, ki vplivajo na pogoje, na podlagi katerih je bila premostitev odobrena, obvestiti pristojni organ v Republiki Sloveniji v roku desetih dni od nastanka sprememb.

98. člen (izdaja potnih in drugih listin)

(1) Tujcu, ki ima dovoljenje za prebivanje v Republiki Sloveniji, se lahko izda potni list za tujca, če:

- je oseba brez državljanstva;
- nima in si ne more preskrbeti veljavne potne listine države, katere državljan je.

(2) Potni list za tujca se lahko izda tudi drugemu tujcu, ki nima veljavne potne listine, če so za to upravičeni razlogi.

(3) Prošnjo za izdajo potnega lista za tujca vložiti tujec osebno pri upravni enoti. Prošnjo lahko vložiti tujec, ki je dopolnil 18 let, in tudi tujec, ki še ni star 18 let, če je sklenil zakonsko zvezo.

(4) Za tujca, mlajšega od 18 let, oziroma tujca, ki ni poslovno sposoben, prošnjo za izdajo potnega lista za tujca vložiti njegov zakoniti zastopnik.

(5) Za namen vstopa družinskega člana osebe s priznanim statusom begunca ali subsidiarne zaščite v Republiki Sloveniji, ki mu je v Republiki Sloveniji izdano dovoljenje za prebivanje za družinskega člana in nima veljavne potne listine, ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, izda potni list za tujca brez dveh prstnih odtisov in podpisa družinskega člana osebe s priznanim statusom begunca oziroma subsidiarne zaščite v Republiki Sloveniji z veljavnostjo do 90 dni.

(6) Potni list za tujca z veljavnostjo do 90 dni se za potrebe preselitve izda tudi tujcu iz 73. člena Zakona o mednarodni zaščiti (Uradni list RS, št. 16/17 – uradno prečiščeno besedilo). Pristojni organ za izdajo potnega lista iz prejšnjega stavka je ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(7) Minister, pristojen za notranje zadeve, v soglasju z ministrom, pristojnim za zunanje zadeve, predpiše obrazec potnega lista za tujca. S predpisom o obrazcu potnega lista za tujca se določi tudi način zajemanja prstnih odtisov.

100. člen
(zavrnitev izdaje potnega lista za tujca in njegov odvzem)

(1) Potni list za tujca se ne izda tujcu:

zoper katerega teče kazenski postopek, če to zahteva pristojno sodišče;
ki mu je bila izrečena nepogojna kazen zapora, dokler kazni ne prestane;

če ni poravnal preživninskih obveznosti iz zakonske zveze ali razmerja med starši in otroki do upravičencev, ki stalno prebivajo v Republiki Sloveniji, in to zahteva pristojni organ;

če ni poravnal davčnih obveznosti in to zahteva pristojni organ.

(2) Pristojni organ obstoj razloga za zavrnitev izdaje potnega lista za tujca iz četrte alinee prejšnjega odstavka ugotavlja na podlagi podatkov iz evidenc, ki jih vodi davčni organ o zapadlih neplačanih davčnih obveznostih ter so označeni kot davčna tajnost. Pristojni organ mora podatke, ki so davčna tajnost, varovati v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek. Podatke iz navedenih evidenc lahko pristojni organ pridobi po uradni dolžnosti.

(3) Tujcu se potni list za tujca odvzame, če:

se ugotovijo razlogi iz prejšnjega odstavka;

v njem manjka fotografija ali če ni več mogoče ugotoviti tujčeve istovetnosti;

je potni list ponarejen, nepopoln ali drugače poškodovan.

(4) Potni list za tujca se odvzame z odločbo, zoper katero se tujec lahko pritoži v roku treh dni. Pritožba ne zadrži izvršitve odločbe.

(5) Tujec mora potni list za tujca vrniti, če pridobi državljanstvo Republike Slovenije ali, če pridobi potni list države, katere državljan je, oziroma katere državljan postane, ali, če preneha oziroma se mu razveljavi dovoljenje za prebivanje.

102. člen
(način izdaje, vsebina in oblika dovoljenja za prebivanje za državljane Švicarske konfederacije in njihove družinske člane)

(1) Dovoljenje za začasno prebivanje, izdano državljanu Švicarske konfederacije in njegovemu družinskemu članu na podlagi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami, na eni strani, ter Švicarsko konfederacijo, na drugi, o prostem pretoku oseb (UL L št. 114 z dne 30. 4. 2002, str. 6) in dovoljenje za stalno prebivanje, izdano državljanu Švicarske konfederacije in njegovemu družinskemu članu, se izda v obliki izkaznice.

(2) Dovoljenje za prebivanje iz prejšnjega odstavka mora vsebovati fotografijo osebe, kateri je izdano, in podatke:

- vrsti dovoljenja,

- roku veljavnosti in

- priimek in ime, državljanstvo, spol in datum rojstva osebe, kateri je dovoljenje izdano.

(3) Način izdaje, vsebino in obliko dovoljenja za prebivanje ter način označitve prenehanja predpiše minister, pristojen za notranje zadeve.

111. člen

(podatki za izdajo dovoljenja za prebivanje)

(1) Tujec je dolžan v prošnji za izdajo dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje dati pristojnemu organu naslednje podatke:

1. EMŠO, če mu je določena;

2. priimek in ime;

3. priimek pred sklenitvijo zakonske zveze;

4. spol;

5. rojstni datum (dan, mesec, leto);

6. rojstni kraj (država, kraj);

7. državljanstvo;

8. zakonski stan;
9. poklic;
10. zadnje stalno oziroma začasno prebivališče v tujini ali v Republiki Sloveniji (država, kraj, ulica in hišna številka);
11. sedanje začasno oziroma stalno prebivališče v Republiki Sloveniji (naselje, ulica in hišna številka);
12. datum vstopa na območje Republike Slovenije;
13. razlog in namen prebivanja v Republiki Sloveniji;
14. način zagotovitve (viri) sredstev za preživljanje;
15. vrsto in številko potnega lista oziroma druge listine, na podlagi katere je prestopil državno mejo, datum in kraj izdaje ter njeno veljavnost;
16. datum vložitve prošnje.

(2) V prošnji za izdajo modre karte EU, ki se izda na podlagi soglasja za visokokvalificirano zaposlitev in v prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja pristojnega organa po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev pod pogoji za izdajo dovoljenja za zaposlitev, je potrebno poleg podatkov iz prejšnjega odstavka navesti tudi naslednje podatke:

1. vrsto in stopnjo strokovne izobrazbe tujca ali nacionalno poklicno kvalifikacijo tujca;
2. firmo ali ime delodajalca;
3. sedež ali naslov delodajalca;
4. matično številko delodajalca;
5. davčno številko delodajalca;
6. davčno številko tujca;
7. upravno enoto delovnega mesta;
8. naziv delovnega mesta, za katero se sklepa delovno razmerje;
9. opis del in nalog delovnega mesta;
10. kodo poklica po standardni klasifikaciji poklicev, ki ga bo tujec opravljal;
11. poklicno oziroma strokovno izobrazbo ali nacionalno poklicno kvalifikacijo, ki se zahteva za zasedbo delovnega mesta;
12. druga potrebna dodatna znanja, ki se zahtevajo za zasedbo delovnega mesta (na primer delovne izkušnje, znanje jezika, računalniška znanja, vozniški izpit).

(3) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja za zastopnika, ali na podlagi soglasja za usposabljanje, ki ju izda organ, pristojen po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, in v prošnji za izdajo enotnega dovoljenja zaradi opravljanja sezonskega dela, ki se izda na podlagi soglasja za sezonsko delo organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je potrebno poleg podatkov iz prvega odstavka navesti tudi podatke iz 1., 2., 3., 4. in 5. točke prejšnjega odstavka.

(4) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja za zaposlitev, samozaposlitev ali delo organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena navesti tudi podatke iz 6. točke drugega odstavka tega člena.

(5) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja za delo organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je potrebno poleg podatkov iz prvega odstavka navesti tudi naslednje podatke:

1. firmo ali ime naročnika dela;
2. sedež ali naslov naročnika dela;
3. matično številko naročnika dela.

(6) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za napotene delavce, ki se izda na podlagi soglasja za napote delavce organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena navesti tudi naslednje podatke:

1. firmo ali ime tujega delodajalca, ki napotuje delavce in naročnika storitve;
2. sedež ali naslov tujega delodajalca, ki napotuje delavce in naročnika storitve;
3. matično številko tujega delodajalca, ki napotuje delavce in naročnika storitve.

(7) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja zaradi opravljanja dela kot samozaposlena oseba, ki se izda na podlagi soglasja za samozaposlitev organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je potrebno poleg podatkov iz prvega odstavka navesti tudi naslednje podatke:

1. ime, naslov, matično in davčno številko tujca, ki je vpisan v poslovni register za opravljanje samostojne poklicne dejavnosti;
2. ime, naslov, matično in davčno številko tujca, ki je v poslovnem registru vpisan kot samostojni podjetnik posameznik.

(8) V prošnji za izdajo pisne odobritve zaradi zamenjave delovnega mesta, zamenjave delodajalca ali zaradi zaposlitve pri dveh ali več delodajalcih, ki se izda na podlagi soglasja k pisni odobritvi organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena ter iz 2., 9., 10., 11. in 12. točke drugega odstavka tega člena navesti tudi naslednje podatke:

1. delovno mesto pri trenutnem delodajalcu;
2. bodoči delodajalec oziroma delodajalci;
3. delovno mesto pri bodočem delodajalcu;
4. firmo ali ime bodočega delodajalca;
5. sedež ali naslov bodočega delodajalca;
6. matično številko bodočega delodajalca;
7. davčno številko bodočega delodajalca.

(9) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj družbe, ki se izda na podlagi soglasja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena navesti tudi naslednje podatke:

1. firmo subjekta gostitelja;
2. sedež subjekta gostitelja;
3. matično številko subjekta gostitelja.

(10) Tujec je dolžan prošnji za izdajo dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje priložiti fotografijo predpisane velikosti, ki kaže pravo podobo tujca, in dati dva prstna odtisa za njun digitalni zajem. Tujec, ki prebiva zunaj Republike Slovenije in vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje, da prstne odtise na diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini. Fotografija se priloži v fizični ali digitalni obliki. Fotografija v digitalni obliki se eno leto hrani na elektronskem odložišču fotografij za osebne dokumente, vzpostavljenim na podlagi zakona, ki ureja osebno izkaznico in se lahko na prošnjo tujca uporabi tudi za izdajo druge javne listine s fotografijo, ki jo izda državni organ. Prstni odtisi v digitalni obliki se hranijo v začasni zbirki prstnih odtisov za dovoljenja za prebivanje, vzpostavljenim na podlagi tega zakona, do zaključka postopka izdaje dovoljenja za prebivanje na prvi stopnji, vendar največ 60 dni od dneva zajema. Tujec, mlajši od šestih let, in tujec, ki zaradi zdravstvenih razlogov ne more dati nobenega prstnega odtisa, ne da prstnih odtisov. Tujec, ki zaradi zdravstvenih razlogov lahko da samo en prstni odtis, da en prstni odtis.

(11) Podatke iz prejšnjega odstavka tega člena je tujec dolžan dati tudi v primeru, ko zaradi pogoščitve dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki samostojne listine, prosi za izdajo nove listine, in v primeru zamenjave dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki samostojne listine, pred potekom veljavnosti listine oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje.

(12) V evidenci o dovoljenjih za začasno prebivanje (evidenca iz prve alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) in evidenci o dovoljenjih za stalno prebivanje (evidenca iz druge alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) obdeluje pristojni organ podatke iz prvega, drugega, tretjega, četrtega, petega, šestega, sedmega in osmega odstavka tega člena, podatke o podobi obraza in prstnih odtisih ter roki in prstu prstnega odtisa imetnika dovoljenja za prebivanje, zapisanih v digitalni obliki. V evidencah o dovoljenjih za prebivanje obdeluje pristojni organ tudi podatek o številki, datumu izdaje in dokončnosti odločbe, veljavnosti in serijski številki dovoljenja, podatke o prenehanju dovoljenja za prebivanje, podatek o roku za prostovoljno vrnitev, če je ta določen, ter podatke o ukradenih oziroma pogoščenih dovoljenjih za prebivanje. Evidenca o dovoljenjih za začasno prebivanje vsebuje tudi podatke o enotnem dovoljenju, pisni odobritvi, številki, datumu izdaje in pravnomočnosti pisne odobritve ter podatke o številki, datumu izdaje in pravnomočnosti razveljavitve pisne odobritve ter podatke o številki, datumu izdaje in pravnomočnosti odločbe, s katero se zavrne kratkotrajna premestitev.

(13) Zaradi zagotovitve varnosti pravnega prometa in odkrivanja ukradenih oziroma pogoščenih dovoljenj za prebivanje se o ukradenih oziroma pogoščenih dovoljenjih za prebivanje podatki o pristojnem organu, ki je izdal dovoljenje, datumu izdaje, veljavnosti in serijski številki dovoljenja ter datumu prijave pogoščitve dovoljenja javno objavijo na enotnem državnem portalu e-uprava.

(14) Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, lahko za namene izdaje dovoljenja za prebivanje v začasni evidenci prstnih odtisov obdeluje naslednje osebne podatke:

- ime in priimek;
- datum rojstva;
- državljanstvo;
- vrsta in številka osebnega dokumenta;

- prstne odtise, kot to določa drugi odstavek tega člena;
- datum zajema prstnih odtisov;
- oznaka predstavništva, ki je biometrične podatke zajelo.

Podatki iz te evidence se hranijo do zaključka postopka na prvi stopnji, vendar največ 60 dni od dneva zajema.

105. člen (splošna določba)

(1) Republika Slovenija zagotavlja pogoje za vključitev tujcev, ki imajo v Republiki Sloveniji dovoljenje za prebivanje ali potrdilo o prijavi prebivanja, v kulturno, gospodarsko in družbeno življenje Republike Slovenije.

(2) Državni in drugi organi, organizacije in združenja s svojim delovanjem zagotavljajo zaščito pred kakršno koli diskriminacijo na podlagi rasnega, verskega, nacionalnega, etničnega ali drugega razlikovanja tujcev.

(3) Pristojna ministrstva pri izvajanju nalog vključevanja sodelujejo med seboj in z domačimi in mednarodnimi strokovnimi organizacijami, organi drugih držav in drugimi izvajalci nalog ter usklajujejo dejavnosti za hitrejšo vključevanje tujcev, ki niso državljani EU, v kulturno, gospodarsko in družbeno življenje oziroma izobraževalni sistem Republike Slovenije. Za usklajevanje in koordinacijo nalog vključevanja tujcev je pristojno ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.

(4) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, zagotavlja informacije, ki so potrebne tujcem za njihovo vključevanje v slovensko družbo, zlasti glede njihovih pravic in dolžnosti.

(5) Vključevanje tujcev v sistem vzgoje in izobraževanja Republike Slovenije se izvaja v skladu z zakoni, ki urejajo področje šolstva.

106. člen (pomoč pri vključevanju tujcev, ki niso državljani EU)

(1) Tujci, ki niso državljani EU, so upravičeni do programov, ki zagotavljajo hitrejšo vključevanje v kulturno, gospodarsko in družbeno življenje Republike Slovenije, in sicer do:

- programov učenja slovenskega jezika in seznanjanja s slovensko zgodovino, kulturo in ustavno ureditvijo (v nadaljnjem besedilu: spoznavanje slovenske družbe),
- programov medsebojnega poznavanja in razumevanja s slovenskimi državljani,
- informiranja v zvezi z njihovim vključevanjem v slovensko družbo.

(2) Do brezplačne udeležbe v programih učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe so upravičeni tujci, ki niso državljani EU in ki:

- v Republiki Sloveniji prebivajo na podlagi dovoljenja za stalno prebivanje, ter njihovi družinski člani, ki imajo v Republiki Sloveniji dovoljenje za začasno prebivanje zaradi združitve družine, ne glede na dolžino prebivanja v Republiki Sloveniji in veljavnost dovoljenja;

- v Republiki Sloveniji prebivajo na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje, izdanega z veljavnostjo najmanj enega leta;

- so družinski člani slovenskih državljanov ali državljanov EU, ki v Republiki Sloveniji prebivajo na podlagi dovoljenja za prebivanje za družinskega člana, ne glede na dolžino prebivanja in veljavnost dovoljenja.

(3) Do udeležbe v programu učenja slovenskega jezika niso upravičeni tujci, ki so končali šolanje na katerikoli stopnji v Republiki Sloveniji, so vključeni v redni izobraževalni program v Republiki Sloveniji, ki poteka v slovenskem jeziku, ali so že pridobili potrdilo o uspešno opravljenem izpitu iz znanja slovenskega jezika na vsaj osnovni ravni. Do programa spoznavanja slovenske družbe niso upravičeni tujci, ki so končali šolanje na katerikoli stopnji v Republiki Sloveniji.

(4) Vlada Republike Slovenije z uredbo določi načine in obseg zagotavljanja programov pomoči pri vključevanju tujcev, ki niso državljani EU.

107. člen (pristojnost)

- (1) Za izvajanje programov učenja slovenskega jezika, spoznavanja slovenske družbe in informiranja tujcev, ki niso državljani EU, je pristojno ministrstvo, pristojno za notranje zadeve.
- (2) Za pripravo programov učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe je pristojno ministrstvo, pristojno za šolstvo.
- (3) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za kulturo, zagotavlja programe za spodbujanje medsebojnega poznavanja in razumevanja.
- (4) Za postopke v zvezi z vključevanjem tujcev v Republiki Sloveniji so na prvi stopnji pristojne upravne enote, na območju katerih tujec prebiva.

108. člen **(zagotavljanje finančnih sredstev)**

- (1) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, zagotavlja sredstva za izvajanje programov učenja slovenskega jezika, spoznavanja slovenske družbe in informiranje tujcev o programih vključevanja ter skrbi za usklajevanje ukrepov vključevanja.
 - (2) Ministrstvo, pristojno za šolstvo, zagotavlja sredstva za pripravo programov učenja slovenskega jezika in spoznavanja slovenske družbe.
 - (3) Ministrstvo, pristojno za kulturo, zagotavlja sredstva za izvajanje programov kulturnih dejavnosti, ki omogočajo medsebojno spoznavanje in razumevanje manjšinskih etničnih skupnosti in priseljencev z namenom, da se tudi tujcem omogoči sodelovanje v kulturnem življenju Republike Slovenije.
98. člen

110. člen **(vrste evidenc)**

- (1) Zaradi zagotovitve podatkov o stanju, gibanju tujcev in odločanju o pravicah in dolžnostih tujcev po tem zakonu ter o listinah, ki so jim bile izdane, se vodijo evidence o:
 - dovoljenjih za začasno prebivanje,
 - dovoljenjih za stalno prebivanje,
 - vizumih,
 - potnih listih za tujca,
 - tujcih, ki jim je dovoljeno zadrževanje in izkaznicah o dovolitvi zadrževanja,
 - tujcih, nastanjenih v centru,
 - izrečenih stranskih sankcijah izгона tujca iz države,
 - tujcih, ki jim je določena prepoved vstopa v državo,
 - odpovedih prebivanja tujcu,
 - zadržkih za izdajo potnega lista za tujca,
 - tujcih, ki jim je odrejen strožji policijski nadzor,
 - tujcih, ki jim je določeno bivanje izven centra,
 - tujcih, ki jim je bil zavrnjen vstop v državo,
 - izdanih odločbah o vrnitvi,
 - vrnjenih in odstranjenih tujcih,
 - overitvah garantnih pisem in
 - udeležbi tujcev v programih vključevanja.
- (2) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, upravlja evidence iz pete, šeste, sedme, osme, enajste, dvanajste, štirinajste in sedemnajste alineje prejšnjega odstavka, pri svojem delu pa lahko uporablja tudi podatke iz ostalih evidenc iz prejšnjega odstavka.
- (3) Pristojni organ upravlja evidence iz prve, druge, četrte, devete, desete in šestnajste alineje prvega odstavka tega člena, pri svojem delu pa lahko uporablja tudi podatke iz ostalih evidenc iz prvega odstavka tega člena.
- (4) Organ, pristojen za kontrolo prehajanja čez državno mejo, upravlja evidenco iz tretje, trinajste, in petnajste alineje prvega odstavka tega člena, pri svojem delu pa lahko uporablja tudi podatke iz ostalih evidenc iz prvega odstavka tega člena.
- (5) Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, oziroma diplomatska predstavništva in konzulati, upravlajo evidenco iz tretje alineje prvega odstavka tega člena, pri svojem delu pa lahko uporablja tudi podatke iz ostalih evidenc iz prvega odstavka tega člena.

(6) Organi iz tretjega odstavka tega člena morajo podatke iz prvega in drugega odstavka 111. člena tega zakona in podatke iz evidence o odpovedih prebivanja tujcu, določene v prvem in drugem odstavku 114. člena tega zakona posredovati ministrstvu, pristojnemu za notranje zadeve, ki upravlja centralno evidenco o dovoljenjih za prebivanje in odpovedih prebivanja tujcu (Register tujcev). Organi iz tretjega in petega odstavka tega člena morajo podatke iz prvega in drugega odstavka 113. člena tega zakona in podatke iz četrtega odstavka 114. člena tega zakona posredovati ministrstvu, pristojnemu za notranje zadeve, ki upravlja centralno evidenco o potnih listih za tujca in zadržkih za izdajo potnega lista za tujca (Evidenca potnih listin).

(7) V evidenci iz tretje alineje prvega odstavka tega člena upravlja pristojni organ poleg podatkov iz prvega in drugega odstavka 112. člena tega zakona tudi podatke iz zadnje alineje prvega odstavka 27. člena tega zakona.

(8) V evidenci iz četrte alineje prvega odstavka tega člena upravlja pristojni organ podatke iz prvega in drugega odstavka 113. člena tega zakona.

(9) Pristojni organ lahko podatke iz evidence o udeležbi tujcev na tečajih slovenskega jezika uporablja v postopkih pridobitve državljanstva Republike Slovenije.

(10) Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, in pristojni organ iz tretjega odstavka tega člena iz evidenc Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje za namene, določene v prvem odstavku tega člena, brezplačno pridobiva podatke o odločitvah v postopkih podaje soglasja k izdaji enotnega dovoljenja in pisne odobritve, podatke o odločitvah v postopkih izdaje delovnih dovoljenj ter podatke o umaknjenih soglasjih k izdaji enotnega dovoljenja in pisne odobritve ter podatke o delovnih dovoljenjih, ki so prenehala (priimek in ime, EMŠO, datum rojstva, kraj rojstva, državljanstvo, strokovna izobrazba in poklic, naziv službe Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje, ki je izdala odločitev, številka zadeve, vrsta soglasja ali delovnega dovoljenja, datum vloge, vrsta odločitve, podlaga za podajo soglasja ali izdajo delovnega dovoljenja, številka soglasja ali delovnega dovoljenja, številka sklepa ali odločbe, izdane v postopku podaje soglasja ali izdaje delovnega dovoljenja, začetek in konec veljavnosti delovnega dovoljenja, lokacija dela, naziv delodajalca, matična številka delodajalca, sedež delodajalca, podatek o vloženi pritožbi, datum pritožbe, podatek o novi vlogi za izdajo delovnega dovoljenja ali zahtevi za podajo soglasja, podatek o službi Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje, ki je odločila o prenehanju delovnega dovoljenja ali umiku soglasja, razlog prenehanja in številka zadeve prenehanja delovnega dovoljenja, razlog za umik soglasja in številka zadeve umika soglasja). Ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, lahko za namen pridobivanja podatkov iz prejšnjega stavka s povezovalnim znakom EMŠO Register tujcev poveže z zbirko Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje, ki vsebuje podatke, našete v tem odstavku.

111. člen **(podatki za izdajo dovoljenja za prebivanje)**

(1) Tujec je dolžan v prošnji za izdajo dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje dati pristojnemu organu naslednje podatke:

1. EMŠO, če mu je določena;
2. priimek in ime;
3. priimek pred sklenitvijo zakonske zveze;
4. spol;
5. rojstni datum (dan, mesec, leto);
6. rojstni kraj (država, kraj);
7. državljanstvo;
8. zakonski stan;
9. poklic;
10. zadnje stalno oziroma začasno prebivališče v tujini ali v Republiki Sloveniji (država, kraj, ulica in hišna številka);
11. sedanje začasno oziroma stalno prebivališče v Republiki Sloveniji (naselje, ulica in hišna številka);
12. datum vstopa na območje Republike Slovenije;
13. razlog in namen prebivanja v Republiki Sloveniji;
14. način zagotovitve (viri) sredstev za preživetje;
15. vrsto in številko potnega lista oziroma druge listine, na podlagi katere je prestopil državno mejo, datum in kraj izdaje ter njeno veljavnost;

16. datum vložitve prošnje.

(2) V prošnji za izdajo modre karte EU, ki se izda na podlagi soglasja za visokokvalificirano zaposlitev in v prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja pristojnega organa po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev pod pogoji za izdajo dovoljenja za zaposlitev, je potrebno poleg podatkov iz prejšnjega odstavka navesti tudi naslednje podatke:

1. vrsto in stopnjo strokovne izobrazbe tujca ali nacionalno poklicno kvalifikacijo tujca;
2. firmo ali ime delodajalca;
3. sedež ali naslov delodajalca;
4. matično številko delodajalca;
5. davčno številko delodajalca;
6. davčno številko tujca;
7. upravno enoto delovnega mesta;
8. naziv delovnega mesta, za katero se sklepa delovno razmerje;
9. opis del in nalog delovnega mesta;
10. kodo poklica po standardni klasifikaciji poklicev, ki ga bo tujec opravljal;
11. poklicno oziroma strokovno izobrazbo ali nacionalno poklicno kvalifikacijo, ki se zahteva za zasedbo delovnega mesta;
12. druga potrebna dodatna znanja, ki se zahtevajo za zasedbo delovnega mesta (na primer delovne izkušnje, znanje jezika, računalniška znanja, vozniški izpit).

(3) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja za zastopnika, ali na podlagi soglasja za usposabljanje, ki ju izda organ, pristojen po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, in v prošnji za izdajo enotnega dovoljenja zaradi opravljanja sezonskega dela, ki se izda na podlagi soglasja za sezonsko delo organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je potrebno poleg podatkov iz prvega odstavka navesti tudi podatke iz 1., 2., 3., 4. in 5. točke prejšnjega odstavka.

(4) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja za zaposlitev, samozaposlitev ali delo organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena navesti tudi podatke iz 6. točke drugega odstavka tega člena.

(5) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja, ki se izda na podlagi soglasja za delo organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je potrebno poleg podatkov iz prvega odstavka navesti tudi naslednje podatke:

1. firmo ali ime naročnika dela;
2. sedež ali naslov naročnika dela;
3. matično številko naročnika dela.

(6) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za napotene delavce, ki se izda na podlagi soglasja za napote delavce organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena navesti tudi naslednje podatke:

1. firmo ali ime tujega delodajalca, ki napotuje delavce in naročnika storitve;
2. sedež ali naslov tujega delodajalca, ki napotuje delavce in naročnika storitve;
3. matično številko tujega delodajalca, ki napotuje delavce in naročnika storitve.

(7) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja zaradi opravljanja dela kot samozaposlena oseba, ki se izda na podlagi soglasja za samozaposlitev organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je potrebno poleg podatkov iz prvega odstavka navesti tudi naslednje podatke:

1. ime, naslov, matično in davčno številko tujca, ki je vpisan v poslovni register za opravljanje samostojne poklicne dejavnosti;
2. ime, naslov, matično in davčno številko tujca, ki je v poslovnem registru vpisan kot samostojni podjetnik posameznik.

(8) V prošnji za izdajo pisne odobritve zaradi zamenjave delovnega mesta, zamenjave delodajalca ali zaradi zaposlitve pri dveh ali več delodajalcih, ki se izda na podlagi soglasja k pisni odobritvi organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena ter iz 2., 9., 10., 11. in 12. točke drugega odstavka tega člena navesti tudi naslednje podatke:

1. delovno mesto pri trenutnem delodajalcu;
2. bodoči delodajalec oziroma delodajalci;
3. delovno mesto pri bodočem delodajalcu;
4. firmo ali ime bodočega delodajalca;
5. sedež ali naslov bodočega delodajalca;
6. matično številko bodočega delodajalca;

7. davčno številko bodočega delodajalca.

(9) V prošnji za izdajo enotnega dovoljenja za osebo, premeščeno znotraj družbe, ki se izda na podlagi soglasja za osebo, premeščeno znotraj gospodarske družbe, organa, pristojnega po zakonu, ki ureja zaposlovanje in delo tujcev, je treba poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena navesti tudi naslednje podatke:

1. firmo subjekta gostitelja;
2. sedež subjekta gostitelja;
3. matično številko subjekta gostitelja.

(10) Tujec je dolžan prošnji za izdajo dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje priložiti fotografijo predpisane velikosti, ki kaže pravo podobo tujca, in dati dva prstna odtisa za njun digitalni zajem. Tujec, ki prebiva zunaj Republike Slovenije in vloži prošnjo za izdajo prvega dovoljenja za začasno prebivanje, da prstne odtise na diplomatskem predstavništvu ali konzulatu Republike Slovenije v tujini. Fotografija se priloži v fizični ali digitalni obliki. Fotografija v digitalni obliki se eno leto hrani na elektronskem odložišču fotografij za osebne dokumente, vzpostavljenim na podlagi zakona, ki ureja osebno izkaznico in se lahko na prošnjo tujca uporabi tudi za izdajo druge javne listine s fotografijo, ki jo izda državni organ. Prstni odtisi v digitalni obliki se hranijo v začasni zbirki prstnih odtisov za dovoljenja za prebivanje, vzpostavljenim na podlagi tega zakona, do zaključka postopka izdaje dovoljenja za prebivanje na prvi stopnji, vendar največ 60 dni od dneva zajema. Tujec, mlajši od šestih let, in tujec, ki zaradi zdravstvenih razlogov ne more dati nobenega prstnega odtisa, ne da prstnih odtisov. Tujec, ki zaradi zdravstvenih razlogov lahko da samo en prstni odtis, da en prstni odtis.

(11) Podatke iz prejšnjega odstavka tega člena je tujec dolžan dati tudi v primeru, ko zaradi pogrešitve dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki samostojne listine, prosi za izdajo nove listine, in v primeru zamenjave dovoljenja za prebivanje, izdanega v obliki samostojne listine, pred potekom veljavnosti listine oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje.

(12) V evidenci o dovoljenjih za začasno prebivanje (evidenca iz prve alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) in evidenci o dovoljenjih za stalno prebivanje (evidenca iz druge alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) obdeluje pristojni organ podatke iz prvega, drugega, tretjega, četrtega, petega, šestega, sedmega in osmega odstavka tega člena, podatke o podobi obraza in prstnih odtisih ter roki in prstu prstnega odtisa imetnika dovoljenja za prebivanje, zapisanih v digitalni obliki. V evidencah o dovoljenjih za prebivanje obdeluje pristojni organ tudi podatek o številki, datumu izdaje in dokončnosti odločbe, veljavnosti in serijski številki dovoljenja, podatke o prenehanju dovoljenja za prebivanje, podatek o roku za prostovoljno vrnitev, če je ta določen, ter podatke o ukradenih oziroma pogrešanih dovoljenjih za prebivanje. Evidenca o dovoljenjih za začasno prebivanje vsebuje tudi podatke o enotnem dovoljenju, pisni odobritvi, številki, datumu izdaje in pravnomočnosti pisne odobritve ter podatke o številki, datumu izdaje in pravnomočnosti razveljavitve pisne odobritve ter podatke o številki, datumu izdaje in pravnomočnosti odločbe, s katero se zavrne kratkotrajna premestitev.

(13) Zaradi zagotovitve varnosti pravnega prometa in odkrivanja ukradenih oziroma pogrešanih dovoljenj za prebivanje se o ukradenih oziroma pogrešanih dovoljenjih za prebivanje podatki o pristojnem organu, ki je izdal dovoljenje, datumu izdaje, veljavnosti in serijski številki dovoljenja ter datumu prijave pogrešitve dovoljenja javno objavijo na enotnem državnem portalu e-uprava.

(14) Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, lahko za namene izdaje dovoljenja za prebivanje v začasni evidenci prstnih odtisov obdeluje naslednje osebne podatke:

- ime in priimek;
- datum rojstva;
- državljanstvo;
- vrsta in številka osebnega dokumenta;
- prstne odtise, kot to določa drugi odstavek tega člena;
- datum zajema prstnih odtisov;
- oznaka predstavništva, ki je biometrične podatke zajelo.

Podatki iz te evidence se hranijo do zaključka postopka na prvi stopnji, vendar največ 60 dni od dneva zajema.

112. člen (podatki za izdajo vizuma)

(1) Tujec je v prošnji za izdajo vizuma dolžan dati pristojnemu organu naslednje podatke:

1. EMŠO, če mu je določen;
2. priimek in ime;
3. priimek ob rojstvu;
4. rojstni datum (dan, mesec, leto) in kraj rojstva (država, kraj);
5. spol;
6. državljanstvo;
7. državljanstvo ob rojstvu;
8. zakonski stan;
9. priimek in ime matere in očeta ali priimek in ime zakonitih zastopnikov;
10. podatke o potnem listu (vrsta potnega lista, številka potnega lista, organ, ki je potni list izdal, datum izdaje potnega lista, veljavnost potnega lista);
11. poklic;
12. priimek in ime zakonca;
13. priimek zakonca ob rojstvu;
14. datum in kraj rojstva zakonca;
15. priimek, ime in datum rojstva otrok;
16. osebne podatke o državljanu EU, kadar je tujec njegov družinski član (priimek in ime, rojstni datum, številka potnega lista ali osebne izkaznice, sorodstveno razmerje z državljanom EU);
17. naslov bivanja v tujini, elektronski naslov in telefonsko številko;
18. o serijski številki in veljavnosti vizumov, ki so jih izdale druge države pogodbenice Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985;
19. o državi pogodbenici Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 kot državi prvega vstopa v schengensko območje in o državi pogodbenici, v katero je namenjen;
20. o dovoljenju za vstop v državo, v katero je namenjen (organ, ki je dovoljenje izdal, začetek in konec veljavnosti dovoljenja);
21. garantno pismo, če se to zahteva.

(2) Poleg podatkov iz prvega odstavka je tujec dolžan prošnji za izdajo vizuma za kratkoročno bivanje in prošnji za izdajo letališko tranzitnega vizuma priložiti fotografijo predpisane velikosti, ki kaže pravo podobo tujca in dati prstne odtise za njihov digitalni zajem, kot to ureja Vizumski zakonik. Prošnji za izdajo vizuma za dolgoročno bivanje pa je poleg podatkov iz prvega odstavka tujec dolžan priložiti fotografijo predpisane velikosti, ki kaže pravo podobo tujca.

(3) V evidenci vizumov (evidenca iz tretje alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) obdeluje organ podatke iz prvega, drugega, petega in šestega odstavka tega člena ter podatke o kraju bivanja tujca v Republiki Sloveniji. V evidenci vizumov obdeluje organ tudi podatke o številki prošnje, kraju in datumu vložitve prošnje, vrsti, datumu izdaje, veljavnosti, dovoljenem številu vstopov, dovoljenih dneh bivanja in serijski številki vizuma, datumu in razlogu razveljavitve ali preklica vizuma ter datumu in razlogu za zavrnitev prošnje za izdajo vizuma. V evidenci vizumov obdeluje organ tudi podatke o državah pogodbenicah Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, s katerimi je v postopku izdaje vizuma za kratkoročno bivanje in v postopku izdaje letališko tranzitnega vizuma potekalo predhodno posvetovanje glede izdaje vizuma, datumu posvetovanja, datumu in vsebini odgovora posamezne države pogodbenice.

(4) Prošnja za izdajo vizuma ter dokumenti, vključno s kopijami dokumentov, ki jih tujec predloži v postopku izdaje vizuma, odločba o zavrnitvi izdaje, sklepi in ostala pisanja v postopku izdaje vizuma, se hranijo pet let po poteku veljavnosti vizuma, v primeru, da vizum ni bil izdan pa pet let od pravnomočne odločitve o prošnji za izdajo vizuma, nato se uničijo.

(5) V evidenci overitev garantnih pisem (evidenca iz šestnajste alineje prvega odstavka 110. člena tega zakona) obdeluje organ podatke o številki overitve garantnega pisma in o organu, ki je overitev opravil, o priimku in imenu garanta, datumu rojstva garanta, enotni matični številki garanta, državljanstvu garanta, naslovu stalnega oziroma začasnega prebivališča v Republiki Sloveniji, telefonski številki garanta, finančnih sredstvih garanta, lastništvu ali najemu nepremičnine garanta ter podatke iz kazenske evidence za garanta. Kadar je garant pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, se v evidenci garantnih pisem obdelujejo podatki o firmi oziroma imenu, sedežu in telefonski številki pravne osebe ali samostojnega podjetnika posameznika, matični številki pravne osebe, imenih in priimkih zakonitih zastopnikov in pooblaščenec.

(6) V evidenci overitev garantnih pisem se poleg podatkov iz prejšnjega odstavka tega člena obdelujejo tudi naslednji podatki o tujcu:

priimek in ime;
datum rojstva;
državljanstvo;
številka potnega lista;
namen obiska;
razmerje do garanta;

informacija o tem, da je bil pridobljen podatek iz kazenske evidence, evidence pravnomočnih sodb oziroma sklepov o prekrških, ki jo v Republiki Sloveniji vodi ministrstvo, pristojno za pravosodje ter evidenc o pravnomočnih odločbah o prekrških, ki jih vodijo prekrškovni organi.

(7) Vsebinski podatki iz sedme alinee prejšnjega odstavka, ki se vodijo v spisih upravnih zadev, se uničijo v roku dveh let od njihove obdelave v upravnem postopku.

114. člen (podatki v evidencah)

(1) Evidenca o izrečenih stranskih sankcijah izгона tujca iz države (evidenca iz sedme alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona), o tujcih, ki jim je določena prepoved vstopa v državo (evidenca iz osme alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) in o odpovedih prebivanja tujcu (evidenca iz devete alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebujejo podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 10. in 11. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, čas trajanja določenega ukrepa, organ, ki je ukrep izrekel, in številko ter datum izdaje in pravnomočnosti odločbe oziroma dokončnosti odločbe, kadar je prepoved vstopa določena z odločbo o zavrnitvi izdaje, razveljavitvi dovoljenja za prebivanje, z odločbo o odpovedi prebivanja ali z odločbo o vrnitvi. Evidenca o odpovedih prebivanja tujcu vsebuje tudi podatek o roku, v katerem mora tujec zapustiti državo.

(2) Evidenca o tujcih, ki jim je dovoljeno zadrževanje in izkaznicah o dovolitvi zadrževanja (evidenca iz pete alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 10. in 16. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, o številki in datumu izdaje odločbe o dovolitvi zadrževanja, obdobje dovolitve zadrževanja in datum prenehanja, naslov kraja zadrževanja, številko ter kraj in datum izdaje izkaznice o dovolitvi zadrževanja.

(3) Evidenca o tujcih, nastanjenih v centru (evidenca iz šeste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. in 10. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, o številki in datumu odločbe o nastanitvi v centru, trajanju nastanitve v centru ter policijski enoti, ki je odločbo izdala, razlogu nastanitve in fotografijo.

(4) Evidenca o zadržkih za izdajo potnega lista za tujca (evidenca iz desete alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 11. in 16. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona ter podatke o vrsti zadržka, o organu, ki je predlagal zadržek, trajanju in zakonski podlagi.

(5) Evidenca o tujcih, ki jim je odrejen strožji policijski nadzor (evidenca iz enajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. in 10. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, o številki in datumu odločbe in trajanju strožjega policijskega nadzora.

(6) Evidenca o tujcih, ki jim je bil zavrnjen vstop v državo (evidenca iz trinajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 4., 5., 6. in 7. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, razloge in datum ter uro zavrnitve ter organ mejne kontrole, ki je tujcu zavrnil vstop.

(7) Evidenca o tujcih, ki jim je določeno bivanje izven centra (evidenca iz dvanajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. in 10. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, o številki in datumu odločbe, kraju ter trajanju bivanja izven centra in o imenu, priimku, rojstnem datumu in naslovu osebe, pri kateri tujec biva.

(8) Evidenca o izdanih odločbah o vrnitvi (evidenca iz štirinajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. in 10. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, o številki, datumu, dokončnosti in pravnomočnosti odločbe, policijski enoti, ki je odločbo izdala, roku za prostovoljno vrnitev, če je ta določen in trajanju prepovedi vstopa, če je ta določena.

(9) Evidenca o vrnjenih in odstranjenih tujcih (evidenca iz petnajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 10. in 11. točke prvega odstavka 111. člena tega zakona, razlog, datum in državo odstranitve.

(10) Evidenca o udeležbi tujcev v programih vključevanja (evidenca iz sedemnajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) vsebuje podatke iz 1., 2., 4., 5., 6., 7. in 11. točke prvega odstavka 111.

člena tega zakona in podatke o vrsti programa, datumu prijave tujca v program, datumu odjave tujca iz programa, datumu začetka programa, številu ur programa, številu ur prisotnosti tujca v programu, datumu in kraju opravljanja internega izpita oziroma zaključek programa ter rezultatu preizkusa znanja.

115. člen **(hranjenje in arhiviranje podatkov iz evidenc)**

(1) Podatki iz evidenc o dovoljenjih za začasno prebivanje (evidenca iz prve alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) in evidence o vizumih (evidenca iz tretje alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo pet let po poteku veljavnosti dovoljenja oziroma vizuma, v primeru, da dovoljenje oziroma vizum ni bil izdan, pa pet let od pravnomočne odločitve o prošnji za izdajo dovoljenja oziroma vizuma in se nato arhivirajo. Biometrični podatek o podobi obraza in prstnih odtisih se v evidenci o vizumih in evidenci o dovoljenjih za začasno prebivanje hrani trideset dni po pravnomočni odločitvi o prošnji, nato pa se iz evidence briše. V primeru zamenjave listine pred potekom veljavnosti listine oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje se biometrični podatek o podobi obraza in prstnih odtisih v evidenci o dovoljenjih za začasno prebivanje hrani trideset dni od vročitve listine.

(2) Podatki iz evidence o dovoljenjih za stalno prebivanje (evidenca iz druge alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo 50 let od prenehanja dovoljenja za stalno prebivanje, v primeru da dovoljenje ni bilo izdano, pa 50 let od pravnomočne odločitve o prošnji za izdajo dovoljenja, nato se arhivirajo, razen biometričnega podatka o podobi obraza in prstnih odtisih, ki se hrani trideset dni po pravnomočni odločitvi o prošnji, nato pa se iz evidence briše. V primeru zamenjave listine pred potekom veljavnosti listine oziroma pred potekom veljavnosti dovoljenja za prebivanje se biometrični podatek o podobi obraza in prstnih odtisih v evidenci o dovoljenjih za stalno prebivanje hrani trideset dni od vročitve listine.

(3) Podatki iz evidenc o izrečenih stranskih sankcijah izгона tujca iz države (evidenca iz sedme alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona), o odpovedih prebivanja tujcu (evidenca iz devete alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona), o tujcih, ki jim je določena prepoved vstopa v državo (evidenca iz osme alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) in vmjenih ter odstranjenih tujcih (evidenca iz petnajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo še pet let po izteku roka, za katerega je bila izrečena stranska sankcija ali prepoved vstopa v državo, oziroma po vrnitvi ali odstranitvi tujca iz Republike Slovenije.

(4) Podatki iz evidence o tujcih, ki jih je dovoljeno zadrževanje in izkaznicah o dovolitvi zadrževanja (evidenca iz pete alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona), evidence o tujcih, nastanjenih v centru (evidenca iz šeste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona), evidence o tujcih, ki jim je odrejen strožji policijski nadzor (evidenca iz enajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona), evidence o tujcih, ki jim je določeno bivanje izven centra (evidenca iz dvanajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo pet let od izdaje odločbe, nato se arhivirajo.

(5) Podatki iz evidence o tujcih, ki jim je bil zavrnen vstop v državo (evidenca iz trinajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo pet let od datuma zavrnitve vstopa.

(6) Podatki iz evidence o izdanih odločbah o vrnitvi (evidenca iz štirinajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo pet let od izvršitve odločbe o vrnitvi, nato se arhivirajo. V primeru, da je z odločbo o vrnitvi določena tudi prepoved vstopa v državo, pa se podatki hranijo še pet let po izteku roka, za katerega je bila določena prepoved vstopa v državo, nato se arhivirajo.

(7) Podatki iz evidenc o potnih listih za tujca (evidenca iz četrte alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) in o zadržkih za izdajo potnega lista za tujca (evidenca iz desete alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo pet let od poteka veljavnosti potnega lista za tujca oziroma od pravnomočne odločbe ali sklepa, nato se arhivirajo, razen biometričnega podatka o podobi obraza in prstnih odtisih, ki se hrani trideset dni po pravnomočni odločitvi o prošnji, nato pa se iz evidenc briše.

(8) Podatki iz evidence o overitvah garantnih pisem (evidenca iz šestnajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo pet let od overitve garantnega pisma, nato se arhivirajo.

(9) Podatki iz evidence o udeležbi tujcev v programih vključevanja (evidenca iz sedemnajste alinee prvega odstavka 110. člena tega zakona) se hranijo pet let po končanem programu, nato se arhivirajo.

116. člen **(uporaba podatkov iz evidenc)**

(1) Osebni podatki iz evidenc iz 110. člena tega zakona se lahko uporabljajo le pri izvrševanju z zakonom določenih nalog. Podoba obraza in prstni odtisi imetnika dovoljenja za prebivanje in potnega lista za tujca, shranjeni kot biometrični podatek iz 58. in 113. člena tega zakona, se lahko uporabljajo in obdelujejo za preverjanje verodostojnosti dovoljenja za prebivanje ali potnega lista za tujca in istovetnosti imetnika dovoljenja za prebivanje ali potnega lista za tujca pri prehajanju državnih meja in v državi pri ugotavljanju zakonitosti bivanja.

(2) Na zahtevo posameznikov, državnih organov, pravnih oseb, podjetnikov, drugih organov in organizacij ter skupnosti jim morajo upravljavci evidenc dati podatke iz evidence iz 110. člena tega zakona, če so do njihove uporabe upravičeni na podlagi zakona.

(3) Uporabniki osebnih podatkov iz prejšnjega odstavka ne smejo posredovati osebnih podatkov drugim uporabnikom in jih smejo uporabljati samo za namene, za katere so jih dobili.

(4) Osebnosti podatke iz evidenc iz 110. člena tega zakona, ki so nujno potrebni za ugotavljanje istovetnosti tujca oziroma zaradi nadzora nad pravilnostjo ali zakonitostjo postopkov, lahko organi, pristojni za upravljanje evidenc, ob pogoju vzajemnosti in z namenom nadzora nad pravilnostjo in zakonitostjo postopkov, posredujejo drugim državam, ki niso države članice Evropske unije ali Evropskega gospodarskega prostora, če so izpolnjeni pogoji, ki jih za posredovanje osebnih podatkov v države, ki niso države članice Evropske unije ali Evropskega gospodarskega prostora, določa zakon, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

119. člen (prijava prebivanja)

(1) Državljan EU, ki pride v Republiko Slovenijo z veljavno osebno izkaznico ali veljavnim potnim listom, lahko prebiva na območju Republike Slovenije brez prijave prebivanja 90 dni od dneva vstopa v državo. Če želi na območju Republike Slovenije prebivati dlje kot 90 dni, mora pred pretekom 90 dnevnega dovoljenega prebivanja pri upravni enoti, na območju katere prebiva, prijaviti prebivanje.

(2) O vloženi prošnji za izdajo potrdila o prijavi prebivanja upravna enota državljanu EU izda potrdilo.

(3) Potrdilo o prijavi prebivanja se izda državljanu EU, če:

se namerava zaposliti ali delati v Republiki Sloveniji, je zaposlen ali opravlja delo v Republiki Sloveniji, je samozaposlen, izvaja storitve ali je iskalec zaposlitve v Republiki Sloveniji;

želi študirati, se poklicno usposablja ali sodelovati v drugih oblikah izobraževanja v Republiki Sloveniji;

je družinski član državljana EU ali slovenskega državljana.

(4) Potrdilo o prijavi prebivanja se izda državljanu EU tudi v vseh drugih primerih, če ima:

veljavno osebno izkaznico ali veljavni potni list,

dovolj sredstev za preživljanje, ki mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke, ustrezno zdravstveno zavarovanje.

(5) Za izdajo potrdila o prijavi prebivanja je pristojna upravna enota, na območju katere državljan EU prebiva.

122. člen (prijava prebivanja državljana EU zaradi študija, poklicnega usposabljanja ali sodelovanja v drugih oblikah izobraževanja v Republiki Sloveniji)

(1) Državljanu EU, ki želi v Republiki Sloveniji študirati, se poklicno usposablja ali sodelovati v drugih oblikah izobraževanja, se izda potrdilo o prijavi prebivanja, če ima:

veljavno osebno izkaznico ali veljavni potni list;

dokazilo o sprejemu na študij, poklicno usposabljanje ali drugo obliko izobraževanja, ki ga izda izobraževalna ustanova, oziroma potrdilo državnega organa, pristojnega za izvajanje mednarodne ali bilateralne pogodbe, ali potrdilo, ki ga izda od države pooblaščen organizacija, ki je odgovorna za izvajanje določenega programa;

zadostna sredstva za preživljanje, pri ugotavljanju katerih je potrebno upoštevati osebne razmere državljanu EU, pri čemer ta sredstva mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke; ustrezno zdravstveno zavarovanje.

(2) Kot dokaz o zadostnih sredstvih za preživljanje zadošča študentova izjava.

123. člen

(prijava prebivanja družinskega člana državljanu EU ali slovenskega državljanu)

(1) Državljanu EU, ki je družinski član državljanu EU z izdanim potrdilom o prijavi prebivanja ali potrdilom o prijavi stalnega prebivanja, ali je družinski član slovenskega državljanu, se lahko izda potrdilo o prijavi prebivanja, če:

ima veljavno osebno izkaznico ali veljavni potni list;

so zagotovljena zadostna sredstva za preživljanje, pri ugotavljanju katerih je potrebno upoštevati osebne razmere državljanu EU oziroma slovenskega državljanu in njegovega družinskega člana, pri čemer ta sredstva mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke;

ima ustrezno zdravstveno zavarovanje.

(2) Državljan EU, slovenski državljan ali njun družinski član lahko izpolnjevanje pogoja zadostnih sredstev za preživljanje iz druge alineje prejšnjega odstavka dokazuje s sredstvi, ki si jih zagotavlja sam z delom, s pravicami iz dela ali zavarovanja, z dohodki iz premoženja, z dohodki iz kapitala in iz drugih virov ali s pomočjo tistih, ki so ga dolžni preživljati, s pogodbo, s katero državljanu EU, slovenskemu državljanu ali njenemu družinskemu članu druga fizična ali pravna oseba izplačuje določen znesek za preživljanje ali na kakršenkoli drug način. S pogodbo, s katero državljanu EU, slovenskemu državljanu ali njenemu družinskemu članu druga fizična ali pravna oseba izplačuje določen znesek za preživljanje, lahko državljan EU, slovenski državljan ali njun družinski član v celoti izkazuje zadostna sredstva za preživljanje. Pogodba mora biti sklenjena v Republiki Sloveniji v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa.

(3) Če državljan EU v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi potrdila o prijavi prebivanja zaradi zaposlitve ali dela ali potrdila o prijavi prebivanja kot samozaposlena oseba ali kot izvajalec storitev, ali če je slovenski državljan zaposlen ali samozaposlen, se za izdajo potrdila o prijavi prebivanja družinskega člana državljanu EU ali slovenskega državljanu ne zahteva izpolnjevanje pogojev iz druge in tretje alineje prvega odstavka tega člena.

127. člen

(družinski člani državljanu EU in družinski člani slovenskega državljanu)

(1) Družinski člani državljanu EU in družinski člani slovenskega državljanu (v nadaljnjem besedilu: družinski član) po tem zakonu so:

zakonec ali registriran partner;

potomci do dopolnjenega 21. leta starosti;

potomci zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim državljan EU ali slovenski državljan živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, do dopolnjenega 21. leta starosti;

potomci, starejši od 21 let, in predniki, katere je državljan EU ali slovenski državljan po zakonu države, katere državljan je, dolžan preživljati ali ga dejansko preživlja;

potomci, starejši od 21 let, in predniki zakonca, partnerja v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partnerja, s katerim državljan EU ali slovenski državljan živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki jih je zakonec, partner v partnerski skupnosti oziroma partnerski zvezi ali partner, s katerim državljan EU ali slovenski državljan živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti po zakonu države, katere državljan je, dolžan preživljati ali ga dejansko preživlja;

predniki državljanu EU in slovenskega državljanu do njegovega 21. leta starosti.

Za družinskega člana šteje tudi druga oseba, ki je kot član gospodinjstva v drugi državi članici Evropske unije ali v tretji državi prebivala z državljanom EU ali slovenskim državljanom, ali jo je državljan EU ali slovenski državljan po zakonu države, katere državljan je, dolžan preživljati ali jo dejansko preživlja, kakor tudi oseba, za katero državljan EU ali slovenski državljan, zaradi njenega zdravstvenega stanja, osebno skrbi in partner, s katerim državljan EU ali slovenski državljan živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti.

(2) Družinski član, ki ni državljan EU, lahko zaradi združitve družine z državljanom EU ali slovenskim državljanom vstopi v Republiko Slovenijo z veljavnim potnim listom, v katerem je vizum, ki ga izda pristojni organ Republike Slovenije ali druga država pogodbenica Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985, razen če je državljan države, s katero je Republika Slovenija ukinila vizume, ali z veljavnim potnim listom in dovoljenjem za prebivanje, ki ga izda druga država članica Evropske unije, razen če z mednarodno pogodbo ni določeno drugače.

(3) Družinskemu članu se vstop zavrne, če:

nima ustreznega dokumenta oziroma dovoljenja iz drugega ali tretjega odstavka tega člena;

še ni potekel čas, za katerega mu je prepovedan vstop v državo;

bi njegovo prebivanje v Republiki Sloveniji pomenilo resno in dejansko nevarnost za javni red, varnost ali javno zdravje v skladu s tretjim in četrtim odstavkom 118. člena tega zakona.

(4) O zavrnitvi vstopa odloča organ mejne kontrole v skladu z navodilom, ki ga glede obstoja razlogov iz prejšnjega odstavka izda minister, pristojen za notranje zadeve.

(5) Zoper zavrnitev vstopa se lahko družinski član pritoži v osmih dneh. O pritožbi odloča ministrstvo, pristojno za notranje zadeve. Pritožba ne zadrži izvršitve.

(6) Družinski član, ki je v Republiko Slovenijo vstopil na podlagi veljavne osebne izkaznice, potnega lista, potnega lista in dovoljenja za prebivanje, izdanega s strani druge države članice Evropske unije ali potnega lista in vizuma za vstop, lahko prebiva na območju Republike Slovenije brez dovoljenja za prebivanje 90 dni od dneva vstopa v državo.

(7) Če želi družinski član, ki ni državljan EU, zaradi združitve oziroma ohranitve družine z državljanom EU ali slovenskim državljanom na območju Republike Slovenije prebivati dlje, kot je dovoljeno po prejšnjem odstavku, mora pred pretekom dovoljenega prebivanja on sam oziroma njegov zakoniti zastopnik ali državljan EU oziroma slovenski državljan pri upravni enoti, na območju katere družinski član prebiva, zaprositi za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU oziroma dovoljenje za prebivanje za družinskega člana slovenskega državljana.

(8) O pravočasno vloženi prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje upravna enota družinskemu članu izda potrdilo. Potrdilo družinskemu članu ne dovoljuje prehajanja državne meje.

128. člen **(dovoljenje za prebivanje za družinskega člana)**

(1) Dovoljenje za prebivanje se družinskemu članu, ki ni državljan EU, lahko izda, če:

je družinski član državljana EU, ki v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi izdanega potrdila o prijavi prebivanja ali potrdila o prijavi stalnega prebivanja, ali slovenskega državljana, ki ima v Republiki Sloveniji prijavljeno prebivališče;

ima veljavno osebno izkaznico ali veljavni potni list;

so zagotovljena zadostna sredstva za preživljanje, pri ugotavljanju katerih je potrebno upoštevati osebne razmere državljana EU, slovenskega državljana in njunega družinskega člana, pri čemer ta sredstva mesečno ne smejo biti nižja od ravni, določene za pridobitev pravice do denarne socialne pomoči v skladu z zakonom, ki ureja socialno varstvene prejemke;

ima ustrezno zdravstveno zavarovanje;

je v Republiko Slovenijo vstopil v skladu z določbami tega zakona;

se ne ugotovi, da je bila zakonska zveza, partnerska skupnost oziroma partnerska zveza sklenjena oziroma registrirana izključno z namenom pridobitve dovoljenja za prebivanje;

niso podani razlogi za zavrnitev izdaje dovoljenja iz druge, tretje ali četrte alineje prvega odstavka 124. člena tega zakona.

(2) Državljan EU, slovenski državljan ali njun družinski član lahko izpolnjevanje pogoja zadostnih sredstev za preživljanje iz druge alineje prejšnjega odstavka dokazuje s sredstvi, ki si jih zagotavlja sam z delom, s pravicami iz dela ali zavarovanja, z dohodki iz premoženja, z dohodki iz kapitala in iz drugih virov ali s pomočjo tistih, ki so ga dolžni preživljati, s pogodbo, s katero državljanu EU, slovenskemu državljanu ali njenemu družinskemu članu druga fizična ali pravna oseba izplačuje določen znesek za preživljanje ali na kakršenkoli drug način. S pogodbo, s katero državljanu EU, slovenskemu državljanu ali njenemu družinskemu članu druga fizična ali pravna oseba izplačuje določen znesek za preživljanje, lahko državljan EU, slovenski državljan ali njun družinski član v celoti izkazuje zadostna sredstva za preživljanje. Pogodba mora biti sklenjena v Republiki Sloveniji v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa.

(3) Če državljan EU v Republiki Sloveniji prebiva na podlagi potrdila o prijavi prebivanja zaradi zaposlitve ali dela ali potrdila o prijavi prebivanja kot samozaposlena oseba ali izvajalec storitev, ali če je slovenski državljan zaposlen ali samozaposlen, se za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana državljana EU ali slovenskega državljana ne zahteva izpolnjevanje pogojev iz tretje in četrte alineje prvega odstavka tega člena.

(4) Dovoljenje za prebivanje se družinskemu članu izda z enako veljavnostjo, kot je izdano potrdilo o prijavi prebivanja državljanu EU, družinskemu članu državljana EU z dovoljenjem za stalno prebivanje in družinskemu članu slovenskega državljana pa z veljavnostjo pet let. Neporočenim potomcem mlajšim od 21 let in prednikom državljana EU ali slovenskega državljana, ki je mlajši od 21 let, se dovoljenje za prebivanje za družinskega člana ne more izdati za daljši čas od dopolnjenega 21. leta starosti potomca. Za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana je pristojna upravna enota, na območju katere družinski član prebiva.

(5) Dovoljenje za prebivanje, izdano družinskemu članu, se vroči družinskemu članu osebno oziroma njegovemu zakonitemu zastopniku.

(6) Družinskemu članu, ki ima dovoljenje za prebivanje v Republiki Sloveniji, se lahko dovoljenje podaljša pod enakimi pogoji, kot se izda. Za podaljšanje dovoljenja je potrebno zaprositi pred pretekom dovoljenja pri upravni enoti, na območju katere družinski član prebiva.

(7) O pravočasno vloženi prošnji za podaljšanje dovoljenja za prebivanje upravna enota družinskemu članu izda potrdilo. Potrdilo družinskemu članu ne dovoljuje prehajanja državne meje.

129.a člen (otroci državljanov EU, rojeni v Republiki Sloveniji)

(1) Otrok državljana EU, rojen v Republiki Sloveniji, ki je državljan EU in ki ne pridobi slovenskega državljanstva, v prvih treh mesecih od rojstva ne potrebuje potrdila o prijavi prebivanja.

(2) Pristojni organ otroku iz prejšnjega odstavka najkasneje v treh mesecih od rojstva po uradni dolžnosti izda potrdilo o prijavi prebivanja, ki se po uradni dolžnosti obnavlja do otrokovega dopolnjenega 18. leta starosti, če imata otrokova mati ali otrokov oče oziroma otrokov skrbnik do dopolnjenega otrokovega 18. leta starosti veljavno potrdilo o prijavi prebivanja in če otrok prebiva v Republiki Sloveniji.

(3) Pristojni organ izda po uradni dolžnosti potrdilo o prijavi stalnega prebivanja otroku iz prvega odstavka tega člena, če ima vsaj eden od staršev potrdilo o prijavi stalnega prebivanja v Republiki Sloveniji ali če je skrbnik otroka slovenski državljan ali državljan EU s potrdilom o prijavi stalnega prebivanja v Republiki Sloveniji in če otrok prebiva v Republiki Sloveniji.

137. člen (način izdaje, vsebina in oblika potrdila o prijavi prebivanja, potrdila o prijavi stalnega prebivanja, dovoljenja za prebivanje in označitev prenehanja)

(1) Potrdilo o prijavi prebivanja za državljana EU, potrdilo o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenje za prebivanje in dovoljenje za stalno prebivanje za družinskega člana se izda v obliki izkaznice. Veljavnost izkaznice potrdila o prijavi stalnega prebivanja in dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana je deset let.

(2) Potrdilo o prijavi prebivanja, potrdilo o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenje za prebivanje in dovoljenje za stalno prebivanje za družinskega člana iz prejšnjega odstavka vsebuje fotografijo osebe, kateri je izdano, in podatke o:

- vrsti dovoljenja;
- roku veljavnosti;
- priimku in imenu, državljanstvu, spolu in datumu rojstva ter EMŠO osebe, kateri je potrdilo ali dovoljenje izdano;
- naslovu prebivališča v Republiki Sloveniji.

(3) Način izdaje, vsebino in obliko potrdila o prijavi prebivanja, potrdila o prijavi stalnega prebivanja za državljana EU, dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za stalno prebivanje za družinskega člana ter način označitve prenehanja predpiše minister, pristojen za notranje zadeve.

(4) Izdelovalec izkaznice iz prvega odstavka tega člena sme osebne podatke iz drugega odstavka tega člena uporabljati za potrebe vpisa podatkov na obrazec potrdila ali dovoljenja in jih mora v 30 dneh po uporabi uničiti.

138. člen (odstranitev)

(1) Državljan EU in družinski član, ki ne zapusti Republike Slovenije prostovoljno, se iz države odstrani, če:

- mu je v Republiki Sloveniji izrečena pravnomočna stranska kazen ali stranska sankcija izgona tujca iz države, ali če je zaradi pravne posledice kazenske obsodbe izgubil pravico do prebivanja v Republiki Sloveniji;

- mu je odpovedano prebivanje;

- mu je zavrnjena izdaja potrdila o prijavi prebivanja ali dovoljenja za prebivanje, mu je prijava prebivanja prenehala ali mu je bilo dovoljenje za prebivanje razveljavljeno zaradi resne in dejanske nevarnosti za javni red ali varnost;

- mu je zavrnjena izdaja prvega potrdila o prijavi prebivanja ali prvega dovoljenja za začasno prebivanje zaradi nevarnosti za javno zdravje iz tretje alineje prvega odstavka 124. člena tega zakona.

(2) Razen v izjemnih primerih, rok za zapustitev države ne sme biti krajši od enega meseca.

(3) Glede postopka odstranitve se smiselno uporablja določba tretjega odstavka 69. člena tega zakona.

(4) Vsaka pravnomočna in izvršena odločba o odstranitvi državljana EU ali njegovega družinskega člana iz Republike Slovenije prekine obdobje neprekinjenega prebivanja, potrebnega za pridobitev potrdila o prijavi stalnega prebivanja in dovoljenja za stalno prebivanje.

(5) V kolikor državljan EU ali družinski član iz Republike Slovenije ni odstranjen v roku dveh let od dokončnosti odločbe o odpovedi, razveljavitvi oziroma zavrnitvi izdaje potrdila o prijavi prebivanja ali dovoljenja za prebivanje, mora upravna enota, ki je izdala odločbo, preveriti ali državljan EU oziroma družinski član še vedno predstavlja resno in dejansko nevarnost za javni red ali varnost. V primeru ugotovljene resne in dejanske nevarnosti ali obstoja suma iz prejšnjega stavka, se postopek odstranitve državljana EU ali družinskega člana iz države nadaljuje, v nasprotnem primeru pa upravna enota odločbo o odpovedi, razveljavitvi oziroma zavrnitvi izdaje potrdila o prijavi prebivanja ali dovoljenja za prebivanje z odločbo odpravi.

139. člen (evidence)

Evidence o potrdilih o prijavi prebivanja in dovoljenjih za prebivanje za državljane EU in družinske člane, se vodijo v skladu z določbami tega zakona, ki urejajo vodenje evidenc.

142. člen

(1) Z globo od 3.500 do 6.200 eurov za vsakega pripeljanega tujca se kaznuje za prekršek pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki pri opravljanju svoje dejavnosti pripelje tujca na državno mejo ali ozemlje Republike Slovenije po kopenski, zračni ali vodni poti brez ustrezne listine in vstopnega dovoljenja, če to dovoljenje kot državljan določene države potrebuje (prvi odstavek 16. člena tega zakona).

(2) Z globo od 200 do 1.000 eurov se za vsakega pripeljanega tujca kaznuje za prekršek tudi odgovorna oseba pravne osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 3.000 do 10.000 eurov se za vsakega tujca kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki zanj ne zagotovi nastanitve oziroma ne krije stroškov bivanja ali vrnitve v matično državo, za kar je dal jamstvo z garantnim pismom ali če zanj ne krije stroškov nastanitve v centru za tujce ali v azilnem domu ali stroškov odstranitve iz države (drugi odstavek 24. člena tega zakona).

(4) Z globo od 1.000 do 4.000 eurov se kaznuje za prekršek fizična oseba, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

143. člen

Z globo od 500 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če:

1. nima veljavne potne listine (7. člen tega zakona);
2. nima dovoljenja za vstop v Republiko Slovenijo (8. člen tega zakona);

3. ne zapusti države ali območja držav pogodbenic Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 v roku, za katerega mu je prebivanje dovoljeno (14. člen tega zakona);
4. tujec ni dal prstnih odtisov v roku enega meseca od prenehanja zdravstvenih razlogov ali dovoljenja, izdanega v obliki samostojne listine, v določenem roku po prenehanju ne vrne pristojnemu organu (četrti in peti odstavek 58. člena tega zakona);
5. ne naznani pogošitve dovoljenja za prebivanje (prvi in drugi odstavek 59. člena tega zakona);
6. uporablja osebno ime v nasprotju z zakonom (96. člen tega zakona);
7. ne prijavi izgube, tatvine ali druge odtujitve potne oziroma druge listine (peti in šesti odstavek 97. člena tega zakona);
8. posodi svojo potno oziroma drugo listino drugi osebi ali uporabi tuje listine kot svoje (četrti odstavek 97. člena tega zakona);
9. ne naznani pogošitve potnega lista za tujca (prvi in drugi odstavek 101. člena tega zakona).

144. člen

Z globo 400 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če:

1. poskusi zapustiti državo v nasprotju s 13. členom tega zakona;
2. nemudoma ne zapusti države, ko mu je vizum razveljavljen (tretji odstavek 28. člena tega zakona);
3. na zahtevo policista ne pokaže dovoljenja, s katerim dokazuje zakonitost bivanja in vstopa v državo (tretji odstavek 97. člena tega zakona);
4. na zahtevo policista ne izkaže svoje istovetnosti (drugi odstavek 97. člena tega zakona);
5. samostojne listine, v obliki katere mu je bilo izdano dovoljenje za stalno prebivanje, pred potekom njene veljavnosti, ne zamenja za novo listino (prvi odstavek 58. člena tega zakona);
6. samostojne listine, izdane v obliki iz 58. člena tega zakona, na kateri se označi pravica do dela, v roku osmih dni od vročitve poziva, pri pristojnem upravnem organu, na območju katerega prebiva, ne zamenja za novo listino (deveti odstavek 58. člena tega zakona).

145. člen

(1) Z globo od 500 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če nedovoljeno vstopi v Republiko Slovenijo (12. člen tega zakona).

(2) Z globo od 800 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če:

- prebiva v Republiki Sloveniji v nasprotju z namenom, za katerega mu je bilo izdano dovoljenje za prebivanje (peti odstavek 35. člena tega zakona);
- nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji (60. člen tega zakona).

145. člen

(1) Z globo od 500 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če nedovoljeno vstopi v Republiko Slovenijo (12. člen tega zakona).

(2) Z globo od 800 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, če:

prebiva v Republiki Sloveniji v nasprotju z namenom, za katerega mu je bilo izdano dovoljenje za prebivanje (peti odstavek 35. člena tega zakona);
nezakonito prebiva v Republiki Sloveniji (60. člen tega zakona).

146. člen

(1) Z globo od 2.000 do 4.500 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki omogoči ali pomaga tujcu, da vstopi, potuje v tranzitu ali prebiva na ozemlju Republike Slovenije v nasprotju s prvim ali drugim odstavkom 15. člena tega zakona.

147. člen

(1) Z globo od 500 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki je državljani EU, njegov družinski član ali družinski član slovenskega državljanja, če:

- vstopi v Republiko Slovenijo brez listine, potrebne za vstop;
- vstopi v Republiko Slovenijo, čeprav mu je bil vstop zavržen;

- vstopi v Republiko Slovenijo, čeprav še ni potekel čas, za katerega mu je prepovedan vstop v državo;
 - ostane v Republiko Sloveniji po poteku dovoljenega prebivanja.
- (2) Z globo od 100 do 400 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki je državljan EU, njegov družinski član ali družinski član slovenskega državljana, če ne prijavi izgube, tatvine ali druge odtujitve potnega lista oziroma druge listine (peti odstavek 97. člena tega zakona).
- (3) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki je državljan EU, njegov družinski član ali družinski član slovenskega državljana, če:
- na zahtevo policista ne izkaže svoje istovetnosti (drugi odstavek 97. člena tega zakona);
 - na zahtevo policista ne pokaže potrdila ali dovoljenja, s katerim dokazuje zakonitost bivanja in vstopa v državo (tretji odstavek 97. člena tega zakona);
 - posodi svoj potni list oziroma drugo listino drugi osebi ali uporabi tujo listino kot svojo (četrti odstavek 97. člena tega zakona).

147.a člen

- (1) Z globo od 3.000 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba (subjekt gostitelj); če v desetih dneh od nastanka sprememb, ki vplivajo na pogoje, na podlagi katerih je bila premestitev odobrena, ne obvesti pristojnega organa (četrti odstavek 92. člena tega zakona); če je vanjo tujec kratkotrajno premeščen brez uradnega obvestila iz tretje alineje prvega odstavka 45.č člena tega zakona.
- (2) Z globo od 1.500 do 3.000 eurov se kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.
- (3) Z globo 1.000 eurov se kaznuje oseba, premeščena znotraj gospodarske družbe, če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

/

VI. PRILOGE

- osnutki podzakonskih predpisov, katerih izdajo določa predlog zakona